

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

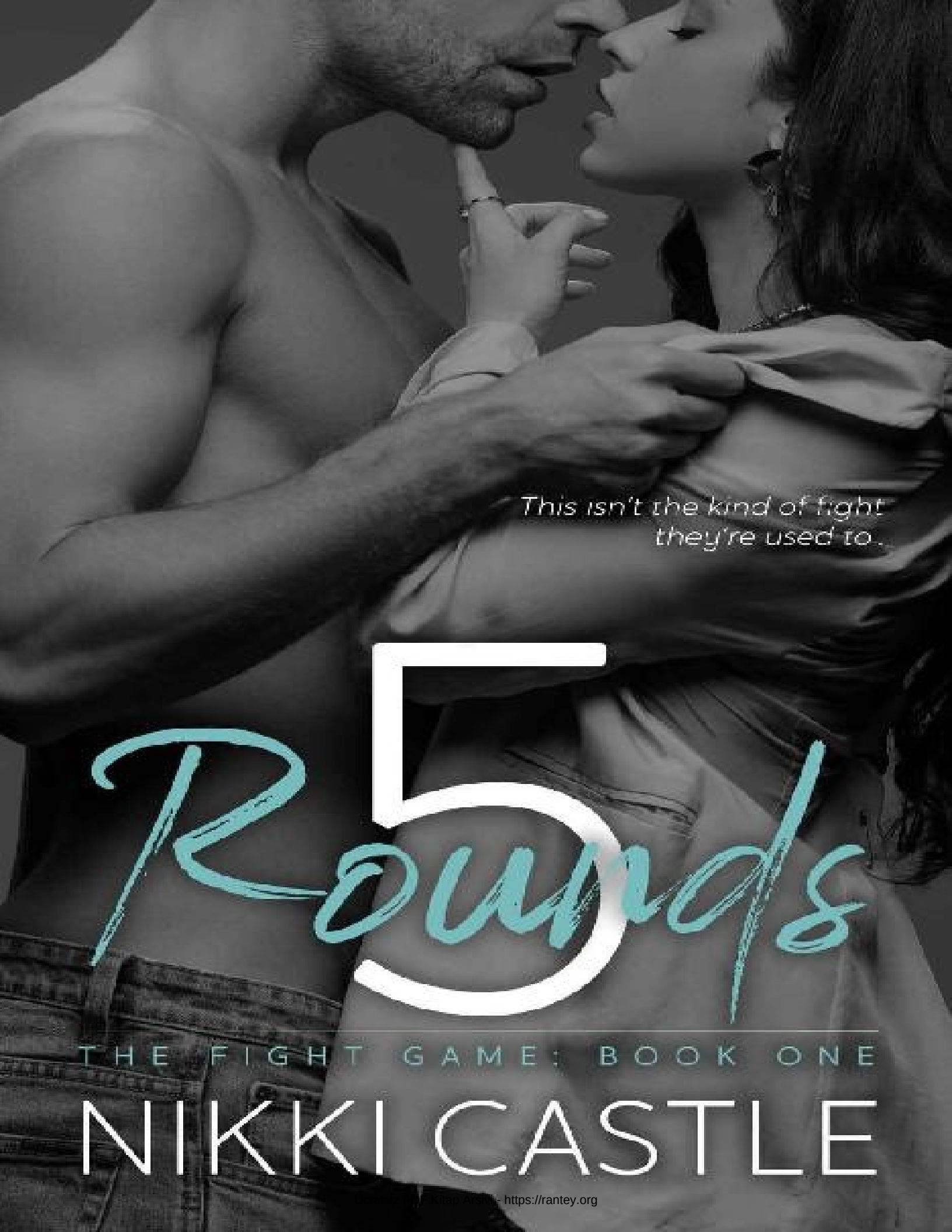
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

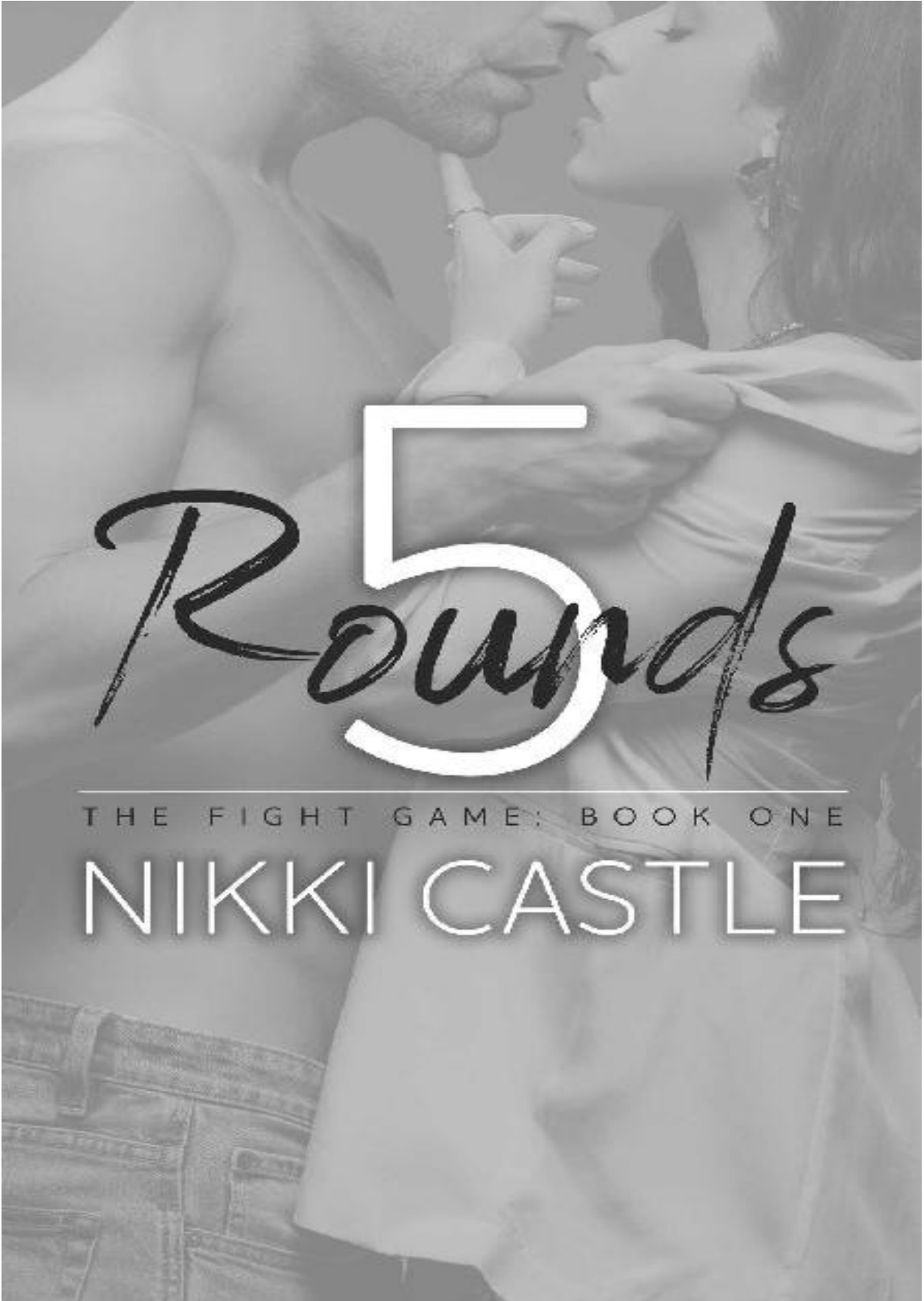

*This isn't the kind of fight
they're used to.*

5 Rounds

THE FIGHT GAME: BOOK ONE

NIKKI CASTLE

Telif Hakkı 2021 © Nikki Castle

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Resmi: Dark City Designs
Düzenleme: NiceGirlNaughtyEdits

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

1. Remy_
2. Remy_
3. Remy_
4. Remy_
5. Remy_
6. Tristan
7. Remy_
8. Tristan
9. Remy_
10. Tristan
11. Remy_
12. Remy_
13. Tristan
14. Remy_
15. Remy_
16. Tristan
17. Remy_
18. Remy_
19. Tristan
20. Tristan
21. Remy_
22. Remy_
23. Remy_
24. Tristan
25. Remy_
- Sonsöz - Remy _
- Teşekkür Yazar
- Hakkında

Her gün seni hem yumruklamak hem de öpmek istememe
neden olan Tristan'ıma.

REMY

Tahliye ediliyorum.

Gerçekten tahliye ediliyorum. Bu gerçekten oluyor. Bu nasıl oluyor?

"Gerçekten üzgünüm Remy, keşke yapabileceğim bir şey olsaydı," diye devam ediyor ev sahibim telefonun diğer ucunda. "Ama onlar benim ailem ve onları ortada bırakamam. Başka bir yere gidecek paraları yok. Söz veriyorum, başka bir seçeneğim olsaydı, sizden bunu yapmanızı istemezdim."

Gözlerimi kapatıp şakağımı ovuşturuyorum, başım ağrımaya başlamıştı bile. "Anlıyorum Dan. Anlıyorum," diyorum telefonda. Ve anlıyorum da. "Ben de ailem için aynı şeyi yapardım. Berbat bir durum ama anlıyorum. Otuz günüm var, değil mi?"

"Evet," diye cevap veriyor ve neredeyse yüzünün buruştuğunu duyabiliyorum. O iyi bir adam, bu yüzden onu bu konuda suçlamak gerçekten zor.

Bir takvim hayal ederken duraklıyorum. "Yani ayın sonuna yaklaşıyorum, değil mi? Ay sonunda taşınabilmem için bana fazladan bir hafta vermeniz bir yolu var mı?"

Ama daha o söylemeden cevabı biliyorum. Ona kalsa bana istediğim kadar zaman verirdi, bu yüzden otuz gün demesi kız kardeşinin ve ailesinin daireye bir an önce ihtiyacı olduğu anlamına geliyor.

"Hayır, üzgünüm," diye iç geçirerek düşüncelerimi doğruladı. "Durum şu ki, iki hafta boyunca benimle kalacaklar. Tahliye etmeleri için iki hafta süre verildi, bu yüzden bir an önce daireye ihtiyaçları var. Gerçekten çok üzgünüm."

Derin bir nefes alıyorum. Sadece yeni bir daire bulmak için çabalamam gerekmiyor, aynı zamanda bir ayın ortasında evden atılmak sadece üç seçeneğim olduğu anlamına geliyor: ya şansım yaver gider ve hemen müsait bir yer bulurum, ya iki hafta boyunca bir daireye fazla para öderim - ki bu da hemen bir yer bulmak anlamına gelir - ya da iki hafta boyunca evsiz kalırım ve bir sonraki aya kadar taşınmayı beklerim. Seçeneklerimin hiçbiri hoş değil.

"Tamam, otuz gün içinde çıkacağım," diye homurdanıyorum, gözlerimi ovuşturarak. "Eğer bir mucize olur da daha erken çıkabilirsem sana haber veririm."

"Teşekkürler, Remy. Ve tekrar, çok üzgünüm. Kira kontratını bu şekilde sonlandırmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Harika bir kiracıydın. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Yüzümde hüznü bir gülümseme beliriyor. Bunu kastettiğini biliyorum. "Teşekkürler Dan, minnettarım. Sonra konuşuruz."

Telefonu kapatıyorum ve hemen kendimi mutfağımdaki bar taburesine atıyorum. Başımı çapraz kollarımın üzerine düşürürken inliyorum.

Tam o sırada, ön kapımın kilidinde bir anahtar sesi duydum. Kapı açıldı ve kız kardeşim içeri girdi.

"Sonunda bu Latin restoranını deneyeceğim için ne kadar heyecanlı olduğumu anlatamam," diye mutlu bir şekilde cıvıladığını duyuyorum mutfağa girerken. "Harika olduğunu duydum-whoa, ne oldu? Neyin var?"

Başımı kaldırdığımda bana kaşlarını çattığını görüyorum.

Hailey benden dört yaş küçük ve benim tam zıttım. Benim esmer olduğum yerde o sarışın. Benim fit ve güçlü olduğum yerde, o manken gibi ince. Benim gürültücü ve dik başlı olduğum yerde o sessiz ve düşünceli. Tek benzerliğimiz ikimizin de kısa boylu olması - iyi bir günde 1.80 boyundayız - ve ikimizin de annemizin yakışıklılığını

paylaşıyor olması. Gerçi o

onun mükemmel küçük çerçevesiyle birleştigi için çok daha güzel kabul edilir.

Aynı zamanda dünyadaki en iyi arkadaşım. Büyürken hep yakındık ve üç yıl önce şehre taşındığından beri daha da yakınlaştık. Liseden mezun olduktan sonra onu üniversite arkadaşlarımla paylaştığım şehir evime bile taşıdım. Onlardan birkaç yaş küçük olmasına rağmen arkadaşlarım da onu en az benim kadar sevdi. Nazik, komik ve sorunsuz biriydi ve çevremize hemen uyum sağladı. Aramızdaki en genç kişi olmasına rağmen hepimizin tavsiye almak için başvurduğu kişiydi.

Şu anda tam da ihtiyacım olan şey.

"Dan beni tahliye etti," diye homurdandım. Verdiğim haber karşısında gözleri açılıyor. "Kız kardeşinin ailesi kirayı ödeyemedikleri için evlerinden çıkarılmış ve onları benim evime taşımak zorunda kalmış. Yeni bir daire bulmak için otuz günüm var."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Hailey. Bana nasıl yardım edeceğini düşünürken beyninde dönen çarkları görebiliyorum. "Sanırım ailemden biri olduğu için anlıyorum ama yine de berbat bir durum. Ne yapacaksın?"

"Yeni bir yer bul, sanırım." Yüzümü buruşturuyorum ve şakaklarımı ovuyorum. "Neden bu şimdi olmak zorunda?"

Hailey de yüzünde aynı acılı ifadeyi paylaşıyor. "Sanırım bu yıl Steve'in yanına taşınmam oldukça boktan bir zamanlama. Hâlâ Fishtown'daki eski evimde yaşıyor olsaydım, benimle kalmaya izin verirdim."

"Bir yolunu bulurum," diye iç geçirdim. "Belki Jax'e o hafta onunla kalıp kalamayacağımı sorarım."

Hailey yüksek sesle bir kahkaha atar. "Bu aynı zamanda Tristan'la kalmak anlamına da geliyor. Buna degeceğine emin misin?"

"Belki Jax'i onu kovması için ikna edebilirim," diye sesli düşünüyorum. "Ya da belki ona şu anda hangi beyinsiz sürtükle düzüşüyorsa onunla kalmasını söyleyebilirim? Eminim seks

onu etkileyecektir. Çünkü onunla o kadar uzun süre yaşama şansım yok."

Hailey kıkırdayarak başını sallıyor. Çantamı bana verdi ve beni kapıdan dışarı itti.

Birkaç saat sonra Jax'in ön kapısını yumrukluyorum.

"Bırak gireyim, göt herif, işemem lazım!" Öfkeyle bağıriyorum. Kaldırımda yürüyen genç bir çift bana sinirli bir bakış fırlatıyor. Ben de onlara bakıyorum. Burası Güney Philadelphia'nın güzel, hipster kesimindeki Queen's Village olmasına rağmen, yine de Philadelphia. Bizden gürültücü pislikler olmamız bekleniyor.

Tam hangi sokağa girip tuvaletimi yapacağıma karar vermeye çalışırken kapı açılıyor ve karşımda sırttan Tristan West beliriyor.

Tristan hakkında pek çok düşüncem var ama inkar edemeyeceğim tek şey onun muhteşem olduğu. Boyu 1.80'in üzerinde ve kasları 1.80 kilo. Onu üniversitedeyken Jax sayesinde katıldığım MMA salonundan tanıyorum ve ikisinin de bir dövüşçü gibi görüldüğünü söylemek hafif kalır. Tristan ikisinden daha yakışıklı olanı, yeni uyanmış gibi duran koyu kahverengi saçları ve her zaman doğrudan ruhunuzun sırlarına bakıyormuş gibi hissettiren delici mavi gözleri var. Çene çizgisi belirgin ve yüzünde ona sert bir görünüm verecek kadar kirli sakal var, ancak kirli sakal gibi görünmesine yetecek kadar değil. Cildi sıcak bir bronzluğa sahip, büyük olasılıkla kardiyo egzersizleri için şehirde yaptığı tüm gömleksiz koşulardan.

Ayrıca spor salonunda geçirdiğim zamandan biliyorum ki antrenmanlarından dolayı tamamen parçalanmış durumda. Her kilosunun bir amacı var, vücudu düşük vücut yağ oranı ve ağırlık kaldırarak değil, gerçek bir amaç ve tonlarca sıkı çalışma ile antrenman yaparak tanımlanan kasları ile etkili bir dövüş makinesi olmak için inşa edilmiş. Kendini spora adanması

spor rakipsiz ve bu kesinlikle görünüşüne de yansıyor. Vücudunda Tristan kadar rahat bir adamla hiç tanışmadım ve bu gerçek, antrenmanlarının fiziksel sonucuyla birleştğinde ona bir güven ve ham erkeklik havası veriyor.

Kısacası, zahmetsiz bir Adonis.

Aynı zamanda tam bir kadın avcısı ve utanmaz bir domuz. Ya da belki de bu sadece benim için böyledir, çünkü tüm kadınların onunla yatağa girmesinin bir nedeni olduğunu varsayıyorum. Her iki durumda da, o ve ben spor salonuna adım attığım ilk günden beri birbirimizin boğazına sarıldık ve bana sokağın aşağısındaki bale stüdyosunun yolunu tarif etti.

"Tanıdığım tüm kadınlar arasında en az hanımefendi olan sensin," diye söyleniyor.

Ona ters ters bakıyorum ve yanından geçip banyoya doğru ilerliyorum. "Sanırım bu gerçekten bir şey söylüyor, ha? Tanrı bilir bu şehirdeki kadınların yarısıyla birlikte olmuşsundur," diye omzumun üzerinden fırlatıyorum.

Banyodan çıktığımda, kanepeye yayılmış ve ben kapısını yumruklamadan önce hangi MMA dövüşünü analiz ediyorsa onu izlemeye geri dönmüştü.

"Jax nerede?" Televizyonun yanındaki koltuğa uzanırken soruyorum.

Tristan bana bakmadan, "Hâlâ happy hour'da," diye cevap veriyor. Bir UFC unvan maçını izlediğini fark ediyorum, büyük olasılıkla şampiyonun dövüş stilini kendi beceri cephaneliği için analiz ediyor.

Telefonuma baktım. "Tanrım, hâlâ mı? Saat akşamın dokuzu. Bu kurumsal pislikler ne kadar içiyor?" Bir iniltiyle başımı arkaya atıyorum.

"Bak, Remy-" Küçümseyici ses tonuna hemen hırlıyorum, ağzından çıkacaklardan hoşlanmayacağımı biliyorum. "Jax dönene kadar takılman benim için sorun değil ama biraz uslu durup çeneni kapatabilir misin? Çalışmaya çalışıyorum." Tatlı tatlı gülümsüyor. "Aslında sözümü geri alıyorum, benim için sakıncası var. Biraz bekleyebilir misin?"

Onu iyi bir kadın gibi mutfağa götürür müsün? Belki sen oradayken bana da yemek yaparsın."

Ters ters bakıyorum ve doğrudan kafasına bir yastık fırlatıyorum; o da bunu kolayca savuşturuyor.

"Sizin gibi şovenistlerin bu çağda hâlâ var olduğuna inanamıyorum. Kadın hareketi sizi hala ezip geçmedi mi?" Sonra duraksıyorum, aklıma bir şey geliyor. "Aslında beni en çok şaşırtan şey, hâlâ seninle yatacak kadın bulabilmen. Gerçi yattığın kadınların şovenist tanımını bildiklerinden bile şüpheliyim, belki de cevabım budur."

Kıkırdıyor ve bana abartılı bir bakış atıyor. "Herkes bana olan nefretinin altımda olmayı ne kadar çok istediğini gizlemek için olduğunu biliyor," diyor sırtarak.

Sözleri karşısında öğürmeyi abartıyorum. "Hayır teşekkürler, otuz saniye boyunca üzerimde zıplaman fikrini düşünmektense ekrandaki adamdan dayak yemeyi tercih ederim." Tristan kahkahayı patlatır. "Aslında şu anda burada seninle oturmaktansa o dayağı yemeyi tercih ederim. Jax'i odasında bekleyeceğim." Ayağa kalktım ve Jax'in üst kattaki yatak odasına yöneldim.

Daha merdivenlere yeni varmıştım ki, "Yine bir yılbaşı numarası yapıp odamı onunkiyle karıştırma, yoksa kadın hareketinden vazgeçtiğini ve benim altımda olmak istediğini düşünürüm," dediğini duydum.

Bu sefer yastığım doğrudan kafasının arkasına çarptı.

"O bir kereydi!" Çığlık atıyorum. "Bir keresinde onun yatağı yerine senin yatağında sızacak kadar sarhoş olmuştum. Bu, gizliden gizliye seni arzuladığımın kanıtı sayılmaz."

Jax'in odasına girerken onun alaycı kıkırdamasını duymazdan geliyorum.

Jax nihayet eve geldiğinde yatakta oturmuş telefonumda geziniyordum. Tristan'ın adını bağırdığını duyunca irkildim - kesinlikle kafası güzeldi.

Kapısı açıldığında yüzünde kocaman bir sırıtış vardı.

"Remy bebeğim!" diye neşeyle bağılıyor. Takım elbisesinin ceketini masa sandalyesinin üzerine fırlatıyor ve hemen ardından kendini yatağın üzerinde bana doğru fırlatıyor. Çarpmanın etkisiyle homurdandım.

"Çekil üstümden, seni koca hödük," diye homurdanıyorum onu üstümden itmeye çalışırken.

Tristan 200 kiloyken, Jax 230 kiloluk bir devasa. İkisi de en az diğeri kadar kaslı ama Jax'in Tristan'dan yaklaşık beş santim fazlası var ve güçlü adam antrenmanları yapmayı ve gördüğü her şeyi yemeyi seviyor. Devasa boyu ve kirli sarı saçlarıyla pratikte Viking soyundan geldiğini haykırıyor. Kurumsal Amerika'da bir teknoloji şirketinde satış elemanı olarak çalışıyor olması beni her zaman güldürmüştür. Özel takım elbiseleri ve mükemmel jöleli saçlarıyla bile, herhangi bir odada her zaman ezici bir varlık olacaktır. Ancak bulaşıcı gülümsemesi ve cana yakın kişiliğiyle, korkutuculuk hissini aşmak ve ona aşık olmak kolaydır.

Ayrıca ortaokuldan beri en iyi arkadaşımdır. Ailem bizi onun ailesinin yaşadığı siteye taşıdı ve her zaman olduğum gibi çılgın bir erkek fatma olarak Jax ve ben hızlı arkadaş olduk. İnsanlar her zaman çıkmamız konusunda bizimle dalga geçerdi ama bu fikrin ne kadar iğrenç olduğunu anlamamız için on yedi yaşındayken garip bir öpücük almamız gerekti. O benim kardeşim, koruyucum, arkadaşımdı. Lisede her şeyi birlikte yapardık, öyle ki üniversiteye farklı şehirlerde gitmeyi aklımızın ucundan bile geçiremezdik. Farklı okullara gitmemize rağmen, ikimiz de ilk yılımızda Philly'ye taşındık.

Ben de onun sayesinde MMA salonuna katıldım. Freshman 15'ten kurtulamadıktan sonra yeni bir spor arıyordum ve o noktada, o zaten MMA takıntısının derinliklerindeydi. O ve Tristan sürekli dövüşleri izleyip konuştukları için kolay bir seçimdi ve dürüst olacağım, kötü bir ayrılıktan çıkıyordum ve erkeklerin yüzüne yumruk atma fikri gerçekten hoşuma gidiyordu. Ama kısa sürede bundan çok daha fazlası oldu. Kendimi savunmayı ve

Hiç olmadığım kadar sağlıklı oldum. Hiçbir zaman erkekler gibi dövüşmemiş olsam da, ders almaya ve teknikleri öğrenmeye kafayı takmıştım.

Şimdi, üniversiteden üç yıl sonra, çocuklar birlikte yaşıyor ve ayrı işlerde çalışıyorlar. Her iki çocuk da profesyonel oldu, ancak Tristan gerçekten MMA ile yaşıyor, nefes alıyor ve uyuyor. Gelirinin çoğu özel derslerden ve ders vermekten geliyor. Bir sonraki dünya şampiyonu olmaya o kadar odaklanmış ki, tüm programı sadece antrenmanları etrafında dönüyor.

Jax teknoloji şirketinde 9-5 çalışıyor ve geceleri antrenman yapıyor. İçten içe beş yılın ardından kariyerinin sonuna yaklaştığını düşünüyorum. Pek çok dövüş yaptı ama dövüşü bir sonraki seviyeye taşımak için kendini adayacak kadar sevdiğini sanmıyorum. Ayrıca, üniversite sonrası işinde yükseliyor ve hayattan en çok dövüş kampında olmadığı zamanlarda keyif alıyor gibi görünüyor ve bu gecenin de kanıtladığı gibi boş zamanlarından ve şehirdeki yaşamdan faydalanabiliyor.

"Tristan senin ona kötü davrandığını söyledi," diye alay ediyor Jax sarhoş bir şekilde, ağırlığı hâlâ tamamen üzerimde.

Onu itmeye çalışmaktan vazgeçiyorum ve yorumuna gözlerimi deviriyorum. "Daha çok bana sebepsiz yere kötü davrandı. Ne zaman ilk yumruğu atan ben oldum ki?"

"Geçen hafta spor salonunda," diye kıkırdıyor, muhtemelen bir dövüşçüye sinirlenip koçumuzu dinlemediği için suratına bir tane patlattığımı hatırlıyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "O adam tam bir aptaldı! Koç'un talimi için fazla iyi olduğunu düşünüyordu. Ve hareket, partnerinizin yumruğunu savunmak içindi, yani teknik olarak yanlış bir şey yapmadım."

"Burnunu kanatmana gerek yoktu." Jax'in eğlencesi şimdi gürleyen bir kahkahaya dönüştü.

"Her neyse, yine de hak etti," diye homurdandım. "Ama Tristan hakkında doğruyu söylüyorum. Tam bir pislik, durup dururken bana sataşılıyor. Bu yüzden seni burada bekliyordum."

Sonunda başını karnımdan kaldırdı ve doğrulup oturdu. "Sen neden buradasın ki? Bir şeye ihtiyacın olmadığında sana eşlik etmekten hoşlanmadığımdan değil." Bilerek sırtıyor. Ondan bir iyilik isteyeceğimi hissedecek kadar uzun süredir arkadaşız.

Gergin bir şekilde kıpırdanıyorum, gözlerim kucağımda. Yardım isteme konusunda hiç iyi olamadım.

"Tahliye ediliyorum," diye mırıldanıyorum sessizce.

"NE?" Jax yüksek sesle bağırır. "Bu nasıl oldu?!"

İçimi çekiyorum ve bugün Dan'le olanları özetliyorum.

"Yarın bir daire aramaya başlayacağım, ama yılın bu zamanında o kadar çabuk bir şey bulabileceğimden emin değilim." Yalvaran gözlerle Jax'e bakıyorum. "En kötü ihtimalle gelecek ay bir haftalığına evsiz kalacağım ve kalacak bir yere ihtiyacım var. Sadece senin kanepeni C planım olarak düşünüp düşünemeyeceğimi bilmem gerekiyor."

Jax bir şey düşünür gibi olduğunda kaşlarını çatıyor. Telefonunu eline alır ve büyük bir gülümsemeyle yukarı bakmadan önce içinde gezinir.

"Bu aslında mükemmel bir şekilde işliyor," diyor heyecanla. "O hafta iş için San Francisco'da olmam gerekiyor ve Jordan ve oradaki spor salonundaki çocuklarla takılabilmek için erken gidip geç saatlere kadar kalacağım. Yani, odamı bile alabilirsin." Kendisiyle gurur duyarak sırtıyor. "Gördün mü? Sorun çözüldü. Bir şey değil."

Rahat bir nefes aldım ve ona küçük bir gülümseme verdim. "Omuzlarımdan öyle büyük bir yük kalktı ki, bilemezsin bile. Teşekkür ederim. Yine de önümüzdeki hafta bir daire bulup bulamayacağıma bakacağım ama bulamazsam sana haber veririm ve burada kalacağıma güvenirim." Duraksıyorum ve bu planın en kötü yanını fark ettiğimde yüzüm buruşuyor. "Kahretsin, bu Tristan'la yaşayacağım anlamına geliyor." Tatlı bir gülümsemeyle Jax'e dönüyorum. "O zamana kadar onu kovmamızın bir yolu var mı?"

Gülüyor ve beni yataktan kaldırıyor. "Hiç şansın yok, tatlım. Ama ona bu haberi vermek için

Belki o zaman bizden bu kadar nefret etmez." Beni merdivenlere doğru çekti ve bağırdı, "Hey, Tristan! Bil bakalım seninle yaşamaya kim geliyor?"

"O ne?" Tristan'ın aşağıdan bağırdığını duydum.

Jax'in arkasından giderken irkiliyorum. Bu uzun bir kaç hafta olacak.

On dakika yürüdükten sonra nihayet arabama ulaşıyorum. Sürücü koltuğuna oturdum ve kapıyı arkamdan kapattım. Bir süre sessizce oturdum.

Sonra üç saniye boyunca çığlık attım.

Bu baktığım altıncı daire ve her biri bir öncekinden daha kötü görünüyor. Bu dairenin hiç park yeri yok, bu yüzden binadan çok uzağa park etmek zorunda kaldım.

Bugünün diğer sorunları arasında NYC için bile küçük kalacak bir stüdyo, komşular için bir çatlak ev ve kapanmayan pencereler vardı. Yeni başlayanlar için.

Yorgun bir şekilde şakaklarımı ovuyorum. Bütçeme uygun ve önümüzdeki hafta içinde müsait bir daire bulma şansım sıfır. Beş numaraya geldiğimde aklımın bir köşesinde zaten bildiğim bir şeyi fark ettim: Taşınmak için gelecek aya kadar beklemem gerekecek. Bu da bir süre Jax'in evinde yaşayacağım anlamına geliyor.

İnliyorum ve başımı koltuğa yaslıyorum. Bugün görmem gereken iki daire daha var ve onları göreceğim için heyecanlanmanın tam tersini yaşıyorum.

Kız kardeşimi cep telefonumdan aradım. Mucizevi bir şekilde, gerçekten açtı.

"Vay anasını, telefonuna cevap vermişsin," diye bağıryorum. "Bu bir Noel mucizesi."

Hailey'nin kahkahası arabamın hoparlörlerinden duyuluyor. "N'aber? Daire avı nasıl gidiyor?"

"İğrenç," diye inliyorum. "Bugün görmem gereken iki tane daha var ve emlakçıları ekmeme ramak kaldı. Zaten listemin en alt sıralarında yer alıyorlardı ve eğer bugün gördüklerimden daha kötüseler sanırım biraz korkacağım."

"O kadar kötü mü?" diye soruyor usulca. Yüzümü buruşturuyorum ve şakaklarımı tekrar ovuyorum. "Sanırım mantıklı. Şu anda daire aramak için iyi bir zaman değil. Tüm üniversite öğrencileri muhtemelen tüm iyi yerleri kaptı ve geri kalanların da Philly'nin boktan bölgelerinde olduğunu varsayıyorum."

"Son ikisini görmek için benimle gelebilir misin?" Yalvarıyorum. "Artık bunlarla tek başıma başa çıkamam."

"Evet, elbette," diye anında cevap veriyor ve sanırım bu yüzden onu seviyorum. "Steve'lerdeyim, gelip beni alabilir misin?"

"Tanrıya şükür," diyorum minnetle. "On dakika içinde orada olacağım."

Bir sonraki cehennem çukurunda Hailey'nin yanımda olması görevi biraz daha katlanılabilir kılıyor, ancak burası hala büyük bir pas. Önümüzdeki birkaç hayat boyunca kardeşlik evlerinin yanında yaşamaktan bıktım.

"Tamam, sonuncusu," diye yaltaklanıyorum. "Sonra da Irish Pub'da kafayı buluruz."

Bir sonraki daire Jax ve Tristan'ın evinden çok uzakta değil ve aslında binanın önünde park yeri bulmayı başardık. Arabamdan indim, zaten şüpheciydim.

Sokak yeterince hoş. Güney Philadelphia'da bir ara sokaktayız ve etrafıma baktığımda genç çiftler ve ara sıra bebek arabaları görüyorum.

"Bu gerçek olamayacak kadar iyi," diye mırıldanıyorum.

Emlakçı bizi apartman kompleksinin merdivenlerinde bekliyor. Biraz daha yeni bir bina, bu da fiyatın bu bölgede olması gerekene kıyasla ne kadar yüksek olduğunu açıklıyor. İnsanları hemen dairelere sokmak için ucuz fiyatlar sunuyorlar.

Aradığım tek yatak odasına girdiğimizde, içime bir şeylerin battığını fark ettim.

kesinlikle yanlış olabilir. Gerçek olamayacak kadar iyi olduğu çok açık.

Kapı, sonunda yatak odası ve banyonun bulunduğu küçük bir koridora açılıyor. Her ikisi de oldukça büyük. Ama asıl nefesimi kesen mutfak ve oturma odası.

Mutfak rahat - aşırı büyük değil ama benim bile başımı sallayarak onayladığım kadar tezgah alanı var. Ortada iki bar taburesi olan bir ada var. Listemdeki bir başka büyük onay işareti. Ev sahipliği yapmayı severim ve ben yemek hazırlarken misafirleri bir adada ağırlamayı her zaman tercih ederim.

Ancak bu dairenin en önemli özelliği mutfağın açıldığı oturma odası. Büyüklüğü veya şekli nedeniyle değil, uzak duvarın tamamen büyük boy pencerelerden oluşması nedeniyle.

Pencerelere doğru yürüyorum ve aşağıdaki caddeye bakıyorum. Geceleri şehrin ışıklarının burada ne kadar güzel parladığını hayal edebiliyorum. İç çekiyorum ve kendimi hayal kırıklığına uğramaya hazırlıyorum.

Emlakçıya geri dönüyorum. "Bu inanılmaz," diye nefes alıyorum. "Bunda ne var?"

Şaşırmış görünüyor. "Bir sorun yok," diye beni temin ediyor. "Tek yatak odalı, ayda 1.400 dolar, tam istediğin gibi. Ve gelecek ay hazır olacak."

İnliyorum. İşte oldu.

"Gelecek hafta ihtiyacım vardı," diyorum, kederli bir şekilde.

Elindeki kâğıda bakarken kaşlarını çatıyor. "Özür dilerim, telefonda sizi yanlış duymuş olmalıyım. Gelecek ay taşınmak istediğinizi sanıyordum. Bu bina o zamana kadar hazır olmayacak, bu yüzden ne yazık ki sizi önümüzdeki hafta buraya alamam."

İçimi çektim ve burnumun kenarını çimdikledim. Bunun zaten olacağını biliyordum, bu yüzden gerçekten şaşırmamalıydım.

"Gelecek ay alacağım," dedim. "Sadece bana evrakları gönderin, ben de her şeyi imzalayayım. Depozito ilk, son ve güvence, değil mi? Yani üç aylık kira?"

Başını sallıyor, hâlâ suçlu görünüyor. Ona zayıfça gülümsüyorum. "Tamam, bana etrafı gösterdiğin için teşekkürler. İrtibatta olacağız."

Hailey ve beni arabamıza kadar götürüyor ve el sıkışarak vedalaşıyoruz. Sürücü koltuğuna geri döndüğümde cep telefonumu çıkardım ve tek bir mesaj yazdım:

Remy: Sanırım bir haftalığına Tristan'ın yanına taşıyıyorum.

Yirmi dakika sonra Hailey ve ben Irish Pub'ın arka tarafındaki bir masada rahatça oturuyorduk. Burası şehirdeki en eski İrlanda barı ve Hailey'nin buraya taşındığında ilk işiydi, bu yüzden her zaman VIP muamelesi görüyoruz.

"İşte buradasın. Küçük bir kuşun bu gece burada olduğunuzu fısıldadığını duyduğumu sandım."

Eski menajerini görmek için yukarı bakıyoruz. Ona sarılmak için ayağa kalktığında Hailey'nin yüzünde bir gülümseme belirliyor.

"Bir süredir görüşemediğimiz için uğrayıp bir merhaba diyeyim dedim," diyor sıcak bir şekilde. Ona kibarca el sallıyorum.

"Geldiğine sevindim, seni görmek her zaman güzeldir. İçkiler şirketten. Tekila?"

Sırıttım ve başımı salladım. "Bu harika olur, teşekkürler. Bugün boktan bir gündü, bu yüzden tekila kabul edilebilir tek son gibi görünüyor."

Gülüyor ve bize başparmağıyla onay veriyor. "Çift atış o zaman.

Hemen döneceğim hanımlar."

Hailey iç geçiriyor. "Burada sarhoş pisliklerle uğraşmayı özlediğimi söyleyemem ama bu özel pislikleri özlüyorum." Buraya gelirken başladığımız konuşmayı bitirmek için bana döndü. "Peki, tüm mobilyalarını ve kutularını annemle

babamın evinde mi bırakacaksın? Bir aydan kısa bir süre için bir saklama konteyneri almanın mantıklı olacağını düşünemiyorum."

"Evet, sanırım en kolay seçim bu. Tanrı biliyor ya, bodrumları tüm eşyalarımı alacak kadar büyük." Yorgun bir şekilde gözlerimi ovuşturuyorum. "Bütün bunların ne kadar can sıkıcı olduğunu anlayamıyorum. Bir daireden diğerine bir kez taşınmak yerine iki kez U-Haul kiralamam gerekecek. Ah, aptal Dan'ın ailesi..."

Hailey gülüyor. Talihsizliğimi eğlenceli bulduğu için ona ters ters baktığımda, ellerini bir teslimiyet jestiyle havaya kaldırıyor. "Hey, en azından yeni dairen çok güzel," diye belirtiyor. "Kıskandım. Yeni binalar kesinlikle gidilecek yol. Her zaman çok ucuzlar."

"Evet, zamanlamalarının vasatın altında olması dışında," diye homurdanıyorum.

"O hariç," diye kabul ediyor. "Ama Jax sana o hafta onun evinde kalman için izin verdi, öyle mi? Seyahatinin zamanlaması oldukça mükemmel."

İrkildim ve biramı yudumladım. "Bir de bana sor. O kadar uzun süre bir kanepede uyumayı dört gözle beklemiyordum. En azından bu şekilde kendime ait bir alanım oluyor ve ihtiyacım olduğunda saklanabiliyorum. Tristan'la aynı evi paylaşacağım için sanırım bu neredeyse tüm zamanım olacak." İnliyorum ve başımı kollarımın üzerine düşürüyorum. "Neden Jax'in en iyi arkadaşı olmak zorunda? Neden Jax hoş, zeki bir beyefendiyle yaşayamıyor?"

"Görünüşe göre bu shotlar gerçekten de iyi bir zamanda geliyor," diye mırıldandığını duyuyorum üstümden birinin. Başımı kaldırdığımda kız kardeşimin eski müdürünün elinde üç shot bardağı tuttuğunu görüyorum. "Kimin biraz daha fazlasına ihtiyacı varsa," diye açıklıyor, fazladan shot'ı bize doğru iterek.

"Sen Tanrı'nın bir lütfusun," diye inleyerek çiftlerden birine uzandım. "Teşekkür ederim."

"Her zaman," diye sırtıyor. Hailey'e bakar. "Keşke kalıp sohbet edebilseydim ama belli ki burası biraz çılgınca. Gitmeden önce beni yakala. Seni tekrar görmek harikaydı." Gözleri muzip bir pırıltıyla parlıyor. "Ve ne zaman bir işe ihtiyacın olursa burada seni bekleyen bir yer olduğunu biliyorsun..."

Hailey güler ve başını sallar. "Öyle bir şey olmayacak ama teklifin için her zaman minnettarım. İçkiler için tekrar teşekkürler."

Bundan bahsedilince bir duble içiyorum ve boğazımı yaktığı için irkiliyorum. İçimi çekiyorum ve alkolün her zaman üzerime getirdiği sakinliği bekleyerek kabine geri yerleşiyorum. Bu gün o kadar korkunç geçti ki, bundan sonra daha da kötüye gidebileceğini düşündüm.

Bu varsayımda çok yanılmış olabilirim.

"Duyduğuma göre oda arkadaşı olacaktınız."

Sesi tanıdığımda donup kalıyorum. Yavaşça dönüp standımızın önünde duran Tristan'a hançer gibi bakıyorum.

"Güven bana, bu benim ilk seçeneğim değil," diye homurdanıyorum. "Ya da ikinci seçeneğim. Bundan ben de en az senin kadar nefret ediyorum, o yüzden hemen şimdi bazı temel kurallar koyalım ve doğru adımlarla başlayalım."

Bana bir kaşını kaldırdı. "Evimde kurallar mı koyacaksın?"

"Evet," dedim. "Aksi takdirde ikimizin de hayatta kalacağından emin değilim."

Gözlerini deviriyor ama kabinin benim tarafımda kendine yer açıyor. Yanıma geçmem için kalçamı kontrol ederken kaşlarımı çatıyorum.

"Tamam, bir numaralı kural," diye başlıyorum. "Birbirimizin odalarından uzak duracağız. Jax'in odasına dalıp eşyalarını ödünç almayı sevdiğini biliyorum, bu yüzden ben orada olduğum sürece buna bir son ver."

"Ama ya prezervatifim biterse ve şifonyerindeki zulaya ihtiyacım olursa?" diye dramatik bir şekilde sızlanıyor.

Eğer bakışlar öldürebilseydi... Tristan'ın nabızı atmazdı.

"O zaman sanırım yatak direğindeki çentiklerden biri daha eksilecek," diye çıkışıyorum. "Bu da beni iki numaralı kurala getiriyor: Gecenin bir yarısı hiçbir şeyden haberi olmayan aptal bir ikinci sınıf öğrencisini azarladığını duymak istemiyorum. Ben de her yetişkin gibi erken kalkıyorum, bu yüzden sessizlik saati 11'de başlıyor." Kendimi açıkça ifade ettiğimden emin olmak için ona ters

ters bakıyorum. "Ve benzer bir not olarak, bu gece

eve girip seni biriyle sevişirken görmek de yok. Yani, yatak odan dışında seks yok."

Tristan sonunda kıkırdayarak başını sallar. "Belli ki cinsel aktivitelerim üzerine çok düşünmüşsün. İçten içe kışkırttığın için hayatımdaki kadın sayısını sınırlamaya çalışmadığına emin misin?"

Hailey yüksek sesle kahkaha atıyor. Şaşkınlıkla ona baktım. Onun burada olduğunu tamamen unutmuştum. Ona ters ters baktıktan sonra dikkatimi yanımdaki sırttan pisliğe veriyorum.

"Seninle yatmadığım gerçeğini daha iyi hissetmek için kendine ne gerekiyorsa söylemeye devam ediyorsun," diye homurdanıyorum. Bir şeyler düşünüyorum, sonra soruyorum: "Seni reddeden tek kız ben miyim? Aman Tanrım, öyleyim, değil mi? Vay canına, bu seni neden bu kadar sinirlendirdiğimi açıklıyor." Keyifle gülüyorum.

Ama dudaklarını kulağıma bastırıldığını hissettiğimde kahkahalarım boğazımda düğümleniyor. "Tatlım, sana hiç sormadım," diye fısıldıyor küçümseyerek. "Hayallerini yıkmaktan nefret ediyorum ama sen hep öyle zannettin."

Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum. Ona ters ters bakıyorum ve bedenini kabinden dışarı itiyorum. Ayağa kalkarken muzaffer bir şekilde gülüyor.

"Sonra görüşürüz, Remy bebeğim," diye alay ediyor uzaklaşırken.

Diğer duble shot'ı kaptığım gibi hiç irkilmeden mideye indiriyorum.

"Bu ilginç olacak," diye mırıldanıyor Hailey.

REMY

Daireme yayılan nefis yumurta ve domuz pastırması kokusuyla uyanıyorum. Mutlu bir şekilde inliyor ve milyonuncu kez kız kardeşimin harika bir aşçı olduğu için ne kadar minnettar olduğumu düşünüyorum.

Yataktan kalkıp uykulu bir gülümsemeyle mutfağa girdiğimde Hailey'i elinde bir tava ve omzuna atılmış bir bulaşık havlusuyla ocağın başında görüyorum. Ben adanın arkasındaki bar taburesine otururken o omleti çeviriyor.

"Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum," diye mırıldanıyorum. "Saat sabahın 7'si ve sen çoktan işe gitmek için giyinmiş, mükemmel görünüyorsun, benim çözmem bir saatimi alacak bir kahvaltı hazırlıyorsun."

"Çünkü yemek pişirme becerilerin o kadar kötü ki bir tarifi her satırını didik didik edip sonra da 'kıyma' ne demek diye bakman gerekiyor," diye gülüyor. Kafasının arkasına ters ters bakıyorum - her ne kadar haklı olsa da. Bir keresinde gerçekten su yakmıştım.

"Mesele o değil," diye homurdanıyorum. "Bence leylek tarafından bırakılmanla ilgili şakada doğruluk payı olabilir, çünkü ailede başka hiç kimse erkenci kuş olmaya yakın bile değil. Bunu nereden çıkardın bilmiyorum."

Omleti önümdeki tabağa kaydırırken omuz silkiyor. Ağzım hemen sulanmaya başlıyor. "Benim

Bugün yapacak çok işim var," diye gerekçelendiriyor. "Kafeye erken gidip her şeyi halletmeyi tercih ederim, böylece Steve eve gelmeden önce ona yemek hazırlayacak vaktim olur."

Bir sonraki sorumu düşünürken çiğnemeye ara veriyorum. Son zamanlarda kız kardeşimin ilişkisinde bir şeylerin ters gittiğini hissediyordum ama bu konuda konuşmaya istekli görünmüyordu, ben de zorlamadım. Ama kız kardeşimin örümcek hisleri karıncalanmaktan yangın alarmına geçmeye başladı ve biraz zorlamam gerektiğini hissediyorum.

"Eve gitmek istemiyorsan her zaman burada uyuyabilirsin," diyorum ona usulca. "Son zamanlarda biraz keyifsiz olduğunuzu biliyorum. Belki biraz yalnız kalmaya ihtiyacınız vardır. Bir geceden daha fazlasına."

Omuzları düşüyor ve duruşundaki hüznü hissedebiliyorum. "Hayır, sorun değil. Bu gece onu görmek istiyorum. Zaten bu sabah beni özlediğini ve görmek için sabırsızlandığını belirten bir mesaj attı. İşten sonra eve gideceğim." Yüzüne yapışmış sahte bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Her şey yolunda. Senin günün nasıl geçiyor?"

Saptırması kimseyi kandırmıyor ama yine de konuyu kapatmaya karar veriyorum. Omletime geri dönüyorum.

"Bugün bazı Konu Uzmanı mühendislerle arka arkaya toplantılarım var," diyorum ağız dolusu yumurta yerken. "Yazdıklarını okudum ve şimdi onlarla oturup teknik konuşmalarını normal insan konuşmasına çevirmem gerekiyor. Bu harika bir şey. Bütün gün aptalmışım gibi bakılıyorum. Rüyaı yaşıyorum."

Hailey bana acıyan bir bakış fırlattı. Şakayla karışık el sallayacak halim bile yok.

"Omlet için teşekkürler," diyorum ağızım pastırmayla doluyken. "Bu en iyilerinden biri."

"Pastırma senin için yeterince çıtır mı? Onu neredeyse kömüre çevirdim."

Kendini beğenmiş yüzüne ters ters bakıyorum, ikimiz de bana 'çok yanmış' diye bir şey olduğunu kanıtlamak için pastırmamı kömür gibi yaktığı zamanı hatırlıyoruz.

Bir parça pastırmayı daha ağızıma atarken, "Evet, ıtır çıtır olmuş," diyorum.

Bulaşıkları lavaboya dokerken ve kahvesinin kalanını bitirirken gülüyor. Bezelye kabanını giyip adadan bez çantasını alıyor. "Tamam, ben ıkıyorum. Kalmama izin verdiğin için teşekkürler. Bu hafta sonu Jax'le yapacağımız dvşlerin planını yapmak için yarın seni arayacağım. Bu arada ben de dört gözle bekliyorum. Umzn en son ne zaman baş başa takıldığımızı hatırlamıyorum."

Haklı olduğunu anladığımda gülümsedim. Jax ve ben niversiteye gittiğimizde, umzn programlarının uyuşması nadiren mümkün oluyordu. Bu Cumartesi, uzun bir aradan sonra ilk kez hep birlikte olacağız.

"Tamam, işte iyi eğlenceler," diyorum ona son pastırma parçasını da mutlulukla mideye indirirken. "Steve yaramazlık yaparsa bana haber ver. Onu Bennie'yle tanıştırmak için sabırsızlanıyorum."

Yüksek sesle bir kahkaha atıyor. "Yarasa Bennie'yi henüz bu işe karıştırmayalım."

Kız kardeşimi gldrdğm için muzaffer bir edayla sırtıtıyorum. "Onun için hazır olduğunda bana söyle. Bennie senin lisedeki oğlanlardan beri hiç aksiyon görmedi."

"Hayır, koridorunuzdaki o adam sizi yurt o d a n ı z a kadar takip edebileceğini düşündüğünde onu dışarı çıkardığınızı söylemiştiniz."

"Evet, o adamı unutmuşum." Kaşlarımı attım. "Erkekler lanet olası moronlar."

Tekrar gülüyor ve yemin ederim bu dünyadaki en mutlu ses.

İ çekerek tabağıma dönüyorum, yüzümü küçük bir kaş çatma ifadesi kaplıyor. Kız kardeşimi her şeyden çok seviyorum ve onun mutlu olmaması beni ldryor. On dört yaşından beri son derece bağımsız bir insan oldu, başarılı olmak ve kendi mutluluğunu yaratmak için ne yapması gerekiyorsa onu yaptı - bu iki şey için de asla başa birine bağımlı olmadı. Jax ve ben onun şu anki

Sırf onu daha iyi olmaya itmediği ve hayatına hiçbir şey katmadığı için erkek arkadaşı o kişi olmayacaktı. Ama onu gerçekten aşağı çekebileceğini hiç düşünmemiştik. Her zaman Hailey'nin kendisine mutlu zamanlardan çok kötü zamanlar yaşatmaya başladığı anda herhangi bir erkeği keseceğini varsaydık.

Şu anda kesinlikle onu mutlu etmekten çok mutsuz ediyor gibi görünüyor. Ve eğer durum böyleyse Hailey'nin onu neden etrafında tuttuğunu anlayamıyorum.

Hayal kırıklığı içinde oflayıp pufluyorum ve omletimin son birkaç lokmasını bitiriyorum. Kız kardeşim yardım isteyene kadar ona yardım edemem, bu arada benim de uğraşmam gereken kendi sorunlarım var.

Giyinirken bugün için planladığım toplantıları düşünüyorum. Her ne kadar evden çalışan, tayt giyen ve dağınık topuzlar yapan bir yazar olmak istesem de, kariyerimin bir yerinde Kurumsal Amerika'da var olan bir yazar haline geldim. Dolabımı açıp kıyafetlerime bakıyorum, 'profesyonel ve güzel ama dikkat çekmeye çalışmayan ya da zirveye ulaşmak için uyuyormuşum gibi görünmeyen' bir şeyler arıyorum.

Bu kadar ince bir çizgi olacağını hiç düşünmemiştim.

Sonunda dizlerime kadar uzanan siyah bir kalem etek ve eteğin içine soktuğum tozlu pembe desenli bir bluzda karar kılıyorum. Saçlarımı ensemden düşük bir topuz haline getiriyorum ve Jax'in buna nasıl 'orospu topuzu' dediğini düşünüp kendi kendime gülüyorum. Kısa bir süre topuklu ayakkabı giymeyi düşünüyorum ama ilk buluşmamın 'Kıç Adam' Paul ile olduğunu hatırlayınca onun yerine düz ayakkabılarımı giyiyorum.

Maskara ve dudak parlatıcısıyla görünümü tamamladıktan sonra dizüstü bilgisayarımın bulunduğu çantayı kaptığım gibi kapıdan çıkıyorum.

İki saat sonra ve ikinci fincan kahvemle birlikte, mantıklı ayakkabı seçimim için dünyadaki tüm tanrılara teşekkür ediyorum.

Birincisi, Paul toplantımızın sadece yarısına dikkatini verdi, diğer yarısını ise sanki onun sürekli konuşmalarını görmemişim gibi davranarak geçirdi.

bacaklarıma bakıyor. Eğer topuklu giyseymdim, muhtemelen toplantının yarısı yerine tamamı boşa gidecekti. Yine de bu gece geç saatlere kadar çalışıp Paul'ün toplantımızdan önce hazırlaması gereken veri sayfasını yazmaya çalışacağım. Ama bir diğeri için, ağrıyan ayaklar zaten sabah 10'da boktan olan bu iş gününde ihtiyacım olan son şey.

Şakaklarımı ovuştururken irkiliyorum. Bugün görüşmem gereken dört Konu Uzmanı mühendis daha var ve bu özel toplantıların keyifli geçtiği nadirdir. Benim işim şirketimizin yazılımını basitleştirmek ve net bir şekilde pazarlamakken, görüştüğüm mühendisler birisinin nasıl olup da neden bahsettiklerini anlamadığını anlayamıyor. Kendi dünyalarına o kadar dalmışlar ki, bilinçaltılarında herkesin mühendis beynine sahip olduğunu ve konuştukları seviyeyi anlayabileceklerini varsayıyorlar. Pazarlama için kullanılacak bir veri sayfası için içeriklerini basitleştirmeye ve daha anlaşılır hale getirmeye çalıştığımda, her zaman bana bir aptalmışım gibi bakıyorlar.

Paul'ün şaşkınlığını hatırlayarak kahveme homurdanıyorum: 'Ne demek başka bir şekilde söylememi istiyorsun? Az önce çok açık bir şekilde anlattım, daha fazla basitleştiremem. Bugün görüştüğüm mühendisler arasında en kolay olduğunu bilmek boktan ruh halime hiçbir şey yapmıyor.

Kusursuz bir zamanlamayla Cassandra odamın yanında belirdi. Tek kelime bile etmeden acelesi olduğunu ve bu işi bir an önce bitirmek istediğini anlayabiliyorum. Bunun durumu daha da kötüleştireceğini bildiğim için içimden homurdanıyorum.

"Hey, Remy, bir konferans odası tutmak ister misin? Saat 11:00'de zor bir molam var, bu yüzden bunu biraz hızlandırmamız gerekebilir."

Bilinçli olarak beynime gözlerimi devirmemesini emrederek sertçe başımı sallıyorum. "Montgomery'de bizim için yer ayırttım. Orada buluşalım." Tek kelime etmeden dönüyor ve konferans salonuna doğru yürüyor.

Biraz daha kafeinin beni yaşamak üzere olduğum felaketten kurtaracağını umarak kahvenin son birkaç yudumunu yudumluyorum.

"Bugün yapacak binlerce önemli işim var, o yüzden şu işi bir an önce bitirelim," diye söze başlıyor tereddüt etmeden. "Sizin için veri sayfasını yazdım. Gelen kutunuzda olmalı."

Dizüstü bilgisayarımın belgesini açtığımda, 22 yaşındaki Remy'nin bu işe başlarkenki saçma beklentisine bir kez daha hayret ediyorum: Kurumsal Amerika'da herkesin profesyonel, sorumluluk sahibi bir yetişkin olduğu ve işlerini halletmek için bir yandan hoş davranırken bir yandan da her şeyi yoluna koyabileceği varsayımı.

Görünüşe göre, Cassandra hoş notu almamış.

Ve ancak kaba taslak olarak sınıflandırılacak "belgesine" baktığımda, onun da "işinizi halledin" notunu almadığını fark ediyorum.

"Tamam, bu harika bir başlangıç," diyorum beceriksizce, samimi bir ton tutturmaya çalışarak. Bu ancak bir başlangıç. "Yine de birkaç sorum var."

"Ne hakkında?" diye neredeyse alay ediyor. "Hepsi burada. Başka neye ihtiyacın olabilir ki? Sadece güzel kelimeler kullan ve pazarlanabilir hale getir. Senin işin bu değil mi?"

Aynı sert tonda cevap vermenin bu durumu daha da kötüleştireceğini kendime hatırlatmaya çalışırken sertçe yutkunuyorum. "Öyle, ama burada sahip olduğunuzdan biraz daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Bu muhtemelen bir mühendis için açık görünüyor, ama ben teknik bir insan değilim, bu yüzden-"

"Yazdıklarımı anlamak için teknik bilgiye sahip olmanıza gerek yok," diyerek sözümü kesti. "Yeni yazılımın ne yaptığı gayet açık olmalı. Azıcık beyni olan herkes bunu anlayabilir ve hakkında birkaç cümle yazabilir."

Hangi cümlesine önce itiraz edeceğimi bilemeden şaşkınlıkla ona bakıyorum: Yazdıklarının net olmaması, altı sayfalık bir zorunluluğun "bir

ya da zekamı aşağıladığını söyledi.

Zekama vurulan darbeyi görmezden gelmeye karar vererek, onun merhametini kazanma umuduyla son bir kendini küçümseme taktiği deniyorum. "Eminim bu size basit geliyordur ve zamanınızı boşa harcıyormuşum gibi hissettirdiğim için özür dilerim, ancak teknik noktaları gözden geçirmek için biraz zaman harcayabilirsek, belgeyi yazarken kendimi daha rahat hissedeceğim. Yeterince detay vermeyip yanlış bir şey yazma riskine girmektense çok fazla detaya girmenizi tercih ederim-"

"Bu senin sorunun, benim değil," diye tekrar araya giriyor. "Seni teknoloji konusunda eğitecek zamanım yok. Şirketin yazılımı hakkında bilgi sahibi olmalısın, yoksa bunları nasıl yazabilirsin?"

"Teknik olarak benim bir şey yazmamam gerekiyor," diye çıkışıyorum sonunda. "Unvanım, çalışmanızı düzeltmem gerektiğini söylüyor, yazmamı değil. Buna istediğin kadar belge diyebilirsin ama ikimiz de biliyoruz ki bu ancak kırık dökük cümlelerin madde madde sıralandığı bir liste."

Gözleri şok içinde açıldı. Cassandra'nın bir daha bana yardımcı olabileceği umuduyla kendimi ayağımdan vurmuş olmam umurumda bile değil. Burada oturup sırf alfa kaltağın biri maruz kaldığı cinsiyetçiliğin acısını başka bir kadından çıkarmak istiyor diye üzerime sıçılmasını reddediyorum.

"Sanırım burada işimiz bitti," diye tıslayarak ayağa kalkıyor. Başka bir şey söylemeden dizüstü bilgisayarını uygunsuz bir şekilde açıkta duran göğüs dekoltesine sıkıştırıyor ve öfkeyle konferans odasından dışarı çıkıyor.

Masama geri dönüyorum -üçüncü fincan kahveyi almak için duruyorum- ve istemeye istemeye Cassandra'nın yazması gereken ürünle ilgili araştırmama başlıyorum. Bitmiş bir belge olması gereken bir saatlik bir düzenleme yerine, bu şimdi araştırma, yazma ve ardından düzeltme okumasından oluşan dört saatlik bir iş haline geldi.

Şakaklarımı tekrar ovuşturarak irkiliyorum. Bugün çok daha uzun bir gün oldu.

Birkaç saat sonra, aslında iyi ama aptal bir mühendisle yaptığım bir toplantıdan ve ardından bir başka sapık mühendisle yaptığım görüşmeden sonra, daha fazla ürün araştırmasına dalmışken midem yanımdaki kabindeki iş arkadaşımı ürkütecek kadar yüksek sesle gurulduyor.

"Vay canına, çok mu acıktın?" diye gülüyor. "Bu 'öğle yemeği yemeyi unuttum' gümbürtüsü mü yoksa 'öğle yemeği yetmedi ve şimdi bir şeyler atıştırmam lazım' gümbürtüsü mü?"

Utangaç bir şekilde gülümsedim. "Yemek yemeyi unuttum. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım ve saatin neredeyse 3:00 olduğunu fark etmedim. Sanırım gidip öğle yemeğimi ısıtsam iyi olacak, böylece iğrenç midem dikkatinizi dağıtmaya devam etmeyecek."

"Minnettarım," diye kıkırdıyor ekranına geri dönerken. İyi bir adam, çok sessiz ve her zaman işine odaklanmış. Birkaç günde bir onunla kısa bir sohbetten fazlasını yapabilirsem şanslıyım.

İç çekiyorum ve mutfağa gitmeden önce bilgisayar ekranımı kilitliyorum. Her zaman olduğu gibi yanımda ısıtılmaya hazır sağlıklı yiyecekler var. Antrenman yapmaya başladığımda, öğünlerimin çoğu et ve sebze olduğunda hem zihnimin hem de bedenimin ne kadar iyi hissettiğini fark ettim. Öğle yemeğinin özellikle önemli bir öğün olduğu ortaya çıktı, çünkü ya işimi ve akşam antrenmanımı bitirmem için beni besleyecek ya da halsiz hissetmeme ve iş günüm biter bitmez koltuğuma yığılmama neden olacaktı. Ben enerjik hissetmeyi tercih ederim.

Tavuk ve brokoli yemeğimi ısıtırken, bugün yaptığım işleri ve daha yapmam gerekenleri düşünüyorum. Sonuçsuz toplantılarımın gecenin geç saatlere kadar sürmesini sağladığını fark ettiğimde inliyorum. Farkına varmadan, beynim yararsız ama çok doğru olan iş karşıtı düşüncelerden oluşan bir tavşan deliğine girmeye başlıyor.

Mutlu değilim. Buradaki işimi sevmiyorum. Aslında, çoğu gün nefret ediyorum. Birlikte çalışmak zorunda olduğum insanlardan nefret ediyorum, yapmak için işe alınmadığım şeyleri yapmaktan nefret ediyorum ve

Zaten işi yapmak zorunda olduğum bir pozisyondayım. Tüm bunlar beni çok mutsuz bir çalışan yapıyor.

Ama en çok, bir şekilde aslında yapmak istediğim şeyden bu kadar uzaklaşmış olmaktan nefret ediyorum.

Üniversitede İngilizce bölümüne girdiğimde, derslerimin her biriyle büyülenmişim. Edebiyatın her türünü okumayı seviyordum. Yaratıcı yazarlık derslerimi seviyordum. Bir kitaptaki tek bir temayı analiz eden on beş sayfalık araştırma makaleleri yazmayı bile seviyordum. Çalışmalarım ile ilgili her şeyi seviyordum.

Üniversitede bunu kendime hiç itiraf etmedim ama bölümümü seçtim çünkü bir gün yazar olmak istiyordum. İnsanların hayatlarını değiştirecek bir şeyler yazmak istiyordum.

Tek sorun, mezun olduktan sonraki yaz hayallerimin suya düşmesiydi.

Hayatım boyunca yazmakla uğraştım, ancak hiçbir zaman ciddi bir şekilde oturup zorunlu bir üniversite makalesi olmayan bir şeyi gerçekten bitirmemiştim. Her nasılsa, bu sürecin aslında ne kadar zor olduğunu hiç fark etmemiştim. Kâğıda dökülen hiçbir şey kafamdaki kadar derin değildi ve hiçbir zaman kendimi bir kitabın tamamını yazmaya ikna edemedim. Her nasılsa, bunca yıllık okuma ve yazma hayatımda, yazmanın aslında ne kadar zor olduğunu hiç fark etmemiştim.

Uyanmam ve gerçek bir iş bulmam gerektiği sonucuna varmam, yarım yamalak ve eksik yazdığım endişeli ve depresif tek bir yazımı aldı. Yazar olmak yapmaya hazır olduğum bir şey değildi.

Böylece, teknik olarak benim alanımda olan ve makul miktarda para ödeyen bir iş buldum. Aslında, makul bir miktardan daha fazla para ödüyordu. Kurumsal Amerika çok iyi para ödüyor. Bu da seçimim konusunda kendimi daha suçlu hissetmeme neden oldu çünkü paradan vazgeçmenin çok zor olacağını biliyordum. Emekli olana kadar depresyon içinde debelenmek anlamına gelse bile, insanların bu dünyada kalmasının en büyük nedeninin para olduğunu anlamam sadece birkaç ayımı aldı.

Üç yıl sonra, hala bir şeyler yazana kadar geçici bir gelir kaynağı olması gereken o işte oturuyorum. Üç yıl sonra, hala elle tutulur bir şey yazamadım.

Birdenbire, diğer kübik çalışanlarla oturdukları için alay ettiğim hüznün içinde yuvarlanıyormuşum gibi hissediyorum. Kaşlarımı çatarak tabağımdaki tavuğu didikliyorum. Önümdeki sağlıklı yemeğe rağmen, kendimi eve gidip koltuğuma yığılmak isterken buluyorum.

Bu düşünce beni depresif sersemliğimden kurtarmaya yetiyor. Geçmişte egzersiz yapmayı en az istediğim zamanların egzersiz yapmak için en önemli zamanlar olduğunu fark etmiştim. Yemeğimin geri kalanını atıştırıyorum ve işimin geri kalanını olabildiğince çabuk bitirmeye karar veriyorum. Ofiste yine de uzun bir gün olacak ama 6:30'a kadar işimi bitirebilirim, 7:00'deki ders için spor salonuna yetişebilirim. Tanrı biliyor ya, ağır bir çantayla randevu, boş bir ofis spor salonunda birkaç mil koşma planımdan çok daha iyi geliyor.

İş gününün geri kalanı hem sürükleniyor hem de uçuyor gibi görünüyor. Uçuyor çünkü ben farkına bile varmadan saat 6:30 oluyor ama aynı zamanda o kadar çok teknik araştırma ve yazı yazmam gerekiyor ki sanki otuz altı saattir masamda oturuyormuşum gibi geliyor. Sonunda sırtımı esnetmek için doğrulduğumda yüzümü buruşturuyorum.

"Hâlâ burada mısın Remy? Bu ofisteki tek işkolik benim sanıyordum."

Patronum Brian'a sıkıca gülümsüyorum. Genellikle ofisten en son ben ayrılıyorum ve onun saat 5:00'te hala burada olduğunu çok nadiren teyit edebiliyorum.

Maaş çekiniz ayrılabilceğinizi söylemeden önce ayrılırsanız kendinize işkolik diyebileceğinizi sanmıyorum.

"Ben de çıkıyorum," diye kibarca cevap veriyorum. Dizüstü bilgisayarımı hızla kapatıp çantama tıktırıyorum. "İyi geceler. Çok geç kalma." Bana sırtlıyor, görünüşe göre

Ofisteki "gece geç saat" numarasına inandığım için memnunum.

Neyse ki spor salonu ofisime sadece on beş dakikalık yürüme mesafesinde. Hayatımda sık sık gittiğim iki yer birbirine bu kadar yakın olduğu için gerçekten şanslıyım ve bu gerçekten mümkün olduğunca sık yararlanmaya çalışıyorum. Haftada üç ya da dört kez MMA spor salonuna gitmeye çalışıyorum, kalan günlerimi dinlenmek ya da sadece koşmak ve esnemek için kullanıyorum. Normalde bu gece spor salonuna gitmezdim ama bu gece beynimin buna çok ihtiyacı olduğunu hissedebiliyorum.

İçeri girer girmez Jax'i gördüm. Ön masaya yaslanmış, bir kadınla üyelik hakkında rahatça konuşuyordu. Hiç şüphem yok ki kadın bugün buradan ayrılmadan önce onu üyeliğe ikna etmiş olacak.

Beni gördüğünde yüzünde küçük bir kaş çatma ifadesi beliriyor. Genelde Perşembe günleri gelmediğimi biliyor. Gülümseyip el sallayarak onu başından savıyorum, iyi olduğumu ve satış konuşmasına devam etmesi gerektiğini sözsüz olarak iletiyorum. Kaşları çatılıyor ama dikkatini tekrar önündeki kadına veriyor.

"Hey, Remy!" diye sesleniyor arkadaşım Lucy spor salonunun karşısından. Çoktan minderlerin üzerinde gerinmeye başladığı yere dönüyorum. "Ne yapıyorsun burada?"

Çantamı minderlerin kenarına bırakırken omuz silkiyorum. "Sadece fazladan bir seans yapmak istedim. Bu gece biraz zamanım vardı."

"Oh. Güzel. Eşleşelim o zaman."

Başımı salladım. "Sadece bu berbat kıyafeti değiştirmem gerekiyor, hemen döneceğim." Çantamdan egzersiz kıyafetlerimi alarak koridorun sonundaki soyunma odalarına doğru yürümeye başlıyorum. Neredeyse kadınlar tuvaletine varmıştım ki erkekler tuvaletinin kapısı açıldı ve Tristan yoluma çıktı.

Sert bir kas duvarına çarptığımda homurdanıyorum. Tökezleyerek geri çekildim - yine bugün topuklu giymediğim için kendimle gurur duyuyordum

-Tristan belimi kavrarken iki güçlü elin beni sabitlediğini

hissediyorum.

Başımı kaldırıp ona baktığımda gözlerim açılıyor. Bana her zamanki soğukkanlı bakışlarıyla bakıyor ve bir anda ellerimi göğsüne dayadığımı fark ediyorum. Elektrik çarpmış gibi geri çekiliyorum. Bana bir saniye daha tutunuyor, sonra bırakıyor ve bir adım geri atmama izin veriyor.

"Nereye gittiğine dikkat etsen iyi olur," diyor kuru bir sesle, ifadesi değişmeden.

Kendime geliyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Hey, sen önüme çıktı. Benim hatam değildi." Cevap olarak sadece bir kaşını kaldırır.

Öfkelendim ve gözlerimi devirdim. "Her neyse, bunun için zamanım yok." Eğilip çarpışma sırasında elimden düşen kıyafetlerimi almak için dönüyorum. Tekrar doğrulduğumda Tristan'ın bakışlarının hızla yüzüme döndüğünü fark ediyorum.

Gözlerim şüpheyile kısıldı. "Dalga mı geçiyorsun benimle?! Bugün insanların nesi var böyle? Bu sadece lanet olası bir etek. Sanırsın iç çamaşırıyla falan dolaşıyorum."

Tristan'ın kaşları yine çatılıyor ama yine de bir şey söylemiyor. Israrlı bakışlarım karşısında sonunda omuz silkiyor, az önce kıcıma bakarken yakalandığı gerçeğinden hiç de utanmış görünmüyor. "Kıç kıçtır. Seninki bile." Dudaklarının bir köşesinde bir gülümseme beliriyor. "Arada sırada gösterilen ilgi için minnettar olmalısın. Tanrı biliyor ya, böyle giyinmediğin zaman hiç dikkat çekmiyorsun."

Bakışlarım daha da yoğunlaşıyor. "Bu birazcık bile doğru değil," diye homurdanarak ellerimi kalçalarımın koyuyorum. "Bir sürü erkeğin ilgisini çekiyorum. Görmesem bile, burada oturup bir adam kıcıma bakıyor diye ya da vücudum iyi bir üreme stoğu olduğu için doğal olarak tepki veriyor diye 'minnettar' olmayacağım. Mağara adamı kafanı kıcımdan çıkar."

Şimdiye kadar sırtışı geniş bir sırtışa dönüştü. Henüz ne düşündüğünü bile duymadım ama küçümseyici olacağını şimdiden söyleyebilirim. "Seni iyi bir damızlık olarak sınıflandırabileceğimi sanmıyorum, yine de kadınlar hakkında böyle düşündüğünü duymak ilgimi çekti. Bir kadınla evlenmek için

Büyük memeler ve yemek yapma becerisi klasik erkek için değerli midir?"

Kazıları görmezden geliyorum - aşçılığım ile ilgili bir şey yapamam ama şımarık B kuplarımla çok mutluyum.

Hanımlar, bir erkeğin size bedeninin şekilden daha önemli olduğunu söylemesine asla izin vermeyin.

"Peki söyle bana, ideal erkek olduğunu düşündüren tam olarak nedir?" Onun yerine ben sordum.

"Klasik erkek," diye düzeltiyor. "Ama benim ideal olduğumu düşündüğünü bilmek güzel." "Birincisi, savaşta yetenekliyim ve bir ortağı kolayca koruyabilirim. Ayrıca yemek için avlanabilirim. Ama esas olarak üreme konusunda son derece yetenekliyim."

Gözlerimi kırpmadan önümde sırttan adama bakıyorum. Sonunda başımı sallıyorum ve burnumun kenarını çimdikliyorum. "Bugün kesinlikle erkek nüfusunu çok fazla yaşadım," diye mırıldanıyorum. "Sanırım şimdi gidip bir şeyleri yumruklamam gerekiyor." Tristan'ı iterek geçiyorum, ona tekrar dokunmamaya dikkat ediyorum.

"Bunu yaparken beni düşünmemeye çalış," diye sesleniyor arkamdan.

"Tek bir zerrem bile bu sözü veremez," diye karşılık veriyorum arkama dönmeden.

Bir saat süren Muay Thai dersi tam da ihtiyacım olan şey. Vuruş kombinasyonlarını öğrenmeye o kadar odaklanıyorum ki boktan günümü ve onu dolduran boktan kadın ve erkekleri unutuyorum. Ayrıca, bonus olarak, yorucu bir egzersiz oluyor - ders bittiğinde, eve gider gitmez bayılacağımı biliyorum. Ders bittikten sonra hızla toparlanıyorum, vücuduma istediği şeyi vermek istiyorum.

"Remy, Cumartesi günkü dövüslere gidiyor musun?" Eşofmanımı giyerken Lucy bana soruyor.

Başımı salladım. "Evet. Hailey de orada olacak."

Lucy bu haber karşısında neşeleniyor ve başıyla onaylıyor. Bir kez daha arkadaşlarımla kız kardeşimi onu yanımda getirdiğimde mutlu olacak kadar sevdikleri için ne kadar minnettar olduğumu düşünüyorum.

"Güzel. Gitmeden önce maç öncesi bir şeyler yapmak isterseniz bana haber verin. Muhtemelen insanları erkenden evimde toplayacağım ve sonra birlikte arenaya yürüyeceğiz, eğer gelmek isterseniz bana mesaj atın."

Çantamı omzuma atarken "Olur," diye cevap veriyorum. Evde kendi yatağımda olmak için resmen can atıyorum, bu yüzden Lucy'ye el sallıyorum ve çıkışa doğru yürümeye başlıyorum.

"İyi geceler Remy," diye sesleniyor Tristan resepsiyonun arkasından. "Eve dönerken başka erkekleri ayartmamamı söyledim ama sanırım bu kıyafet bu işi kendi başına gayet iyi yapıyor."

Kaşlarımı çatıyorum, yırtık pırtık üniversite eşofmanlarıma bakıyorum. "Sanki dolabında hâlâ eski Temple Üniversitesi kıyafetlerin yokmuş gibi," diye çıkışıyorum.

Sırıttıyor. "Aslında yok. Çünkü artık toplum içinde nasıl görüldüğümü gerçekten önemseyen bir yetişkinim. Bir ara sen de denemelisin."

Lucy'nin arkamdan kıs kıs güldüğünü duyuyorum. Ona ters bir bakış fırlatarak Tristan'la aramızda geçen yorucu ve anlamsız etkileşime sırtımı dönüp çıkışa doğru ilerliyorum. Bu sırada spor salonunun uzak tarafındaki ağır çanta odasından çıkan Jax ile göz göze geliyorum.

"Remy, dışarı mı çıkıyorsun?" diye seslendi bana. "Seni bırakabilirim, ben de şimdi çıkıyorum."

Minnetle başımı sallıyorum. Jax çantamı kapıyor ve ön kapıdan geçerken kolunu omuzlarıma atıyor. "Hadi buradan çıkalım. Ayrıca, neden Temple eşofmanlarını giyiyorsun? O takım uzun zaman önce yakılmalıydı."

Tristan'ın şamatalı kahkahası, kapı arkamızdan kapandıktan çok sonra bile bizi takip ediyor.

REMY

"Şu tekilayı uzatsana, Remy bebeğim."

Bu saçma lakabı kullandığı için Jax'e ters ters bakıyorum - zaten sarhoş olduğu gerçeğinin yanı sıra, çünkü lakabımı kullanması ayık olmadığını ele veriyor.

"Bence sakın olsan iyi olur Don Julio," diye homurdanıyorum, tekila şişesini tutarak. "Son dövüş gecesinin tekrarlanmasına ihtiyacım yok. Hailey ve ben senin koca kışını arenanın dışına zar zor taşıyabildik."

Gözlerini devirir ama yine de yenilgiyi kabul ederek adaya oturur.

Hailey şişeyi elimden kapıyor ve ikimize birer tane olmak üzere iki shot dolduruyor. Şaşkınlıkla bir kaşımı kaldırıyorum.

Omuz silkiyor. "Canım biraz içmek istiyor. Dava et beni. Uzun zamandır sizinle bir kavgaya katılmamıştım, o yüzden benimle bir tek atın. İsteddiğini biliyorsun."

Kıkırdıyorum ve bardağa uzanıyorum. "Şerefe, orospu çocuğu," diye bağıyorum, klasik şerefe mantramıza sırtarak. Bardakları tokuşturuyoruz ve içkiyi yudumluyoruz. Ben tadına bakıp irkilmesem de Hailey hafifçe kıkırdıyor ve Jax'in elindeki kolayı kapıyor.

İkimize de sırayla ters ters bakıyor. "İkinizden de nefret ediyorum.

O kadar sarhoş bile değilim!"

Kollarımı kavuşturuyorum ve ona ters ters bakıyorum.
"Öyle mi?

Ne 'B' ile başlar ve 'rewery' ile biter?"

Konsantre olmuş bir şekilde burnunu kıvırıyor ve sarhoşken söyleyemediği bir kelimeyi telaffuz etmeye çalıştığını bildiğim için neredeyse sesli güleceğim. "Bewery. Dur, hayır, brerry. Siktir. Beerary?"

Bu kez içimden yükselen kahkahayı durduramıyorum. Hailey de yanımda kıkırdıyor. Jax sarhoşken o kadar çok şey anlatıyor ki, müşterilerinin mutlu saatler sırasında onu ciddiye alması bir mucize.

"Siktirin gidin çocuklar. Tekrar söylüyorum. Sadece gerçekten içebildiğim, savaş kampında olmadığım zamanın tadını çıkarmaya çalışıyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "İçki içebilmek, oturduğumuz yerle çıkış arasındaki her kızı tavlamaya çalışacak kadar sarhoş olmak anlamına gelmiyor." Hatırladıkça kıkırdıyor, belli ki o gece birkaç kız tavlamis olmaktan gurur duyuyor. "Her neyse, bu gece neden dövüşçüleri köşeye sıkıştırmıyorsun? Koç neden seni işe almadı?"

Omuz silkiyor. "Dane'in rakibi çekildiği için bu gece sadece Max dövüşecek. Belli ki Tristan da orada ve Aiden'in virajlarda biraz pratik yapmasını istedi, yani üçü bu işi hallediyor. Bana ihtiyaç yoktu. Dövüşleri izlemek ve sarhoş olmak için bana ücretsiz izin verildi." Bana dik dik bakıyor.

İçimi çektim ve tekilayı tezgâhın diğer tarafına uzattım. Şekerci dükkânındaki bir çocuk gibi sırtıyor ve likörü kaptığı gibi şişeden bir shot alıyor.

"Tanrım, erkekler iğrenç," diye inliyor Hailey yanımda. "Hatırlat da bir daha asla bu evden bir şey içmeyeyim." Yüzünü buruşturuyor ve Jax'in öfke nöbeti sırasında doldurduğu tekila sodaya geri dönüyor.

Kız kardeşime bakarken sırtıyorum. Bazen erkeklerin testosteron dolu dünyasında ne kadar kök saldıgımı, aslında ne kadar erkek Fatma olduğumu unutuyorum. Artık iğrenç erkek davranışlarının yarısını bile fark etmiyorum. Jax ile ne kadar yakın olsalar da, ona ve onun dünyasına asla yakın olamayacak kadar kadınsı

Benim gibi. Ara sıra benimle dövüşlere gelecek kadar dövüşmeyi seviyor ama antrenmana hiç ilgi göstermedi.

Ayrıca, dövüşmenin tam tersi bir sporla meşgul olmakla çok meşgul: dans etmek.

Yine de ara sıra benimle spor salonunda çalışıyor. Hayatımdaki kadınların kendilerini savunmayı bilmeleri konusunda kararlıyım. Onu hareket ederken izlemek beni her zaman güldürür çünkü öyle bir dansçı vücuduna sahip ki -ince ama zayıf, tüm hareketlerinde kıvrak- her şey güçlü olmaktan çok zarif oluyor. Ama sporu ve dövüşçüleri yeterince tanıdığı için dövüş gezilerimiz sırasında bize gayet iyi uyum sağlıyor. Çoğunlukla.

Başlangıçta Jax'in aşırı korumacı ağabey sesini kullanarak salondaki her erkeğe onun küçük kız kardeşleri olarak görülmesi ve çok yalnız bırakılması gerektiğini açıkça belirtmesi gereken sadece birkaç durum vardı.

Kıyafetine bakıyorum ve sarhoş Jax'in bu gece başka bir hatırlatma yapması gerekip gerekmeyeceğini merak ediyorum. Hailey siyah deri pantolon ve tozlu pembe spagetti askılı bir üst giymiş, siyah yüksek topuklu botlar ve göğüslerinin arasına yerleşmiş uzun altın bir kolye ile tamamlanmış. Sarı saçları uzun, düz ve o kadar parlak ki dokunmak için parmaklarınız kaşınıyor. Sadece deri pantolonu bile çekiciliğini ön plana çıkarmaya yetiyor ve bu gece sarhoş, erkek egemen bir arenada olacağımızı hesaba katmıyorum bile.

Kendi kıyafetime bakıyorum ve aramızdaki zıtlığın ne kadar keskin olduğuna bir kez daha gülüyorum. Hailey ne giyerse giysin kız gibi görünüyor, bense bana bakan -daha doğrusu sevdiğim herhangi birine yanlış yönden bakan- herkesi tekmeleyecek fit bir hatun gibi görünüyorum. Siyah kot pantolonumun önü boydan boya yırtık ve yıpranmış, ben de onu alametifarikam olan savaş botlarımla eşleştirdim. Üstüne sade beyaz bir atlet giymiş olsam da

Karnımın üzerinde bitecek şekilde keserek biraz kadınsılık denedim. Spor salonunda çok çalışıyorum ve fırsat buldukça düz karnımı ve kıvrımlı kalçalarımı göstermekten hoşlanıyorum. Kahverengi saçlarımı her zamanki dağınık topuzundan çıkardım ve doğal bir şekilde düz bıraktım.

Hailey düşüncelerimi bölerek, "Artık gitmeliyiz," diyor. Son içkisini bitiriyor ve gitmeden önce rötuş yapmak istediğini bildiğim rujunu bulmak için çantasını karıştırıyor. Bir şey buldu ve durup bana baktı.

"Yeni aldığım bu koyu bordo ruju denemelisin," diyor elindeki tüpü bana doğru uzatarak. "Sanırım benim için çok koyu ama kıyafetinle gerçekten iyi durur. Çok vamp ve belalı."

Ruju kabul etmeden önce tereddüt ediyorum. Rimel ve ara sıra sürülen kanatlı göz dışında, nude rujdan daha fazlasını nadiren sürüyorum. Koyu renk bir dudak benim için kesinlikle yeni bir görünüm olurdu.

"Ah, siktir et." Salondaki aynaya doğru yürüyorum ve likit ruju çıkarıyorum. Koyu rengi dudaklarıma sürüyorum ve hemen bunun benim yeni patentli görünümüm olacağına karar veriyorum.

Sırıtarak kız kardeşime dönüyorum. "Bunu sevdim. Bunu saklayacağım."

Homurdanıyor ve gözlerini deviriyor. Çantasını kaptığı gibi Jax'i dürtüyor ve başını bana doğru eğiyor. "Nasıl görünüyor, ağabey?"

Jax yarım yamalak bir onaylama homurdanıyor. Görünüşümle ilgili olarak ondan alacağım iltifata en yakın şeyin bu olduğunu bilerek kıkırdıyorum. Jax'in bunca yıllık arkadaşlığımızda takdir ettiğini bildiğim şeylerden biri de kadın olduğumu asla yüzüne vurmamış olmam. Bu aynı zamanda erkek egemen bir sporda var olmama yardımcı olan şeylerden biri.

Jax tekiladan son bir yudum aldıktan sonra, "Hadi gidelim buradan," diyor. Kaşlarını kaldırıyor ve şişeyi bana uzatıyor,

Ben de bir el ateş ettim. Göz ucuyla Hailey'nin titrediğini görüyorum.

Sırıtiyorum ve yanından geçip kapıya doğru yürürken kışına bir şaplak atıyorum. "Hadi gidip biraz dövüş izleyelim."

Arena heyecanla dolup taşıyor. Oldukça erken gelmiş olmamıza rağmen, binanın yarısı dövüş için sabırsızlanan sarhoş taraftarlarla dolmuş durumda. Birkaç bölüm, arkadaşlarının ya da aile üyelerinin kafeste görünmesini bekleyen, aynı dövüşçü tişörtlerini giymiş bir grup insan tarafından ele geçirilmiş durumda. Ara sıra elleri bantlı bir dövüşçünün kalabalığın arasında dolaştığı ve arkadaşlarıyla vakit geçirerek sinirlerini yatıştırmaya çalıştığı görülebiliyor. Hava ter, vazelin ve deri gibi kokuyor.

"Bizim bölüm numaramız ne?" Hailey kalabalığın gürültüsü arasında bağılıyor.

Uzun boylu Jax, önümüzdekilerin başlarının üzerinden ve arenanın etrafından spor salonumuzdan birilerini arıyor. Grubu çabucak fark ediyor ve Hailey'nin elini tutarak onu iri cüssesinin açtığı yolda arkasından sürüklüyor. Jax ile küçük kız kardeşim arasındaki devasa boyut farkına -ilk kez değil- kıkırdıyorum.

Spor salonumuz için özel olarak ayrılmış bölümde zaten bir avuç insan oturuyor. Kızlara gülümsüyorum ve erkekleri yumrukluyorum.

Sonraki birkaç saat boyunca bira içiyor, dövüş izliyor ve antrenman hakkında konuşuyoruz. Dövüş geceleri benim en sevdiğim geceler çünkü takım arkadaşlarım benim en iyi arkadaşlarım ve onlarla birlikte dövüş izlemek en iyi parti türü gibi. Her zaman gecenin sonunda çok gülmekten çenemin düşeceğini düşünürüm.

Son dövüşün anonsu için ışıklar söndüğünde, bizim bölümdeki herkes ayağa kalkıyor. Derim karıncalanıyor

Max'in ortaya çıkmasını beklerken endişeyle ellerimi sıkıyorum. Bir dövüşten önceki gerginlikle nasıl başa çıkılabildiğini anlamıyorum - başkasının dövüşü için gergin olmayı bile beceremiyorum.

Spiker önce Max'in rakibini söylüyor. Bizim bölüm sessizliğini koruyor, bazı sarhoş taraftarların rakibi anons edildiğinde yaptığı gibi yuhalamayı reddediyor. Bunun yerine dumanın içinden geçip kafese doğru ilerleyen adamı inceliyorum. Bu sıklete göre uzun boylu olduğunu fark ediyorum, bu da beni hemen tedirgin ediyor çünkü Max genellikle uzun boylu insanlarla idman yapmakta zorlanır. Aklımın bir köşesinde, Koç'un ona bu rakibi bu yüzden mi ayarladığını merak ediyorum.

"Ve şimdi karşınızda rakibi, Max Davis!"

Spikerin sözleriyle tüm bölümümüz çığlıklar içinde patlıyor. Mümkün olduğunca çok ses çıkarıyoruz ve Max dumandan çıkıp yürüyüş yoluna doğru ilerlerken ona tezahürat yapıyoruz. Yanımızdan geçerken grubumuza göz kırpmıyor, bunu dövüşe girerkenki güven seviyesinin iyi bir işareti olarak kabul ediyorum.

Arkasında Tristan ve Aiden ellerinde havlular ve bir kova malzemeye yürüyorlar. Yüzlerinde tam bir odaklanma ve konsantrasyon maskesi var.

"Koç nerede?" Jax'e kuşkuyla sordum. "Virajı almıyor mu?"

Kulağıma konuşmak için eğildi. "Bu hafta Tristan'ın daha fazla liderlik etmesini istediğini ve bu gece sadece yardımcı olmak yerine onu köşelerden sorumlu tutabileceğini söylediğini duydum. Sanırım bunu yapmaya gerçekten karar verdi. Her zaman Tristan'ın dövüşleri sadece bir dövüşçünün gözünden değil de bir koçun gözünden görmesinin ona yardımcı olacağını düşünmüştümdür. Bunun onun dövüş zekası için iyi olacağını hissediyorum."

Kafesin yanındaki sandalyesine yerleşen Tristan'ı izliyorum. Kovayı ayaklarının yanına koyuyor ve Aiden'a yanındaki sandalyeye oturmasını işaret ediyor, bir yandan da kafesteki Max'e odaklanmaya devam ediyor. Bir noktada Max dönüp kafesteki

Mısırcılar. Tristan bir talimat verir gibi olur, ardından da çenesini tutarak sertçe başını sallar. Max'in gözleri bu cesaretlendirmeye parlıyor ve cevap olarak sertçe başını sallıyor.

"Bayanlar ve baylar, bu bir Orta Sıklet karşılaşması ve gecenin son dövüşü! Kırmızı köşede dövüşen..."

Ellerimi gergin bir şekilde sıkmaya devam ederken spikerin gürleyen sesini duymazdan geliyorum. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından hakem iki dövüşçüyü kafesin ortasına getiriyor ve el sıkışıp "temiz dövüşmeleri" gerektiğini söylüyor. Max'in nihayet köşesine geri çekilmesini gözlerim faltaşı gibi açılmış, nefesim kesilmiş halde izliyorum.

"Dövüş!"

İki dövüşçü birbirlerinin etrafında dönmeye başlar başlamaz, boy analizimin düşündüğüm kadar büyük bir faktör olduğu ortaya çıkıyor. Max'in kırmızı köşedeki rakibi birkaç santim daha uzun ve uzuvları daha uzun. Mesafeyi test etmek için birkaç düz yumruk atıyor.

Max yoldan çekiliyor ve kendi mesafesini de ayarlamaya çalışıyor. Herhangi bir vuruş yapmak için yaklaşması gerektiğini biliyor, bu da adım atarken kendisine doğru atılan yumruklardan kaçınması gerektiği anlamına geliyor. Rakibinin uzun bacaklarına birkaç bacak tekmesi atarak savunmasını test ediyor.

Bir noktada kırmızılı dövüşçü yıldırım hızında bir dizi yumruk atarak Max'in birkaç adım geriye düşmesine neden oluyor. Kırmızı ona yaklaşmak için hamle yapıyor ama Max'in hareketleri zekice ve tehlikeden uzaklaşmayı başarıyor. Kırmızı tekrar uzun yumruklarını indirmeye çalışıyor ama Tristan bacak tekmeleri için o kadar yüksek sesle bağırıyor ki Max hiç tereddüt etmeden tam yumruk atmaya hazırlanırken rakibinin bacağına tekme atıyor.

Tristan'a bakıyorum, hâlâ sandalyesinde oturuyor ve arada bir yüksek sesle basit, net talimatlar veriyor. Bilinçaltımda bu rolün ona ne kadar yakıştığını düşünüyorum: sadece iğrenç bir kalabalığa bağırarak talimat vermek için harika bir sese sahip değil, aynı zamanda bunu kendinden emin ve bilgili bir tonla yapıyor.

Herkes

Spor salonu, deneyiminin sporda çok yüksek bir yeterlilik seviyesine işaret ettiğini biliyor, ancak aynı zamanda talimatları hemen güvenebileceğinizi bildiğiniz sakın ve istikrarlı bir şekilde veriyor. Bu adam lider olmak için yaratılmış.

İlk raundun bittiğini bildiren zil çaldığında dikkatim dağılmış, Tristan'ın koçluk stilini inceliyordum. Taburesini kapıyor ve Max'e oturacak bir yer vermek için kafese atlıyor. Gözleri faltaşı gibi açılmış Aiden elinde kovayla arkasından geliyor.

Aiden Max'in ensesine bir torba buz tutarken, Tristan onun önünde duruyor ve bir sonraki rauntta ne yapması gerektiğini anlatmaya başlıyor. Max'in rakibinin ilk raundu kazandığını tahmin etmek zor değil, çünkü raundun ortalarına doğru sert bir kombinasyon ortaya çıktı. Max, Red'in uzun yumruklarına harika bacak tekmeleriyle karşılık veriyordu, ancak bu ikinci rauntta Max'in gerçekten yaklaşması ve kendi yumruklarını indirmesi gerektiği açık.

Bir ses koçların kafesi terk etmesi gerektiğini gösteriyor. Tristan Max'in omzuna bir şaplak atmadan önce son bir yudum su verir ve aceleyle kafesin dışındaki sandalyesine geri döner.

İkinci raunt ilkinde göre daha yüksek bir tempoda başlıyor. Red açık bir şekilde uzun mesafeden daha rahat hissediyor ve gevşeyip daha fazla yumruk atmaya başlıyor. İlk başta, Max'in artan saldırı akışıyla mücadele ettiğini düşünüyorum, çünkü yaklaşmaya çalışmıyor. Ama sonra Max ile aynı anda Tristan'ın stratejisini fark ediyorum.

Son rauntta Red gittikçe daha fazla yumruk atarken - baskısının rakibini ezdiğini düşünerek - Tristan her yumruğun bir öncekinden daha özensiz olduğunu fark etmiş olmalı. Red, Max'ten çok daha uzun olduğu için yumruk atarken aşağı doğru yumruk atması gerekiyor. Şimdi her ilave yumrukta Red'in elleri düşüyor ve omuzları sarkıyor. Saldırırken çenesi açıkta kalıyor.

"Şimdi, Max, hemen fırlat!" Tristan bağıyor. Tüm arena onun acil komutuyla titriyor.

Red özensiz bir yumruk atarken, Max yana kayıyor. Rakibinin elleri ve omuzları aşağıdayken, Max'in rakibini tuvale düşürmesi için çenesine büyük bir sağ yumruk indirmesi yetiyor. Hakem, Max üzerine atlayıp saldırısına devam etmeden önce dövüşü durdurmak için araya giriyor.

Kalabalık bu güzel nakavt karşısında zevk çığlıkları atıyor. Ses o kadar sağır edici ki dövüşün bittiğini gösteren zili bile duyamıyorsunuz. Etrafımdaki herkes bağıyor, zıplıyor, birbirlerine beşlik çakıyor ve bu büyük zaferi kutluyor. Sanırım ben de çığlık atıyorum.

Kafese doğru bakıyorum ve Max ile Aiden'ın kucaklaştığını görüyorum, sırtışları o kadar büyük ki gerilmeleri yanaklarını acıtacakmış gibi görünüyor. Tristan biraz daha sakin ama daha az heyecanlı olmayan bir yüz ifadesiyle kenarda duruyor. Gülen Max'e sırtıyor ve ona bir yumruk atıyor. Gururlu bir baba gibi görünüyor.

Bizim bölüm, spikerin resmi kazananı ilan etmesini duyacak kadar zar zor sessizleşebiliyor. Max'in adını söylediğinde, çığlıklarımız yeniden patlıyor.

Herkes kafesin dışına çıktığında ve Max soyunma odalarına geri döndüğünde, bir daha asla işitme duyumu tam olarak kullanamayacağıma ikna oldum. Jax'in dövüşlerde sarhoş olmaması için bir başka nedenin de çok yüksek sesle bağırması olduğunu aklıma not ediyorum.

"Pekâlâ, parti sonrası nerede?" diye soruyor bize, sırtarak ellerini birbirine çırpıyor. "Frankie'de mi? İlk tur benden." Sözleri yüksek sesli bir tezahüratla karşılandı.

Bazı insanlar evlerine gitmek için ayrılıyor ve kalan bir düzine insan en yakın çıkışa doğru yürümeye başlıyor. Yirmi dakika sonra -ki Jax bir kadının telefon numarasını almak için durmasaydı muhtemelen sadece on dakika olacaktı

Geçti. Frankie'nin arka tarafındaki yüksek tepelerin etrafında toplandık.

"Max'in o adamı gerçekten nakavt ettiğine inanamıyorum." "Gerçek hayattaki David ve Goliath gibiydi!"

"Bir dövüşü böyle bitirmek çok tatmin edici olmalı."

"Kazandığı için mutluyum. Kaybetseydi koç gelecek hafta hepimizi çok zor durumda bırakacaktı."

Etrafımdaki mutlu sohbet seslerini severek memnuniyetle iç geçiriyorum. Elbette takım arkadaşımın kazanması harika bir duygu, ancak bir mağlubiyetin ardından toplanıyor olsaydık bile mutlu olurum. Bu sporda sevdiğim şey yoldaşlık ve aile yönü. Açıkça bireysel bir spor olan bu sporda bir takımın parçası olmak garip bir duygu, ancak ringde sadece yumruklarımız ve stratejimizle durana kadar, bizi o noktaya götürmeye yardımcı olan takım arkadaşlarımızdır. Yaşı, cinsiyeti veya deneyimi ne olursa olsun, takıma katılmak için gereken tek şey iş ahlakı ve başkalarına yardım etme isteğidir. Birlikte kazanırız ve birlikte kaybederiz ve günün sonunda kendi başarımız kadar başkalarının başarısına da yatırım yaparız. Biz bir aileyiz.

Etrafımdaki insanlara bakıyorum. Hailey ve Lucy kafa kafaya vermiş, bir şeyler hakkında hararetli bir şekilde sohbet ediyorlar, sohbetlerine o kadar dalmışlar ki diğer herkes onların dünyasından tamamen kopmuş görünüyor. Çocuklar gülüyor ve birbirlerine hiç acımadan saldırıyorlar. Birinin diğerini ittiğini ve sonra sanki dünyanın en komik şeyiymiş gibi hemen çıldırdığını görüyorum. Kıkırdamalar çemberlerinin etrafında dalgalanıyor.

Jax yeni dövüşçülerden biri olan Dane'i kenara çekmiş ve muhtemelen Max'in dövüşü hakkında onunla ciddi bir konuşma yapıyor. Jax çılgınca el kol hareketleri yapıyor, dakikada bir milyon kelime konuşuyor ama Dane öfkeyle başını sallıyor ve onun her sözüne kulak kabartıyor.

"Zavallı Remy, çok yalnız görünüyorsun. Kimse seninle konuşmak istemedi mi?"

İrkildim ve sağıma döndüm. Tristan yanımda durmuş, birasını yudumluyordu bile.

"Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?" Şaşırmış bir şekilde

a) arenadan bu kadar çabuk çıktı ve b) burada. Tristan, profesyonel olmayan bir ortamda spor salonu dışında dövüşçülerle geçirdiği zamanı sınırlamasıyla tanınır. Öğrencileriyle arasına mesafe koymayı sever.

Kaşlarını soru sorar gibi kaldırıyor, yüz hatlarını inançsızlık gölgeliyor. "Bulabildiğin en iyi soru bu mu? Kimsenin seninle konuşmak istememesine şaşmamalı."

Şoktan çıkıyorum ve biramdan birkaç büyük yudum almadan önce Tristan'a kaşlarımı çatıyorum. Bu konuşma için fazla ayık olduğumu şimdiden söyleyebilirim.

"Dövüş hakkında ne düşünüyorsun?" Tristan eşit bir tonda soruyor. Biramdan bir yudum daha alarak onun normal bir sohbete kalkışması karşısındaki şaşkınlığımı örtmeye çalışıyorum.

"Bence iyi bir eşleşme oldu," diye dürüstçe cevap veriyorum, bardan dışarı bakarak. "Sanırım Koç bu dövüşü Max'in mesafesini ve ayak hareketlerini test etmek için aldı, çünkü aylardır düzeltmeye çalıştığı şey buydu. Çirkin bir başlangıç oldu ama Max oyun planını uygulamış gibi görünüyordu. İçeri girmek için yaptığı fake'ler iyi görünüyordu. Diğer adamdan da pek bir şey gelmedi, yani duruşu ve ayak hareketleri de kesinlikle daha iyiye gidiyor."

Göz ucuyla Tristan'ın beni incelediğini görebiliyorum. Dövüşmeyi ne kadar bildiğimi düşündüğünden emin değilim.

-özellikle de daha önce hiç dövüşmemişken- ama analizimden etkilendiğini hissediyorum. Bir nefes aldıktan sonra bir kez başını sallıyor, sonra birasına dönüyor.

Bir an için aklımdan geçenleri söyleyip söylememeyi tartışıyorum. Ama sonra siktir etmeye karar veriyorum, o düzgün olabiliyorsa ben de olabilirim.

"Koç koltuğunda rahat görünüyordun," diyorum göz teması kurmadan. Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Max'i sakın tutarken onu motive ediyor gibiydin. O çocuklar sana güveniyor." Ve sonra

Tristan'a temiz bir iltifat etmenin tatlılığından kusacakmışım gibi hissettiğim için ekliyorum, "Ayrıca gülünç derecede iğrenç bir sesin var, bu da Max'in seni arenanın diğer tarafından duyabileceği anlamına geliyor."

Tristan cevap vermiyor ama yorumuma sırtıyor. Ona arsızca gülümsemek için döndüğümde gözlerimiz kilitleniyor. Gözleri koyu renk dudaklarıma kayıyor.

Onun yoğun bakışları altında kıpırdanmaktan kendimi alamıyorum. Birkaç uzun saniye boyunca ağzıma kilitlendi ve sonunda gözlerime baktığında, gözlerimi kocaman açmış ve sertçe kırptırıyordum. Donup kaldım ve nedense aklıma tek bir iğneleyici yorum gelmiyor.

Tam o sırada arkamızdan bir çığlık yükseliyor. Sese doğru döndüğümde Max'in yüzünde kocaman bir sırıtışla bara girdiğini görüyorum. Grubumuzdan ve bardan yükselen tezahüratları karşılamak için kollarını açıyor. İsmi diğer bar müşterilerinin bile duyduğu bir tezahürata dönüşüyor.

İnsanların ona hevesle yumruk atarak ve omzunu alkışlayarak yaklaşmasını izlerken gülümsüyorum. Salonumuzun aile hissinin en büyük kanıtı, herkesin bir dövüşçünün performansına verdiği tepkilerdir. Eğer hayatlarının performansını sergiler ve bir kemer kazanırlarsa, sanki kazanan bizmişiz gibi kutluyoruz - ve eğer korkunç bir mağlubiyet alırlarsa, üzüntülerimizi hemen yanlarındaki barda boğuyoruz. Bir aile gibi antrenman yaparız; bir aile gibi dövüşürüz.

Sonunda günün adamına ulaştığımda sırtarak "Günlerce elimi tutabilirsin bebeğim" diyorum. Beni heyecanla kucaklıyor, bıraktıktan sonra bile kolunu omuzlarımda tutuyor.

"Bu şimdiye kadarki en harika duygu," diyor heyecanla. "Çok çılgıncaydı Remy. Gözlerinin kafatasının arkasında yuvarlanışını izledim. İyi bir sikişin bile bu duyguyla kıyaslanabileceğini sanmıyorum." Sırtarak barın etrafına bakıyor. "Bu gece de onlardan birini sevmeyeceğimden değil."

İçimden yüksek sesli, mutlu bir kahkaha patladı. "Hadi sana bir bira alalım, ateşli çocuk."

Max'e en sevdiği IPA'dan sipariş ediyorum ve o dövüşünü takım arkadaşlarımıza anlatırken barda sessizce yanında duruyorum. Tanımadığımız insanlar bile onu dinliyor, hepsi de heyecanımızdan etkilenmiş ve dövüş hakkında bir şeyler duymak istiyor. Birama gülümsüyorum, Max'in zaferinin tadını çıkarmasını izlemekten memnunum.

Bir süre sonra bakışlarımın barın geri kalanında dolaşmasına izin verdim. Hailey hâlâ Lucy'yle konuşmaya kilitlenmişti ve diğer erkeklerin çoğu hâlâ Max'e yapışmış durumdaydı.

Dikkatim barın uzak köşesindeki Tristan'a takılıyor. Yüksekçe bir yere yaslanmış, bakışları önündeki sevimli esmere odaklanmış. Onun yüzünü göremiyorum ama Tristan'inkini mükemmel bir şekilde görebiliyorum. Alametifarikası olan kötü çocuk sırtışını takınıyor ve bariz bir şekilde kızın vücuduna bakıyor ve bunun amaçlanan etkiyi yarattığını söyleyebilirim çünkü kızın kıkırdadığını ve koluna dokunduğunu, ona daha da yakınlaştığını görüyorum. Sırtışı büyüyor.

Tristan'ın tavlama girişimine bakmak istemediğim için dikkatimi tekrar Max'e veriyorum. Max'in grubu eğlendirmek için anlattığı kilo verme hikâyesine odaklanmaya çalışıyorum.

Neredeyse bir dakika sonra, göz ucuyla Tristan'ın arkadaşının ondan uzaklaştığını görüyorum. Barın arka tarafına doğru yürümeye başladı, görünüşe göre tuvalete gidiyordu. Döndüğünde, ona ilk kez bakabiliyorum.

Kısa boylu ve şüphesiz sevimli, ama dikkatimi çeken tek bir şey var: koyu kırmızı dudakları var.

Tristan'a doğru şaşkın bakışlarımı durduramıyorum. Onu bana bakarken buluyorum, kaşları soru sorar gibi çatık. Benim kaşlarım da şaşkınlıkla saç çizgime doğru fırlıyor.

Sırtıyor ve birasının sonuncusunu bitiriyor, bu noktada aceleyle ondan uzaklaşıp kendi grubuma geri dönüyorum. Ona tekrar bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

Ama birkaç dakika sonra gizlice arkama baktığımda Tristan gitmişti. Rahatlayarak iç çektim.

Yine de rahatlama hissi kısa sürdü, çünkü Hailey'nin bağırıldığını duymam uzun sürmedi, "Remy, gel adamını al. Bir kez daha bira şişesini vurabildiğini kanıtlamaya çalışmasına bir atış kaldı."

Biramı içime çekiyorum. Sonuncusunu da mideye indirdikten sonra şişeyi barın üzerine bırakıp Jax'in bebek bakıcısı rolüne bürünüyorum.

Gözlerimi kırpıştırarak açarken inliyorum. Dün gece sadece birkaç kadeh içmiş olmama rağmen, dışarıda geçirdiğim bir gecenin ertesi sabahında baş ağrısı çekmeye her zaman yatkın olmuşumdur. Yüzümü buruşturarak ellerimi alnıma bastırıyorum.

Yanımdan yankılanan bir inilti duyuyorum ve Jax'in benim ellerim yüzümde pozisyonumu taklit ettiğini görmek için dönüyorum.

"Bir dahaki sefere oyun öncesi tekilayı senden aldığım için homurdanırsan, sana tam da bu anı hatırlatacağım," diye homurdanıyorum. Sadece homurdanıyor ve yorganı başına çekiyor.

Çarşaflardan kurtulup yavaşça ayağa kalkıyorum. Baş ağrım şiddetlenmeyince eşofmanımı başıma geçiriyorum ve sessizce yatak odasından çıkıyorum.

Jax ve ben aynı yatakta uyuduğumuzu itiraf ettiğimizde insanların kaç kez inanmayarak tepki verdiklerini unuttum. Sanki bir erkek ve kızın birlikte yatmadan uyuyabileceğine inanamıyorlarmış gibi.

Bu düşünce Jax ve beni her zaman korkutur.

Artık o kadar sık olmuyor - sadece ara sıra Jax çok sarhoş olduğunda ve yatağına gittiğinden emin olmak istediğimde. Ama üniversitedeyken sık sık olurdu. Ayri okullarda okuduğumuz için

Gerçekten buluştuğumuzda birlikte olabildiğince çok zaman geçirmek istiyordum, bu yüzden sık sık geceyi onun evinde geçiriyordum. Bir kez bile garip hissetmedim ya da uyumaktan başka bir şey yapmak istemedik.

Bazen, on yedi yaşındayken paylaştığımız o garip ve yaltaklanmaya değer öpücük olmasaydı bunun nasıl mümkün olamayacağı hakkında şakalaşırdık.

Muhtemelen Jax'in istediğinde gerçekten yatacak bir kız bulmakta sorun yaşamaması da buna yardımcı oluyor. Kızlar onun devasa kaslı formuna ve çekici kişiliğine akın ediyor.

Bir şişe su almak için alt kattaki mutfığa iniyorum. Köşeyi döndüğümde, Tristan'ın buzdolabından bir şeyler aldığı yerden doğrulduğunu görüyorum. Üzerinde sadece boxer olduğunu fark edince irkildim.

"Tanrım, bunun için çok erken," diye ciyaklayarak gözlerimi kapatıyorum. "Buradan çıkmama yetecek kadar bir süre için bekâr evinin sesini kısılabılır miyiz? Gözlerim yanıyor."

Parmaklarımın arasından baktığımda Tristan yüzünde eğlenen bir ifadeyle bana bakıyor.

"Biliyor musun, hâlâ bakire olmadığına tam olarak ikna olmuş değilim," diye söyleniyor.

"İnan bana, ben bakire değilim," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. Tristan'ın yanıt olarak kaşlarını çatıldığını görüyorum. "Sadece sevişmek istemediğim birinin sınırda çıplaklığıyla karşılaşmak istemiyorum."

"Tatlım, neler kaçırdığını bilmiyorsun," diye mırıldanıyor arkamdan biri. Ben arkamı dönmeden hemen önce Tristan'ın yüzünde kendinden memnun bir gülümseme beliriyor.

Ve dün gece bardaki sevimli esmerle yüz yüze geldim.

Onu gördüğümde gözlerim açılıyor. Dün geceki kıyafetinin aynısını giymişti ama saçları dağınıktı ve sürdüğü koyu rujdan eser yoktu. Benim suskunluğumu görmezden gelerek Tristan'a doğru yürüyor ve dudaklarına iffetli bir öpücük konduruyor. "Ara beni," diyor

arkasını dönüp ön kapıdan çıkmadan önce gülümsedi.

Sessizliğim uzadıkça Tristan'ın sırtışı da büyüyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?!" Sonunda patladım.

"Sen de

on beş dakikadır barda. Onu gerçekten almayı başardın mı?"

Tristan omuz silkerken gülümsemesi hiç değişmiyor.

İnançsızlıkla başımı sallıyorum. "İnanılmaz," diye mırıldanıyorum. "Kadınların ne düşündüğünü asla anlayamayacağım."

Sonunda Tristan kıkırdayarak arkasını döndü. Su şişesini alıyor ve merdivenlerden yukarı çıkmak için etrafımdan dolaşıyor. "Ne olursa olsun, buna alışsan iyi edersin. Eğer sen ve ben oda arkadaşı olacaksak, o zaman bunu çok göreceksin."

Geri çekilen sırtına ters ters bakıyorum. "Bu konuda. Hâlâ temel kurallarımızı belirlememiz gerekiyor. Ben buradayken bir sürü kadınla uğraşmak istemiyorum." Cevap vermiyor, bu da beni daha da sinirlendiriyor. "Tristan. Tristan! Ben ciddiylim!"

Kıkırdaması koridorda süzülüyor.

REMY

O günün ilerleyen saatlerinde Hailey daireme girdiğinde etrafım balonlu naylonlar ve taşınma kutularıyla çevriliydi. Kapıda durdu ve şok içinde etrafına bakındı.

"Zar zor ızgara peynir yapabilen biri için nasıl bu kadar çok mutfak eşyasına sahip olabiliyorsunuz?"

Bir çekmeceyi daha temizlerken ona ters ters bakıyorum. "Çok komik. Hepimiz Gordon Ramsey olamayız, göt herif. Ve ben her türlü orta düzey tarifi uygulayabilecek kapasitedeyim, bu yüzden çok sayıda mutfak aleti var. Şimdi biraz baloncuklu naylon al ve bir işe yara."

Gözlerini deviriyor ve eşofmanını çıkarıyor. Bir kutu kapıyor ve mutfağımdaki son birkaç çekmeceyi toplamama yardım ediyor.

"Jax bu sabah nasıldı?" Dolaplara doğru ilerlerken Hailey bana soruyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Nasıl sanıyorsun? Saat ikiye kadar yatağından çıkmadı ve o zaman bile sadece Çinli teslimatçıya ödeme yapmak içindi." Başımı sallıyorum, battaniyenin altına saklanmış dev cüsseli Jax'ın gözleri fal taşı gibi açılmış Çin lokantası çalışanına kapıyı açışını hatırlıyorum. "İş konferanslarında ve mutlu saatlerde bu kadar çok içki içerken nasıl bu kadar kötü olduğunu asla anlayamayacağım. Nasıl oluyor da

Kötü bir parti gecesinin ertesi günü iş için kendini toparlayabiliyor mu?"

"Senin tahminin de benimki kadar iyi," diye kıkırdıyor Hailey.

Özel kahve dolabımdaki fincanlara uzanıyorum. "Dün gece Lucy ile epey kanka gibiydiniz," diye yorum yapıyorum. "Ne hakkında konuşuyordunuz?"

Göz ucuyla Hailey'nin irkildiğini fark ediyorum. Kaşlarımı çatarak doğruluyorum ve tüm dikkatimi ona veriyorum.

Artık gerçek bir cevap beklediğimi anlayınca elindeki balonlu naylonla oynamaya başlıyor ve benimle göz teması kurmaktan kaçınıyor. Uzun birkaç dakikadan sonra derin bir nefes alıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Uzun süreli ilişkiler hakkında konuşuyorduk," diye mırıldanıyor.

Kaşlarım çatıldı. "Peki ya onlar?"

Hailey dönüp tekrar elindekilere bakıyor. "Biriyle uzun süre birlikte olduğunuzda ne gibi değişikliklerin normal olduğu hakkında. Lucy uzun süreli ilişkiler yaşadı ve hem iyi hem de kötü olanları gördü, bu yüzden gecenin çoğunda onun beynini aldım." Duraksıyor. "Son zamanlarda Steve'le ilgili farklı hissettiren birkaç şey oldu ve endişelenmem gerekip gerekmediği konusunda onun fikrini almak istedim."

Yüzümü buruşturuyorum ve tepkimi ondan gizlemek için dolaplara dönüyorum. Birbirimize her zaman yakın olduk ve bir şey paylaşmaktan asla çekinmedik, bu yüzden başka biriyle konuşuyor olması beni biraz incitiyor. Ama bu konuda hassas olmak istiyorum, bu yüzden rahatsızlığımın onu başkasına gittiği için suçlu hissettirmesini istemiyorum.

Yine de sormadan edemiyorum, "Neden benimle bu konuda konuşmak istemedin?"

Sonunda bana baktı, suçluluk duygusu gözlerinden okunuyordu ve ben ona kızamayacağıma çoktan karar vermiştim. Hiçbir şey için. "Seninle konuşmak istemediğimden değil, sadece... Lucy'nin bu tür şeylerle ilgili deneyimi var. Ve sen... Ben

Bir erkekle uyumunuz hakkında her şeyi birkaç ay içinde bilebileceğinizi söylediğinizi biliyorum ama bu onları tam olarak uzun vadeli bir ilişki yapmaz. Sadece söyleyecek bir şeyin olacağını düşünmemiştim. Özür dilerim." Utanç içinde başını öne eğiyor.

İçimi çekiyorum ve merdivenden inip kendimi onun yanındaki balonlu naylon yığınının içine bırakıyorum. Pek sevecen bir aile sayılmayız ama böyle konuştuğumuzda birbirimize tüm dikkatimizi verecek kadar açığız. Onun için burada olduğumu ve söyleyecek bir şeyim olmadığını düşünse bile benimle her konuda konuşabileceğini bilmesini istiyorum. Ailemizi izlediğimizden biliyoruz ki sorunları içimizde tutmak sadece daha kötü hale getirir.

"Bunun hakkında şimdi konuşmak ister misin?" Bacağına hafifçe vurarak usulca soruyorum. Sahte şiddet, ailemizdeki herhangi bir sevgi temasının kapsamıdır.

Yüzü buruşuyor ama bana dürüst bir cevap veriyor. "Pek sayılmaz," diyor usulca. Bir süre sonra bana karşılık veriyor. "Sadece kafam çok karışık ve her şeyden biraz utanıyorum, bu yüzden sana söylemek istemedim. Ama aynı zamanda seni karanlıkta bırakmak da istemiyorum çünkü seninle değil de başkalarıyla konuşmanın adil olmadığını biliyorum."

Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece sabırla bekliyorum, ne istediğini paylaşması için ona zaman ve alan tanıyorum.

"Şu anda her şey... garip," diye açıklıyor, ellerini gergin bir şekilde kucağında sıkarak. "Nedenini tam olarak kestiremiyorum. Bu yüzden Lucy ile konuşuyordum. Balayı döneminden sonra işlerin genellikle nasıl olduğunu anlamaya çalışıyordum."

İrkiliyorum ve dizlerimi yukarı çekip kollarımı onlara doluyorum. Her ne kadar Hailey'e artık onunla birlikte olmak istemiyorsa ayrılması gerektiğini söylemek istesem de, bu kararı verebilecek tek kişinin o olduğunun da farkındayım. Ona dürüstçe fikrimi söylersem, muhtemelen bunu her zamanki gemiden atlama rutinimi yaptığım şeklinde yorumlayacaktır.

"Mutsuz musun?" Sonunda ona sordum.

İç geçiriyor ve dolaplara yaslanıyor. "Mesele de bu. Pek değil. Zamanın %85'inde mutluyum. Geri kalan %15'inde ise karamsar ve rahatsız hissediyorum. Yüksek sesle söylediğimde kulağa kötü bir oran gibi gelmiyor. Yani, hiçbir ilişki mükemmel değildir, değil mi?"

"Bilmiyorum, Hailes," diyorum ona dürüstçe. Kollarımı bacaklarımın etrafında sıkıyorum ve düşünceli bir şekilde onu inceliyorum. "Bildiğim tek şey, senin dünyadaki tüm mutluluğu hak ettiğin, eğer sana bunu fazlasıyla vermiyorsa, o zaman senin için yeterince iyi değil demektir."

Başını sallayıp tekrar ellerine bakarken sertçe yutkunduğunu görüyorum. Konuşmanın bitmesini istediğini hissedebiliyorum, bu yüzden son bir dürüstlük denemesi yapıyorum.

"Ama ne bileyim, Yarasa Bennie aklıma geldiği anda gemiden atlardım," diye omuz silkiyorum.

Hailey gülüyor ve yemin ederim bu ses kalbimi diğerlerinden daha çok mutlu ediyor.

Hâlâ kıkırdayarak mutfak eşyalarını koyduğu kutuya uzanıyor. Ben de onun işaretini alıp kendi kutumu bitirmek için ayağa kalkıyorum.

"Nakliyeciler ne zaman geliyor?" Hailey kutuyu bantlarken soruyor ve kalpten kalbe konuşmamız sona eriyor. Ona izin veriyorum, bunun son konuşmamız olmayacağını biliyorum ama aynı zamanda kendi kararını verene kadar zorlamayacağımı da biliyorum.

İçimden kopan kahkahaya engel olamıyorum. "Taşıyıcılar mı? Neredeyse iri yarı adamlarla dolu bir spor salonunda yaşıyorum. İstedğim kası seçebiliyorum." Yarısı dolu tabak kutusuna uzanıyorum.

Bana kocaman bir sırıtış attı. "Evet, öyle."

Bir yığın kutunun üzerinden ona ters ters bakıyorum. "Başlama bile. Jax bir daha erkeklerden birini süzdüğünü duyarsa çılgına döner."

"Güven bana, biliyorum," diye mırıldanıyor.

"Ayrıca, sadece çocuklara ödeme yapmayı tercih ederim," diye devam ediyorum. "Aiden ve Dane ikisi de üniversite öğrencisi, bu yüzden parayı kullanabileceklerini

biliyorum. Cumartesi günü taşınmak için geliyorlar.

Eşyalarımı bir depoya, birkaç kutuyu da Jax'in evine götüreceğim. Yeni dairenin anahtarlarını aldıktan sonra, hepsini taşımaları için onlara birkaç saat daha ödeyeceğim." Gözlerimi deviriyorum, bu çifte taşınma işinin ne kadar zahmetli olduğunu bir kez daha hatırlıyorum. "Yine mi?"

Hailey de aynı şeyi düşündüğünde yüzünü buruşturuyor. "Hey, en azından yeni dairen için iyi bir anlaşma yapmışsın. Yeni evin çok şirin, aslında bu kadar ucuza bulmuş olmanı kıskandım."

İçimi çekiyorum, ellerimi kalçalarımaya koyuyorum ve daireme bakıyorum. "Evet, ama sanırım burayı özleyeceğim. Burası kendi başıma sahip olduğum ilk daireydi. Neredeyse üç yıldır burada olduğumu düşünmek çok garip. Bu duvarlar hayatımın en büyük evrelerini görmüş gibi hissediyorum: üniversite sonrası varoluşsal kriz, sanattan Kurumsal Amerika'ya geçiş, Tanrı bilir kaç tane boktan oğlan, hepsi." Alışılmadık bir duygusallıkla, o anıları yeniden yaşamamanın verdiği ani hüznle suratımı asıyorum. "Kahretsin, bu daireyi gerçekten özleyeceğim. Lanet olsun Dan."

Hailey elindeki kupanın etrafına baloncuklu naylon sarmayı bırakıyor ve bana sempatik bir bakış atıyor. "Bunu yeni bir sayfa olarak düşün. Daha iyi bir bölüm. Her zaman hayatının her yıl daha iyiye gittiğini söyledin, belki bundan sonra gelecek olan şey şu anda sahip olduğun anılardan bile daha iyi olacak. O çılgın mutfaktan ve yeni dairendeki duvardan duvara pencerelerden başlayarak."

İç çekiyorum ve yenilgiyle ellerimi bırakıyorum. "Umarım öyledir," diye mırıldanıyorum.

Bir hafta sonra, Jax'in evinin önüne park ediyor ve son valizimi de arkamda sürüklüyordum.

Kapının önünde duruyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Sadece on gün," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Bunu yapabilirim."

Sonunda kapıyı itip içeri girdiğimde, adamların çoktan kavgaya başladıklarını duyuyorum. İçmeye de başlamışlar, yani ikisi de televizyona bağıyor.

"Hadi ama, o kafa vuruşunun geldiğini bir mil öteden gördüm! Bununla yakalandığına inanamıyorum!" Jax kızgınlıkla elini kaldırır. Birasının kalanını höpürdeterek içiyor ve boş bira kutularıyla dolu yan masaya çarpıyor.

Ceketimi asıp mutfağa girerken dramatik tavırları karşısında gözlerimi deviriyorum. "Bir tane daha ister misin?" Omzumun üzerinden Jax'e soruyorum. Uzun zamandır ilk kez sadece üçümüz varız. Normalde kanepelerde uzanan bir sürü dövüşçü olurdu.

"Evet, teşekkürler," diye mırıldanıyor, dikkati dağılmış bir halde.

"Bana bir tane isteyip istemediğimi sormayacak mısın?" Tristan alay ediyor. "Eğer oda arkadaş olacaksak en azından dostça davranmalıyız."

Buzdolabından iki bira alırken kafasının arkasına dik dik bakıyorum. "Bana kalırsa sen ve ben önümüzdeki on gün boyunca tamamen ayrı hayatlar yaşayacağız ve birbirimizin varlığını görmezden gelmek için elimizden geldiğince çaba göstereceğiz." Mutfak adasının etrafında yürüyorum ve Jax'e birasını uzatıyorum. Kendimi kanepeye atarken, "Kısacası, herkes kendi başının çaresine bakacak," diyorum.

Tristan birayı elimden kapıyor. "Bu kurallara uyabilir miyim bilmiyorum," diye sırtıyor. "Çileden çıkarmak için fazla eğlencelisin." İçkiyi elinden geri almaya çalışıyorum ama hedefime yaklaşmam için bile çok uzun.

Kaşlarımı çatıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bu kadar çocuk olman nasıl mümkün olabilir?" Bir hışımla kanepenin arkasından atlıyorum ve bir bira daha almak için mutfağa gidiyorum.

"Ben bir çocuk muyum?" Tristan elini alaycı bir tavırla kalbinin üzerine koyarak şöyle diyor. "Farklılıklarımızı bir kenara bırakıp birbirimize karşı medeni olmaya çalışan benim!"

Jax'in inlediğini ve başını ellerinin arasına aldığını duyuyorum. Dürüst olmak gerekirse, ben de aynı şekilde hissediyorum. İkimiz de Tristan'ın maskaralığını görebiliyoruz. Gerçekten arkadaş olmak isteyen tek bir zerresi bile yok, sadece beni kızdırmaktan zevk alıyor.

"Üzgünüm pislik herif, o gemi çoktan kalktı," diyerek koltuğa geri dönüyorum - bu sefer kolçağa oturmadan Tristan'dan olabildiğince uzağa. "Spor salonuna girdiğim anda arkadaşlığımıza veda ettin ve sırf kız olduğum için kaybolduğumu varsaydın."

Muhtemelen ne kadar sinirlendiğimi hatırlayarak kıkırdıyor. "Geriye dönüp baktığımda, ne düşündüğümü bilmiyorum. Senin vücut yapının bir balerin olmasına imkân yok."

Jax şaşkınlıkla haykırır. "Tristan, benimle dalga mı geçiyorsun?!" diye bağırır en iyi arkadaşına. "Onunla böyle mi başlamak istiyorsun? Dostum, seni öldürecek!"

Tristan'ın yorumuna omuz silkiyorum. Kilo ve vücut tipi, dövüş sanatları salonlarında yaygın konulardır, çünkü ağırlık sınıfları dövüşün çok büyük bir parçasıdır. Kilom ve kaslı vücudum konusunda eskisi kadar hassas değilim. Görünüşe göre, kığım ve kalçalarım aslında dövüş stilim için bir avantaj - özellikle de güreş ve jiu-jitsu söz konusu olduğunda.

"Vücut hatlarım bana yerel jiu-jitsu turnuvalarında beş altın madalya kazandırdı," diyorum.

Tristan sırtlıyor ve birasından bir yudum alıyor. "Aklını başına toplasaydın ve kaybetmeye hakkın olmayan kızlara kaybetmeyi bıraksaydın çok daha fazlasına sahip olurdun."

Bedenim öfkeyle kabarmaya başlarken gözlerim kısılıyor. Haksız değil, ama benim ana eğitim kusurumu fark etmiş olması can sıkıcı.

Tristan'a, "Seni hâlâ bir raunttan kısa sürede teslim edebilirim," diye hırladım.

Gözleri neşeli bir şaşkınlıkla parlıyor. "Bu hafta kafana çok mu yumruk yedin? Hangi konuda?"

Bunun doğru olduğuna gerçekten inanıyor musun?"

Tek kelime etmeden ayağa kalkıyorum ve kollarımı kavuşturarak açık bir meydan okuma yapıyorum.

Yüzü geniş bir sırtışa dönüşür. Jax'e birasını uzatır, o da şimdi olacakları bildiği için sinirlenmektedir.

"İkinizin tam olarak bir raundu var. Joe'nun dövüşü yakında başlıyor," diye mırıldandı bize.

Televizyonun önünde sehpa olmamasının bir nedeni var. Çünkü kaçınılmaz olarak dövüş gecelerinde birileri dövüşmek istediğine karar verir. İster bir hareket denemek isterse de sadece saldırganlıklarını ortaya koymak istesinler, arkadaşları her zaman bir noktada yerde yuvarlanırlar.

MMA çeşitli dövüş sanatlarından oluşur: boks, Muay Thai, güreş, judo, jiu-jitsu ve bir düzine başka sanat. Biz spor salonunda çoğunlukla Muay Thai (dizler ve dirseklerle yapılan kickboks) ve Brezilya Jiu-Jitsu antrenmanları yapıyoruz. Jiu-jitsu, güreş ve satrancın insan vücuduyla yapılan bir karışımıdır. Amaç, sizin ve rakibinizin vücudunu kullanarak ya bir boğma, ya bir kol kilidi ya da bir bacak kilidi ile bir teslimiyeti zorlamaktır. Bu nihai kendini savunma sporudur çünkü tanımı gereği, boyut ve güç önemli değildir. Önemli olan tek şey tekniktir. Ayrıca yumruk veya tekme atılmadığı için çok düşük risklidir, bu yüzden insanlar evde dövüşmek istediklerinde başvurulan etkinliktir.

Tristan ve ben güreş pozisyonlarımızı alıyoruz. Gündüz antrenmanlarına geçtiğinden beri onunla bir süredir antrenman yapmadım, bu yüzden şu anda neyle karşı karşıya olduğumdan emin değilim. Açıkçası, onun profesyonel bir dövüşçü olduğunu biliyorum, bu yüzden benden çok daha yetenekli ve adanmış, ama aynı zamanda kendi becerilerime de güveniyorum. Ve kavgacılığımıza.

Birbirimizin etrafında dönüyoruz ve birkaç kez yere düşürme numarası yapıyoruz. Yüzündeki sırtış büyüyor ve yüzümün muhtemelen tam bir odaklanma ifadesine dönüştüğünü fark ediyorum.

kararlılık. Beni her an yok edebileceğini biliyor ama avıyla biraz daha oynamanın tadını çıkarıyor.

Tabii ki, gerçek bir takedown için ateş ettiğinde, oldukça kolay bir şekilde alır. Sırt üstü düşüyorum ama gardımı çabucak alıp bacaklarımı onun beline dolayarak çekilmesini engelliyorum. Boşluk yaratmaya çalışıyor ama 'balerin olmayan vücudum' bacaklarımın kilidini açmasını zorlaştırıyor.

Dövüş oyunu hakkında bildiklerimi ve şu anda onu neyle yenebileceğimi düşündüğümde, hâlâ benimle oyun oynadığını fark ediyorum. Beni ciddiye almadığı çok açık. Çaylak hataları yapıyor, yavaş hareket ediyor ve kollarını kolayca tuzağa düşürebilmem için açıkta bırakıyor.

Öfke damarlarımda fokurdamaya başladı.

Hızlı bir hareketle, bir ayağımı kalçasına koyup itiyorum, böylece tembelce dışarıda bıraktığı kolu yakalamak için etrafında dönebiliyorum. Muzaffer bir şekilde sırtıyorum çünkü bunun sağlam bir kol barı girişimi olduğunu anında hissedebiliyorum.

Yüzündeki sırıtış kayboluyor ve gözlerinin şaşkınlıkla parladığını görüyorum. Birkaç dakikasını alıyor ama kolunu tuttuğum yerden kurtarmayı başarıyor.

Caydırılmamak için, onun kaçışını kullanarak hemen başka bir boyun eğdirme girişiminde bulunuyorum. Bu sefer diğerini tuzağa düşürüyorum. kol ve sarın

benim Bacaklar etrafında onun

boyun Bacaklarımla onu boğmaya çalışıyorum.

Bu boğma hareketi, armbar kadar yakın bir girişim değildi ama yine de bir hareketten diğerine geçme hızımla gurur

d u y u y o r u m . Jiu- jitsu'nun çok stratejik olmasını hep sevmişimdir.

Rakibin hamlelerini takip et ve üç adım önde ol.

Tristan'ın da bu teslimiyetten kaçması uzun sürmedi. Vücudumun yan tarafına doğru kayıyor ve kendini tuzağımdan çekip çıkarıyor. Ancak şimdi üstümde daha da güçlü bir pozisyonda çünkü bacaklarım onu kontrol etmiyor.

Hızla bacağını belime atmayı ve üzerime binmeyi başardı. Jiu-jitsu'da bu pozisyona tam biniş denir.

-Ve şüphesiz bu, içinde bulunulabilecek en kötü pozisyonudur.

Tristan hafifçe doğruluyor ve kızgın yüz ifademi görünce sırtıyor. Küçük maçımızı bitirmek için en iyi noktada olduğunu biliyor.

Son bir Hail Mary denemesinde, ellerini yakalıyorum ve kalçalarımı olabildiğince sert bir şekilde yukarı kaldırıyorum. Destek alabileceği kolları olmadığından, bu hareketim bizi kolayca yuvarlıyor. Ve şimdi onun üstünde olan benim.

"Pekâlâ, pislikler, raunt bitti," diye sesleniyor Jax. "Joe'nun dövüşü başlıyor."

Tristan'a muzaffer bir edayla sırtıyorum. Teknik olarak ikimizin de kazanmadığını biliyorum ama Tristan'ın yüzündeki şoku görünce bir yanımda kendini beğenmiş hissediyor. Neredeyse etkilenmiş görünüyor.

"Kendi iyiliğin için fazla ukalasın," diye sırtıyorum. "Eğer bu bir puan maçı olsaydı, ben kazanırdım. Beni ciddiye almazsan böyle olur işte." Ona yardım eli uzatmadan ayağa kalkıyorum. Biramı kaptığım gibi, televizyonda başlayan dövüşü izlemek için mutlu bir şekilde kanepeye kıvrılıyorum.

Jax'in kıs kıs güldüğünü duyuyorum. "O haklı, ahbap, eğer sürekli oyun oynamasaydın onu yenebilirdin."

Tristan en iyi arkadaşına ters ters bakar ve ayağa kalkar. Ama birazcık bile utanmış görünmüyor. Omuz silkiyor ve birkaç dakika önceki ukala sırtışıyla kanepedeki yerine doğru ilerliyor.

Arkadaşımız Joe'nun televizyon ekranında belirmesini endişeli bir sessizlik içinde izliyoruz. Bugün Salı gecesi ve dövüşçülerin dünyanın en büyük MMA organizasyonu olan UFC'de bir sözleşme için yarıştığı bir MMA reality şovu izliyoruz. Philadelphia nihayet bu spora damgasını vurmaya başladı, bu yüzden Joe'nun programa çağrıldığını duyunca hepimiz çok heyecanlandık.

Tüm dövüş boyunca hiçbirimiz tek kelime etmedik. Jax kesinlikle Joe'ya en yakın olan kişi, bu yüzden arkadaşının başarısı için endişelendiğini biliyorum. Spor salonundaki

çocuklar şaka yapmayı sever.

Birbirlerinin dövüşünü izlemek aslında kendi dövüşlerindeki sinirden daha kötü. Bu bana kesinlikle tuhaf geliyor, ancak bunun doğru olduğunu biliyorum çünkü birbirlerine nasıl davrandıklarını görüyorum.

Tristan'ın dövüşü bir boksörün bakış açısıyla izlediğini söyleyebilirim. Stratejiyi, stili, büyük ligleri şu anda koştuğu yerel pistten farklı kılan her şeyi analiz ediyor. Yerel organizasyonlardan birinde namağlup ve şampiyon olduğu için UFC'den gelecek çağrışı sabırsızlıkla beklediği bir sır değil. Her zaferle daha da yaklaşıyor ama şimdilik televizyonda yayınlanan dövüşleri incelemeye devam ediyor.

Joe üçüncü rauntta rakibini boğarak yere seriyor. Harika bir dövüştü ve hepimiz rahat bir nefes aldık.

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı Jax. "Bir mağlubiyet havada asılı dururken yarın spor salonu berbat olacaktı." Esniyor, sonra bize dönüyor. "Tamam, ben yatmaya gidiyorum. Yarın erken bir uçuşum var, siz uyandığınızda ben gitmiş olacağım. Remy, sabah çok gürültü yapmamaya çalışacağım."

Homurdanıyorum, ikimiz de bu dünyada beni ölü bir uykudan uyandırabilecek çok az şey olduğunu biliyoruz.

Jax sırayla Tristan ve bana bakıyor. "Tamam, o zaman bunu bir kez ve sadece bir kez söyleyeceğim." Kızgın parmağını bize doğrulttu. "İkinizi de seviyorum ve eve döndüğümde bir cenaze ya da paramparça bir ev görmek istemiyorum. İkisi de beni mutlu etmez. Bu yüzden, eğer kalplerinizde bir şekilde ruh delici iğnelemeleri minimumda tutmayı başarabilerseniz, bu harika olur." Gülümsüyor, azarlayan bir ebeveynin bakışı artık yok. "Bunun dışında, birlikte geçirdiğiniz zamanın tadını çıkarın."

Gözlerimi deviriyorum, burada olduğum sürece yapacağım şeyin bunun tam tersi olduğunu biliyorum.

Tristan'a ters ters bakarak hoşnutsuzluğumu gözlerimle ifade ediyorum. Ayağımla onu öfkeyle dürtüyorum. "Kalk, uyumak istiyorum," diye hırıliyorum ona. Jax'ten beri bu gece hala buradaysa

Bu da Tristan'ın gitmesi gerektiği anlamına geliyor. "Ve ben böyle açıktayken sakın aptalca şakalar yapmaya kalkma çünkü yemin ederim önümüzdeki bir buçuk hafta boyunca hayatını cehenneme çeviririm."

Bir kahkaha atıyor ama yine de ayağa kalkıyor. "Kendi evimde senin uydurduğun kurallara uyacağımı neden düşündüğünü anlamıyorum Remy," diyor başını sallayarak.

Jax gözlerini ovuşturarak, "Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Bu şimdiye kadarki en kötü fikirdi." Bize doğru son bir bakış fırlatarak, "Beni buna pişman etmeyin" diyor.

Merdivenleri çıkmaya başladı, Tristan da hemen arkasındaydı, o sırada Tristan bana göz kırpmak için arkasını döndü. "İyi geceler, Remy bebeğim."

Kafasına bir yastık fırlattım. "Lanet olsun, bana öyle demeyi kes!" diye bağıyorum. Kıkırdıyor ve merdivenlerden yukarı kayboluyor.

Öfkeli bir hışımla kanepeye geri yerleşiyorum. Battaniyeyi çeneme kadar çekerek, önümüzdeki on gün boyunca muhtemelen çok fazla yastık fırlatacağımı düşünüyorum.

REMY

Ertesi sabah, sessiz bir eve uyandım. Jax çoktan gitmişti ve Tristan da muhtemelen spor salonundaydı. Gülümsüyorum ve kollarımı başımın üzerine uzatıyorum, işe gitmeden önce bir saatliğine ev bana kaldığı için mutluyum. Bir fincan kahve ve iyi bir kitapla oturmak benim için sabah meditasyonunun bir şekli. Mutfak tezgahının üzerinde duran espresso makinesine heyecanla bakıyorum.

Ayaklarımı kanepeden salladım ve donup kaldım. Yerde krem şanti var. Yerde krem şanti var. Ayaklarımın her yerinde krem şanti var.

Kırmızı bir sis görüşümü bulandırmaya başladı. Bir anda bunu Tristan'ın yaptığını anladım. Gerçekten bana şaka yaptı.

Bir yastık kaptım ve içine çılgılık attım.

Ayağa kalkıyorum ama kaygan zeminde kayınca hemen geri düşüyorum. Kırmızı sis büyüyor.

Tekrar ayağa kalkıyorum, dikkatlice ve mutfığa doğru birkaç deneme adımı atıyorum. Ayaklarımda o kadar çok krem şanti var ki arkamda birkaç kaygan ayak izi bırakıyorum. Tezgâhın üzerindeki kâğıt havlulara ulaştığımda fokur fokur kaynıyorum.

Ayaklarımdaki krem şantiyi çabucak sildim. Bütün kâğıt havlu rulosunu aldım ve izleri temizlemeye koyuldum.

sonra da en sonunda dağınıklığın kaynağını. Tristan'ın şakasının kanıtlarının ortadan kalkması için birkaç dakika ve birkaç sayfa kâğıt gerekiyor. Yerlerde kalan kalıntılardan kurtulmak için paspası alıyorum.

Temizliği bitirdiğimde, Tristan'ın cinayetini kafamda çoktan planlamıştım. Bir mesaj yazmak için telefonumu aldım.

En azından beşinci güne kadar dayanabileceğine bahse girerdim. İlk gün seni kovmak zorunda kalacağımı kim bilebilirdi.

Telefonum neredeyse anında bir mesajla aydınlanıyor.

Tristan: Yeni kural: Evimde kural koymak yok. Çünkü benim bulduklarımdan hoşlanmayacaksın.

Öfkeyle bir cevap yazdım.

Sen bir pislikisin. Sırf senin çocukça ve düzgün bir insan olamayışını yatıştırmak için seninle şaka savaşına girmeyeceğim. Bunu en son yaptığımızda ne olduğunu hatırlıyorsun.

Tristan: Hala bir saç kesme makinesi gördüğümde içim cız eder. Ama bu uzun zaman önceydi. Şimdi kazanamazsın.

Tristan: Ama sizin misillemeniz olmadan ya da en azından yeni ilan edilmiş "kurallar" olmadan devam etmeyeceğim.

Öfkeyle telefonumu kanepeye fırlattım. Huzurlu bir sabahın her türlü görüntüsü tamamen yok oldu ve beni sinirli ve mutsuz bıraktı. Uzanma planlarımı bir kenara bıraktım.

Bunun yerine duş almak ve işe hazırlanmak için üst kata çıkacağım. İş günüme erken başlamak, burada oturup hayıflanmaktan daha iyi.

Gittikçe boktanlaşan bir güne boktan bir başlangıç. İşe gitmek için otobüse binmem yirmi dakika sürüyor ve nihayet ofise vardığımda penceremin hemen dışındaki binada inşaat olduğunu fark ediyorum. Makine sesleri migrenimi azdırıyor ve gün boyunca daha da kötüleşiyor. Buna bir de şirketin mühendislerinin bugün göt hapı içtiğı gerçeğı eklenince, günüm giderek daha da sinir bozucu bir hale geliyor.

Tek kurtarıcım, sinirlerimi daha sonra spor salonunda atabileceğimi bilmek. Ofisten geç çıkıyorum, bu yüzden sadece bir saatlik kardiyo bagwork dersine yetişebiliyorum, ama hiç yoktan iyidir.

Her şeyi minderde bırakıyorum. Terden sıırılsıklam olana ve nefesimi tutmakta zorlanana kadar öfkemi her yumruğı, her tekmeye yansıtıyorum.

"Kahretsin kızım, seni kim kızdırdı?" Aiden yanımda homurdanıyor.

Başımı sallıyorum, cevap veremeyecek kadar yorgunum. Ama sonra Lucy'nin gülmeye başladığını duyuyorum. "Neredeyse iki haftadır Tristan'la aynı evde kaldığı için çok kızgın," diye gülüyor.

Etrafımdaki çocuklar ürkmüş görünüyor. "Tristan? Neden?" Aiden soruyor.

Acımdan eğlence bulduğı için Lucy'ye ters ters bakıyorum ama yine de Aiden'in sorusuna cevap veriyorum. "Bir süreliğine daireler arasında kaldım, bu yüzden Jax iş için seyahat ederken bana odasını teklif etti. Ne yazık ki bu aynı zamanda Tristan'ın sinir bozucu kıcıyla uğraşmak anlamına geliyor." Duraksıyorum, sonra homurdanıyorum, "Bu sabah uyandığımda içine basayım diye yere krem şanti sıkmış."

Salon şamatalı kahkahalarla dolar.

"Bunu komik bulmanıza sevindim," diye çıkışıyorum.
"Hepinizden nefret ediyorum."

"Kimin canlı çıkacağına dair bahse girebilir miyiz?" Aiden sırtıyor.

Sözde takım arkadaşlarıma kaşlarımı çatıyorum ve duşlara doğru yürüyorum.

Nihayet eve geldiğimde saat neredeyse 10:00 olmuştu. Pek de iyi geçmeyen günümün ardından çok yorgunum ve tek yapmak istediğim akşam yemeğimi yiyip yatmak.

Kendimi mutfağa ve bar taburelerinden birine sürüklüyorum. Şehirdeki favori hamburgercilerimden birinde hamburger yemek için durdum ve sonunda ısırabildiğimde mutlulukla inliyorum. Berbat günümün içine bir parça neşe sızıyor.

Daha üç ısırik almıştım ki üst kattan gelen sesleri duyduğumu fark ettim. Çiğnemeye ara veriyorum ve dinlemek için kulaklarımı zorluyorum.

Duyduğum şeyin tam da düşündüğüm şey olduğunu anlamam sadece bir anımı aldı.

Bu sabahki kırmızı sis yine görüşümü bulandırıyor. Bu orospu çocuğunun şu an yanında bir kız var.

Kızın kahkahasının merdivenlerden aşağı süzüldüğünü duyduğumda öfkelendim. Ses o kadar net ki Tristan'ın yatak odasının kapısının ardına kadar açık olduğunu hissediyorum. Eğer bunu benim için olduğundan daha da garip hale getirmek isteseydi bunu yapardı. Muhtemelen işi bitene kadar aşağıda kalmamı sağlayarak beni kızdırmaya çalışıyor, çünkü önce Tristan'inkini geçmeden Jax'in yatak odasına gitmenin bir yolu yok.

Alçak sesle hırladım. Bu kadar çocukça davranabildiğine inanamıyorum.

Tristan'ın artık cezasız kalamayacağına karar vermem sadece bir saniyemi aldı. Nazik olmaya çalıştım, ev kurallarım bile birbirimizden uzak durmamızı kolaylaştırmak içindi.

-Ama bu ve sabahki eşek şakası arasında onun oyunlarından bıktım.

Kendi oyunlarımı oynayabilirim.

Geldiğimi duymasınlar diye merdivenlerden sessizce çıkıyorum. Tristan'ın yatak odasına varmadan hemen önce yüzüme şok olmuş bir ifade yerleştiriyorum.

"Aman Tanrım, Tristan!" Çığlık atıyorum. "Ne yapıyorsun?!"

Kapıdan girdiğimi duyduklarında ikisi de sıçradı. Tristan yatağının kenarında oturuyor, üstsüz ve yarı çıplak bir kız sadece sütyen ve külotuyla ona sarılıyor. İkisi de açıkça bana bakıyor.

Ellerimle yüzümü kapatıyorum ve yüksek sesle, sahte hıçkırıklarla ağlıyorum. "Bunu nasıl yaparsın?" Ağlıyorum. "Hayatının aşkı olduğumu söylemiştin!" Şimdi ayağa fırlamış olan ve Tristan ile benim aramda bir ileri bir geri bakan kıza öfkeyle işaret ediyorum. "Kim bu kaltak? Arkamdan iş çevirdiğin kişi o mu?"

Tristan hâlâ ağzı açık bana bakıyor.

"Ben- ben yapmadım-" diye kekeliyor zavallı kız.

"Bilmiyordum

-Gitmeliyim." Hızla yerdeki kıyafetlerini aldı ve beni geçerek merdivenlere doğru ilerledi.

"Bebeğim, bekle!" Tristan sonunda onun koridora giden yolunu takip ederek konuştu. "O düşündüğün kişi değil! O-" Ama kız çoktan gitmişti.

Kıkırdıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Bebeğim?" Alay ediyorum. "İsimlerini hatırlayamadığında onlara böyle mi sesleniyorsun?"

Tristan'ın yavaşça bana doğru dönmesini izliyorum, vücudunun her santimetresinden öfke yayılıyor.

Kusursuz, kaslı vücudunun her santimetresinin hâlâ yarı çıplak olduğunu beynime kaydederken fark ediyorum.

Kabaca yutkunuyorum, gözlerimin kaymaması için çok çaba sarf ediyorum.

"Sen," diye hırlıyor. Kapı aralığında durduğum yere doğru yaklaşıyor. "Eğlencemi mahvetmek seni mutlu ediyor mu?"

Öfkesi karşısında sinirlerim bozuluyor. Ona hançer gibi bakıyorum ve bir adım öne çıkarak kendimi onun tam karşısına koyuyorum. "Senin eğlencen mi?" diye bağırdım. "Senin eğlencen umurumda bile değil! Sen benim hayatımı cehenneme çevirmeye çalışırken olmaz! Bir yetişkin gibi davranıp bu sabahki olayı görmezden gelecektim ama sen kız öğrenci yurdundaki kızla işini bitirene kadar kızarmış bir rahibe gibi aşağıda beklememi mi bekliyordun gerçekten?"

Boy farkımıza rağmen birbirimizden ancak bir nefes uzaktayız, ikimiz de sıkılmış dişlerimizin arasından fokurduyor ve ellerimizi yumruk haline getiriyoruz. Gözlerinde şimşek gibi çakan öfkeyi gerçekten görebiliyorum. Öfkesinin dalga dalga yayıldığını hissedebiliyor, gecesini mahvettiğim için beni dışarı atmayı ne kadar çok istediğini görebiliyorum. Ama ben de aynı derecede öfkeliyim ve benimle oynamaya devam etmesine izin vermem için hiçbir şansım yok.

İkimiz de ilk geri adım atan olmak istemiyoruz.

Birden içindeki öfke boşalıyor ve yerini her zamanki ukala sırtışına bırakıyor. Gözleri yüzümde geziniyor, yakınlığımız nedeniyle neredeyse ona doğru itilen göğsüme iniyor, sonra tekrar kaşlarını çatıyor.

"Kiskandın mı, Remy bebeğim?" diye alay eder. "Ondan bu yüzden kurtulduğunu itiraf edebilirsin. Seni tamamen anlarım."

Yirmi dört saat önce bu eve taşındığımdan beri dördüncü kez kırmızı sis yine görüşümü bulandırıyor.

"Pek sayılmaz," diye çıkıştım. "Onu vasatın altında bir seks gecesinden kurtardığım için bana teşekkür etmesi gerekirdi."

Tristan'ın beyaz dişleri sırtarak parlıyor. "Vasatın altında mı? Pek sayılmaz," diye kıkırdıyor. Gözleri kibriyle parlıyor.

Bir adım ileri atıyor, beni bir adım geri atmaya zorluyor. Bir adım daha atarak beni duvara yasladı. Ellerini başımın

iki yanına koyup beni olduğum yere hapsettiğinde gözlerim açılıyor. Onu itmem gerektiğini biliyorum ama hareket edecek kadar nefesimi toplayamıyorum. Bu öyle hissettiriyor ki

spor salonunda çalıştığımız zamankinden farklı. Şimdi, yakınlığımızın bir amacı yok. Şimdi sadece duygu, gözdağı ve... gerginlik var. Kızgınlığa dönüşen bakışlarındaki öfkenin ve çıplak teninden hala yayılan kızgın sıcaklığın şok edici bir şekilde farkındayım.

Fiziksel efordan dolayı nefes almıyoruz; artan sıcaktan dolayı soluk soluğa kalıyoruz.

"Bunun için bana yalvar ve sana bunu kanıtlayayım," diye mırıldanıyor. "Seni her zaman yattığın ineklerden daha iyi becereceğime söz veriyorum."

Beklenmedik bir şehvet parıltısı içime hücum ediyor ve bir nefesin kaçmasını önlemek için dudagımı ısıriyorum. Gözleri dudaklarıma kayıyor ve aynı şehvetle gözbebekleri büyüdüğünde hemen kararıyor.

"Ben ineklerle yatmam," diyorum zayıf bir sesle. "Sadece 'kibirli kadın avcısı'ndan farklı bir tipim var."

Gözlerini dudaklarımdan ayırıyor ve cevabıma sırtlıyor. Kollarını indirdi ve benden uzaklaştı.

"Ne kaçırdığını bilmiyorsun," diyor. Yatak odasının kapısına doğru adım atıyor ama kapıyı kapatmadan önce duraklıyor. Gözleri tekrar vücudumun üzerinden geçiyor. "Aslında, muhtemelen ezik tipin neyse onunla takılmalısın. Benim zevkime göre seni alıştırmak çok fazla zaman alır."

Kapısını çarpıyor ve kalbimin karnıma düştüğünü hissediyorum.

O gece uykuya dalmam çok uzun sürdü.

Ertesi gün bir öncekinden biraz daha iyiydi. Uyumadan önce Jax'in kapısını kilitlediğimden emin oldum - Tristan'ın ganimet çağrısını kovmanın misillemesi olarak gizli şakalar yapılmadığından emin olmak için - ve o çoktan gitmişti.

Uyandığım zaman, sabahları bir kitapla kahvemın tadını çıkarabildim.

İş uçup gidiyor. Bütün gün belgelere gömüldüğüm için bugün inşaatın farkına bile varmıyorum. Cuma günü birkaç teslim tarihim var ve yapılması gereken düzenlemelerin çokluğu dikkatimi o kadar dağıtıyor ki saatin neredeyse 6:00 olduğunu fark ettiğimde bir an duraksadım.

Zihinsel olarak lanetliyorum. Bu akşam yemek için Hailey ile buluşacağım ve rezervasyonumuz 8:30'a ayarlandı. Yeni İtalyan restoranında karnımızı doyurmadan önce bir egzersiz yapmayı umuyordum ama şimdi saat çok geç olduğu için muhtemelen sadece hızlı bir koşu için yeterli zamanım olacak.

Masamı topladım ve çantamı hazırladım, tüm bu süre boyunca kendi kendime homurdandım. Hazırlanmak için eve gitmeden önce koşu bandında koşmak için bodrum katındaki spor salonuna inmeye karar verdim.

Dört milim hızla geçiyor. Kadınların başlangıçta iyi bir kardiyoğa sahip olduğunu düşünüyorum, ancak bunu MMA spor salonundaki antrenmanlarım ve haftalık koşularımınla birleştirdiğimde, şimdiye kadar olduğum en iyi formdayım. Gençken bile güçlü ve sağlıklı olmayı tercih ederdim. MMA bu anlamda benim için mükemmel bir spordu.

Fiziksel egzersiz beni mutlu bir ruh haline sokuyor. Her ne kadar bugün olaysız ve iyi bir gün geçirmiş olsam da, endorfin salgılamak beni her zaman harika bir ruh haline sokuyor. Genelde meditasyon gibi esneme hareketleri yaparak sakinleşirim ama bugün bunun için yeterli zamanım yok. Bunun yerine eşyalarımı topluyorum, kapüşonumu giyiyorum ve dışarı çıkarken bir Uber çağırıyorum. On beş dakika sonra çoktan eve girmiş oluyorum.

Kapıyı açar açmaz Tristan'ı mutfakta dikilirken görüyorum. Önünde boş bir tabak var ve elinde yarısı boş bir su şişesi tutuyor. Ama ona bir kez baktıktan sonra çenemin fiziksel olarak yere düşmesine izin vermemek için içimdeki her şeyi kullanmam gerekiyor.

Önce hangisine odaklanacağıma karar veremiyorum: güçlü kalçalarını ve kavranabilir poposunu sergileyecek kadar dar olan siyah takım elbise pantolonu mu, yoksa iri göğsüne doğru gerilmiş ve kaslı ön kollarını ortaya çıkarmak için dirseklerine kadar kıvrılmış beyaz düğmeli gömlek mi?

O... kalp durduracak kadar seksi.

Neden böyle giyindiğini anlamam bir saniye sürdü. Jax'in birkaç kez Tristan'ın ara sıra gece güvenlik vardiyasında çalışacağından bahsettiğini duymuştum ama bunun neye benzeyeceğini hiç düşünmemiştim. Gerçi şimdi düşündüm de, güvenlik görevlileri genelde onun gibi giyinirler.

Ben onları şişman, yaşlı adamlar olarak hayal etme eğilimindeyim, genç, çarpıcı seks tanrıları olarak değil.

Hain düşüncelerimi temizlemek için içimden başımı sallıyorum. Dün aptal oyunlarıla beni ne kadar öfkeliendirdiğini ve beni duvara sıkıştırdıktan sonra ne kadar hüsrana uğradığımı hatırlamaya zorluyorum kendimi.

Tamam, bu düşünce süreci beni uygunsuz düşüncelerimden uzaklaştırmaya yardımcı olmuyor...

Neyse ki içimdeki çalkantıyı yarıda kesti. "Vay, vay, bu Bayan Cockblock değil mi?" diye alay ediyor.

Çantamı koltuğa fırlatırken ona bir bakış fırlatıyorum - ağzı açık bakma dışında herhangi bir ifade. Adanın etrafında dolaşırken buzdolabını açıp kendime bir şişe su alıyorum ve gözlerin daha fazla kamaşmasını önlemeye çalışıyorum.

"Bunu hak ettin," diye çıkışıyorum. Yüzümü ona dönüyorum ve sudan bir yudum alırken tezgâha yaslanıyorum. Soğuk şaşırtıcı derecede ferahlatıcı ve sinirlerimi yatıştırıyor gibi görünüyor.

"Bizi ödeşmiş say," diye devam ediyorum. "Şimdi en başta nazikçe önerdiğim kurallara geri dönebilir miyiz? Ateşkes ilan edip birbirimizi görmezden gelmeye geri dönebilir miyiz?"

Kollarını kavuşturup bir süre bana bakıyor ama soruma cevap vermiyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Her neyse. Bunun için zamanım yok. Duş almak için yukarı çıkıyorum."

Sonunda dudaklarının kenarlarında bir gülümseme beliriyor. "Katılmamı ister misin? Bu geceki görünüşümden hoşlandığın belli. Sizi temin ederim ki duşta daha da iyi görünüyorum." Gülümseme geniş bir sırıtışa dönüşüyor. "Sonrasında doğru kıyafeti seçmene bile yardım edeceğim."

Onu süzerken yakalandığım için yanaklarım öfkeyle kızarıyor. Utanç duygum öfkelenmeme neden oluyor. "Kendini övme," diye çıkışıyorum. "Seni terli erkeklerle yuvarlanmayı içermeyen bir iş için giyinmiş görmek çok garip." Alayına tepki vermiyor, sadece kollarını göğsünde kavuşturmuş ve yüzünde bir sırıtışla tezgâha yaslanmaya devam ediyor.

Tristan'ın beni çağırmasından dolayı hem telaşlanmış hem de alaylarına devam edeceği için paniklemiş hissederek mutfaktan aceleyle çıkıyorum ve ondan olabildiğince çabuk uzaklaşmak için üst kata çıkıyorum. Bu akşamki yemek için bir kıyafet seçiyorum ve hazırlanmak için banyoya gidiyorum.

Bir dakika sonra, yağmur duşunun altında duruyorum ve tuttuğumu fark etmediğim gerginliği dışarı atıyorum. Tristan'dan bu kadar etkilenmeme izin verdiğim için zihinsel olarak kendimi tokatlıyorum.

Onunla daha önce hiç böyle olmamıştı. Elbette, her zaman çekici olduğumu biliyordum, ama onun hakkında hoşuma giden tek şey buydu. Onunla gerçek anlamda ilgilenmem için fazla kibirli ve fazla bencildi. Jax dışında umurunda olan tek şey dövüşmekti, bu da kadınların bile onun için iyi bir sikişçi olmanın ötesinde bir önemi olmadığı anlamına geliyordu. Ve beni kaldırıma attıktan sonra her gün görmek zorunda kalacağım bir koçla yatmakla ilgilenmediğim için, seks her zaman tamamen masanın dışında kaldı. Geriye sadece arkadaşlık seçeneği kalıyor.

Belli ki bu da işe yaramamış. Bir kadınla nasıl arkadaş olunacağını bildiğinden bile emin değilim. Onun yerine üç yıldır birbirimizi aşağılıyoruz ve Jax'in iyiliği için birbirimizi öldürmemeye çalışıyoruz. Hiç bu kadar kötü olmamıştı.

Birimizin diğeri gerçekten incittiğine dair bir kanıt yok, ancak etkileşimimizi gören herkes için birbirimizden gerçekten hoşlanmadığımız açık. Yıllar boyunca yaşadığımız olumlu etkileşimlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Jax bizi mümkün olduğunca ayrı tutmaya çalışıyor ama spor salonundaki antrenmanlar, evdeki dövüş geceleri, arenadaki dövüşler ve spor salonu ailesi arasındaki ortalama ev partileri arasında bizi tamamen ayrı tutmak neredeyse imkansız. Yıllar geçtikçe birbirimizle başa çıkmayı öğrenmek zorunda kaldık.

Ama hiç şimdiki gibi cinsel bir ton olmamıştı. Tristan beni hiç bu haftaki kadar telaşlandırmamıştı. Zoraki yakınlıktan mı yoksa Jax'in yokluğundan mı bilemiyorum ama o kız öğrenci yurdu kızını yatak odasından kovduğundan beri aramızda bir elektriklenme var sanki. "Seni becermek istiyorum" mu yoksa "Seni öldürmeme dakikalar kaldı" mı emin değilim ama kesinlikle var. Bu hafta beni oyundan düşürdü ve rahat olduğumdan çok daha fazla telaşlandırdı. Artık fiziksel görünüşünü fark ettiğimden bahsetmiyorum bile, ki bu kesinlikle kabul edilemez.

Dün gece beni duvara yapıştırdıktan sonra bana nasıl baktığını hatırlayarak ürperdim. Saatler geçmesine rağmen hâlâ onun ateşli bakışlarının üzerimde olmasının nasıl bir his olduğunu düşünmeden edemiyordum. Beynimi onun dudaklarını yalamanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmekten alıkoymaya çalıştım ve başaramadım. Onun altında kafeslenmek. Öfkesini benden çıkardığını hissetmek. Şu anda bile beynim bu görüntüye takılmış durumda ve ellerim karnımda geziniyor...

Kendi düşüncelerimden iğrenerek homurdanıyorum ve suyu soğuğa çevirmek için uzanıyorum. Bu şekilde düşünmeye devam edemem. Tristan bir pislik ve sınırların dışında, bu yüzden aramızda olan herhangi bir şey büyük bir hayır-hayır.

Tabii beni kabul ederse. Dün geceki sözlerini unutmadım. Hayır, tek çözüm onu görmezden gelmeye devam etmek ve oyunlarından bıkmasını ummak.

Küçük bir gümbürtü düşüncelerimi böldü. Sesin ne olduğunu duymak için kaşlarımı çatıyorum.

Sonunda bunun muhtemelen Tristan işe giderken çarparak kapanan ön kapı olduğuna karar verdim. Elimdeki lif kabağına dönüyorum ve vücudumun geri kalanını soğuk suyun altında yıkamaya başlıyorum.

İyice üşümüş ve Tristan'la ilgili düşünceler aklımdan çıkmış bir halde suyu kapatıp havluma uzanıyorum.

Elim sadece havayla buluşuyor.

Kaşlarımı çatarak duş perdesini geri çektim ve havlumu astığım yere baktım.

Orada değil.

Etrafıma bakıyorum, kaşlarım çatılıyor. Kıyafetlerim de lavabonun üzerinde bıraktığım yerde değil.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Birden neler olduğunu, duyduğum sesin ne olduğunu anlıyorum.

"TRISTAN!" Çığlık atıyorum.

Çoktan kapının diğer tarafına geçmiş, kıkırdıyor.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?!" Bağıryorum.

"Kıyafetlerimi mi çaldın?!"

Sesindeki sırtışı duyar gibi oluyorum. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim olmadığına eminim."

Alçak sesle homurdandım ve banyoda volta atmaya başladım. "Hadi Tristan, bunun için zamanım yok! Sadece kıyafetlerimi geri ver! Ya da en azından bir havlu ver, lanet olsun."

Tekrar kıkırdıyor. "Hayır, sanırım bunu beceremeyişini izlemeyi tercih ederim." Tekrar gülüyor. "Biliyor musun, kıyafetine yardım etmeyi teklif ettim. Belki bir dahaki sefere savunmaya geçip bana bağırarak yerine bunu kabul edersin. Şimdi mutlu olmadığımı bildiğim bir kıyafetle sıkışıp kaldın."

"Siktir git, Tristan!" Öfkeden titreyerek patladım. Erkeklerin üzerimde güç sahibi olmasından her şeyden çok nefret ediyorum. Ve şu anda, soğuk porselen karoların üzerinde ıslak ve çıplak dururken, uzun zamandır hissetmediğim kadar güçsüz hissediyorum. "I

seninle duş almaktansa tüm günümü çıplak geçirmeyi tercih ederim."

Bu kez yüksek sesle, gürültülü bir kahkaha atıyor. "Çıplak vücudumdan su akarken nasıl görüldüğünü bilseydin bunu söylemezdin. Bu fırsat karşısında ağzının suyu akardı." Yüzünde olduğunu bildiğim kendini beğenmiş ifadeyi hayal etmeme bile gerek yok.

Bedenimden bir ürperti geçiyor ve şu anda beni göremediğı için çok mutluyum. Bu düşünceyle meme uçlarımın nasıl sertleştüğünü asla fark edemezdi.

"Kendine bunu söyleyip duruyorsun," diye çıkışıyorum. "Değerli egonu ne şişirirse şişirsin."

Volta atmaya devam ediyorum, buradan nasıl çıkacağımı bulmaya çalışıyorum. Sıkılmış dişlerimin arasından, "Biliyor musun, sen gerçekten de en kötü pisliksin," diye homurdanıyorum. "Ya bana acıyıp dışarı çıkmama izin verene kadar burada ıslak ve soğuk bir şekilde oturmamı sağlarsın ya da buradan çıplak çıkma aşağılanmasına maruz kalmama neden olursun. Her iki durumda da, tekrar ediyorum: sen bir pisliksin."

Kapının diğer tarafındaki sessiz sırtışını kolayca hayal edebiliyorum.

"Aman Tanrım," diyorum sessizce. Adım atmayı bıraktım ve şaşkınlıkla kapıya baktım. "Gerçekten bunu yapacağımı düşünmüyorsun."

"Yapmayacağını biliyorum," diye alay ediyor. "İşte bu yüzden eğlenceli."

Başka biri ya da başka bir durum olsaydı, kesinlikle haklı olurdu. Birinin beni bu şekilde çıplak görmesine asla izin vermezdim. Vücudumdan utandığımdan değil, çünkü utanmıyorum - spor salonunda çok çalışıyorum ve vücudumun görünüşüyle gurur duyuyorum. Ama beni tamamen çıplak görmek mahrem bir şey, sadece bir başka erkeğin gördüğü bir şey. Diğer erkek arkadaşlarım beni sadece karanlıkta ya da kısmen giyinik gördüler. Onlara vücudumu görmeleri için asla alan ya da zaman vermek istemedim. Bu, kimseyle paylaşmak istemediğim mahrem bir sır gibi geliyordu.

Tüm bunlara rağmen, bu durumda bir fark var:

Tristan'ın kazandığını görmekten nefret ediyorum. Benim için sorun yok.

onu kendi oyununda yenmek anlamına geliyorsa kendimi göstermek. Çıplak vücudumu göstermek için onca neden varken, bu muhtemelen listenin en başında yer alır.

Birden bire sırttan ben oldum.

Doğruluyorum ve çenemi kaldırıyorum. Yapmak üzere olduğum şey hakkında çok fazla düşünemeden kapıyı açıp koridora çıkıyorum.

Tristan parmaklıklara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, yüzünde kocaman bir sırıtışla duruyor. İşkencemden fazlasıyla zevk alıyor. Ama beni banyodan çıkarken gördüğünde tüm tavrı değişiyor. Gözleri kocaman oldu.

Sonra bakışları vücudumda gezinmeye başlıyor. Yüzümdeki kızarıklığın alev alev yandığını hissedebiliyorum ama bakışlarımı kaçırmıyorum - ona utancımın tatminini yaşatmayacağım. Yavaşça ona doğru yürürken odağımı yüzüne kilitliyorum. Önünde durduğumda gözleri benimkilerle buluşuyor.

Hareketim karşısında yaşadığı şok ve vücudumu bariz bir şekilde takdir etmesi bana hemen güven aşıyor. Göğüslerimi öne doğru itiyorum ve kıvrımlarımı vurgulamak için kalçamı yana doğru eğiyorum. Oynadığımız tüm güç oyunları arasında, şu anda, bu raundu kazandığımı biliyorum. Ve bunu bildiğinden emin olmaktan başka bir şey istemiyorum.

Yüz ifadesine sırıtıyorum. "Biliyor musun," diye mırıldanıyorum, parmağımı gömleğinin ön kısmında gezdirerek, "bir kızı senin için soyunması ve ıslanması için kandırman gerekiyorsa, bu sosyal becerinin en iyi kanıtı sayılmaz."

Koridordan yatak odama doğru yürüyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum.

TRISTAN

Kahretsin, harika bir vücudu var.

Yani hep öyle olduğunu düşünmüştüm ama spor salonunda kıyafetlerinin altında bunları sakladığını bilmiyordum.

Vücudunun balerin tipi olmadığı konusunda yanılmamışım, bu daha iyi. Zayıf ama formda, baktığım her yerde belli belirsiz kasları var. Karın kasları düz ve sıkı. Mükemmel şekilli göğüslerini ve vücudunun ağız sulandıran her kıvrımında gezinirken beni kızdıran su damlalarını görünce, ona aval aval bakmamakta tamamen başarısız olduğumdan eminim. Ve Jax'in odasına geri dönmek için arkasını döndüğünde, kesinlikle onun mükemmel, yuvarlak kıkına bakmaktan kendimi alamıyorum.

Açıkçası meydan okumamı karşılamasını beklemiyordum ama hayal kırıklığına uğradığımı söyleyemem.

Remy Porter heyecan verici değilse hiçbir şeydir.

O hazırlanmayı bitirmeden çok önce gitmiştim. Bir yanım, bu gece onu tekrar görürsem üzerine atlamamak için kendime güvenip güvenmediğimi merak ediyor, çünkü iki gece alay etmek ve hiçbir şey yapmamak bir erkeği biraz zorlaştırabilir.

Dün gece bile kendimi ayırmak zor olmuştu. Adını unuttuğum kız öğrenci yurdu kızı

-Kısmen bir seks ziyaretiydi ama daha çok Remy'yi kızdırmak için davet edilmişti. Sadece evimde kural koymasına izin verilmediğini göstermek istemiştim.

Karşılık vereceğini ve kızı uzaklaştıracağını tahmin etmemiştim.

Aslında etkileyiciydi. Bu fikri bu kadar çabuk bulması ve kızı bir hıçkırık bile olmadan dışarı çıkarmayı başarması neredeyse takdire şayandı. Ne yazık ki, daha sonra kendi başımın çaresine bakmak zorunda kaldığım bir ereksiyonla baş başa bıraktı beni.

Durumu daha da can sıkıcı hale getiren şey, hıncımı Remy'den çıkarmak istememdi.

Seksi olduğunu her zaman biliyordum, ama bana hançer gibi bakarak ve nefret dolu sözler söyleyerek o kadar çok zaman geçirdi ki, ona Jax'in sinir bozucu küçük arkadaşından başka bir şey olarak bakma ihtiyacı hissetmedim. Üstüme gelinmesi bende bir kızı yatağa atma isteği uyandırmıyor. Ayrıca, eğer bir hamle yaparsam Jax'in beni öldüreceğinden oldukça eminim. Onun ukalalığı ve Jax'in sürekli varlığı arasında, nefret dolu bir sevişme isteğinin geçici düşüncelerini bile görmezden gelmek kolaydı.

Bana hep biraz kaltak gibi gelmiştir. Hatta belki biraz kendini beğenmiş. Çapkın olduğumu düşündüğü için onu hiç suçlamadım - çünkü öyleyim - ama bu başkasından daha iyi olduğunu düşünmek için bir neden değil. Dövüşçü olduğum için böyle davrandığı hissine kapılmıyorum, çünkü Jax'in de aynı şekilde olmasından rahatsız değil, bu yüzden bana tepeden bakmasına neyin sebep olduğundan emin değilim. Muhtemelen işletme diplomamı kullanmadığım veya "kabul edilebilir" bir kariyerde çalışmadığım gerçeği - ailem bu bahaneye bayılıyor. Ama Remy varken, bunu öğrenmeye hiç zahmet edemezdin. Genel olarak, insanların benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil.

Ama tüm bunları aşabilsem bile, onun namuslu biri olduğundan da oldukça eminim. Bu da ona hiç ilgi göstermememin bir başka nedeni. Seksten bahsedilmesinden nefret ediyor ve aslında giyinik olmamamdan da nefret ediyor gibi görünüyor. Çoğu kız beni üstsüz gördüğünde gülümser ya da yaltaklanır, ama Remy bunların hiçbirini yapmadı - sadece telaşlanıyor ya da çoğu zaman bana kızıyor. Ayrıca Jax'ten duyduğuma göre

Remy sadece

Birkaç ay boyunca inek tiplerle birlikte oluyor, bunu da muhtemelen deneyimsiz ya da namuslu olduğuna dair bir başka ipucu olarak görüyorum. Bunların hiçbiri benim özel cinsel tercihlerimle uyuşmuyor. Bu yüzden ona kesinlikle hiç ilgiyle bakmadım.

Ta ki evime taşınana kadar.

Sadece iki gün içinde şimdiden içime işlemeye başladığını hissedebiliyorum. Aynı evde olmaktan kaynaklanan ani yakınlık, bizi daha önce hiç uğraşmak zorunda kalmadığımız şekillerde etkileşime girmeye zorluyor.

Ve aletimi sertleştirmeye başladı.

Çok geçmeden Remy'yi düşünemeyecek kadar yorgun düştüm. Eğitim bugün beni öldürdü ve bu geceki güvenlik işi için uyanık kalmak her şeyimi alıyor. Ek iş olarak iyi bir iş ama şu anda tek istediğim eve gidip sızmak.

Nihayet giyinik bir şekilde yatağıma girdiğimde saat sabahın dördü. Sanki sadece beş dakika sonra alarmım çalıyor ve beni erken saatte vermem gereken dersler için uyandırıyor.

Sabahları beni ayakta tutan tek şey, vücuduma aşırı yorgunluk altında bile normal bir şekilde çalışmayı öğreten yılların antrenmanı. Yine de, spor salonu sabah ve öğleden sonraki dersler arasında boşaldığında rahat bir nefes alıyorum, sonunda bana biraz kestirmek için yeterli zaman veriyor.

Rüyamda çıplak, ıslak bir esmer görüyorum.

Uyandığımda eskisinden daha da huysuz oluyorum. Şu anda hayatımda ihtiyacım olan son şey bir dikkat dağıtıcı - özellikle de bu dikkat dağıtıcı Teksas büyüklüğünde bir tavra sahipse.

Neyse ki Aiden hayal kırıklığı homurdanmalarımı fark ediyor ve dersten sonra bir şeyler içmek isteyip istemediğimi soruyor. Başımı salladım. Bir içki muhtemelen beni sakinleştirirdi.

Bir saat sonra Aiden, Max ve ben Center City'nin en iyi barlarından birinde yüksek bir masanın etrafında toplanmıştık. Cuma gecesi, bu yüzden makul miktarda insan vardı.

etrafımızda. Müzik bile normalden daha yüksek, derme çatma dans pistinde birkaç kişi dolaşıyor.

Elimdeki viskiden uzun bir yudum alıyorum ve omuzlarımdaki gerginliğin hafiflemeye başladığını hissediyorum. İki gece önce baş başa bırakılmam ve Remy'nin dünkü alaycı performansı arasında, son birkaç gündür alışılmadık derecede gergindim. Muhtemelen tekrar sakinleşebilmek için biriyle yatmam gerekiyor.

Remy'nin aniden aklıma gelen düşüncelerini kafamdan silkeliyorum. Sadece fiziksel bir çekim olsa bile, o kızı düşünmeyi kesinlikle bırakmam gerekiyor - aramızda yaşanacak herhangi bir şeyden iyi bir şey çıkmaz. Tabii eğer aramızda bir şey olmasını istiyorsa. Tanrı biliyor ya, benden nefret ediyor gibi görünüyor.

Başımı tekrar sallıyorum. Eminim buralarda bir yerde tüm hayal kırıklığımı dindirebilecek ateşli bir sarışın vardır. Barı taramak için dönüyorum.

Ve hemen Remy Porter ile göz göze geldim.

Kaşlarımı çattım. Bir ay içinde onunla ikinci kez bir barda karşılaşıyorum ve bu beni sinirlendirmeye başlıyor.

Çocuklar onu benimle aynı anda fark ettiler.

"Hey, Remy ve Lucy geldi," diyor Aiden yanımdan. "Hadi gidip merhaba diyelim."

O ve Max, Remy ve Lucy'nin bara yaslandıkları yere doğru gitmeye başlıyorlar. Yine kaşlarımı çatıyorum ama arkalarından gidiyorum, arkalarında kalmanın onu tanımaktan daha da garip olacağını fark ediyorum.

Yaklaşırken onu tepeden tırnağa tarıyorum. Kıyafeti sade; yırtık skinny jean'i, alametifarikası savaş botları ve küçük ama mükemmel şekilli göğüslerini ortaya çıkaran askılı siyah bir bluz. Saçları gevşekçe kıvrılmış ve omuzlarına dökülüyor, o kadar parlak görünüyor ki, aniden yumruğuma sarma dürtüsü hissediyorum. Bu dürtü, dolgun, pembe dudaklarının cazibesi tarafından sadece hafifçe yeniliyor.

Çok lezzetli görünüyor.

Dün önümde duran çıplak bedenini hatırladıkça içimden homurdanıyorum. Göğüs dekoltesine bir anlık bakışım bile bana meme uçlarının ne kadar diri ve pembe olduğunu, öne doğru eğilip tadına bakabilmek için dizlerimin üzerine çökmeyi ne kadar çok istediğimi hatırlatıyor.

O da aynı şeyi hatırlıyor gibi görünüyor.

Barın loş ışığında bile yanaklarındaki pembeliği görebiliyorum. "Duş olayından" bu yana birbirimizi ilk kez görüyoruz -şimdi beynim bunu böyle adlandırıyor- ve kesinlikle utanmış görünüyor. Dün banyodan çıkarken ne kadar kendinden emin görünüyorsa, şu anda o kadar kendinden emin görünmüyor.

Onun tedirginliği kendi kontrolümü yeniden kazanmama yardımcı oluyor. Bara ulaştığımızda sırtıyorum.

"Merhaba hanımlar," dedim. "Sizi burada görmek ne güzel."

Her zamanki gibi bana ters ters bakıyor. "Siz burada ne yapıyorsunuz?" diye tersledi.

Aiden içinden kıkırdıyor ve bana bilmiş bir bakış fırlatıyor. Eğer daha önce kötü ruh halimi anlamadıysa, Remy'nin ekstra hızlı tonu muhtemelen onun için noktaları birleştirdi.

"Spordan sonra biraz stres atmak istedik," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor. "Peki ya siz ikiniz? Stresli bir hafta mıydı?"

Eğer bakışlar öldürebilseydi.

Remy'nin gözleri zorlukla gizlediği nefretiyle yanıyor. Benimkileri tutuyorlar, acımasızca. "Öyle de diyebilirsin," diye homurdanıyor.

Sırtıyorum, onun üzerinde bıraktığım etkiyi seviyorum. Bu haftadan önce bile sinirlendiğinde hep seksi olduğunu düşünmüşümdür. Bu yüzden onu kızdırmayı hep sevmişimdir. "Neden ikinize birer içki daha ısmarlamıyoruz?" Masumca teklif ediyorum. Dudaklarımdan dökülen alaycı ifadeye engel olamıyorum. "Bu gece size ilgi göstermeyi çok isteriz."

Daha önce kırmızı görmediyse bile şimdi kesinlikle kırmızı görüyor. Elindeki bardakta parmak eklemlerinin beyazlaştığını fark ediyorum ve sırtışıma genişliyor.

"Sağ ol ama almayayım, göt herif," diye tükürüyor. Lucy'nin kolunu tutuyor ve özür dileyerek yanındaki iki adama bakıyor. "Üzgünüm çocuklar, kalıp sohbet etmek isterdik ama Tristan'la aramda bir barlık mesafe bırakmazsam, altın çocuğunuzun kariyerinin raydan çıkmasından ben sorumlu olabilirim. İyi geceler dilerim." Ve bir saniye bile tereddüt etmeden Lucy'yi barın diğer tarafına çekti. Lucy'nin "çok fazla cinsel gerilim" hakkında bir şeyler homurdandığını hayal meyal hatırlıyorum.

"Lanet olsun, ahbap," diye mırıldandı Aiden yanımda. "Ona ne yaptın böyle?"

Gülüyorum ve içkimden bir yudum daha alıyorum. "Eğer sana söylersem, kariyerimi kesinlikle raydan çıkarır."

Sonraki bir saat boyunca barın etrafında dolaşıyor, karşılaştığımız arkadaşlarımızla konuşuyor ve birkaç kızla sohbet ediyoruz. Hem Aiden hem de Max açıkça bekar havası yayan sporcular, bu yüzden kızlar bize yönelme eğiliminde. Bir noktada çok sarhoş, çok azgın bir bekârlığa veda partisinin dikkatini çekmeyi başarıyoruz.

Gelinin kendisiyle kibarca sohbet ediyorum, bana yönelttiği bariz yatak odası bakışlarını görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Genel olarak düğün öncesi aldatma klişelerinin hayranı değilim ama bu güzel sarışınla da ilgilenmiyorum. Kendini bana o kadar belli ediyor ki bu beni gerçekten soğutuyor. Kendimi en azından bana bir kovalamaca illüzyonu yaşatmasını, belki bir şaka ya da iğneleyici bir yorumla karşılık vermesini dilerken buluyorum.

Gözlerim odayı tarıyor ve barda oturan Remy'ye takılıyor. Bar taburesinde yan oturmuş, Lucy'nin az önce söylediği bir şeye yüksek sesle gülüyor. Benimle konuşurken takındığı kızgınlık ya da kırgınlıktan eser yok. Aslında mutlu görünüyor.

Elindeki bardağa bakıyorum ve buzlu berrak bir sıvı içtiğini fark ediyorum. Jax'in bana onun pek içki içmediğini söylediğini hayal meyal hatırlıyorum.

tekilayı tercih ediyor. Bu da onu hemen çok ama çok mutlu eder.

Dinlemediğim gerçeğinden tamamen habersiz, yaşadığı çılgın bir üniversite deneyimi hakkında gevezelik eden gelinin farkında bile değilim. Onun yerine Remy'nin vücut dilini inceliyorum. Omuzları gevşek, gülümsemesi mutlu. Lucy'ye hareketli bir şekilde bir şeyler anlatıyor, elleriyle anlattığı şeyi vurgulamak için çılgınca hareketler yapıyor. Ve belli bir şarkının çaldığını duyduğunda nefesi kesiliyor ve Lucy'nin kolunu tutuyor. Arkadaşını dans pistine çeker ve neşeli melodiyle dans etmeye başlarlar.

Eğer bir parçam önümdeki geline dikkat ediyorsa bile, şu anda kesinlikle etmiyor.

Gözlerimi Remy'den alamıyorum. Onu daha önce hiç dans ederken görmemiştim.

Büyüleyici bir şey.

Kalçaları bir o yana bir bu yana hareket ediyor, hareketleri akıcı ve rahat. Spor salonunda her zaman zarifti - ayakları üzerinde hafif ve vücudunun kontrolü tamamen elinde - bu yüzden dans pistinde de aynı olması mantıklı. Kalçalarını döndürmeye devam ederken ellerini başının üzerine kaldırıyor.

Arkasından kayan adamı fark etmeseydim muhtemelen saatlerce onun transında kaybolurdum.

Hiçbir şey söylemeden ya da tanıtmadan kollarını kızın beline doluyor ve onu vücuduna doğru çekiyor. Sarsıntılı kalça hareketleri yaltaklanmaya değer.

Remy'nin yüzündeki tüm mutluluk kaybolur. Kaşlarını çatıyor, kaşları benimle bile olmadığı kadar çatılıyor ve adamın ellerini itmeye çalışıyor. Ama pislik herif elini gevşetmiyor.

Kız ona bir şey söylüyor gibi görünüyor çünkü adam sırtıyor, gülümsemesi zafer kazanmış gibi yüzüne yayılıyor. Yüzünü ona dönmesi için kollarında dönmesine izin veriyor.

Parmağıyla tehditkâr bir şekilde onu işaret ediyor. Adam cevap vermeyince, ellerini göğsüne koyup

onu tekrar uzaklaştırmak için.

Her şey bir anda olmuş gibi görünüyor. Ne olduğunu anlamam bir saniye, barı adımlamam ise birkaç saniye sürüyor.

Adamı Remy'den uzaklaştırıyorum, damarlarımda öfke kaynıyor.

"Geri çekil dedi," diye bağırdım. Remy ile göt herif arasında yerimi koruyorum.

"Dostum, biz de tam konuşuyorduk," diye tersledi beni. "Kaybol, bu seni ilgilendirmez."

Bir adım daha yaklaşıyorum -neredeyse burunlarımız birbirine değecek kadar- ve kısık bir hırıltı çıkarıyorum. "Burnunu kafatasının içine sokmamı istemiyorsan, arkanı dönüp bu bardan siktir olup gitmeni öneririm," diye hırlıyorum. "Şimdi."

Ses tonum mesajımı iletmeye yetmediyse, boyumu 1.80'lik hıyarın üzerinde göstermek için doğruluyorum. Bu, Remy'nin ondan daha fazla kaldırabileceği gerçeğiyle birleştiğinde, karar vermek kolay olmalı.

Göt herif sinirli sinirli bakar ve bir adım geri çekilir. "Peki," diye mırıldanır sonunda. "İkinizin de canı cehenneme." Sonra arkasını döner ve bardan dışarı çıkar.

O gözden kaybolur kaybolmaz Remy'ye dönüyorum.

Yüzünde çatık bir ifadeyle beni itiyor. "Beni kurtarmana ihtiyacım yoktu," diye tersliyor. "Ondan kendi başıma kurtulabilirdim!"

Onun yorumunu görmezden geliyorum. Göğsümdeki öfkenin hâlâ devam ettiğini hissediyorum, bu yüzden birazını ona gönderiyorum. "Tek başına dans etmemelisin," diye bağıriyorum ona.

Lucy son birkaç dakika içinde Remy'nin yanından ayrılıp bardan bir içki daha almış olmalıydı, bu yüzden de adamın üzerine gelebileceği kadar savunmasız görünüyordu. "En azından Lucy'yi yanında tut, yoksa erkekler sana bu şekilde yaklaşmayı asla bırakmayacak." Gözlerim onun açıkta kalan göbeğine ve kabaran göğsüne kayıyor. "Özellikle de bunu giyiyorsan."

şok içinde çenesi düştü. Ama hemen kendini toparlıyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak bana dik dik bakıyor. "Yani o adamın ellerini kendine saklayamayan bir pislik olması benim suçum mu?!" diye bağılıyor inanamayarak.

Yüzümü buruşturup başka tarafa bakıyorum. "Hayır, tabii ki değil," diye homurdanıyorum.

Açıkçası, az önce olan her şey yüzde yüz o dangalağın suçu. Ama öfkemi kontrol edememekten dolayı telaşlıyım - öfkemin ortaya çıkmasından dolayı telaşlıyım. Hıyarlık ettiğimi duyabilsem de kendimi tutamayıp, "Eve gitsek iyi olur. Yarın erken kalkacağım ve Jax az önce olanlardan sonra seni burada bıraktığımı bilse beni öldürür."

Remy yine şok olmuş gibi görünüyor. "Gitmiyorum," diyor, gözlerinde hâlâ inançsızlık ve öfke savaşıyor. "Beni kollamana ihtiyacım yok. Eğer gitmek istiyorsan, git. Ama bana emir veremezsin, Tristan." Son kısmı tıslıyor ve onu yakalayıp omzuma atmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Peki," diye hırladım. Arkamı dönüyorum ve çocuklarla birlikte durduğum yüksek tepeye doğru adım atıyorum, gelin partisi görünürde yok. Tartışma sırasında sessiz destek olarak ortaya çıkan Aiden ve Max'in bir adım arkamda olduğunu zar zor fark ediyorum. Sakinleştiğimde onlara teşekkür edeceğimi kendime hatırlatıyorum.

Remy gitmediğimi anlayınca hışımla bara geri döndü.

Birkaç dakikada bir bana doğru bakıyor, sonra hâlâ orada olduğumu ve onu izlediğimi görünce kaşlarını çatıyor.

Ama söylediklerimde ciddiye dim. Onu burada bırakırsam Jax çok kızar, o yüzden gitmiyorum. Sadece öfke nöbetini bitirmesini ve yorumum olmasaydı çoktan gitmiş olacağını fark etmesini beklemem gerekiyor.

Bana her bakışında daha da sinirleniyor.

Birden yanındaki adama dönüyor. Adam son birkaç dakikadır gizlice ona bakıyordu ama kadın ona sırtını dönmüştü - ta ki şimdiye kadar.

Adam hevesle onunla konuşmaya başlar. Kadın kolayca gülüyor, güldüğünde adamın koluna dokunuyor ve çok yakınına eğiliyor. Başını eğiyor, böylece adam müziğin üzerinden onun kulağına konuşabiliyor. Her hareket, her dokunuş samimidir.

Bir sonraki sefer kulağına fısıldadığında gözlerini benimle kilitlemeseydi, onun küçük performansını satın alabilirdim. Yüzüme geniş bir sırtış yerleştirip ona göz kırparak ne yaptığını çok iyi bildiğimi gösteriyorum.

Kaşlarını çatıyor ve adamı biraz daha yaklaştırıyor. Sonunda pes ettiğim an.

Max ve Aiden'a dönüyorum ve iki sevimli kızla konuştuklarını şaşkınlıkla fark ediyorum. Görünüşe göre bütün gece habersizmişim. "Böldüğüm için özür dilerim hanımlar," diye takılıyorum, "ama ben çıkıyorum. Yarın spor salonunda görüşürüz. Geceniz iyi geçsin." Erkeklerle yumruk tokuşturuyorum ve kızlara hızlı bir gülümseme atıyorum.

Lucy ile takılırken beklemeye razıydım ama eve bir adam getirmek istiyorsa üçüncü kişi olmayacağım. Jax'in gazabı bile bu ego darbesine değmez. O kendi aptalca kararlarını verebilecek yetişkin bir kadın.

Bardan çıkarken Remy'ye doğru bakmadım bile.

REMY

Tristan'ın bardan ayrılışını izliyorum ve göğsümde bir suçluluk duygusu hissederek şaşırıyorum.

Yanımdaki adama liderlik etmekten nefret ediyorum - Chris, sonunda anladım- ama bana emir vermeye çalıştığı için Tristan'a kızgınım. O kim olduğunu sanıyor? Onun korumasına ihtiyacım yok. Erkeklerle eğlenmek için dövüşüyorum, Tanrı aşkına. Ben şımartılmaya ihtiyacı olan bir kız değilim.

Yine de, aptal oyunum yüzünden Tristan'ı kendimden uzaklaştırdığım için hissettiğim suçluluk duygusundan kurtulamıyorum. Oyun oynamaktan nefret ediyorum. Onu görmezden gelmeli ve gitmek istediğimde gitmeliydim. Ama beni o kadar kızdırdı ki, onu daha fazla kızdırmaya çalışmaktan kendimi alamadım. Bu adamla yatacağımı düşünüyor mu bilmiyorum ama alfa erkeği çabalarından vazgeçmesi için onu yeterince ikna etmiş gibiyim.

Şimdi elimde barda umutlu, hiçbir şeyden haberi olmayan bir adam ve evde beni bekleyen kızgın bir Tristan kaldı. Hay sikeyim.

Kısa bir süre Tristan'ı eve kadar takip etmeyi ve oyunumdan tamamen vazgeçmeyi düşünüyorum. Ama sonra bana onunla eve gitmemi emrettiği zamanki yüz ifadesini hatırlıyorum ve bu fikri çabucak bir kenara bırakıyorum.

Bunun yerine, Chris'le kibarca sohbet ederek ve ona dokunmamaya dikkat ederek bir yirmi dakika daha geçiriyorum. Belki yeterince beklersem, Tristan

uyuyakalmış olur.

eve geldiğimde. Sonunda yalvaran gözlerle Lucy'ye dönüyorum. Ona sessizce ne için yalvardığımı çok iyi bildiği için gülümsemesini gizliyor.

Chris'e özür dileyen bir bakış atarak, "Remy, gitmeliyiz," der. Yüzünde hafif bir kaş çatma ifadesi belirir. "Yarın spor salonunda erken bir seansımız var ve saat biraz geç oldu."

"Muhtemelen haklısın," diye kabul ediyorum. Gülümseyerek Chris'e dönüyorum ve onu yönlendirdiğim için duyduğum suçluluğu elimden geldiğince gizlemeye çalışıyorum. "Sizinle tanışmak güzeldi. İçki için çok teşekkürler." Bar taburesinden ayağa kalkıyorum.

Chris yolumu kesiyor, vücudu önümde açılı duruyor ve bir kolunu bara dayamış. Tamamen engellenmiş değilim ama kesinlikle rahat edemeyeceğim kadar yakınımda. Gözlerim şaşkınlıkla açılıyor.

"Seni bir ara tekrar görmek isterim," diyor ve beni bileğimden tutup kendine çekiyor. "Numaranı alabilir miyim?"

Geriye yaslanıyorum, kişisel alanımın bir kısmını yeniden ele geçirmeye çalışıyorum. Chris'in böyle bir şeyi deneyecek kadar cesur olmasına şaşıyorum, çünkü ben konuşmayı başlatmadan önce bana bir şey söyleyemeyecek kadar gergindi. Bu onun Hail Mary'si olmalı.

Ne yazık ki tek başarısı beni sinirlendirmek.

"Üzgünüm, hayır," diyorum kararlılıkla. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Ama yine de içki için teşekkür ederim." Yanıt beklemeden Lucy'nin elini tuttum ve onu kapıdan dışarı çektim.

Tökezleyerek sokağa çıkıyoruz. "Tanrım, bu gece herkes sana yaltaklanıyor," diye gülüyor Lucy. "Barda iki yabancı ve şimdi de Tristan evde seni tokatlamak için bekliyor." Sırtışı düpedüz şeytani.

"Lucy!" Dehşet içinde bağıriyorum. "Tristan benimle ilgilenmiyor! Seni böyle bir şey söylemeye iten nedir? Bu gece ne kadar göt olduğunu görmedin mi?"

"Kızım, tek gördüğüm çok korumacı, çok kızgın bir Tristan'dı ve bu gece hiçbir erkeğin yanına yaklaşmasını istemiyordu. Bu da ilgilenmek anlamına geliyor."

"Jax'in onun kıcını tekmeleyeceğini bildiği için korumacı davranıyor," diye mırıldanıyorum.

Lucy kıkırdar ve başını sallar. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak her türlü yalanı söylersin."

Bir taksiye el sallarken ona ters ters bakıyorum ama yine de ona sarılıyorum. "Bu gece için teşekkürler," diyorum. "Sabah spor salonunda görüşürüz."

"Evet, görüşürüz o zaman. İyi geceler." Taksi kaldırımdan uzaklaşmadan önce bana son bir kez muzipçe sırtıtıyor. Geri çekilen arabaya pek de hanımefendi olmayan bir jest yapıyorum.

Kendi taksimi çağırmam bir dakika, evin önüne çekmem ise on dakikadan az sürüyor. Arabadan inerken endişeyle yutkunuyorum. Tristan bardan ayrılalı epey olmuştu, o yüzden çoktan uyumuş olmasını umuyorum.

O değil.

Kanepede oturmuş televizyon kanalları arasında geziniyor. Üzerinde eşofman var ve başka bir şey yok.

Yani, üstsüz.

Eve girerken neredeyse ayaklarımın üzerine düşecektim. Onu spor salonunda birçok kez üstsüz gördüm - orada da inkar edilemez derecede seksiydi - ama onu kendi evinin rahatlığında üstsüz uzanırken görmenin çok daha erotik bir yanı var. Dövüşmekten o kadar formda ki, sekiz paket için ya da dikkatimi aşağı çeken kalçalarındaki V için uğraşmasına bile gerek yok...

"Bakın sonunda kim utanç yürüyüşü yapmaya karar vermiş," diye televizyondan gözlerini ayırmadan alay ediyor ve benim çok uygunsuz ve yararsız düşünce zincirimi etkili bir şekilde kesiyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Bu seni ilgilendirmez ama ben o adamla yatmadım."

Kıkırdıyor. "Evet Remy, seni tanıyorum. Bir bar tuvaletinde hızlı bir sevişme için fazla namuslusun."

Bu gece Tristan'ı kandırdığım için duyduğum suçluluk pencereden uçup gidiyor. Kontrolümü kaybettim.

"Cinsel eğilimlerim hakkında neden bir şeyler bildiğinizi düşündüğünüzü gerçekten bilmiyorum - ve açıkçası bildiğinizi düşünmeniz biraz ürkütücü - ama sizi temin ederim Tristan, kaynaklarınız ne yazık ki yanılıyor. Belki de o olmasaydı onunla eve giderdim - eğer o olsaydı - her neyse..." sesim kesiliyor çünkü Chris'le olan ilişkimin nasıl sona erdiğini itiraf etmek istemediğimi fark ediyorum.

Bir anda Tristan ayağa kalktı. Hareket ettiğinin farkına bile varmadan, benden sadece birkaç santim ötemde duruyor ve bileğimi demir gibi kavıyor. Diğer eliyle çenemi kavıyor ve bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırıyor. Gözleri bu gece gördüğüm aynı öfkeyle yanıyor, ama şimdi içlerinde bir tür panik de var gibi görünüyor. "Ne oldu?" diye soruyor. "Sana dokundu mu?"

"Hayır, tabii ki hayır," diye kekeliyorum. "Hiçbir şey olmadı-" Parmakları çenemde kenetleniyor. "Bana yalan söyleme Remy," hırlıyor.

Bu suçlama beni gergin sersemliğimden kurtarıyor. "Hiçbir şey olmadığını söyledim," diyerek yüzümü onun elinden kurtarıyorum. "Hem bunun o adamın bu gece bana yaptığından ne farkı var? Sen de en az onun kadar benim alanımdasın."

Beynimin bu hissi haykıran kısmını görmezden geliyorum. diğer karşılaşmalar gibi değil.

Gözlerindeki öfke sönüyor. Onun yerine, yüzünde ukala bir gülümseme kayarken başka bir şeyin titreşimini görüyorum. Kulağıma fısıldamak için öne eğiliyor, dudaklarını hafifçe tenimde gezdiriyor ve içimde bir ürperti yaratıyor. Kalıcı viski kokusu onun erkek kokusuyla iç içe geçiyor ve beni sarhoş edici bir balonla sarıyor.

"Fark şu ki, sana bu kadar yakın olmamdan hoşlandığını biliyorum - şu anda gerçekten sırlıslıklamsın," diye mırıldanıyor.

Keskin nefes alışımı durduramıyorum. Sanki bir işaretmiş gibi, amım zonklamaya başlıyor. Birden tek düşünebildiğim şey

Beni domaltıp güneş doğana kadar becermesini istiyorum.

Geri çekiliyor ve yüzümde uçuşan ifadelere eğlenerek bakıyor. Az önce beynimde ne tür bir savaş başlattığını çok iyi biliyor. Her zaman bilir. Ve bundan her zaman zevk alır.

"Bu senin için bile oldukça özgüvenli," demeyi başarıyorum. "Ne yazık ki bu saçma bir teori."

Sırtışı daha da genişliyor. Parmak ucunu yüzümün yan tarafında hafifçe gezdirmek için uzanıyor. "Kanıtla," diyor derin bir sesle. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki duyabildiğinden eminim.

"Seninle yatmayacağım," diye geveledim.

Başını eğiyor ve meraklı bir ifadeyle beni inceliyor. Tek söylediği "Tamam," oluyor. Omuz silkiyor ve parmağını tekrar yüzümün yan tarafında gezdiriyor. Sanki bariz bir şekilde reddedilmem onu hiç rahatsız etmemiş gibi.

Parmağını yanağımdan dudaklarıma götürüyor, dokunuşu tüy kadar hafif. Yavaşça, nazikçe, başparmağıyla dudaklarımdan izini sürüyor. Alt dudağımın ortasında duraklıyor.

İçten içe yanan bakışları tüm sırlarımı deşiyormuş gibi hissettiriyor ama yine de gözlerimi kaçıramıyorum. Tam da sadece göz temasıyla yanmanın mümkün olup olmadığını merak etmeye başladığımda, parmağını dudaklarımdan çekip ağzına götürüyor.

Sanki ağrıyan göbeğime doğrudan bir hat gibi. Parmağının etrafını saran dilini bir an için gördüğümde nefesim kesiliyor ve kalçalarımdan arasında ıslaklık birikiyor. "Tadının kiraz gibi olacağını biliyordum" diye homurdandığında bu his on katına çıkıyor.

Yüzü benimkine yaklaşıyor ve bir an için beni öpeceğini sanıyorum. Kalp atışlarımdan sağlıksız seviyelere yükseldiğini hissediyorum.

Ama o sadece ağzımın yanından geçip dudaklarını kulağıma bastırıyor. "Sanırım fikrini değiştireceksin."

fısıldıyor. "Ve sen bunu yapana kadar bunu düşünmeyi bırakabileceğimi sanmıyorum."

Vücudumdan geçen ürpertiye durduramıyorum. Fark ediyor ve sırtarak uzaklaşıyor. Geri adım atarak beni tamamen bırakıyor.

"İyi geceler Remy," dedi yumuşak bir sesle. Sonra beni yerde bir su birikintisi içinde bırakarak merdivenlerden yukarı çıkıyor.

Ertesi sabah uyandığımda ev sessizdi. Tristan erkenciliğiyle ünlüdür, bu yüzden çoktan spor salonuna gitmiş olması gerektiğini hemen anlıyorum. Dün geceki etkileşimimizi hatırlayınca inledim.

Bugün spor salonuna gitmemeyi kısa bir süre düşündüm. Cumartesi günleri benim ve Tristan'ın programlarının çakıştığı tek gün, bu yüzden bu sabah onunla etkileşime girmem gerekeceğini biliyorum. Ve dün gecedan sonra aramıza biraz mesafe koymak kötü bir fikir olmayabilir.

Ama bu düşünceyi hemen kafamdan silip atıyorum. Antrenmanı birden fazla nedenden dolayı seviyorum ve bir erkek yüzünden bir günümü bile boşa harcamayı reddediyorum. Gerekirse onunla bir ders boyunca acı çekerim. Sadece onu tamamen görmezden gelmek için çaba göstereceğim.

Düşündükçe, sadece bugün değil, haftanın geri kalanında da Tristan'dan uzak durmam gerektiğini fark ediyorum. Son zamanlarda çok fazla yanımda ve ne zaman o kadar yakın olsa kendimi alamıyormuşum gibi hissediyorum. Bu yüzden bütün hafta boyunca oyunlarımızda iki adım geride kalmış gibi hissediyorum - kontrolün onda olduğu çok açık.

Yorganı üzerimden atıp başıma bir sweatshirt geçirirken bir karar veriyorum: haftanın geri kalanında aramıza mümkün olduğunca mesafe koyacağım.

Hazırlanmak için zaman ayırıyorum. Hiçbir zaman aç karnına antrenman yapabilecek bir tip olmadım, bu yüzden

biraz çırpılmış yumurta yapıyorum ve bir fincan kahve demliyorum. Mutlu bir şekilde mırıldanıyorum.

Arka planda Frank Ocean alıyor. Yemeğimi bitirdikten sonra kahvemi ve kitabımı alıp kanepeye yerleşiyorum.

Bir saat sonra egzersiz kıyafetlerimi giydim ve spor çantamı aldım. Bundan yirmi dakika sonra spor salonuna doğru yürüyorum, Tristan'ın deneyimlemek üzere olduğum tarafına karşı kendimi elikleştirmek için derin bir nefes alıyorum.

İçeri girdiğimde, otomatik olarak ve hemen rahatladığım için nefesim kesiliyor. Burası benim için ikinci bir ev gibi. Herkes aileden sayılır ve ortamın kendisi bir sığınak gibi hissettiriyor. Ne zaman kötü bir gün geçirsem, ister işten, ister arkadaşlarımdan, ister ailemden olsun, burası beni kollarını açarak karşılıyor. Hayal kırıklıklarımı ağır bir torbaya vurabilirim ya da bazı teknikleri uygulamak ve zihnimi sorunlarımdan uzaklaştırmak için bir ortak alabilirim. Bu spor salonu tüm terapistlerden daha iyi.

İlk mat odasından geçerken bazı takım arkadaşlarıma gülümsüyorum. Tüm ağır çantaların bulunduğu ve ilk dersimin yapılacağı arka taraftaki çanta odasına doğru ilerliyorum. Bu sabah kardiyo bagwork dersiyile başlayacağım ve spor salonunun açık mat saatinde birkaç tur jiu-jitsu ile bitireceğim. Bu, seansları ikiye katlamanın en sevdiğim yoludur çünkü kendimi akılsız bir kardiyo egzersiziyle yormak her zaman jiu-jitsu sırasında en iyi atışlarımı yapmamı saçlar. Yorgun olmanın bana mükemmel tekniği unutturan ve sadece yuvarlanmamı sağlayan bir yanı var.

"Selam Lucy," diye selamlıyorum arkadaşımı. Ellerini sarmaktan başını kaldırdığında yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor.

"Hey, sen," diye takılıyor. "Gecen nasıl geçti?"

Gözlerimi deviriyorum ve yanaklarıma süzöldüğünden emin olduğum kızarıklığı görmemesi için elimdeki sargıları çözmekle meşgul olmaya çalışıyorum. "Saçmalıyorsun," diye mırıldanıyorum. "Sana hiçbir şey olmayacağını söylemiştim. Eve gelir gelmez yattım."

"Öyle mi?" diye meydan okuyor. "Tristan seni azarlamak için beklemiyor muydu?"

Sargıları ellerime sararken ona ters ters bakıyorum. "Hayır. Sıradaki konu lütfen. Biri senin tuhaf fikirlerine kulak misafiri olup adımı çamura bulamadan önce."

Gülüyor ama soru sormaktan vazgeçiyor. "Peki, tamam. Bu sabah kimin ders vereceğini biliyor musun? Danny'yi burada görmedim, sanırım biri onun yerine bakıyor." İkimiz de bu sabahki eğitim çavuşumuzun kim olacağını görmek için etrafımıza bakıyoruz.

Tam bu sırada, salonda gürleyen derin bir ses duyuyoruz. "Pekâlâ, canlarım, bu sabah akşamdan kalma olmanız umurumda değil, herkesin kışını kaldırmasını görmek istiyorum! Spor salonunun etrafında on tur, ŞİMDİ!"

Tristan'ın sesini tanıdığımda midem bulanıyor.

"Siktir," diye mırıldandığını duyuyorum Lucy'nin yanımda. Koşmaya başlamadan önce acı dolu bakışlar atıyoruz. İkimiz de en zor derslerin profesyonel dövüşçüler tarafından verilenler olduğunu biliyoruz - her öğrenciyi profesyonel düzeyde bir çalışma etiğine tabi tutuyorlar ve kaçınılmaz olarak bizi yere seriyorlar.

Elbette, Tristan hiç merhamet göstermiyor. Kırk beş dakikalık antrenmanın sadece yirmi dakikasında herkes yumruklarına güç katmakta zorlanıyor.

"Hadi ama, altı yaşındaki kuzenim bundan daha sert tekme atabilir!" Birine bağırdığını duydum. "Kalçanı kullan!"

Yavaşlamamak için kendimi zorlayarak homurdanıyorum. Tişörtüm tamamen terden sıırılsıklam olmuş ve o kadar zor nefes alıyorum ki nefesimi zor tutuyorum. Bu çok uzun zamandır yaptığım en zor antrenman.

Zil yüksek sesle çalıyor. "Dinlenme süresi boyunca bana on beş şınav ve on beş çömelme zıplaması verin, sonra hemen aynı kombinasyona geri dönün!" Tristan bağıırıyor. İnliyorum. Dinlenme süreleri bile kolay değil.

"O da neydi, Remy?" Yanımdan duydum. İrkildim, bu kadar yakın olduğunu fark etmemiştim.

"Hiçbir şey," diye homurdanıyorum şınav çekmeye devam ederken.

Tristan önümde yüzüstü uzanmak için yere çöküyor. Ben önüme bakıp onu görmezden gelmeye çalışırken o beni yakından izliyor.

"Bahaneler ve homurdanmalar burada size yardımcı olmaz," diye sırtarak azarlıyor. "Önemli olan tek şey sıkı çalışmaktır."

Ona çıkışmak için ağzımı açıyorum ama arkamdan konuşmamı beklediğini fark edince kendimi durduruyorum. Ağzımı kapatıyorum ve bir hırıltıyla ayağa kalkıp sıçrayarak squat yapmaya başlıyorum.

Yüzü geniş bir sırıtışa dönüştü. Cevap vermediğim için tatmin olmuş olmalı çünkü gidip başka birinin peşine düşüyor.

Sonraki on beş dakika acı verici bir şekilde yavaş geçiyor. Tristan bize her turda daha uzun ve daha sert kombolar veriyormuş gibi hissettiriyor. Sonunda, sınıfın yarısının atışlarında neredeyse hiç güç kalmadı. Bu da tabii ki Tristan'ı daha da kızdırıyor.

"Her rauntta daha da güçlenmelisin, zayıflamamalısın!" diye bağılıyor. "Her rauntta rakibinize bir öncekinden daha sert bir dövüş vermelisiniz. Toparlanın! BAŞLAYALIM!"

Homurdanıyorum ve kendimi yenilenmiş bir saldırganlıkla kombinezonun içine atıyorum. O kadar yorgunum ki, sanırım vücudum tedbiri elden bıraktı ve artık sadece irademin gazıyla çalışıyor.

"Tamam, son tur geliyor! Tükenmişlik turu yapacağız. Bu, ne isterseniz atabileceğiniz anlamına geliyor, ancak her şeyin sert atılmasını istiyorum ve durduğunuzu görmek istemiyorum. Herkes anladı mı?" Zayıf onay iniltileri duyuyorum. "Güzel. Yani istediğiniz kombo, ama sürekli ve atabildiğiniz kadar sert. Üç dakika. HAYDI GIDELİM!"

Oda yumruklar, tekmeler, dizler ve dirseklerle dövülen deri sesleriyle çalkalanıyor. Herkes eforla homurdanıyor.

Dişlerimi sıkıyorum ve sahip olduğum her şeyi yumruklarıma yatırıyorum. Sadece üç dakika boyunca, kendimi

Vücudumun sahip olduğunu düşündüğü her türlü kısıtlamaya rağmen, taze olsaydım ve bu ilk raunt olsaydı atacağım kadar sert atıyorum. Kaslarım acı içinde çığlık atıyor ve ciğerlerim hava almak için çırpınıyor ama ikisini de görmezden geliyorum.

"Hadi gidelim! Son tur en iyi turdur!" Tristan bağılıyor. "Şu anda ne kadar sıkı çalışırsanız çalışın, rakibiniz daha sıkı çalışıyor! Toparlanın! Bu odada kazananlar istiyorum, pes edenler değil!"

İlk zil çaldı, raundun bitmesine on saniye kaldığını işaret ediyordu. Kalan tüm enerjimi son birkaç vuruşuma harcıyorum.

Kafa tekmesini savurduğum anda son zil çaldı. "ZAMAN!" Tristan çağırıyor.

Etrafımdaki herkes yere yığıldı. İniltiler odanın her yerinde yankılanıyor. Ne yapacağımı görmek için kaşlarını kaldıran Tristan'la göz göze geliyorum.

Ayakta kalıyorum. Ciğerlerim umutsuzca hava yutuyor ve vücudumdaki her kas çığlık atıyor ama düşmeyi reddediyorum. Omuzlarımı dikleştiriyorum ve Tristan'a bakıyorum.

Sırıttıyor ve başıyla onaylar gibi yapıyor, sonra dönüp odadan çıkıyor.

"Tanrım, hepimizi kurtar," diye hırıldıyor Aiden yanımda. Ayağa kalkmayı başardı ama hâlâ eğilmiş, elleri dizlerinin üzerinde, kendini toparlamaya çalışıyor. "Bu şimdiye kadar yaptığım en zor antrenmandı. Hem de çok fazla. Bu sabah mısır gevreğine kim işedi?"

Lucy bana suçlayıcı bir bakış attı. Kaşlarımı çatıyorum. "Aslında onun iyi bir ruh halinde olduğunu düşünüyorum," diyor özellikle kimseye söylemeden. "Sanırım bizi hırpalamak onu mutlu ediyor. Siktiğimin psikopatı..." Birkaç kişi homurdanarak onaylıyor.

Birkaç dakika sonra, ana mat odasına geri dönecek kadar kendimize geldik. Torba odasının tavandan sarkan ağır torbalarla dolu olduğu bu oda her türlü ekipmandan yoksun. Sahip olduğu tek şey bir

Antrenman ve jiu-jitsu için büyük miktarda mat alanı. Aynı zamanda bankların ve teçhizat bölmelerinin bulunduğu yerdir, yani herkesin toplandığı odadır.

Mat odasına girerken Koç'un bize "Açık mat için kimler kalıyor?" diye sorduğunu duyuyorum. Yuvarlanmak isteyen var mı?"

Aiden Koç'a dürüstçe, "O torba antrenmanından sonra bir gram bile enerjim kalmadı," diyor. Herkes başıyla onaylıyor.

Minderin etrafına bakıyorum ve çoğunlukla ileri düzey öğrencilerle dolu olduğunu fark ediyorum. Pek çok insan sadece jiu-jitsu yapıyor, bu yüzden az önce yaptığımız Muay Thai antrenmanı için gelmemişlerdir. Onlar için bu ilk antrenmanları; bu da taze ve enerji dolu oldukları anlamına geliyor. Ben daha mindere adım atmadan etrafımdaki herkesin bana göre birçok avantajı var.

Ama bir yanımda da burada bu kadar iyi bir grup insan varken ayrılmaktan nefret ediyor. En iyi çocukların çoğu sadece sabahları antrenman yapıyor, bu yüzden akşam dersleri başladığında sınıf çoğunlukla acemi öğrencilerle doluyor. Kimse için fazla iyi olduğumu asla söylemeyecek olsam da, benden daha iyi olanlardan dayak yemeye de hayır diyemiyorum. Kuşkusuz bu, öğrenmenin en iyi yollarından biri.

"İçimde birkaç tur var," diyorum Koç'a. "Üstümü değiştirmem için bana bir saniye verin."

Emin değilim ama göz ucuyla Tristan'ın şaşkınlıkla başını kaldırdığını gördüğümü sanıyorum.

Yanımdaki takım arkadaşlarımda şaşkın bakışlarını görmezden geliyorum. Doğuştan pitbull olduğumu zaten biliyorlar, bu yüzden neden şaşırdıklarından emin değilim. Su şişemden bir yudum aldıktan sonra çantamı karıştırıp bir koruyucu arıyorum.

Jiu-jitsu vücut vücuda temas olduğu için tişörtle antrenman yapmak yeterli değil; hem üstte hem de altta tayt giymek zorundayız. Halihazırda giydiğim taytı değiştirme zahmetine girmiyorum ama sıırıslık olmuş, artık poşet haline gelmiş tişörtümü dar bir koruma ile değiştirmem gerekiyor. Tişörtümü çıkarıp çantama

atıyorum.

Spor sutyenimle orada durup yapış yapış kollarımı dar giysinin içinden geçirmeye çalışırken, Tristan'ın ısındığı yerden bana baktığını fark ediyorum. Gözlerinin terle kaplı vücudumda gezindiğini görüyorum.

Birden Tristan'ın beni zaten cırılçıplak gördüğünü hatırlıyorum; şu anda baktığı şey, duştan çıkarkenki halimle kıyaslandığında çok hafif kalıyor. Yanaklarım kızarıırken başımı eğiyorum. Kızarıklık önleyiciyi hızla başımdan geçirip karnımın üzerinden aşağı çekiyorum. Mindere koşmadan önce bir yudum daha su içiyorum.

Koç bir seans daha kalmamı onaylarcasına başını salladı. İlk tur için beni çağırıyor.

Beş dakikalık raundun başladığını bildirmek için zil çalıyor. Ayakta başlıyoruz ama tıpkı bu haftanın başlarında Tristan'la yaptığım gibi, hemen sırt üstü düşüyorum. Bu kadar kolay devrilmemek için daha fazla güreşçiyle çalışmayı aklıma not ediyorum.

Koç beni yok etmiyor ama kolay bir raunt da vermiyor. Beş dakika boyunca pozisyonlarımızı değiştiriyoruz; bazen ilerliyor, bazen yer kaybediyoruz. İkimiz de birkaç raunt sonunda boyun eğmeyi denedik. Bir keresinde kolumu çıkamayacağım bir kol kilidiyle yakaladığında pes ettim. Genel olarak, çok fazla ileri geri hareketin olduğu harika bir raunttu.

Diğer takım arkadaşlarımla üç tur daha yapıyorum. Dakikalar zor geçiyor, herkes çok fazla baskı uyguluyor ama akış ve ritim o kadar iyi ki ekstra eforu umursamıyorum bile. Mindere çıktığımda zaten çok yorgundum, bu yüzden vücudum kendini otomatik olarak savaş ya da kaç moduna soktu. Enerji sınırlarımı o kadar aştım ki, mükemmel teknik hakkında fazla düşünecek veya endişelenecek bir şeyim kalmadı. Ben sadece... yuvarlanıyorum.

"Remy, bir sonraki turda sen varsın."

Nefes nefese başımı kaldırdığımda Tristan'ın beni minderin kendi tarafına çağırdığını görüyorum. Ve ben çok yorgun olduğum için

Tartıştık, tek kelime etmeden süründüm.

Raunda başlamak için el sıkışıyoruz. Bacaklarına uzanarak onu hazırlıksız yakalamaya çalışıyorum ama kolayca sıyrılıyor ve yanımda bitiyor. Ben daha tepki veremeden kollarını belime doladı ve beni yerden kaldırdı.

Eğer bu gerçek bir dövüş olsaydı, beni yere çarpar ve muhtemelen nefesimi keserdi. Ama antrenman yaptığımız için -ve birinden yetmiş kilo daha ağır olduğunuzda genel bir görgü kuralı olduğu için- beni nazikçe yere bırakıyor. Onunla yüzleşmek için çabalamadan önce yere zar zor dokundum. İçinde bulunabileceğiniz en kötü pozisyon, hareketlerini göremediğiniz ve tüm kontrolün onda olduğu birinin arkanızda olmasıdır.

Ama ne kadar hareket etmeye çalışırsam çalışayım, Tristan sırtımı bırakmıyor. Sonunda ön kolunu boynumun altına sokuyor ve anında yenilgiye uğramama neden olan bir boğma uyguluyor.

Ayağa fırladım, sinirliydim ve yeniden başlamaya hazırdım.

El sıkışıp tekrar gidiyoruz.

Bu sefer ilk o indirmeye çalıştı. Beni kolayca yakaladı. Sırtım yere değdiği anda pozisyonunu kontrol etmek için bacaklarımı etrafına doluyorum. Ama ben bir bacağımı hareket ettirir ettirmez, o bu boşluğu kullanarak daha baskın bir pozisyona geçiyor. Çok geçmeden, pozisyonunu kolumu izole etmek ve beni bir kol kilidine boyun eğmeye zorlamak için kullandı. Tekrar boyun eğiyorum.

Kendime sessizce kızıyorum. Tristan'ın beceri seviyesine yakın olduğumu sanmıyorum ama en azından kendi seviyemi koruyabileceğimi düşünmüştüm. Şimdiye kadar, raundun ancak iki dakikasındaydık ve beni şimdiden iki kez yendi. Ayağa kalkıp tekrar başladığımızda, egoist motivasyon belirtileri aramak için yüzünü inceliyorum. Erkeklerin sırf dövüş sanatlarında kadınlar tarafından tehdit edildiklerini hissettikleri için üstünlüklerini kanıtlamak istemeleri alışılmadık bir durum değil.

Ama Tristan'ın yüzü tamamen ifadesiz. Beni sıkı çalışmaktan ve bana iyi, dürüst bir raunt vermekten başka bir nedenle teslim etmiyor. Bu da minderde herkesin yapabileceği en iyi şeydir, saygı gösterir.

El sıkışıp tekrar gidiyoruz.

Bir dakika sonra, bilek kilidiyle beni teslim aldı.

Ondan iki dakika sonra, bir boğma hareketi daha yaptı.

Zil raundun bittiğini işaret etmek için çalışıyor ama ben zar zor duyuyorum. "Yine," diye bağıryorum Tristan'a.

Hâlâ ifadesiz, el sıkışıyoruz ve yeniden başlıyoruz. Bana bir tutamakla boyun eğdiriyor.

"Tekrar." Bu sefer, bir kneebars.

"Yine," diye soluyorum. Kaslarım yorgunluktan titriyor ve her zamanki satranç benzeri strateji oyunumu oynamaktan vazgeçtim. Hayatta kalmaya çalışmak için bariz fizikselliği kullanmaya indirgendim.

Ama yine de yeterli değil. Tristan çok iyi. Hiç merhamet göstermiyor, beni başka bir kol kilidi ve başka bir boğma ile teslim ediyor.

"Yine," diye törpülüyorum ondan uzaklaşırken.

"Hayır. İşin bitti Remy," diye seslendiğini duyuyorum koçumun. Tüm salonun Tristan ve bana baktığını görmek için başımı çeviriyorum. Aiden ve Max şaşkınlıktan ağızları açık bir şekilde duruyorlar.

Tristan'a bakıyorum. Onun da ağır ağır nefes aldığını memnuniyetle fark ediyorum. On dört dakika boyunca kıcıma tekme basmış olsa da -saate bakıyorum ve yüzüm kızarıyor- en azından onu yoracak kadar mücadele etmişim.

Bu küçük bir teselli ama yine de bir teselli. "Bugün yeterince çalıştın," diye devam ediyor Koç. "İyi iş çıkardın. Ama senin işin bitti."

Tristan'a tekrar bakıyorum, sonra Koç'a dönüyorum. Zayıfça başımı sallıyorum ve sonra hemen kığımın üzerine yığılıyorum.

Aiden'in, "Bunu izlemekten bile yoruldu," diye mırıldandığını duyuyorum. "Siz ikiniz kafayı yemişsiniz."

Paspaslardan sıyrılmam beş dakikamı alıyor. Lucy elinde su şişemle beni bekliyordu.

zeki bir arkadaş. Ona ulaştığımda minnetle gülümsüyorum.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, sen delisin" diyor açıkça. Ona sadece ters ters baktığımda sırtarak başını sallıyor ve devam ediyor. "Ama başka bir not, bu gece bizimle dışarı çıkmak ister misin? Sana daha önce soracaktım. Ben ve çocuklar 8. Cadde'deki yeni bara gitmek istiyoruz. Hailey'e sor o da gelmek ister mi?"

Biraz daha su içerken başımı sallıyorum. "Tamam, buradan çıkınca onu ararım. O bölgedeki tipik hipster barlara kıyasla daha lüks bir yer mi? Giyinmeme gerek var mı?"

"Lüks bir yer değil ama evet, büyük boy tişört ve bere tarzı bir yer de değil. Her zamanki kot pantolonunuzu ve savaş botlarınızı giyin ama seksi bir üst falan seçin. Çılgınlık yapmanıza gerek yok."

Başımı salladım. "Bunu yapabilirim. Saat kaçta gidiyorsun?" "9:00 diyelim. Senin için uygun mu?"

Tekrar başımı salladım. "Eve gidip dünyanın en büyük uykusunu uyuyacağım ve sonra Hailey'i alıp seninle orada buluşacağım."

"Mükemmel." Duraklıyor ve sonra bana bakıyor. "Ve Hailey'e söyle, bir kez olsun mükemmel kıyafetleriyle hepimizin karşısına çıkmasa harika olurdu. Barlardaki tüm erkek ve kadın ilgisini talep etmesi hiç adil değil. Zaten bir erkek arkadaş var, ilgiye ihtiyacı bile olmamalı."

Başımı sallayarak kıkırdıyorum. "Bu ona nefes almamasını söylemek gibi bir şey. Elinde bile değil, iğrenç bir şey. Ama bu alçakgönüllü muhteşem havayı azaltmasını sağlamaya çalışacağım." Gözlerimi deviriyorum, bunun neredeyse imkânsız bir görev olduğunu zaten biliyorum.

Lucy sırtıyor. "Tek istediğim bu."

Bir iniltiyle çantamı almak için eğildim. "Buna pişman olabilirim. Umalım da şekerlemem vücudumu yeniden canlandıran ve tüm ağrılarını dindiren mucizevi bir şekerleme olsun."

İtiraz sesimi duymazdan gelerek sırtımı sıvazlıyor. "Bir şeyin yok. Sadece birkaç tekila at ve yeni gibi olacaksın."

Birkaç saat sonra duş aldım, yemek yedim ve uyudum. Kendimi yepyeni bir insan gibi hissediyorum.

"Şekerlemelerin sana nasıl elektroşok gibi geldiğini asla anlayamayacağım," diye homurdanıyor Hailey dolabı karıştırdığı yerden. "On beş dakika gözlerini kapatıp bir Red Bull içiyorsun ve sanki sekiz saat uyumuş gibi oluyorsun. Bu insanlık dışı."

Red Bull'dan bir yudum alıyorum ve memnun bir gülümsemeyle Jax'in yatak başlığına yaslanıyorum. "Ne diyebilirim ki, bu bir hediye." Hailey inanamayarak başını sallarken, dikkati dolapta asılı duran bir şeye kilitlenmiş gibi görünüyor. Çekiyor

küçük siyah bir elbise.

"Bu mükemmel," diye karar veriyor gülümseyerek. "Sade, ince ama çok seksi. Ally'nin düğününden kalma siyah topuklu ayakkabılarını giyebilirsin."

Elindeki elbiseye şüpheyle bakıyorum. Gerçekten de sade ve güzel bir siyah elbise: İnce askıları var, göğüs dekoltemin kıvrımlarını gösterecek kadar skandal bir yakası var ve kalçalarımın üst kısmına kadar vücuduma tam oturuyor. Mükemmel bir LBD.

"Lucy sadece kot pantolon ve güzel bir üst giymem gerektiğini söyledi," diye itiraz ediyorum. İş yerinde o kadar çok etek giyiyorum ki, ofiste olmadığım zamanlarda da rahat giyinmeye çalışıyorum. Kot pantolon ve savaş botları tercih ettiğim kıyafetler.

Hailey gözlerini devirir. "Lucy neden bahsettiğini bilmiyor. Ya öyle ya da giyinip kuşanmanın bu kadar olduğunu sanıyor."

İç çekiyorum. "Muhtemelen ikincisi. Tamam, giyerim. Ama topuklu ayakkabı giyme şansım yok. Savaş ayakkabımı giyeceğim.

botlar."

Hailey elbiseyi dolabın kapağına asmak için dönerken başını sallar. "İyi ama normal düz botların yerine yüksek topuklu savaş botlarını giy. En azından bir KGB casusu yerine bir kadın gibi görünmeye çalışabilirsin."

Bir kaşımı kaldırıp elbiseyi gösteriyorum. "Bu elbise ancak kışımı örtecek kadar uzun. Sizi temin ederim, ayakkabılarımın boyu ne olursa olsun bir kadın gibi görüneceğim."

Çantasından kendi kıyafetini çıkarırken bile kıkırdadığını duyuyorum. Merakla giydiği kıyafetlere bakıyorum.

Yüksek belli siyah bir kot pantolon ve kollarını gömleğin gövdesine bağlayan ekstra kumaşı olan koyu gri uzun kollu bir gömlek giyiyor. İnce ve dökümlü bir kumaş ve dar olsaydı sevimli görünürdü ama o kadar bol ki bir üstten çok pançoza benziyor. Koyu renkler ve kıyafetlerin kendi uyumu arasında Hailey'nin vücudu tamamen gizlenmiş. Pastanın üzerindeki krema ise Hailey'nin güzel saçlarını at kuyruğu yaparak saklaması.

Bir sonraki sorumu tam bir yargılayıcı gibi görünmeden nasıl sorabileceğimi düşünürken yanağımın içini ısııyorum. "Bu... dışarı çıktığımızda genellikle giydiğin şeylere göre oldukça muhafazakâr. Neler oluyor?"

Hailey çantasının fermuarıyla oynarken göz temasından kaçınıyor. "Steve her zaman giydiğim şeyleri giymemden pek hoşlanmıyor," diye mırıldanıyor sonunda. "Ben de biraz yumuşatayım ve daha fazla örtüneyim dedim. Önemli bir şey değil."

Sözleri kafama dank ettikçe kaşlarım çatılıyor. Bir kızın erkek arkadaşı olduktan sonra fahişe kıyafetlerini azaltması taraftarıyım ama Hailey asla kışkırtıcı giyinmez. Doğuştan o kadar güzel ki, giydiği her güzel kıyafet otomatik olarak güzelliğini ön plana çıkarıyor. Şu anda, kendini örtmeye çalışıyor gibi görünüyor. Daha muhafazakar olan tek şey balıkçı yaka olabilirdi.

Aklıma bir düşünce geldiğinde gözlerim açılıyor. "Sana sadece örtünürsen dışarı çıkabileceğini mi söyledi?"

Hailey'nin kafası bana doğru dönüyor, gözleri kocaman. "Hayır, tabii ki hayır," diye kekeliyor ve ben hemen yalanını anlıyorum.

Öfkemin damarlarımda kaynamaya başladığını hissedebiliyorum. Steve'in kontrolcü olduğuna dair her zaman bir şüphem vardı ama bu artık resmen kabul edilemez bir seviyeye ulaştı. Son birkaç haftadır kız kardeşimde değişiklikler fark ettim, kendine güveninde ve zamanını nasıl geçirdiğinde değişiklikler oldu. Artık arkadaşlarıyla çok az görüşüyor ve daha önce iradesi güçlü, bağımsız bir kadinken, şimdi her şey için Steve'in katkısına ihtiyaç duyuyor gibi görünüyor. Bana sorunlarını anlatmadan önce de Steve'in onu değiştirdiğini biliyordum; bu da bunu doğruluyor.

Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum. Ben hiç kontrolcü bir ilişki içinde olmadım ama kendilerini benzer durumlarda bulan pek çok güçlü kadın tanıdım. Çıkarıcı erkeklerde en güçlü kadınları bile etkileyebilen bir şey var, bu yüzden herkesin başına gelebileceğini biliyorum - kız kardeşimin bile.

"Hailey," diye başlıyorum usulca. "Seni sevdiğimi ve vereceğin her kararı destekleyeceğimi biliyorsun. Ama Steve sana ültimatol vermemeli. Ne istiyorsan onu giyebilmelisin."

Büyüklik taşıyor ya da suçluyor gibi görünmemeye çalışıyorum ama yine de sözlerime karşı savunmaya geçiyor. Bana ters ters bakıyor. "Bana ültimatol vermiyor. Ben sadece onun endişelerini anlayışla karşılıyorum. İlişkilerde hepimiz her istediğimizi yapamayız ve karşımızdaki kişiyi umursamayız."

Yutkunuyorum ve ellerime bakıyorum. Sadece öfkelenildiğini biliyorum ama sözleri yine de canımı acıtıyor. İlişkilerimde her zaman pantolonu giyen ben oldum, kısmen ne istediğini bilen iddialı bir sürtük olduğum için, kısmen de her zaman en az umursayan ben olduğum için. Erkek arkadaşlarım beni sık sık bencil ve kalpsiz olmakla suçladılar.

Gerçi kendime karşı dürüst olursam, bunun her zaman önemsemeye değer birini henüz bulamadığım için olduğunu düşünmüşümdür.

"Sadece mutsuz olmanı istemiyorum," diyorum sessizce. "Sen en iyisini hak ediyorsun ve seni hayallerinin peşinden gitmeye iten, seni mutlu eden, olduğun gibi kendine güvenen, güzel, zeki bir kadın olmana izin veren biriyle birlikte olmanı istiyorum." Başımı kaldırdığımda gözlerinin yumuşadığını görüyorum. "Eğer Steve senin için buysa, o zaman susarım. Ama değilse ben buradayım."

İç geçiriyor ve gelip yatakta yanıma oturuyor. "Bu konuda endişelenmene gerek yok. Steve benim için iyi ve ben mutluyum. Sadece ikimizin de mutlu olması için onunla uzlaşmaya çalışıyorum."

Konuşmanın bittiğini hissederek başımı sallıyorum. Onun sandığı kişi olmadığını kendisi de fark edene kadar ondan daha fazla bir şey öğrenemeyeceğim. Ya da belki ben yanıliyorumdur ve aslında birbirleri için iyidirler. Kim bilir? Bu konuda yanılmış olmayı çok isterim.

Normal, sevgi dolu bir ailede olsam muhtemelen ona kocaman sarılırdım ama biz öyle değiliz. Onun yerine koluma yumruk attı. "Git saç maşanı getir. Ben de tekilayı alıp içkilerimizi hazırlayayım, böylece ön oyuna başlayabiliriz."

'Tekila' kelimesini duyunca sıırttım ve yataktan zıpladım. Koridordan banyoya doğru zıplayarak ilerliyorum.

Ama Tristan'ın odasının önünden geçerken duraksıyorum. Kapısı ardına kadar açıktı ve bakışlarım dağınık yatağına takıldı. Birden onu bir kızla yakaladığım geceye dönüyorum, yatağın kenarında yarı çıplak oturuyordu.

Kalp atışlarımın hızlandığını hissediyorum. Kaslı göğsünü ya da kızın belini nasıl kavradığını hatırlamadan edemiyorum. Aralarına girmeseydim birkaç dakika sonra ne yapıyor olacaklarını düşünmeden edemiyorum.

Sonra o gece bana söylediği sözleri hatırladım. Seni daha önce yattığın ineklerden daha iyi sikeceğime söz veriyorum.

Hatırladıkça ürperiyorum. Tristan'ın ününü ve o gece vücudumun ona nasıl tepki verdiğini biliyorum - bu sözü tutabileceğinden hiç şüphem yok.

Bu düşünceyle bacaklarımı, aralarında büyüyen ağrıya karşı sıkıyorum.

Hailey'nin yanımdan geçtiğini duyunca sığıyorum. Merdivenlerin başında duraklıyor, eli korkulukta ve bana şaşkınlıkla bakıyor. "Her şey yolunda mı?"

Kendimi zihinsel olarak sersemliğimden kurtarıyorum. "Evet, saç maşasını bir an için odamda unuttuğumu sandım."

Kaşlarını çattı. "Hayır, az önce banyoda gördüm."

"Oh. Tamam." Ben banyoya doğru dönerken Hailey tekrar merdivenlerden inmeye başlıyor.

Tristan'ın odasına son bir kez bakıyorum ve onunla sekse dair tüm düşünceleri beynimden kovuyorum.

TRISTAN

Remy'den uzaklaşırken hâlâ derin derin nefes alıyorum. Koç onunla bir raunt yapmam için bana el sallıyor ve dayanıklılığımın her zaman bir üst seviyede olmasını sağlamak için beni cehennemden gelen kardiyo egzersizlerine yönlendirdiği için güç ve kondisyon koçuma zihinsel olarak teşekkür ediyorum. Remy ile aralıksız on dört dakika şaka değildi.

Bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum. Neredeyse spor salonunda yaşıyor olsam da, bir şekilde programlarımız asla uyuşmuyor, bu yüzden nadiren aynı anda antrenman yapıyoruz. Onunla jiu-jitsu yapmayalı muhtemelen bir yıla yakın oldu ve o zamanlar hala beyaz kuşaktı. Belli ki bu süre zarfında becerilerinde büyük adımlar atmış.

Jax gitmeden önce evde maç yaptığımızda ne yaptığını bildiğini hissedebiliyordum. Sadece teknik değildi, aynı zamanda tekniklerini saldırganlıkla uyguluyordu. Çoğu zaman insanlar ya birinden ya da diğerinden yanadır: ya teknik ama fazla naziktirler ya da zarafet veya beceri duygusu olmadan agresiftirler. Bir sporcunun her ikisini de birleştirebilmesi her zaman etkileyicidir.

Belki de sadece senden nefret ediyor ve seni sakatlamak istiyordur.

Bu düşünceye kıkırdıyorum. Remy'nin bana karşı her zaman şiddet eğilimleri olmuştur - tanıştığımızdan ve kötü bir başlangıç yaptığımızdan beri. Her zaman tehditlerinin

Eğlenceli. Ayrıca, benim yanımda olup da bir tür bedensel zarar verme tehdidinde bulunmama becerisinde asla ustalaşamamış gibi görünüyor.

Dürüst olmak gerekirse beni tehdit edecek kadar enerjisi olduğunu düşünmemiştim. Mindere çıkmasına bile şaşırdım. Kardiyo torba çalışması dersini verirken her zaman öğrencileri zorlamaya özen gösteririm ve bu sabah kesinlikle en zor egzersizlerden biriydi. Herkesin torba odasından sürünerek çıkmasını bekliyordum.

Ama her nasılsa Remy, etrafındaki herkes çökerken ayakta kalmakla kalmadı, aynı zamanda zinde ve enerjik öğrencilerle başka bir antrenman için gönüllü oldu. Bu, dövüşçülerde bile nadiren gördüğüm türden bir dövüşçü ruhu. Profesyonel olarak dövüşen, antrenmanlarını yarım yamalak yapan ve sosyal medyada gerçek işlerinden daha fazla konuşan yetişkin adamlar tanıyorum. Bugün gösterdikleriyle Remy, iş ahlakı ölçeğinde çoğu yetişkin erkeği utandırır.

Remy'ye dair hayret dolu düşüncelerimden sıyrılıp şu anda kolumu koparmaya çalışan siyah kuşağa konsantre olmaya çalışıyorum. Önümde bir dövüş olmasa da, hazır kalmak için antrenmanlarıma %110 çaba göstermem gerekiyor. Efsanevi "sezon dışı" tuzağına düşmemek, şu anda adımın sıralamalarda yükselmesinin nedenlerinden biri. Umarım bir sonraki maçım, kazandığımda nihayet UFC'den beni arayacakları bir maç olur.

İnsanlar bırakmaya başlamadan önce birkaç tur daha yapıyorum. Benim için hiç ortak kalmayana kadar yuvarlanıyorum ve sonra köşedeki koşu bantlarına gidip içimdeki son enerjiyi yakarak olabildiğince hızlı üç mil koşuyorum. Antrenman sonu tükenmişlikleri şüphesiz en zor antrenmanlardan bazılarıdır - sizi 'dur, lütfen, Tanrı aşkına dur' diye bağırان her zihinsel engeli aşmaya zorlamak için özel olarak tasarlanmışlardır.

Ama ben yapmıyorum. Beynim yapamayacağımı söylediği her seferinde daha da zorluyorum. Durmak istediğim yerin ötesine attığım her adımda, zihnimi ve bedenimi yeni ayarlanmış bir sınırı kabul etmeye daha da şartlandırıyorum. İnsanlar beyinlerinin yapabileceklerini düşündüğünden çok daha ileri gidebilirler.

Üçüncü kilometreye ulaştığımda ciğerlerim yanıyor ve tünel görüşü almaya başlıyorum. Yürümeye yavaşlamadan önce iyi bir önlem için bir çeyrek mil daha koşuyorum, umutsuzca derin nefesler alıyorum ve kalp atış hızımı tekrar yavaşlatmaya çalışıyorum.

Bacaklarımın antrenmandan dolayı hâlâ titremesi dışında, telefonum çaldığında vücudum neredeyse tamamen iyileşmiş durumda. Ekranımda annemin ışığı yanıyor.

Kulaklığım kulağımdayken cevaplama düğmesine basıyorum. "Selam anne."

"Selam tatlım. Ne yapıyorsun?" diye soruyor neşeyle.

"Antrenmanımı yeni bitirdim. Eve gitmek üzereyim."

"Oh, mükemmel. Neden eve gelmiyorsun? Kardeşin az önce uğradı, ben de herkesi kısa bir süreliğine de olsa ağırlamanın iyi olacağını düşündüm. Ne dersin?"

Yüzümü buruşturup şakaklarımı ovuyorum. Kardeşimle - ve babamla- vakit geçirmek benim hafta sonu rahatlama anlayışıma uymuyor.

Ama her şeye rağmen özümde bir ana kuzusuyum ve annemin bir isteğini asla geri çeviremem. Özellikle de onunla vakit geçirmek için.

"Evet, tamam, geleceğim," diye cevap veriyorum iç çekerek. "Bir duş alayım, sonra oraya giderim. Yaklaşık yarım saat içinde orada olurum."

"Harika!" diye cıvıldıyor mutlu bir şekilde. "Sen ve kardeşinin burada birlikte olması beni çok mutlu ediyor. Seni gördüğü için çok heyecanlanacak."

Gözlerimi deviriyorum. Kendi yalanının farkında mı, yoksa ağabeyimle aramızdaki gerginlikten habersiz mi anlayamıyorum. Her iki durumda da, ağabeyimin benim gelip gelmememle ilgilenmediğinden eminim.

"Yakında görüşürüz anne."

"Yakında görüşürüz, tatlım. Dikkatli sür."

Telefonu sinirli bir hırıltıyla kapattım. Sadece bir saatliğine bile olsa ailemle vakit geçirmek bugün için planladığım şey değildi. Cumartesi günleri öğleden sonraya özel seanslar koymadığım nadirdir, bu yüzden bugün biraz kestirmek ve dövüş görüntüleri izlemek için heyecanlıydım. Dinlendirici bir Cumartesi için çok fazla.

İçimi çektim ve koşu bandını kapattım. Spor çantamı aldım ve temizlenmek için duşlara doğru yöneldim.

Otuz dakika sonra ailemin şehrin dışındaki evine giriyorum. Herkes resmi oturma odasında ve ben içeri girerken hepsi bana bakıyor.

"Tristan, işte buradasın!" diye sesleniyor annem, ellerini birbirine çırpıyor ve bana sarılmak için koşuyor. Ben de onu sıkıyorum, yüzümde küçük bir gülümseme beliriyor.

Omzunun üzerinden baktığımda babam ve ağabeyimin aynı kaşları çatarak bana baktıklarını görünce gülümsemem hemen kayboluyor. Karşılıklı mobilyaların üzerine rahatça tünemişlerdi, ağabeyim açıkça babamın tüküren görüntüsüydü.

"Tristan," diye selamlıyor babam. Ağabeyim bana sadece sırtıyor.

"Merhaba baba." Kanepenin diğer ucunda kardeşimin yanına oturmak için yürüdüm, annem bir kez daha kocasının yanındaki yerini aldı.

"Scott ve ben de tam senin hakkında konuşuyorduk," diyor babam, doğrudan bana bakarak. Daha kelimeleri duymadan ne söyleyeceğini biliyorum. Sadece gözlerindeki küçümseyici bakıştan, dudağındaki hafif tiksinti kıvrımından bile anlayabiliyorum.

Sanırım her zamanki kavgaya atlıyoruz. "Kardeşinin şirketinde bir açık var.

finansal analist," diye başlıyor. "Bu yeni bir iş ilanı ve muhtemelen içeriden birilerini işe almak istiyorlar ama Scott senin için iyi şeyler söyleyebilir ve seni üst sıralara çıkarabilir.

listenin. Gerekirse CEO'yu da arayabilirim. Kendisiyle üniversitede beraber okuduk ve hâlâ ara sıra görüşüyoruz."

Öfkeli bir nefes veriyorum ve beceriksizce enseme ovuyorum. Bu tartışmanın ne kadar hararetleneceğini çok iyi biliyorum ama her zaman kibarca cevap verirsem ortalığı sakinleştirebileceğimi düşünürüm.

"Baba, ben iş aramıyorum," diyorum sessizce. "Benim bir işim var. Aslında birkaç tane. Ve iyi para kazanıyorum. Muhtemelen Scott'ın kazandığı kadar kazanıyorum."

Kardeşim yanımdaki kanepede oturduğu yerden gülüyor. Her zaman yaptığı gibi rahatça uzanıyor, bir ayak bileği diğer dizine dayanmış ve kolları kanepenin arkasına yayılmış. Onu hiç gergin ya da rahatsız gördüğümü sanmıyorum. Sadece iğrenç bir şekilde kibirli.

Bu kadar farklı şeyler yaparak ve çok farklı miktarlarda sıkı çalışarak aynı miktarda para kazanabileceğimiz düşüncesine verdiği tepkiyi görmezden geliyorum.

Babam her zamanki gibi kaşlarını çatarak beni inceliyor. Bana böyle bakarken ne tür cevaplar aradığına bir türlü karar veremiyorum. Neden onun izinden gitmek istemediğimi mi? Dövüşmeyi nasıl sevebilirim? Benimle nasıl bu kadar başarısız oldu?

Bunlardan herhangi biri olabileceğini fark ettiğimde sertçe yutkunuyorum. "Bu karate işini ne zaman bitireceksin?

Saçmalık mı?" diye soruyor sonunda.

Babam bu ucuz karşılaştırmayı her yaptığında yüzümde beliren irkilmeye engel olamıyorum. Bunu kasıtlı olarak mı yapıyor yoksa beni gerçekten Karate Kid olarak mı görüyor hiç bilmiyorum.

"Yakın zamanda değil," diyorum açıkça. Bugün ipin ucuna her zamankinden çok daha erken geldiğimi hissediyorum.

Başını sallayıp başka tarafa bakarken dudakları tiksintiyle kıvrılıyor. Bu bakışı her gördüğümde göğsümün tam ortasından vuruyor - kaç kez maruz kalmış olursam olayım.

Saat gibi işliyor, annem gerginliği azaltmak için araya giriyor. Babamın sinirlenmesinden nefret eder ve her zaman barışı koruma rolünü üstlenir. Gerçi bir tarafı açıkça desteklerken diğer tarafa karşı olduğunuzda bir barış koruyucusu olarak kabul edilebilir misiniz bilmiyorum. "Tatlım, normal bir saatte evde olacağın ve yaralanmak zorunda kalmayacağın 9-5'lik kolay bir işin olmasını tercih etmez miydin? Senin yaralanman beni öldürüyor, biliyorsun." Ellerini kucağında kavuşturuyor ve umut dolu gözlerle bana bakıyor.

Yüzümü buruşturuyorum ve şakaklarımı ovmak için öne doğru eğiliyorum. Her ne kadar bunu bağırış çağırışla halletmek istesem de, bunun annemin kalbini kıracağını biliyorum. Onun için sözlerimi tekrar nazikçe söylemeye çalışıyorum. "Anne, bunun ideal bir iş olduğunu düşündüğünü biliyorum ama böyle bir hayat herkese göre değil. Bütün gün kışımın üstünde oturup rakamlarla uğraşmaktan nefret ederim. Bu bana göre değil. Anlamadığın bir şeyi sevdiğimi kabul edip yine de beni destekleyemez misin?"

"Hayır, çünkü biz senin ebeveynleriniz ve senin için en iyisini biz biliriz," diye tersliyor babam. "Aklını başına toplayıp bu saçma, barbarca hobiye geride bırakana kadar bunu zorlamayı bırakmayacağız."

Bazen gerçekten bir ebeveyn olduğuna inanmadığım adama babamdan miras kalan soğuk bakışlarımı yöneltiyorum. "Bu bir hobi sayılmaz baba. Kuzeydoğu'nun en iyi dövüşçülerinden biriyim."

Scott yanımdan bir homurtu çıkardı. "Kimse senin kim olduğunu bile bilmiyor."

Delici bakışlarımı kardeşime çeviriyorum. "Bunu bana bir yıl sonra tekrar söyle. Ben UFC'de olacağım ve sen hâlâ boktan kardeşlerinle golf sahalarında sarhoş olmaya devam edeceksin."

"Yeter," diye tersliyor babam. "Kardeşin senin takip etmen gereken kariyer yolunu takip ediyor ve çok iyi bir iş çıkarıyor. Bir gün finans müdürü olacak."

İçimden kopmak üzere olan çılgın kahkahayı bastırıyorum. Kardeşim, hayatının her alanında

C-seviyesinde bir unvana asla yaklaşılamayacak.

Babama dönüyorum. "Ne olursa olsun, iş aramıyorum. Olduğum yerde gayet mutluyum. Bu tamamen anlamsız bir konuşma. Bu konuda konuşmaya devam etmek ister misin yoksa konuyu değiştirelim mi?" Annemin gergin bir şekilde ellerini ovuşturduğu yere bakıyorum. "Nasılsın anne? Arkadaşların golf kulübünde ne yapıyor?"

Babama gergin bir bakış atıyor, ama şehir kulübünden dedikoduları paylaşmaktan kendini alamadığını biliyorum. Sadece son üç yıldır üyeydiler, babam işinde kendini gösterip büyük bir terfi ve maaş zammı aldığından beri. Onun işinde ilerlemem için bana yaptığı baskıdan ne kadar nefret etsem de, yaptığı işte çok başarılı olduğunu inkar edemem. Çok çalışkan biri ve bu kesinlikle belli oluyor. Şirketinde geçirdiği uzun yılların karşılığını nihayet terfi ile aldı ve o noktada annemle babamın yaşam tarzları gerçekten değişti - annem ara sıra yaptığı vekil öğretmenlik işinden emekli oldu, yeni bir ev aldılar, zengin arkadaşlar edindiler ve en çok aranan statü sembolü olan şehir kulübüne katıldılar.

Üç yıl önce babam kariyer seçimimi düzeltmem için beni gerçekten zorlamaya başladı.

Ondan önce de kavgayı desteklemiyorlardı, ancak babam iyi maaşlı bir şirket işiyle sahip olabilecekleri hayatı gördükten sonra baskı gerçekten kötüleşti. Scott'a bu vizyonu aşlamayı başardı ama bana da aynısını yapmaya çalışmaktan asla vazgeçmedi.

Bugünkü konuşmalara bakılırsa bu yakın zamanda durmayacak.

Annem şehir kulübündeki bir kadının başka bir üyenin kocasıyla ilişkisi olduğunu söyleyip dururken onu yarı dinliyorum. Hiçbirimizin dinlemediğini söyleyebilirim ama hepimiz bunun onu mutlu ettiğini biliyoruz, bu yüzden konuşmasına izin veriyoruz. Scott sıkılmış görünüyor ve babam da kaşlarını çatmış, büyük ihtimalle konuşmamızın etkisinde kalmış. Buradan çıkmak için dakikaları sayıyorum.

Gecenin geri kalanı sadece bana yönelik birkaç pasif agresif kazı ile geçiyor. Babam ve Scott iş hakkında konuşarak beni oyalarken annem akşam yemeğini servis ediyor. Bunu bilerek yaptıklarını biliyorum ama aslında bu erteleme için minnettarım çünkü konuşmak zorunda olmamak soğukkanlılığımı kaybetme olasılığımın daha az olduğu anlamına geliyor. Hâlâ yemeğin bitmesini ve buradan siktir olup gitmeyi bekliyorum.

Annem yemek sonrası kahvesini bitirir bitirmez sandalyemi geriye itip ayağa kalkıyorum. "Gitmem gerekiyor," diye anons ediyorum. Annemi yanağından öpmek için eğildim. "Yemek için teşekkürler anne. Seni haftaya ararım."

"Geldiğin için teşekkürler tatlım," diyor küçük bir gülümsemeyle.

Babam hâlâ bana ters ters bakıyor -bana sadece bu şekilde bakabildiğini düşünmeye başladım. Ona sıkı bir baş sallama hareketi yapıyorum. "Baba. Kariyer tavsiyesi için teşekkürler." Scott'a bakmadan şöyle diyorum: "Kardeşim, benim için bir zevkti. Her zamanki gibi."

İkisinden de bir yanıt beklemediğim için arkamı dönüp çıkıyorum. Arabamda otururken saatlerdir tuttuğum tedirgin nefesimi dışarı veriyorum.

Birkaç derin nefes alıyorum ama damarlarımda kaynayan öfke için hiçbir şey yapmıyor. Hayal kırıklığına uğramış bir hırıltıyla, arama yapmak için telefonumu elime alıyorum. Bir içkiye ihtiyacım var.

"Aiden, bu gece neredesiniz?"

REMY

"Ee, Hailey, bu kıyafet de neyin nesi?"

Lucy'nin sözleri üzerine kız kardeşim içkisini yudumluyor. Sırıtmama engel olamıyorum - neredeyse iki saattir bardayız ve tüm bu süre boyunca Lucy'nin kız kardeşimin muhafazakâr kıyafetleri hakkında yorum yapmasını bekliyordum. Anlaşılan dilinin çözülmesi için birkaç kadeh içmesi gerekmiş.

Hailey takım arkadaşşıma ters ters bakıyor. "Kıyafetimde hiçbir sorun yok," diye homurdanıyor. "Ben hep böyle giyinirim."

Lucy sırtıyor, kız kardeşime eziyet etmekten büyük keyif alıyor. "Hayır, genelde manken gibi giyinirsin. Şu anda komşunun oğlunu öptüğü için yatılı kız okuluna gönderilmiş, bastırılmış tek çocuk gibi görünüyorsun."

Hailey'nin bakışları bir an için yerini göz kırpan bir şaşkınlığa bırakıyor. "Bu... çok açıklayıcıydı."

Lucy omuz silkiyor. "Böyle bir havası olan bir kızla çıkmıştım. Aslında ona yaklaşmamın tek nedeni bunun bir oyun olup olmadığını ya da gerçekten namuslu biri olup olmadığını görmek istememdi."

Bu iki zıt kadının birbirlerine sataşmalarını izlerken içimden kopmak isteyen kahkahayı bastırıyorum. "Peki karar ne oldu?" Gülmeden sormayı başarıyorum.

Bunun üzerine Lucy'nin yüzünde sinsi bir sırıtma belirir. "Tamamen hile. O kız birlikte olduğum en acayip kaltaktı."

Kahkahalarımı daha fazla tutamıyorum - içimden yüksek sesle ve mutlulukla patlıyor. Yanımızdaki bir grup adam kaşlarını kaldırarak bize doğru dönüyor.

Hailey Lucy'ye ters ters bakmaya devam ediyor. "İffetli, seks delisi ya da çirkin göründüğümü mü söylüyorsun? Çünkü bu kadar çok hakarete ayak uydurmak zor, Lucy. "

Lucy yüksek sesle kahkaha atar. "Tamam sakın ol, alay etmeyi bırakacağım. Sen sadece... sen... her zamanki kadar ateşli görünmüyorsun." Hailey'nin bakışları şiddetlenince teslim olmak için elini kaldırır. "Ne demek istediğimi anlıyorsun. Sen sadece... geleneksel giyinmiş görünüyorsun. Remy'ye bu gece tam kapasite seksi olmamanı söylediğimi biliyorum ama bu çok abartılı. Remy bile bu gece kıyafetini değiştirdi." Elbiseme takdir dolu bir bakış attı. "Kızım, çok seksi görünüyorsun. Aferin sana."

Sırıtarak kalçamı abartılı bir pozla dışarı çıkarıyorum ve saçımı omzumun üzerinden atıyorum. Ama başımı çevirdiğimde barın karşısındaki biriyle göz göze geliyorum. Sırıtişım hemen yüzümden kayıyor.

Tristan barda Aiden ve Max'in yanında durmuş bana bakıyordu. Yaklaşık bir saat önce bara girdiğini ve bir içki almak için doğruca bara yöneldiğini gördüm. Yüzündeki çatık kaşları ve omuzlarındaki gerginliği herkes görebiliyordu, bu yüzden sorunu her neyse onun için alkole ihtiyacı olduğunu varsayıyorum.

O gerginlik artık yok. Barın tepesine rahatça yaslanıyor ve viski bardağını tembelce çeviriyor. Koyu renk kot pantolon ve vücudunun üst kısmındaki ağız sulandıran her bir kası vurgulayan dar siyah bir tişört giyiyor. Göğsünde ve omzunda olduğunu bildiğim dövmeler kolunun altından dirseğine kadar uzanıyor. Koyu renk saçları her zamanki gibi seksapel görünüyor ve gözlerinin parlak mavisi dudaklarındaki daimi sırıtışla mükemmel bir uyum içinde.

Erkek kibrinin resmidir.

Yavaşça, utanmadan, gözleri vücudumu tarıyor, elbisemin kısılığına ve topuklu ayakkabılarımın bacaklarımı nasıl uzattığına fazladan saniyeler harcıyor. Yutkunuyorum, boğazım aniden çok kuru hissediyor.

Aynı yavaşlıkla, Tristan'ın gözleri vücudumda yukarı doğru hareket ederek benimkilerle tekrar buluşuyor. Sırttığında, içimi bir arzu seli kaplıyor. Birdenbire dün geceye geri döndüm.

-Tristan'ın bedenini bedenime bastırmasını, dudaklarının kulağıma dokunmasını ve müstehcen şeyler fısıldamasını. Hatırladıkça şehvetimin ateşi on kat artıyor.

"Dünya'dan Remy'ye!"

Şehvet sarhoşluğumdan sıyrılıp Lucy'ye dönüyorum. "Pardon, ne dedin?"

Gözleri şüpheyle kısıldı. "Az önce nereye gittin? Chris Hemsworth'un oynadığı yeni Netflix dizisi hakkında konuşuyorduk ve sen tamamen daldın. Hemsworth'ü seviyorsun, nasıl dikkatini vermedin anlamıyorum."

İrkildim. "Ben sadece... işte olan bir şeyi hatırladım ve dikkatim dağıldı. Özür dilerim. Yeni programdan ne haber?"

Lucy iç çekerek, her ne hakkında konuşuyorsa ona geri dönüyor. Şans eseri Tristan'a bakıyorum ama o çoktan Aiden'a dönmüş. Lucy'nin son Netflix takıntısına odaklanmaya çalışıyorum.

Birden Hailey'nin omzumun üzerinden bakarken gözlerinin kocaman açıldığını görüyorum. Dikkatini neyin çektiğini görmek için dönüyorum ve Steve'in doğrudan bize doğru geldiğini fark ediyorum. Gülümsemiyor.

"Dışarı çıkacağını biliyor muydun?" Hailey'e sordum. Başını sallıyor, şok içinde donmuş gibi görünüyor. Kaşlarımı çatıyorum ve ona bir adım daha yaklaşıyorum.

Steve sonunda kalabalığı yararak Hailey'e doğru ilerliyor. Öfkeli ifadesine bakarak onu yakalamasını bekliyorum ama sadece ona bakıyor ve geri kalanımızı görmezden geliyor.

"Neden yapmadım sen olmuştur cevap vermek benim arar mısın?" diye soruyor.

"Geç oldu, şimdiye kadar evde olman gerekiyordu."

Hailey'nin yanakları utanç dolu bir kızarıklıkla aydınlanırken, ayaklarının gergin bir şekilde sallandığı yere bakıyor. Bizim duyamayacağımız bir şeyler mırıldanıyor.

"Steve, muhtemelen telefonunun sesini duymamıştır," diyorum nazikçe, durumu yatıştırmaya çalışarak. "Burası çok gürültülü. Ve saat daha gece yarısı. Bir şey oldu diye endişelenmek için o kadar da geç değil."

Gözlerinde parlayan öfkeyle arkasını döndü. Bana çıkışmak için ağzını açtı ama sonra kiminle konuştuğunu fark eder gibi oldu. Gözle görülür bir şekilde yumuşadı. Duruşu biraz kamburlaşıyor ve yüzünü sıkı bir gülümsemeye zorluyor.

Ne de olsa kızın ailesine düşman olamam, diye düşünüyorum acı acı.

"Hey, Remy. Üzgünüm, seni orada göremedim." Hailey'e yaklaşıyor ve elini tutup sevgiyle okşuyor. Birbirine dolanmış ellerine bakıyorum, içimden bir ses keşke biraz daha zorlayıcı olsaydı da onu kız kardeşimin hayatından çıkarmak için bir nedenim olsaydı diyor. Bunun yerine, tepki vermem gereken sadece onun sahte sözleri var.

"Özür dilerim bebeğim," diyor Hailey'e şefkatle. "Senin için çok endişeleniyorum. Henüz o kadar geç olmadığını biliyorum ama buradan ayrılmaya hazırlanırken bana mesaj atacağını söylemiştin ve senden haber alamayınca paniğe kapıldım. Şehirde parti yapman konusunda endişelendiğimi biliyorsun."

Bu yorum karşısında gözlerimi deviriyorum. Kız kardeşim sorumluluk sahibi bir yetişkinin tanımıdır ve nadiren bir ya da iki kadehten fazla içer. Onun 'parti yapması' konusunda endişelenmek çok saçma. Ve belli ki sahiplenme duygularını başka yöne çekmenin bir yolu.

Hailey bu taktiği fark etmiyor ya da görmezden geliyor ve bunun yerine minnettar bir gülümsemeyle ona bakıyor. "Biliyorum, özür dilerim," diyor ona. "Sadece çok eğleniyordum ve zamanın nasıl geçtiğini anlamamış olmalıyım. Ama haklısın, geç oldu. Artık gitmeliyiz."

Steve onun bu tavrı karşısında gözle görülür biçimde rahatlar. Tekrar gülümser ve kızın elini sıkar.

Ama sonra gülümsemesi olduğu yerde donar. Gözleri yavaşça Hailey'nin kıyafetini tarıyor.

"Bu da ne?" diye soruyor sıkıca. Sesinden neredeyse küçümseme damlıyor. Neden bahsediyor olabileceğini bulmak için etrafına bakındım.

"Ayakkabılarım mı?" diye soruyor Hailey, sesi en az benim kadar şaşkın geliyor. Onun taba rengi sandaletlerine bakıyorum. Yüksekler çünkü Hailey her zaman boyu konusunda mahcup olmuştur ama onun dışında mütevazı, sevimli sandaletler. Hailey'nin şu anda giydiği tek sevimli şey onlar.

"Bunları neden giyesin ki?" Steve sıkılmış dişlerinin arasından tükürdü. "Bunlar resmen fahişe topukları."

Kulaklarımdaki uğultudan Hailey'nin cevabını duyamıyorum. Bu aşağılayıcı ima karşısında görüşüm kırmızı bir bulanıklıkla doluyor ve sonunda Steve'e çıkışmak için ağzımı açıyorum. Kız kardeşimin işine burnumu sokuyor olmam umurumda değil -şu anda onu kendisinden korumam gerekiyormuş gibi hissediyorum.

"Burada her şey yolunda mı?"

İrkilerek döndüğümde Tristan'ın arkamda durduğunu görüyorum. Sert bakışları Steve'e odaklanmıştı.

Steve Hailey'ye dönerken, "Biz iyiyiz," diye tersler.

Tristan soğuk bir ifadeyle, "Sana sormuyordum," diye karşılık verir.

Bunun üzerine Steve şaşkınlıkla arkasına döner, öfkeli maskesi çatlayarak altında saklanan güvensiz çocuğu ortaya çıkarır.

Tristan yanımdan geçip doğrudan Hailey'nin önünde durarak çiftin arasına giriyor ve Steve'i Hailey'nin elini bırakmaya zorluyor. Gözle görülür bir şekilde daha da sinirleniyor. Hailey gözlerini kocaman açmış, şaşkın bir ifadeyle Tristan'a bakıyor.

"Hailey, iyi misin?" diye tekrar sorar.

Hailey endişeyle yutkunuyor ama başını sallıyor. "Evet, ben iyiyim. Steve benim erkek arkadaşım. Beni almaya geliyordu, biz de ayrılmak üzereydik."

Tristan hiçbir tepkinin yüzüne yansımaya izin vermiyor. Bir süre daha Hailey'e bakıyor, ta ki Hailey onun her şeyi gören bakışları altında kıvrana kadar. "Ve onunla gitmek istediğine emin misin?"

Bunun üzerine Steve nihayet gergin sersemliğinden kurtulur. Tristan'ın kafasının arkasına dik dik bakar ve Hailey'nin elini tekrar tutmak için etrafından dolanır.

"Ne biçim soru bu?" diye tersliyor. "Az önce sana erkek arkadaş olduğunu söyledi. Tabii ki benimle gitmek istiyor."

Tristan onun yorumunu görmezden gelir ve Hailey'nin cevap vermesini bekler.

"Evet, eminim," diye onaylıyor Hailey, sesi şimdi daha güçlü çıkıyor. "Onu seviyorum."

Tristan tepki vermez ama bir daha da sormaz.

Sorgulama tarzından rahatsız olduğu anlaşılan Steve, Hailey'nin elini çekiştirerek onu çıkışa doğru götürmeye çalışır. "Hadi bebeğim, eve gidelim." Lucy ve bana veda edercesine gülümsüyor ve erkek arkadaşını takip etmek için dönüyor.

Ancak Tristan, Steve daha bir adım bile atmadan yoluna çıkar. Steve karşısındaki çok uzun boylu, çok korkutucu adama şaşkınlıkla bakar.

"Senin ne olduğunu biliyorum," diyor Tristan basitçe. "Eğer ona zarar verirsen, bunu bilirim. O yüzden yapmamı öneririm."

Hepimiz şaşkın bir sessizlik içinde Tristan'a bakıyoruz. Steve Tristan'ı çok iyi tanımıyor olsa da, sözler öyle bir şekilde söyleniyor ki bunun boş bir tehdit olmadığı çok açık. Hailey sersemlemiş görünüyor, sanki kendisi yüzünden çıkan bir kavgaya tanık olduğuna inanamıyor.

Steve sonunda kekeleyerek, "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi. Tristan'ın etrafından dolanır ve daha fazla dirençle karşılaşmayınca Hailey'i de kendisiyle birlikte bardan dışarı çeker.

Tristan onların gidişini izliyor, yüz ifadesi hala herhangi bir tepki vermiyor. Sonunda Lucy ve bana döndü.

"Kız kardeşin o adamdan ayrılmalı," diyor uzaklaşmadan önce. Lucy ve ben iri gözlerle onun bara dönüş yolunu takip ediyoruz.

"Kahretsin, dün sadece seni becermek istediği için korumacı davrandığını sanıyordum," diye mırıldandı Lucy. "Sanırım sadece korumacı, o kadar."

Kafamı çevirip Lucy'ye ters ters bakıyorum. "Beni becermek istemediğini sana zaten söyledim," diye homurdanıyorum.

Bana bir kaşını kaldırıyor. "Hayır, kesinlikle hâlâ seni becermek istiyor ama dün neredeyse o adamın boynunu kırmasının nedeni bu değil diyorum. Görünüşe göre Tristan da en az senin kadar anne ayısı gibi davranıyor."

Kaşlarımı çatıyorum ve şu anki oda arkadaşımı incelemek için tekrar dönüyorum. Barda Aiden ve Max'e katılmış ve o ikisinin şu anda dahil olduğu anlamsız tartışmayı dinliyor.

Tristan'ın koruyucu bir tip olmasını hiç beklemezdim. Aslında, her zaman tam tersi biri olarak göründü: bencil, sadece kariyeri için endişelenen ve etrafındaki herkesi görmezden gelen biri. Jax'e karşı zaafı olduğunu biliyordum ama bunun Tristan'ın değil, en iyi arkadaşımın sadakatinin bir yansıması olduğunu düşünmüştüm. Görünüşe göre yanlışmışım.

"Sanırım gidip ona teşekkür etmeliyim," diye mırıldanıyorum Lucy'ye. Başını sallayıp kıcıma bir şaplak atarak konuşacak başka birini bulmak için uzaklaşıyor.

Bara doğru tereddütlü bir adım attım. Sonra iki oldu, üç oldu ve bir de baktım ki Tristan'ın önünde duruyorum.

Düzgün bakışlarını bana çeviriyor ve kaşlarını kaldırıyor. Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama tam o anda Aiden orada durduğumu fark ediyor.

"Hey, Remy!" diye cıvıldıyor mutlu bir şekilde. Barda oturduğu yerden ayağa kalkıyor ve bana bar taburesini uzatıyor. "Sanırım az önce yaptığı şey için Tristan'ı azarlamak istiyorsun. Buyurun, benim yerime oturun. Max ve ben şimdi grubun geri kalanının yanına dönüyoruz zaten."

Rahatsızca kıkırdıyorum. "Ah, teşekkürler." Koltuğa oturup Tristan'a doğru döndüğümde çocuklar gitmişti. "Ben sadece yaptıkların için teşekkür etmek istedim. Ve söylediklerin için."

Kelimelerin üzerinde tökezliyorum. Onları Tristan'a yöneltmek garip hissettiriyor.

Bana her zamanki boyun eğmeyen bakışlarıyla bakıyor, duygularını belli etmiyor. Birkaç dakika sonra, "Bu gece onunla güvende mi?" diye sordu.

Dikkatimi son bir saattir içtiğim kokteyle geri veriyorum. Varlığını hatırladığımda hızlıca bir yudum alıyorum. "Evet," diye cevap veriyorum kolayca ve dürüstçe. "Birlikte yaşıyorlar. Tacizci değil, en azından fiziksel olarak değil. Sadece biraz kaba. Onun üzerindeki etkisinin farkında olduğunu sanmıyorum. Ama ona asla zarar vermez. Buna asla izin vermezdim." Sonra aklıma bir şey geldi ve kıkırdadım. "Ayrıca, o deli kaltağın çantasında gerçek bir tehlikede olamayacak kadar çok hançer var."

Tristan tam barmene el kol hareketi yapıyordu ki şaşkın bir bakışla bana döndü. "Ciddi misin? Hançer mi taşıyor?"

Sırıtiyorum. "Ve birkaç bıçak. Çantasında ne olduğunu görmeyeli uzun zaman oldu."

Tristan'ın dudakları seğirerek sırtıyor, sonra başını sallayarak onaylıyor. "Akıllı kız," diye mırıldandı. "Jax'in onun gerçekten tehlikeli birinin yanında olmasına izin vereceğini sanmadığım için iyi olduğunu düşünmüştüm. Ama onu onunla birlikte görünce emin olmak istedim."

Başımı sallıyorum, gergin bir şekilde önümdeki içkiyi çeviriyorum. "Yine de teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum. "Bu... gerçekten çok nazik bir davranıştı. Bilirsin, onu tehdit etmen falan."

Tristan'ın yüzünde her zamanki ukala sırıtış belirir. Sadece iki ifadesi olması asla rahatsız edici olmayacaktır: kibirli ve soğukkanlı. "Arada bir insanlara patronluk taslamak için kullanmayacaksam bu kadar kas ve yeteneğin ne faydası var?"

Sonunda ortaya çıkan küstahlığı karşısında gözlerimi deviriyorum. Tuttuğum sıkı nefesi bırakıyorum, Tristan'ın çok iyi tanıdığım bu versiyonuyla kendimi çok daha rahat hissediyorum.

Tam o sırada barmen elinde iki shot tekilayla çıkageldi. Şaşkınlıkla Tristan'a baktım.

"Tekila senin tercih ettiğin içki değil mi?" diye soruyor, shotlardan birini önüme koyarken. "Bu saçmalıktan sonra ikimizin de buna ihtiyacı olduğunu düşündüm."

Bir kahkaha atıyorum ve shot bardağını alıyorum. "Haksız değilsin." Bardağı kaldırıyorum ve Tristan'a dönüyorum. "Neye tezahürat yapıyoruz?"

Düşünceli bir şekilde berrak sıvıya bakıyor, sonra ruhunu delen bakışlarını tekrar bana çeviriyor. Göz temasını kesmeden kadehini kaldırıyor ve şöyle diyor: "Değer verdiğimiz insanlarla uğraşan herkesin bağırsaklarını deşmeye istekli olmaya."

Sözlerindeki sahiplenme duygusu içimde bir ürperti yaratıyor. Zihnimin bir köşesinde, bu sahiplenmenin Steve'inkinden ne kadar farklı bir his olduğunu fark ediyorum.

İkimiz de içkilerimizi geri fırlatıyoruz. Yutkunuyorum, sonra ağızda kalan tatla birlikte içime dolan sıcak duyguyla mutlu bir şekilde iç çekiyorum.

Söyleyecek bir şey bulmaya çalışırken elimdeki kadehle gergin bir şekilde kıpırdanıyorum. Teşekkürümü ettiğime göre, Tristan'ın etrafında olmaya nasıl devam edeceğimden pek emin değilim.

"Yaklaşan bir dövüş var mı?" Garip bir şekilde sordum.

Tristan bir an sessiz kaldı, sonra kıkırdadı. Başımı ona doğru çeviriyorum. "Ne?" Tersledim.

Barmene tekrar eliyle işaret ederken kibirli sırtışı tüm gücüyle geri döndü. "Benimle nasıl normal bir konuşma yapacağını gerçekten bilmiyorsun, değil mi?"

Meraklı bakışları altında kıpırdanıyorum ve shot bardağıma geri dönüyorum. "Hoş Tristan çok sinir bozucu," diye mırıldanıyorum sonunda.

İtirafıma bir kahkaha atıyor. "Eğer bu seni daha çok mutlu edecekse, pislik olmaya geri dönebilirim."

rahat," diye sırtıyor. "Kıçın çok büyük olduğu için elbisenin çok kısa olduğunu söyleyebilirim."

Başım tekrar ona doğru dönüyor, bu sefer toplayabildiğim en ölümcül bakışla. "Gidip kendini becerebilirsin," diye homurdanıyorum. "Kıçım harika."

Elbisemin alt kısmına, açıkta kalan kalçama tembel tembel bakışını kaçırmıyorum. Kendimden utanarak elbisemi çekiştiriyorum.

Hareketi kaçırmıyor. Gözlerini tekrar yüzüme dikeyor, sırtışı hâlâ yerinde. "Tamam, o zaman bu fikre de hayır. Bunu çözebiliriz, Remy." Yüzünü tamamen bana dönüyor ve dirseğini rahatça bara dayayıp başını hafifçe eğiyor. "Şuna ne dersin? Her zamanki çekici halini takınmana izin vereceğim ve beni istediğin gibi aşağılaman için sana tam yetki vereceğim. Hakkımda istediğin varsayımı yap, ben de sana doğru olup olmadığını söyleyeyim."

Onu şüpheyile incelerken gözlerim kısılıyor. "Doğruyu söylediğini nereden bileyim?"

Tekila shot'ları getiren barmene başıyla selam verdikten sonra bir tanesini bana doğru kaydırıyor. "Sanırım bana güvenmek zorundasın," diye sırtarak cevap veriyor. Kendi shot'ını alıp benimkine başını sallamadan önce bir süre daha ona bakmama izin veriyor. "Ne olacak? Benimle oynamak ister misin?"

Cesur sözleri karşısında yüzümde beliren kızarıklığı gizlemek için yeni shot bardağına doğru dönüyorum. "Eğer kendimi tutacağımı sanıyorsan, hayal görüyorsun," diye homurdanıyorum.

Sırtışı genişler. "Daha azını beklemezdim." Daha yakına eğildiğinde nefesim kesiliyor. Kadehini benimkine tokuşturarak fısıldıyor: "Elinden geleni ardına koyma, Remy bebeğim." Sonra yüzünü bile buruşturmadan kadehi çarpıyor.

Kendi içkimi yudumlamadan önce ona son bir bakış fırlatıyorum. Alkolün vücudumda vızıldayarak ilerlediğini hissedebiliyorum ve Tristan'ın yanında dilimi olması gerekenden daha fazla gevşetmek üzere olduğunu şimdiden söyleyebilirim. Ama şu anda umurumda bile değil. Tristan'ımın dönüşünü memnuniyetle karşılıyorum.

Güven. Vücudumu tamamen ona doğru çevirip bacak bacak üstüne atarak bara yaslanıyorum ve düşünceli bir şekilde onu inceliyorum. Bacaklarıma bakışını gizlemeye çalıştığında sırtıyorum.

"Kavga ve kibir, küçük bir penis için aşırı bir telafi," diye başlıyorum düz bir yüzle ve çok fazla güvenle.

Tristan'ın gözleri kahkahalara boğulmadan önce bir anlığına şaşkınlıkla açılır.

"Neden farklı bir şey beklediğimden emin değilim," diyor sakinleştikten sonra kıkırdayarak. Cevabını beklerken kaşımı kaldırıyorum. Yüzündeki ukala sırtış bir an önce olduğu yerde beliriyor. "Hayır, küçük bir aletim yok. Ama beyninin ilk gittiği yerin bu olduğunu bilmek güzel."

Gözlerimi devirip barmene yeni bir shot siparişi için el sallıyorum. Tristan'ın eğlenen bakışlarını görmezden geliyorum.

Varsayımlarımın odağına geri dönerek bir tahminde daha bulunuyorum. "Ailede tüm sevgiyi ağabeyin görüyordu, bu yüzden iğrenç ve kibirli davranarak dikkat çekmeye alıştın."

Bu sefer gözlerini deviren o oluyor. "Yine mi kibir?" diye mırıldanıyor. Ama vücudundaki ani gerginliği ve her zamanki uçarı sırtışının yokluğunu fark ettiğimde kaşlarımı çatıyorum.

"Doğru değil," diye cevap veriyor sonunda. Ama bir açıklama yapmayınca, sinirlendiğimi belli eden bir işaret alıp yoluma devam etmeye karar veriyorum.

"Jiu-jitsu, dövüş oyununuzdaki en büyük zayıflık." Sanırım yine.

Onun alametifarikası olan sırtışıyla ödüllendiriliyorum. "Doğru değil," diyor yine.

Gözlerim şüpheyle kısıldı. "Güreş, dövüş oyununuzdaki en büyük zayıflık."

Boyun eğerek iç geçiriyor. "Doğru. Ama bu bilgiyle rakibimi arama."

Barmen üçüncü tur içkilerimizi getirdiğinde zaferle sırtıyorum. "Sadece onun hesabına yazmaya devam et," diyorum adama nazlı bir gülümsemeyle. Tristan'ın başını sallarken homurdandığını duyuyorum. İçkilerden birini ona doğru kaydırıyorum, şu anda içimde dolaşan rahat vızıltının tadını çıkarıyorum. Bir içki daha beni en sevdiğim sarhoşluk seviyesine getirecek.

Bardağımı onunkiyle tokuşturuyorum ve bir saniye bile düşünmeden kadehi geri atıyorum, yanıkla birlikte memnuniyetle iç çekiyorum. Tristan'ın takdir dolu bakışlarını görmezden geliyorum.

Atışını yaptıktan sonra, alkolün verdiği cesaretle bir tahmin daha yapıyorum. "Aslında içmekten zevk almıyorsun. Bunu sadece iki nedenden biri için yapıyorsun: olumsuz duygularını bastırmak ya da çok sevdiğin plastik sikiş tavşanlarıyla seksi daha keyifli hale getirmek için."

Açık sözlülüğüm karşısında gözleri yine büyüdü. Ya öyle ya da ilk varsayımımla yine çiviledim.

Birincisini görmezden gelip ikincisine odaklanıyor, yüzünde bir kez daha bir sırıtış beliriyor. "Cinsel aktivitelerimi sormayı seviyor gibisin Remy. Neden peki?"

Ona ters ters bakıyorum, bunu bir cevapla onurlandırmayı reddediyorum. "Sadece soruya cevap ver, Tristan," diye homurdanıyorum.

Mümkünse sırıtışının kendini beğenmişlik seviyesi daha da artar. "Doğru. İçmek için kendimce sebeplerim var. Ve seksten alınan zevki artırmak da bunlardan biri." Gözleri aşağı inip vücudumda geziniyor, göğüs dekoltemden bacaklarımın açıkta kalan uzunluğuna kadar.

Onun ateşli bakışları karşısında nefesim kesiliyor. Kalçalarımı birbirine bastırıyorum, düşüncelerinin bariz yönü karşısında içimden geçen şehvet dalgasını bastırmak için çaresizce çabalıyorum.

Son birkaç gün içinde aramızda bir şeyler değişti - Tristan artık beni görmezden gelmiyor. Önceden sadece Jax'in sinir bozucu çocukluk arkadaşıyken, duş olayı

ona kadın olduğumu hatırlatmam gerekirdi. Erkek beyninin bu kadar tahmin edilebilir olacağını bilmeliydim.

Her ne kadar onu her zamanki gibi kibirli bir çapkın olarak görsem de -belki tahmin ettiğimden biraz daha korumacı olması dışında- onun tüm seks bakışlarının üzerimde olmasının içimde bir şeyleri ateşlediğini de inkar edemem. Onun gülünç derecede seksi olduğunu her zaman biliyordum; atletik vücudu ve delici mavi gözleri, ukala tavrıyla birleştiğinde, kadınların külotlarını eritmesinin bir nedeni var. Ama hiç bu kadar güçlü bir şekilde bana yönelmemiştir.

Beni kıvrandırıyor.

Bu oyunda cinsel içerikli sorular sorma kararımı tekrar gözden geçirmeye başladığım için nefesimi kesiyorum. Tristan'ın bariz bakışlarından ne kadar etkilendiğimi saklamak giderek zorlaşıyor.

"Seks hayatımla neden bu kadar ilgileniyorsun, Remy?" diye mırıldanıyor, daha yakına eğilerek. Bakışları yüzümde geziniyor ve dudaklarıma konuyor. "Söyleyebilirsin."

"Değilim," diye ağzımdan kaçırdım. "Sadece senin oyununu oynuyorum."

Yüzünde yavaşça bir gülümseme beliriyor. "Nasıl oynanacağını gerçekten bildiğini düşünmeye başlıyorum," diye mırıldanıyor. Sözlerindeki sıcaklıktan yanabileceğimi düşünüyorum.

O anda sanırım son atış da vücudumda etkisini gösteriyor çünkü bir güven dalgası dudaklarıma bir kedi gülümsemesi yerleştiriyor. "Ne kadar iyi oynayabildiğim hakkında hiçbir fikrin yok," diye mırıldanıyorum.

Gözleri sevinçle açılmıştı.

Onun bir anlık suskunluğunu fırsat bilerek bardan uzaklaşıyorum ve tabureden iniyorum. "Bir içki daha söyle. Ben tuvalete gideceğim, sonra belki sen beni becerirsin." Gözleri daha da büyüdüğünde sırtıyorum. "Benim hakkımda varsayımlarda bulun, yani."

Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden arkamı dönüyorum. İstesem de kalçalarımıdaki fazladan sallanmayı durduramazdım. Suçu alkole atacağım.

Banyoda acele etmiyorum, fazladan dakikaları makyajımı tazelemek için kullanıyorum ama daha çok kalp atışlarımı tekrar kontrol altına almak için.

Her ne kadar aramızda bir şey olmayacağını bilsem de, Tristan'la sarhoşken şakalaşmanın eğlenceli olduğunu inkâr edemem. Elbette ateşli bir erkeğin açık çekiciliği egomu yükseltiyor, ama bu ilginin bana sadece küçük bir kız gibi bakan, varlığımın baş belasından gelmesinin ekstra çekici bir yanı var. Kıyafetim için Hailey'e zihinsel bir teşekkür gönderiyorum.

Bardaki yerimize doğru yürürken, odanın diğer ucundan koltuğumun çok çekici bir sarışın tarafından devralındığını fark ediyorum -şu anda Tristan'a asılıyor.

Kaşlarımı çattım. Sadece birkaç dakikalığına gitmiştim ve şimdiden yerime mi geçmişti? Tristan'ın özellikle barlarda kadınlar için bir mıknaş olduğunu bilmeme rağmen, sinirlilik damarlarımda cızırdamaya başlıyor. Aslında iyi bir sohbet ediyor olmamız hiçbir şeyi değiştirmiyor.

Kızı inceliyorum. Odadaki en güzel kızlardan biri; manken gibi bir vücudu ve onu sergilemek için giydiği minicik gümüş pullu kulüp elbisesi var. Uzun bacakları giydiği stilettolarla daha da uzamış. Koyu vampir dudakları ve boğucu, dumanlı gözleriyle makyajı mükemmel ve sarı saçları uzun boynunu ve ince omuzlarını ortaya çıkaran yüksek bir midilli ile geri çekilmiş. Koltuğumu devraldı ve şu anda Tristan'a o kadar yaslanmış durumda ki göğüsleri göğsünün yan tarafına doğru bastırılmış durumda. Bir kolunu Tristan'ın boynuna dolamış, diğer eliyle de Tristan'ın ön kolunda desenler çiziyor. Kulağına bir şeyler fısıldıyor.

Tristan, kız onu öpmeden başını yana çeviriyor ve hemen benimle göz göze geliyor. O zaman vücut dilinin sert olduğunu fark ediyorum - ona hiç dokunmuyor
-Ve aslında ondan uzaklaşmaya çalışıyor ve

bara sırtını dayadı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, neredeyse yalvarıyor gibi görünüyorlar.

İkisinin arasına bakarken kaşlarımın çatılması derinleşiyor.

Onda bir gariplik var.

Ve sonra aklıma geldi. Bu onun son eski sevgilisi, Sabrina. Onu hâlâ unutamamış olan ve şüpheli olmaması için onunla çok sık karşılaşan kişi.

Onun hakkında bildiklerim için hafızamı zorluyorum. Tristan'ın Jax'e başlangıçta onun ne kadar harika olduğunu anlattığını hayal meyal hatırlıyorum: Jax'in hiçbir şey aramadığını ve sadece fiziksel bir ilişkiden memnun olduğunu anlamıştı. Çoğu kızın yaptığı gibi onu "evcilleştirmeye" çalışmaması hoşuna gitmiş. Ancak birkaç hafta sonra aslında çok farklı bir oyun oynadığı ortaya çıktı. Tristan'ı kendine bağlamaya çalışmak yerine, UFC'ye girene kadar onun kuyruğuna takılmaya çalışıyordu ve orada baştan çıkarmak için "gerçek bir dövüşçü" bulmayı planlıyordu. O sadece bir WAG olmak istiyordu. Tristan, bir arkadaşına bunu söylediğini duyduktan sonra ondan ayrıldı.

Barın karşısından Tristan'a doğru bastırmasını izliyorum ve bu fikirden vazgeçmediğini fark ediyorum.

Bana tekrar bakıyor, hala yalvarıyor. 'Bana yardım et' dediğinde gözlerimi deviriyorum ve ellerimi yenilgiyle havaya kaldırıyorum.

Hailey'yi koruduğu için minnettar olduğumdan mı, yoksa Sabrina'nın ona asıldığını görmekten nefret ettiğimden mi bilmiyorum, ama ona ayak uydurmaya karar veriyorum.

Tristan'a doğru yürüyorum. Sabrina'yı tamamen görmezden gelerek Tristan'ın kalçalarına sarılıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum.

"Bebeğim," diye dramatik bir şekilde surat astım.

"Ayrılacağımızı sanıyordum."

Tristan'ın yüz ifadesi şaşkınlık ve eğlenceyle eşdeğer, ama bunu belli etmemek için kendini tutuyor. Ellerini kalçalarımın üzerinde kaydırıyor ve beni biraz daha yaklaştırarak sırtımı eğmeye zorluyor. Dudaklarının köşesinde bir sırıtma beliriyor.

"Özür dilerim bebeğim," diye cevap veriyor ve ben

sevecenliğindeki alaycılığı duyabiliyorum. O da biliyor ki
ben en son

Bir erkeğe asla bebek demem. "Haklısın, seni eve götüreceğime söz verdim."

Baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsüyorum ve öne doğru eğilip dudaklarımı yanağına değdiriyorum. "Güzel, çünkü bu gece denemek istediğim bir şey var," diye mırıldanıyorum, Sabrina'nın duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Tristan'ın keskin bir nefes alışını duyuyorum ve kalçalarımı sıkıca kavradığını hissediyorum. Sırıttıyorum ve çekilmeden önce kulak memesini hafifçe ısıtırıyorum.

Gözleri hala zevkle parlıyor ama şimdi arkalarında da için için yanan yoğun bir ateş var. Bakışları, arkasında ne olduğunu görmek için maskaralığımı yakmaya çalışıyor ve bir an için her şeyi taklit ettiğimi unutuyorum. Bakışlarında kayboluyorum. Birkaç saniyeliğine, tüm barda sadece iki kişi varmışız gibi hissediyorum.

"Umm, sen de kimsin?" Yanımdan bir ses duyuyorum. Şaşkın gözlerimi çok kızgın görünen Sabrina'ya çeviriyorum. Kollarını kavuşturmuş, gözleriyle ölmemi istiyor.

"Merhaba. Ben Remy," diyorum tatlı bir şekilde. "Onun kız arkadaşı."

Gözleri kısılıyor ve kulaklarından çıkan buharı neredeyse görebiliyorum. "Senden hiç bahsetmedi," diyor sıkıca.

Omuz silkiyorum ve seksi bir gülümsemeye Tristan'a dönüyorum. "Bu yeni bir şey. Ama bu kadar iyiyken..." Ona yaklaşırken usulca mırıldanıyorum, "...diğer herkesi unutuyorsun."

Ben izledikçe gözlerindeki ateş cehenneme dönüşüyor.

"Dinle, sürtük-" Sabrina başlıyor. Ama tehdidinin devamını beklemeden kendimi Tristan'dan kurtarıyorum ve geri çekiliyorum. Elini tutup nazikçe çekiyorum.

"Hadi bebeğim, gidelim buradan," diye sızlanıyorum. "Buranın havası çok plastik." Tristan kötü gizlenmiş hakaretlerime açıkça gülmekten bir şaka uzakta, ama yine de ayağa kalkıyor.

Öte yandan Sabrina, sözünü kestiğimde çileden çıkma konusunda yepyeni bir seviyeye ulaşıyor. Ellerimizi ayırıyor ve

Tristan'la aramıza girip yüzüme baktı.

"Kiminle uğraştığın hakkında hiçbir fikrin yok," diye hırılıyor. "Benim gibi biri yerine senin gibi çirkin bir lezbiyeni asla seçmez. Kendini utandırmayı bırak ve evine git."

Omzunun üzerinden Tristan'ın burun deliklerinin öfkeyle alevlendiğini görüyorum. Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama başımı hafifçe sallayarak onu durduruyorum.

Yüzüme çılgınca bir gülümseme yayılıyor - sanki yüzleştığım için mutluymuşum gibi. "Kiminle uğraştığımı çok iyi biliyorum," diyorum ona. "Kendini onun kariyerine bağlamaya çalışan ilk ilgi orospusu sen değilsin. Ve güven bana tatlım, onun dikkatini çekmek için sahte kelimelerden ve plastik bir askıdan daha fazlasına ihtiyacın olacak." Etrafımızdan kıs kıs gülüşmeler duyuyorum. Şok edici, kedi kavgamız biraz dikkat çekmiş. "Amatör ligdeki aptal narsistlerden birini denemeni tavsiye ederim. Muhtemelen senin gösterinin kandırabileceği tek kişiler onlardır."

Sabrina'nın gözleri öfkeyle parlıyor ve bana cevap vermek için ağzını açıyor. Ama bir kez daha sözünü kestim. "Tristan'dan uzak dur," diye hırladım. "Senin çaresiz kıcını bir daha onu takip ederken görmek istemiyorum. Ve eğer görürsem ya da bana bir daha elini sürersen..." Burunlarımız neredeyse birbirine değecek kadar ona yaklaşıyorum. Benden birkaç santim daha uzun olması umurumda bile değil - aşağıdan bile kendimi baskın göstermek için omuzlarımı nasıl dikleştireceğimi biliyorum. Gözleri korkuyla açılıyor. "...Seni o kadar kötü becereceğim ki bir daha asla kimse için yeterince güzel olamayacaksın."

Dehşete düşmüş bakışlarını tutuyorum, sabırla önce gözlerini kaçırmamasını bekliyorum.

Benden titrek bir adım uzaklaşıyor, gözleri Tristan ve benim aramda gidip geliyor. Sonra son bir ağırbaşlı görünme çabasıyla, dönüp uzaklaşmadan önce bir hışımla doğruldu. Yüzüme yapışmış muzaffer bir sırıtışla gidişini izliyorum.

"Vay anasını," diye fısıldadığını duyuyorum Tristan'ın çok içinde. Bana hayretle bakıyor. "Ondan gerçekten kurtuldun. Haftalardır bunu yapmaya çalışıyordum."

Gözlerimi devirip tekrar bardaki yerime oturuyorum ve Tristan'la birkaç dakika önce ne kadar yakın olduğumuzu unutmak için büyük çaba sarf ediyorum. Kalp atışlarımın yavaşlamasını sağlamaya çalışıyorum. Hatta işe yarayacağını umarak barmene iki tek atması için işaret bile ediyorum.

"Zavallı Tristan," diyorum alaycı bir şekilde. "Ona yaltaklanan çok fazla kadın var." Kaşlarını çatmasına sert bir sırtışla karşılık veriyorum.

"Hiç komik değil," diye homurdanıyor. Yanımdaki bar taburesine oturdu. "Berbat biriydi. Gerçek bir yasaklama emri olmadan ondan nasıl kurtulacağımı bulamadım." Bana sırtıyor, hâlâ etkilenmiş görünüyor. "Remy'yi onun üzerine salmam gerektiğini hiç bilmiyordum. Bunu başka birkaç kız için de yapmanı isteyebilirim."

Önümde beliren duble tekilayı mideye indirmeden önce ona ters ters bakıyorum. "Sen bir domuzsun," diye homurdanıyorum, likörün rahatlatıcı yanık hissiyle yüzümü buruşturuyorum. "Seni almasına izin vermeliydim."

Tristan'ın vücudunun bana doğru kaydığını hissediyorum. "Evet, neden beni almasına izin vermedin?" diye düşünüyor. "Bu benden uzaklaştırdığın ikinci kadın oldu. Daha iyi bilmesem, kıskanç olduğunu söyledim."

Plasebo etkisi mi yoksa tekila beni gerçekten çoktan etkiledi mi bilmiyorum ama ekstra alkol dozu beni mükemmel çakırkeyif kategorisine yerleştiriyor - ki bu benim en sevdiğim sarhoşluk seviyesi, çünkü sonunda mutlu oluyorum ve başka hiçbir şeyi umursamıyorum.

Damarlarımda dolaşan vızıltıdan cesaret alarak Tristan'ı düşünceli bir şekilde incelemek için dönüyorum. "Belki de kız kardeşime yardım ettiğin için sana borcumu ödemeye çalışıyordum," diye dürüstçe cevap veriyorum. Biraz daha yaklaşıp fısıldıyorum: "Belki de ikimiz arasında kovalayan ben değilimdir."

Gözlerinde artık hiç eğlence yok - sadece birkaç dakika önceki cehennem tüm gücüyle geri döndü. I

Onun ateşiyile sarmalanmanın yoğunluğu karşısında nefes alamıyor, başka tarafa bakamıyordu.

Gözleri dudaklarıma kayıyor. Bakışlarındaki açlık kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor.

Büyüyü bozmak için bir şey, herhangi bir şey söylemeye çalışıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor. Dudaklarımı yalıyorum ve tekrar deniyorum.

Dilimin alt dudağımda gezindiğini görünce Tristan'dan alçak bir hırıltı yükseldi. Elindeki kadehi sıkıca kavırıyor. Eğilmeye başladığında nefesim kesiliyor.

"Kahretsin, siz ikiniz bar draması için mıknatıs gibisiniz."

İrkilerek sıçradım. Tristan ve ben şaşkın bakışlarımızı sarhoş Aiden'a çevirirken hızla birbirimizden uzaklaşıyoruz.

Sadece kıkırdıyor. "Önce o adam Remy'nin peşine düştü, sonra da bugün Tristan'ın sapığı ortaya çıktı. Birbirinizin koruması olmalısınız." Ve Tristan'ın omzuna bir şaplak atıp, sözünün kesilmesinden tamamen habersiz bir şekilde uzaklaşır.

Neyse ki, onun davetsiz misafirliği beni az önce içinde bulunduğum büyüden kurtarmaya yetti. Ayağa kalkarken endişeyle Tristan'a bakıyorum. Birkaç dakika içinde gerçekten sarhoş olmak üzereyim ve bu bardan çıkmam gerektiğini hissediyorum.

Tristan dışında her yere bakarak, "Ben eve gidiyorum," diyorum. "Aiden haklı, bu hafta sonu yeterince heyecan yaşadım. Seninle evin etrafında görüşürüz." Gruptaki diğer arkadaşlarımı bulmak için bara dönüyorum.

Ben uzaklaşmadan Tristan'ın bileğimi hafifçe kavradığını hissediyorum. "Orada yalnız kalmanı istemiyorum," diyor sertçe. "Seni ben götüreceğim."

Sonunda dönüp ona bakıyorum. Alkolün etkisiyle mi yoksa sesindeki koruyucu tondan mı bilmiyorum ama başımı sallayarak kabul ediyorum.

Kolumu bırakmadan, beni peşinden sürüklemeyen önce kalan duble içkiyi içiyor. "Hadi buradan siktir olup gidelim," diye mırıldanıyor.

Aiden ve Max'in grubumuzdan geriye kalan tek kişiler olduğunu çabucak fark ediyoruz. İkisi de sarhoş bir tartışmaya dalmış durumdalar -büyük ihtimalle boks ve güreş hakkında, eğer bu adamları biraz tanıyorsam. Sadece çekici, bekâr bir kadın onları sohbetlerinden koparabilirdi.

Onları rahatsız etmek yerine hesaplarımızı ödeyip dışarı çıkıyoruz. Tristan telefonundan Uber çağırırken ben kaldırımda garip bir şekilde duruyorum. Ve birden fark ettim ki: Şu anda onun yanında nasıl davranmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok. Akşamın tamamından dolayı kamçı yemiş gibi hissediyorum ve ayrılacağımı söylediğimde bunun nedeni çoğunlukla dışarı çıkıp temiz hava almak ve bir dakikalığına düşüncelerimi boşaltmak istememdi. Ama şimdi Tristan benimle ve ben bunların ikisini de yapamayacakmışım gibi hissediyorum.

Hailey'i koruması ve ardından Sabrina ile olanlar arasında, şimdi arkadaş olmamız mı gerekiyor? Sahte kız arkadaş rolü beni bundan tamamen uzaklaştırmadan önce bardaki oyunuyla rahat, oldukça agresif olmayan bir akışımız varmış gibi hissediyorum. Tristan mı daha seksi oldu yoksa ben mi sandığımdan daha tipsizim bilmiyorum ama her iki durumda da arzunun tadının beni boğduğunu hissedebiliyorum. Kalçalarımı sıkıca kavrayan ve beni kendine çeken ellerini hatırladıkça yüzüm kızarmadan ona bakamıyorum bile.

Kaldırımda durmuş kendimle iç savaşımı sürdürürken, göz ucuyla tanıdık bir yüz fark ediyorum. Hafifçe dönüyorum ve Sabrina'nın bir grup kız arkadaşıyla birlikte caddenin diğer tarafında olduğunu fark ediyorum.

Ben onu fark ettiğim anda o da beni görüyor. Gözleri benden Tristan'a kayıyor ve ben bir sarsıntıyla gördüğünü sandığı şeyin Tristan'ın beni gece için eve götürmesi olduğunu anlıyorum. Her ne kadar ikimiz de arabaya binecek ve gerçekten aynı yere gidecek olsak da, kollarımı kendime sarmış bir şekilde garip bir şekilde kenarda durursam, az önceki sahte kız arkadaş hikayem muhtemelen pek işe yaramayacak. Eğer seks vaadiyle onun kız arkadaşı olsaydım, büyük ihtimalle onun peşinden giderdim.

Dişlerimi gıcırdatmadan ve yapmak üzere olduğum şey için kendimi çelikleştirmeden önce sadece bir kalp atışı için tereddüt ediyorum. Tristan'a olan sarhoş çekiciliğimin bu sefer beni performansımdan uzaklaştırmaması için hızlıca bir dilek tutuyorum.

Önünde durmak için adım atıyorum ve kollarımı gergin bir şekilde beline doluyorum. Tüm dikkatini çekmek istiyormuşum gibi görünmek için başımı yukarı eğiyorum.

Tristan şaşkınlıkla telefonundan başını kaldırıyor ama bedenimi onunkine yaklaştıramıyordum için kollarını önümden çekiyor. Telefonunu tutmayan elinin kalçama dayandığı yerde benim elbisemin içinde bile karıncalanıyor. Şaşkınlıkla bana bakıyor ve ben de ona bu kadar yakın olduğum için rahat bir sıcaklık hissetsem de aynı şekilde hissetmekten kendimi alamıyorum. Aklımın bir köşesinde, bu gece ikinci kez bu kadar yakın olduğumuz ve ikimizin de bundan pek rahatsız olmadığı belli belirsiz canlanıyor.

"Ben... um... Ben düşündüm ki..." Kekeliyorum. Şu anda söylemem gereken o kadar çok şey var ki. Ona Sabrina'nın bizi izlediğini ve bu maskaralığı sürdürmemi isteyeceğini tahmin ettiğimi söylemek istiyorum - muhtemelen eve birlikte gidiyormuşuz gibi görünmeye çalışmalıyız. Ama tekila artık damarlarımda dolaşıyor ve sarhoş mu hissediyorum yoksa sadece onun yakınlığından mı sarhoş oluyorum anlayamıyorum. Birdenbire her düşünce aklımdan uçup gidiyor ve tek düşünebildiğim mavi gözlerinin gözlerimi delip geçtiği ve dudaklarının sadece bir nefes uzakta olduğu.

Bu düşünceyle bakışlarım onun ağzına düşüyor. Kalbim o kadar yüksek sesle atmaya başlıyor ki duymasından korkuyorum ama istesem de bedenimin onunkine doğru çekilmesini engelleyebileceğimi sanmıyorum.

Bakışlarım tekrar gözlerine yöneliyor ve onun beni incelediğini, şaşkın ve aç bir şekilde baktığını görüyorum. Bu bakış bana ayak parmaklarımda üzerinde yükselme ve dudaklarımı onunkilere bastırma güvenini veriyor.

Temasla birlikte gözlerim kapanıyor. Dudakları yumuşak ve sıcak, vücudumda rahat bir vızıltı dolaşıyor. Hissediyorum

Tristan'ın eli kalçamda sıkılaşıırken ağzı benimkine doğru hareket etmeye başlıyor. İç çekiyorum ve öpücüğün içine yerleşiyorum.

Nazıkçe üst dudağını, sonra da alt dudağını öpüyorum. Duraklıyorum, öpücüğü derinleştirmek için ağzımı açmadan önce sadece bir an kendimden emin değilim. Dillerimiz birbirine değiyor ve bu his nefesimi kesiyor.

Tristan'ı da etkiliyor gibi görünüyor. Öpüşmemiz yoğunlaşıp dillerimiz birbirine dolanmaya başladığı anda göğsünden derin bir inilti yükseliyor. Kalçalarımı sıkıca kavıyor ve beni öne doğru çekiyor, böylece aramızda bir santim bile boşluk kalmıyor. Başını eğiyor ve açgözlülükle öpücüğün kontrolünü talep ediyor. Minnettar bir ürpertiyle ona bu gücü veriyorum.

Dudaklarımı yalıyor, daha da açılmaları için ikna ediyor. Dilinin her darbesi içimde bir şimşek çakmasına neden oluyor, içime bir sıvı ısı daha hücum ediyor. Bu öpücüğün gücünün beni tamamen yok etmesi uzun sürmüyor, başım dönüyor ve dizlerim güçsüzleşiyor ve nefessiz kalıp Tristan'ın beline yapışıyorum.

Başladığım işi bitirmek için beni bir ara sokağa sürüklemesini talep etmeden önce bir şekilde öpüşmeyi bitirmeyi başarıyorum. Ona bakabilmek ve ona söylemek istediğim ama şu anda tam olarak hatırlayamadığım bir şeyi söyleyebilmek için yeterince geri çekiliyorum.

O da en az benim kadar nefessiz kaldı. Kaldırımın önünü kapattığımız ve insanları etrafımızda yürümeye zorladığımız gerçeğinden tamamen habersiz bir şekilde orada duruyoruz ve ciğerlerimize hava çekip az önce olanları anlamaya çalışırken birbirimize bakıyoruz. Kafası tamamen karışmış görünüyor ama sanki bana bir santimden fazla yer vermek istemiyormuş gibi elleri kalçalarımı tutmaya devam ediyor.

Çünkü ikinci raunda girmek istiyor gibi görünüyor.

Düşünce karmaşamızdan şok olduk.

Tristan'ın telefonu çalar. Sanki daha önce hiç telefon görmemiş gibi elindeki telefona bakıyor ve şimdi onunla ne yapacağını anlamaya çalışıyor.

Tiz ses beni transımdan çıkarıyor. Tekila ya da şehvet sarhoşluğundan hâlâ sersemlemiş bir halde kucağından sıyrılıyorum. Tristan'a söylemeye çalıştığım şeyin hatırasıyla birlikte duyularımın bana geri geldiğini hissediyorum. "Sabrina bizi izliyordu," diyorum ona aceleyle. Yaptığım şeyin bir nedeni olduğunu anlamasını neden istediğimden emin değilim ama aniden hareketlerimi açıklama ihtiyacı hissediyorum.

Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırıyor. Sonra gözleri etrafa dalıp söz konusu kızı arıyor ve onu bulmuş gibi görünüyor çünkü bakışları hemen sertleşiyor ve yüzünde bir çatıklık oluşuyor. Sanırım Sabrina'yı kastediyor ama bana döndüğünde o kızgın ifade bana yöneldiğinde daha da öfkeleniyor.

Sonunda telefona kısa bir "Alo?" ile cevap verdi. Benden uzaklaşıp sokağa bakıyor.

Yüzüm utançtan alev alev yanarken sertçe yutkunuyorum. Onu öperek duruma yardımcı olduğumu düşünmüştüm ama tepkisine bakılırsa her şeyi yanlış değerlendirmişim. Ondan bir adım daha uzaklaşıyorum.

Kısa bir telefon konuşmasının ardından bana dönüyor ve başını omzunun üzerinden sallayarak önümüzde duran arabayı işaret ediyor. "Bu biziz. Binin," diyor sert bir sesle. Ses tonunda kesinlikle bir ısırik var.

Eve dönüş sessiz bir yolculuktu. Bardaki son içki nihayet kan dolaşıma karışmış gibi görünüyor çünkü dudaklarımın hâlâ karıncalanmasına ve Tristan'ın parmaklarının kalçalarımın iz bırakmasına rağmen omuzlarım gevşiyor ve yanımda oturan çatık kaşlı adamı unutuyorum. Hatta öpüşmemizden sonra sinirlendiğinde Tristan'dan kaçmak için duyduğum ani çaresizliği bile unutuyorum. Göz ucuyla Tristan'ın çenesinin sertliğini ve kalçalarını tutuşundaki gerginliği görebiliyorum. Ayık olsaydım, muhtemelen bir dakika içinde nasıl olup da baştan çıkarıcı bir beyefendiden her zamanki duygusuz, baş belası haline dönüştüğünü anlamaya çalışırdım. Ama değilim, onun yerine iç çekip gözlerimi kapatıyorum.

Evin önüne geldiğimizde Tristan şoföre teşekkür ediyor ve arabadan iniyor. Eve doğru yürümeye başladığında sessizce arkasından takip ediyorum. Neredeyse kapıya varmıştık ki klişe bir sarhoş gibi ayağım takıldı ve öne doğru düştüm.

Tristan yüzüm kaldırımla buluşmadan önce beni yakalıyor ve ayağa kaldırıyor. "Tanrım, dikkat et," diye bağırarak beni ayaklarımın üzerinde sabitledi. "Bir saniyeliğine de olsa sakarlık yapmasan olmaz mı?"

Bir an onu inceliyorum, sonra iç çekiyorum ve onunla kavga etmemeye karar veriyorum. Öfkelenmediğim ve agresif karşılıklar vermediğim için alkolü suçluyorum -ya da övüyorum-. Savunmacı hissetmek yerine, aniden umursamadığımı fark ediyorum.

Ne yaptığımı düşünmeden ona yaklaşıyorum ve ruh halindeki ani değişimi anlamaya çalışarak parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Kaşları şaşkınlıkla havaya kalkıyor ama kıpırdamadan duruyor ve saç telleriyle oynamama izin veriyor. Damarlarımda dolaşan tekila olmasaydı, ona bu şekilde dokunmama asla izin vermezdim. Ama şu anda bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyorum.

"Her zaman bu kadar kötü olmak yorucu olmalı," diyorum düşünceli bir şekilde. Gözlerinde bir şey parlıyor, ama adını koyamıyorum ve sonra aynı hızla kayboluyor.

Normal sınırlarımızı ne kadar aştığımdan tamamen habersiz bir şekilde ona sırtımı dönüyorum. "Biraz daha az alaycı olsan çok daha ateşli olacağından bahsetmiyorum bile," diye sesleniyorum omzumun üzerinden. Sarhoş bir halde anahtarlarımı kilide sokmakla o kadar meşgulüm ki, dürüst yorumum karşısında gözlerinin açıldığını fark edemiyorum.

"Ha!" diye haykırıyorum muzaffer bir edayla, kapıyı itip açıyorum ve içeri adım atıyorum. Ama daha iki adım atamadan kendimi duvara doğru itilmiş hissediyorum, Tristan'ın vücudu sıkıca benimkine bastırıyor. "Hey!" diye bağırıyorum. Karamsar ifadesi gitmiş, yerine çok iyi tanıdığım kendini beğenmiş yüzü gelmişti.

"İyi bir adam olsaydım benden nefret ederdin," diye söyleniyor.

Gözlerimi devirerek onu üzerimden itmeye çalışıyorum. "Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz, çünkü senin iyi bir adam olman benim 'kelimenin tam anlamıyla' kelimesini yanlış kullanmam kadar olası." Kızların bu kelimeyi gerçek olmadığı çok açık olan bir şeyi tanımlamak için kullanmalarından ne kadar nefret ettiğimi bildiği için sırtlıyor.

"İtiraf et," diyor usulca, bedeniyle beni duvara doğru daha sert iterek. Yüzü yüzüme yaklaştığında nefesim kesiliyor. "Beni olduğum gibi seviyorsun."

"Ben- ben-" beynim artık tutarlı bir cümle kuramıyor gibi görünüyor. Tek yapabildiğim aç bakışlarına bakmak ve beni şu anda bu duvara yaslayıp sıkmesinin nasıl bir his olacağını hayal etmemeye çalışmak.

Dudakları yanağıma değiyor, aynı anda parmaklarıyla kalçalarımı yoğuruyor. Her dokunuşu, nefesinin her fısıltısı, bacaklarımın arasında büyüyen sıcaklığı daha da açığa çıkarıyor.

"Birinin sizin için sandalyenizi çekmesini ya da ne yemek istediğinizi sormasını istemezsiniz," diye devam ediyor. "Sizin izninize ihtiyacı olmayan birini istersiniz. Yaptığın saçmalıkları sana söyleyecek birini." Parmaklarını saçlarıma doluyor ve başımı geriye çekiyor. Şaşkınlıkla nefesim kesildi. "Aptalca davrandığında sana şaplak atacak birini istiyorsun."

Dudaklarımdan dökülen iniltiyi zapt edemiyorum. Bacaklarımı sıkıyor, bir yanıt düşünmeye çalışıyor ama başaramıyorum. Cevabımı beklemek için geri çekildiğinde, hiçbir kelimenin onun dile getirilmemiş sorusuna cevap veremeyeceğini biliyorum.

Bu adamla ilgili nefret ettiğim o kadar çok şey var ki... Kibirli, bencil ve kaba. Kadınları seks için kullanan bir oyuncu ve aslında umursadığı tek şey kavga etmek. O bencilliğin tanımı. Onu kendimden uzaklaştırmalı, siktir olup gitmesini ve haftanın geri kalanında evin kendi tarafında kalmasını söylemeliyim. Tadının nasıl olduğunu ya da sikişinin içimde nasıl hissettireceğini düşünmemeliyim. Beni ne kadar sert boşaltabileceğini merak etmemeliydim.

Ama sözleri bana ondan nefret etmeme neden olan alfa özelliklerinin aynı zamanda dizlerimin bağıını çözen özellikler olduğunu hatırlatıyor.

O anda fark ediyorum ki, her hakaret, her şaka, her alaycı yorum, bu hafta cinsel gerilimimizi artıran şeydi. Onun alfa kişiliği aramızdaki ateşi körükleyen şey. Biri olmadan diğerine sahip olamazdık. Ve ben bu ateşle savaştıktan umutsuzca, acı verici bir şekilde yoruldum.

Tekiladan mı yoksa başladığımız öpüşmeyi bitirme ihtiyacından mı bilinmez, artık bununla savaşmak istemediğime karar veriyorum.

Öne doğru öğreniyorum ve dudaklarımı kabaca onunkilere bastırıyorum, ellerim gömleğini yumrukluyor. Vücudumu olabildiğince onunkine yaklaşıtıyorum - aniden, yeterince yaklaşamıyor gibi görünüyorum. Aramızdaki gerilim nefesimi kesiyor. Dokunduğumuz her yer yanıyormuş gibi hissediyorum. Dudaklarımı ayırıyorum, dilim onunkini okşamak için ileri atılıyor.

İnliyor ve ağzını açıyor. Beni duvara doğru daha sert itiyor - sanki o da yeterince yaklaşamıyor. Öpüşü acımasız ve agresif, dudaklarımın moraracağını biliyorum ama umurumda değil. Şu anda onun tüm sertliğini istiyorum.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, eli boğazımın önünü kavramak için yukarı fırlıyor ve başımı duvara doğru itiyor. Zevkle inliyorum. Tepkime sırtıyor ve beni tekrar öpüyor.

"Az önce başladığın şeyden pişman olabilirsin," diye dudaklarıma karşı homurdanıyor. "Nefret seksi yoğun olabilir. Ve birbirimiz hakkında hissettiklerimizle, seni zevkten öldürebilirim."

Kibirli vaatleri amımın zonklamasına neden oluyor, çünkü tam olarak söylediği gibi yapacağından hiç şüphem yok.

"Kapa çeneni," diye çıkışıyorum ve dudaklarını tekrar kendime çekiyorum.

TRISTAN

Sanki vücudum kendi başına hareket ediyor çünkü hâlâ beni öpmesine bir anlam veremiyorum. Tüm gece duygu karmaşası içinde geçti ve sanırım beynimin buna yetişmesi biraz zaman alıyor. Ama inkar edilemez olan tek şey, onu barda gördüğüm andan beri Remy'ye karşı sert olduğum gerçeği. Onu iş için etek giyerken görmüştüm ama bu geceki gibi giyinmiş halini hiç görmemiştim. Barın karşısına geçip onu bu dar elbisenin içinde gördüğümde neredeyse aklımı kaçıracaktım.

Yine de bu konuda bir şey yapmayacaktım. Bu gece ona yaklaşmayacaktım bile. Onu kendi halinde, çakırkeyif, mutlu ve arkadaşlarıyla iyi vakit geçirirken izlemekle yetinecektim. Onu sadece ciddi ya da kızgın gördüğümü fark ettim ama mutluluk ona çok seksi görünüyordu. Sadece onu biraz izlemek istedim.

Ama sonra o pislik kız kardeşine elini uzattı ve ben de karışmadan edemedim. İnsanlar zampara olduğumu düşünebilir ama asla izin vermeyeceğim tek şey kadınlara karşı saygısızlık ya da şiddettir. Ya da değer verdiğim herhangi birine, ama özellikle de Hailey gibi istismarın ne olduğunu göremeyen bir kadına. Etrafımdaki insanları korumaktan başka bir şey yapmam.

Remy'nin benden hemen önce devreye girmek üzere olduğunu gördüğümde de büyük bir haz duydum. Sevdiği insanlara son derece sadık olduğunu biliyordum ama kız kardeşi için yetişkin bir adamla birlikte olabileceğini görmek bambaşka bir şeydi, sonuçları ne olursa olsun. Kız kardeşinin erkek arkadaşım dediği o bok çuvalına bu kadar öfkeli olmasaydım, bir içkiyle arkama yaslanıp o adama haddini bildirmesini izleyebilirdim.

Etkilendim ve Sabrina akşamki etkinliklere katıldığında bu his on katına çıktı. Remy'nin ondan kurtulmama yardım etmek gibi bir zorunluluğu yoktu ama iyi ki etmişti. O kız en başından beri baş ağrısından başka bir şey değildi. Evet, yatakta iyiydi ama benden bir şey istemediğine beni ikna etmeye çalıştığı ilk andan itibaren onda bir terslik olduğunu anlamıştım. Ondan ayrıldığımda beni rahat bırakmaması ve şehirde "tesadüfen" benimle karşılaşmaya devam etmesi, içgüdülerimin haklı olduğunu bir başka kanıtıydı. Gerçekten de bir noktada uzaklaştırma emri çıkartmak zorunda kalacağımı düşünüyordum.

Remy'nin de bu gece bana biraz saygı duyduğu için bana yardım ettiğini düşünmek istiyorum. Sadece kız kardeşine yardım ettiğim için değil, aynı zamanda barda oynadığımız o saçma varsayım oyunuyla onu yanımda rahat hissettirmeyi başardığım için. Belki de sonunda her zaman sandığı kadar kötü bir adam olmadığını görmeye başlamıştır. Belki de sadece bencil bir piç değil, sadık ve koruyucu biri olduğumu fark etmiştir. Aynı şekilde ben de onun bir zamanlar düşündüğüm kadar şirret olmadığını anlamaya başlıyorum - sadece savunmaya geçtiğinde öyle görünüyor. Ama onu bana yardım etmeye iten şey her neyse, kucağıma oturduğu anda anında minnettar hissettim. Minnettar... ve başka şeyler.

Bunu sadece Sabrina yanımda durduğu için yaptığını biliyordum ama kollarımda kendini çok iyi hissediyordu. Onu daha da yakınima çekmekten kendimi alamıyordum, çünkü o bana sarıldığında nefes alış verişimin hızlanmasına engel olamıyordum.

kulağıma fısıldamaya başladı. Bu yakınlıktan benim kadar zevk alan bir yanı olup olmadığını anlamak için çok uğraştım ama Sabrina hâlâ oradayken bunu anlamam mümkün değildi.

Sokakta beni öptüğünde cevabımı aldığımı sanmıştım. Barda aramızda hissettiğini bildiğim ateşle hareket ettiğini düşünmüştüm. Ve lanet olsun, o sıcaklık beni öptüğünde patladı. Genelde öpüşmeyi pek sevmem -diğer pek çok cinsel aktiviteden daha samimi hissettirir- ama o anda tek yapmak istediğim buydu. Remy'nin dudaklarına doyamıyordum. Onun da benimle aynı şeyleri hissediyor olmasından dolayı çok rahatlamıştım. Ve geri çekilip bana bunu sadece Sabrina izlediği için yaptığını söylediğinde, bu rahatlama daha önce hiç hissetmediğim bir ölçekte öfke ve aşağılanmaya dönüştü.

Ama eve döndüğümüzde, bunun sadece benim kafamda olamayacağını anlayacak kadar sakinleşmeyi başardım. Aramızdaki cinsel gerilimi hisseden tek kişi ben olamazdım. Ve tamamen fiziksel olsa bile, Remy hala benden hoşlanmasa bile, aramızdaki bu şeye boyun eğmek istediğini biliyordum. Günlerdir, muhtemelen yıllardır büyüyordu - sadece ne olduğunu bilmiyorduk çünkü sözlü tartışmalarımızla gerçeği saklıyorduk.

Ama artık yok. Artık bu gerilimin etrafında dans etmek yok. Artık cinsel imaların, şakaların ya da küçümseyici iğnelemelerin arkasına saklanmak yok. Eve girdiğinde bir karar vermesi gerektiğine karar vermiştim: ya o da hissettiğini kabul edecek ya da beni yüzüme karşı reddedecekti.

İlk gerçek hamleyi onun yapmasına ihtiyacım vardı. Sadece içtiği için değil, esas olarak beni istemesini istediğim için. Benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı olduğunu göstermesini istedim. Ve şimdi beni öptüğüne göre, durabileceğimi sanmıyorum.

Sanki vücudumda elektrik akımları varmış gibi hissediyorum. Şu anda, elim boğazının etrafında kıvrılmışken ve çene çizgisini ısırırken, onu çalıştırıyor

Elleri belimde aşığı yukarı dolaşıyor. Bana dokunduğı her yerden enerji yayılıyor. Boynunda özellikle hassas bir noktaya dokunduğumda parmaklarını kalçalarımaya geçiriyor ve bir iniltiyle kendini bedenime daha sıkı bastırıyor.

Bu hareket aletimin olduğundan daha da sertleşmesine neden olurken homurdanıyorum. Kot pantolonum beni kesiyor ve kendimi rahatsız hissetme noktasını çoktan geçtim. Eğer sikimi bir an önce çıkarıp onun içine sokmazsam, sanırım gerçekten aklımı kaçırabilirim.

Ama azgın çaresizlik duyularımda bile, önce Remy'nin gelmesini istiyorum. Önce onun gelmesine ihtiyacım var. Onun parmaklarımla, dilimin, sikimin etrafında spazm geçirmesi düşüncesine takıntılıyım. Dün geceden beri - bardan eve döndükten sonra onu neredeyse öptüğümünden beri - kontrolünü kaybettiğinde neye benzediğini bilmek için ölüyorum. Daha iyi bir karar vermeme rağmen, parmaklarımla üzerine boşalması düşüncesiyle mastürbasyon yapmama izin verdim. Ve şu anda, o ellerimin altındayken, umursadığım tek şey onun zevki.

Dudaklarıyla tekrar alay edene kadar boynunu yalıyorum. Hâlâ vişneli dudak nemlendiricisinin tadını alabiliyorum ama beni sokakta öptüğü zamanki kadar duyularımaya hitap etmiyor. Yeterince azaldı, öyle ki şimdi dilimde onun doğal, tatlı tadı var ve tekilanın hafif acısıyla karışıyor. Sarhoş edici bir kombinasyon ve bu gece beni neredeyse mahvedecek olan şeye geri döndüm. Başım ona dokunmayı, onu tatmayı, onu tüketmeyi ne kadar çok istediğimle dönüyor. Bir iniltiyle dilimi ağzına sokuyorum.

Kollarımaya teslim oldu. Hemen ardından dansımızı hızlandırmak için umutsuzca gömleğimi çekirtmeye başlıyor.

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "O kadar hızlı değil, Remy bebeğim," diye takılıyorum. "Bu işi aceleye getirmeyeceğim." Her iki bileğini de tutarak, bir elimle başının üzerinde sabitliyorum.

Azarlamam karşısında kaşlarını çatıyor ve elime karşı zayıf bir şekilde mücadele etmeye başlıyor. Ama çenesini, boynunu, köprücük kemiğini öptüğüm anda titriyor ve mücadele etmeyi bırakıyor.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyorum. "Acelen ne? Bütün gece bizim."

Sonra yavaşça diğer elimi vücudunda gezdirmeye başlıyorum. Hâlâ küçük siyah elbisesini giyiyor ama o kadar dar ki hayal gücüne pek bir şey bırakmıyor. Ayrıca göğüsleri tamamen gözümün önünde olacak kadar düşük kesimli ve tek düşünebildiğim, her detayına hayran kalabilmek için onları tamamen soymak için nasıl sabırsızlandığım.

Yavaşça göğsünün kıvrımını izliyorum, sonra daha aşağıya, yan tarafına iniyorum, sonunda kalçasının üst kısmına ve elbisesinin kenarına ulaşana kadar devam ediyorum. Kalçasını yumuşakça okşamaya başlıyorum. Daha sonra sertleşeceğim, ama şimdilik hafif dokunuşlarla onu kızdırmaktan zevk alıyorum. Sonra elbisesinin kumaşının altından bir parmağımı kaydırarak yumuşak tenini okşamaya devam ediyorum.

Nefesini dudaklarımla yakalıyorum. Bu fırsatı değerlendirip dilimi içeri kaydırıyorum, parmaklarımın tenini okşadığı gibi dilini de okşuyorum. Ağızlarımız çarpıştığında aramızdaki ateşin tadına doyamıyorum.

Elbisesini avuçluyorum ve birkaç santim yukarı çekiyorum. Sonunda ona dokunabilme, ne kadar ıslak olduğunu görebilme düşüncesiyle başım dönüyor. Barda üzerime çıkarken tek düşünebildiğim buydu. Bir saniye bile düşünmeden külotunu kaptım ve vücudundan yırttım. Bir inilti duyuldu ve dudaklarıma doğru solumaya başlarken başını öne eğdi, uzun, dalgalı saçları yüzünü çerçevelemek için öne düşerek darmadağınık görünümüne katkıda bulundu. Vücudunun ihtiyaçla titremeye başladığını hissedebiliyorum. Elim kalçasına götürüp yukarı doğru kaymaya başlıyorum ve yaklaştıkça nefesinin kesildiğini duyabiliyorum, çok yaklaşıyorum. Ama yine de ona istediğini vermiyorum.

"Tristan," diye tıslıyor sıkılmış dişlerinin arasından.

"Eğer önümüzdeki iki saniye içinde bana dokunmazsan,
yemin ederim

Bugün bize öğrettiğin dizinle sana vurmak için."

Çaresizliğine kıkırdıyor, benden istediği yerler dışında her yerine dokunmaya devam ediyorum. Uyluklarının içini, karnının alt kısmını okşuyorum, bazen nemli sıcaklığına tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorum ama ona asla gerçekten istediği şeyi vermiyorum.

"Yapmayacaksın," diye mırıldanıyorum kulağına. "Çünkü eğer yaparsan, senin tatlı amını neyle sikeceğim?" Ve sonra tam benim kirli sözlerime inlerken, parmaklarımı dudaklarının arasından kaydırıyorum ve ıslaklığını yarığı boyunca yayıyorum. Parmak uçlarım sırlıslam olduğunda, onları yukarı sürüklüyorum ve tembelce klitorisinin etrafında dönmeye başlıyorum.

İniltisi derinleşiyor ve başını duvara yaslayıp gözlerini kapatıyor. Tıkanmış klitorisine saldırmaya devam ediyorum, hala yavaş bir tempo kullanıyorum çünkü bunun onu kesinlikle çıldırttığını biliyorum.

Bunun benim oyunum olduğunu kabul ettiğine ve beni tekrar acele ettirmeye çalışmayacağına ikna olduğumda, bir parmağımı içine sokuyorum. Başparmağım klitorisine basılı kalıyor. Yavaşça içine doğru itmeye başlıyorum.

"Tristan," diye inliyor. "Yapamam... çok yavaş..."

O daha cümlesini bitirmeden bir parmak daha ekledim ve hızımı artırdım. Çaresizliğim de artıyor ve kendimi daha fazla tutamıyorum. Parmaklarım onun içine doğru ilerlerken dudaklarını ağızla öpüyorum.

Titremeye başladı ve yaklaştığını anladım. İnlemelerinden bunu hissedebiliyorum. Sırlıslam ve her saniye daha da ıslanıyor. Parmaklarımın içine girip çıkarken çıkardığı sesi duyabiliyorum ve bu da zaten sertleşmiş olan sikime kan gitmesine neden oluyor. Bana daha fazla erişim sağlamak için bacaklarını daha fazla açmaya çalışıyor - böylece ona ihtiyacı olan şeyden daha fazlasını verebilirim. Vücudu serbest kalmak için çaresiz. Her an boşalabilir.

Ve nabız noktasını ısırıldığım, ısıyor.

Orgazm olurken nefesi kesiliyor. Vücudu spazm geçirmeye başlıyor ve düşmesini engellemek için başının üstündeki ellerini sıkıca kavriyorum. İçeri ve dışarı itmeye

devam ediyorum

onu. Zevk dalgaları arasında, duvarlarının parmaklarımı tekrar tekrar sıktığını hissedebiliyorum, onun hissine hayret ederken inlememe neden oluyor.

Sonunda vücudunun titremesinin durduğunu hissediyorum. Ellerini bırakıyorum ve onun yerine kollarımı beline doluyorum; kendine geldiğini ve bacaklarını sabitlediğini hissedebiliyorum. Sanki yeni uyanmış gibi gözlerini kırpıştırarak açıyor.

Gözlerini tutarak elimi ağzıma götürüyorum ve parmaklarımdaki tadını yavaşça emiyorum.

"Olacağını bildiğim kadar tatlısın," diye mırıldandım.

Bana baktı, afallamıştı ve basitçe "Siktir" diye fısıldadı.

Kıkırdıyorum ve çene çizgisini öpüyorum. "Bu sadece ilkiydi bebeğim. Kemerini bağlasan iyi olur."

Sözlerim karşısında kızarıyor ve ellerini gömleğimde yumruk yaparak beni kendine çekiyor. "Hâlâ senden nefret ediyorum," diye mırıldanıyor ağzımı kendi ağzına doğru çekmeden önce.

Dudaklarına karşı sırtıyorum. "Daha azını beklemezdim." Beni öperken kot pantolonumun düğmelerini açmaya başladı.

"Remy..." Homurdanıyorum. Bu benim oyunum olduğu için ellerini uzaklaştırmaya çalışıyorum, ama şimdi ne istediği konusunda kararlı. Kot pantolonumu ve külotumu kalçalarımın üzerine itti bile, artık sikimi serbest bırakabilir. Elini etrafımda dolaştırırken inliyorum.

"Şimdi sıra bende," diye fısıldıyor dudaklarıma. Ve ben daha ne yaptığını anlamadan duvardan aşağı kayarak önümde diz çöküyor.

Ellerimi önümdeki duvara dayıyorum ve altımdaki manzaraya aval aval bakıyorum. Ayaklarımın dibindeki bu kadında çok kışkırtıcı bir şey var, şimdi sikimle duvar arasına sıkışmış olması daha da iyi.

Hiç vakit kaybetmeden ucumdaki pre-cum'u yalıyor. Bu his karşısında tıslıyorum, beni ne kadar etkilediğini ondan saklamaya çalışmakta şimdiden başarısız oluyorum. Son bir sırtısla beni dudaklarıyla örtüyor.

Gırtlacağına kadar taşaklarımın içine girene kadar ağzını santim santim şaftımdan aşağı indirmesi uzun sürmüyor. İrkilmiyor bile, sadece ucuna kadar geri çekiyor ve sonra uzunluğum ağzında tekrar kaybolana kadar tekrar aşağı dalıyor. Dudaklarını etrafımda sıkıyor ve ileri geri sallanırken sertçe emiyor.

"Siktir, Remy..." Dişlerimi sıkıyorum. Bu işte çok iyi.

Beni görmezden geliyor ve öfkeli temposuna devam ediyor, kalçalarım her seğirdiğinde ve ağzına daha derin girdiğimde inliyor. Neredeyse burada olduğumu unutmuş gibi görünüyor, sanki odaklandığı tek şey aletimin mümkün olduğunca çoğunu ağzına almak. Bu düşünce beni hemen boşalmaya itiyor.

Remy'nin çok iyi olduğunu aklımın bir köşesinde tutuyorum,

Bir zamanlar olabileceğini düşündüğüm iffetten çok uzak.

Sadece bir dakika sonra, daha fazla dayanamayacağımı fark ettim. Ağzı çok mükemmeldi. "Yeter," diye hırladım, geri çekildim ve onu ayağa kaldırdım. Kendi hırıltılı sesimi zar zor tanıyabiliyorum. Vücudu benimkine sıkıca yapışıyor, kolum otomatik olarak sırtına dolanıyor ve bana ne kadar kolay sığıdığını bir kez daha hatırlıyorum. "Eğer bunu yapmaya devam edersen, sikişme kısmına gelemeyeceğiz."

Yorumumu görmezden geliyor ve onun yerine elimi tutup sıcak amına doğru itiyor.

"Bunun beni ne kadar ıslattığını hisset," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. Ben de hissediyorum. Sırılsıklam oldu. Şimdi, birkaç dakika önce parmaklarıma boşaldığı zamankinden bile daha ıslak.

Sikimi emerken gerçekten bu kadar tahrik oldu mu?

Sikeyim. Boku yedim.

Birdenbire onunla dalga geçmeye ya da işleri ağırdan almaya hiç niyetim kalmadı. Onu arkamdan çekerek oturma odasına girdim. Oyun ve eğlence bitti. Aklımı kaçırmadan önce bu kızı becermem gerekiyor.

Kanepenin kenarında, önümde durması için onu döndürüyorum. Sırtı bana dönükken bir elimi karnına koyarak onu göğsüme doğru çekiyorum. Diğer elim kalçasını sahiplenici bir şekilde kavıyor. Boynunu ısıırıyorum, dokunuşumla ürpermesi hoşuma gidiyor.

"Bütün hafta boyunca seni bu kanepeye yatırmayı düşündüm," diye kulağına hırslıyorum.

Kafamı çok fazla kaybetmeden cebimden bir prezervatif çıkarıp kolçağın üzerine atıyorum. Tam onu aşağı itecekken folyoyu kapıyor ve bana göstermek için başını çeviriyor.

"Doğum kontrol hapi kullanıyorum," diyor kesin bir ifadeyle. "Ve prezervatiflerden nefret ederim. Ayrıca onları kullanma konusunda dindar olduğunu da biliyorum, bu da temiz olman gerektiği anlamına geliyor. Ben de öyleyim. Şu anda kullanmıyoruz."

Gözlerimi kırıştırdım, afallamıştım. Ama cevabımı bekliyordu, ben de bir kez başımı salladım ve sonra onu çıplak sikmeyi ne kadar çok istediğimi fark ettiğimde endişeyle yutkundum.

Paketi elinden alıp odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Başka bir şey söyleyemeden başının arkasından tutup aşağı doğru iterek onu kolçağın üzerine katlıyorum.

Elleriyle kendini yakalıyor ve otomatik olarak içime geri itiyor. Kıçını bana sürttüğünde inliyorum. Ama şu anda dinamiğimizdeki gücü yeniden kazanmam gerektiğini hissediyorum, bu yüzden geri adım atıyorum ve açıkta kalan kık yanağına bir tokat atıyorum.

Şaşkınlıkla bağırıyor, sonra hemen bacaklarını biraz daha açıyor, elbisesini kalçalarına doğru itiyor ve mükemmel kıçını daha fazla ortaya çıkarıyor. O kadar azgın ki vücudunun bana nasıl tepki verdiğini bile kontrol edemiyor.

Pantolonumu indirmeyi ve onu hemen orada kazığa oturtmayı düşünüyorum ama önce onu bir kez daha boşaltmam gerektiğine karar veriyorum. Arkasında dizlerimin üzerine çöküyorum ve yarığının uzunluğunu yalıyorum.

Ve ne kadar mükemmel tatlı olduğunu tattığımda hemen inliyorum

-Ve sırılsıklam. Parmaklarımda onu tatmak

Dilimi onun içine daldırma deneyimiyle kıyaslanamaz bile. Açlıkla onun uzunluğunu tekrar izliyorum.

Temasla inliyor ve bükülüyor, kanepeye düşmeden önce kendini zar zor yakalıyor. Kalçalarını cezalandırıcı bir şekilde kavriyorum ve dilimle onu kızdırmaya başlıyorum.

Kahretsin, tadı çok güzel. Bütün geceyi burada, onun arkasında geçirebilirim. Islak amcığını yalayıp şişmiş klitorisini emmek arasında gidip geliyorum ve dilimle girişini mızrakladığımda, tüm vücudunun titrediğini hissediyorum.

Artık acele etmiyorum. İkimiz de birbirimizin çaresizlik duygularını hissediyoruz ve ben de buna uygun olarak hızlı bir tempo tutturuyorum. Nefes alış verişinden yaklaştığını anlayabiliyorum. Nefes nefese, sırlıklam amını yüzüme doğru itiyor ve daha fazla sürtünme için yalvarıyor. Tam patlamak üzereyken başparmağımın ucuyla göt deliğine bastırıyorum.

Serbest bırakılmasıyla birlikte çığlıklar atıyor. Ben amının üstündeki sinir demetini tembelce dillemeye devam ederken o titriyor, inliyor. Tekrar aşağı indiğini hissettiğimde yavaşça bırakıyorum.

Ama o daha kendine gelmeden ben çoktan ayağa kalkmış ve pantolonumu yere itmiştim. Kalçalarını kavradım ve derinlere kaydım.

Ani saldırı karşısında nefesi kesiliyor, sonra hemen itişlerime karşılık vermeye başlıyor, kıcını geriye itiyor ve daha fazlası için yalvarıyor. İnliyorum ve daha da sert giriyorum.

Önümdeki manzaraya, onun orgazmıyla kaplanmış ve daracak amına girip çıkan sikimin görüntüsü ne bakmaktan kendimi alamıyorum. Elbisesi hâlâ üzerindeyken bile minik belinden dolgun poposuna uzanan mükemmel kıvrımları görebiliyorum. Her itişte yanakları kışkırtıcı bir şekilde titriyor. Bir tanesini sertçe tokatlıyorum ve nefesinin inlemeye dönüşen sesinin tadını çıkarıyorum.

"Çok derinsin," diye inliyor. Ellerinin kanepeyi karıştırmaya başladığını görüyorum, sanki bir şeyler bulmaya çalışıyormuş gibi

Tutunmak. Bu görüntü homurdanmama ve daha da derine inmemeye neden oluyor. "Aman Tanrım, Tristan."

Taşaklarımda salıverilmemin büyüdüğünü hissederken bir dizi mırıldandığım küfürle başımı geriye atıyorum. Önümde domaldığı anda bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum ama yine de bitirmeden önce tekrar boşalması gerekiyor.

Göğsüm sırtına yaslanana ve dudaklarım kulağına değene kadar öne doğru eğiliyorum. "Ne kadar iyi bir kızsın," diye fısıldıyorum. "Sikimi çok iyi alıyorsun." Elim beline dolanıyor ve klitorisine tekrar masaj yapana kadar aşağı kayıyor.

"Tanrım evet," diye inliyor. "Durma, çok yaklaştım..."

"Öyle olduğunu biliyorum," diye homurdanıyorum, onu biraz daha hızlı ovuyorum. "Ne kadar sırlıslıkam olduğunu, amının sikimin etrafında ne kadar sıkılaştığını ve tekrar boşalmaya hazırlandığını hissedebiliyorum. Harika hissediyorsun."

Dilimin boynu boyunca kaymasına izin verdim, tenini ısırdım ve onu çıldırtacak tatlı noktayı aradım. "Böyle sikilmeyi seviyorsun, değil mi? Ne kadar derine inebileceğimi, seni ne kadar sert alabileceğimi seviyorsun. Seni sikilmekten hoşlandığını bildiğim kadar sert sikebilirim."

Sözlerim karşısında inliyor, bu da onun zevkini mükemmel bir şekilde yakaladığımı itiraf etmem için yeterli bir sebep. Boynunda, kulağının hemen altında, derisini ısırp emdiğimde dizlerinin yeniden bükülmesine neden olan noktayı buluyorum. Düşmesini engellemek için diğer kolumu beline doluyorum ve parmaklarımın klitorisi üzerindeki öfkeli temposunu artırıyorum. Onun serbest kalmasını bir kadından istediğimi hiç hatırlamadığım kadar çok arzuluyorum. Eğer yakında onun zevk dalgalarını etrafımda hissetmezsem, gerçekten lanet olası aklımı kaybedebilirim.

Birden bu işi bitirmeye hazır oldum. Kalçalarını kavrayan elimi boğazına sarmak için yukarı kaldırıyorum. Sıkıyorum. "Sikimin üzerine boşalmanı istiyorum, Remy. Şimdi. Benim için gel."

Tutuşum ve sözlerimle altımda patlıyor. Orgazmı tüm vücudunu sarsarken amının beni sertçe sıkıldığını hissediyorum. Benim boşalmam onunkinden sadece birkaç saniye geride kaldı - kendimi patlatmadan onun sikime boşalma hissini atlatabilmem mümkün değildi. İnleyerek içine boşaldım.

Sırtına yaslanıyorum, yanağımı omzuna bastırıyorum. İkimizin de nefesleri düzensiz ve orgazmının artçı şokundan titrediğini hissedebiliyorum.

Ağırlığımla onu uzun süre sıkıştırmak istemediğim için doğrulup geri çekiliyorum. Göz ucuyla Remy'yi izlerken pantolonumu yeniden ayarlıyorum.

Ayağa kalkıyor ve üzerini örtmek için elbisesini hızla aşağı çekiyor. Yeni sikilmiş saçlarını düzeltirken, bakışlarımdan kaçındığını söyleyebilirim. Benden nefret ederek o kadar uzun zaman geçirdi ki ilişkimizdeki bu değişime nasıl tepki vereceğini ya da bunun ne anlama geldiğini bilmiyor.

Ben de bilmiyorum ama bildiğim bir şey var ki, hiç şüphe yok ki, bir kereden sonra duramayacağım. Sinirlerini yatıştıracak bir şey söyleyebilmek için beynimi zorluyorum.

"Remy, ben-" Başlıyorum ama sözümü kesiyor, sonunda bana bakıyor.

"Sorun değil, bunu yapmana gerek yok," diyor hemen. "Sadece... unutalım gitsin."

Söyleyeceği şeyi değiştirdi mi yoksa bana az önce yaptığımız şeyi unutmamı mı söylüyor bilmiyorum ama sormama fırsat kalmadan koridordan yırtık külotunu kaptığı gibi merdivenlerden yukarı fırladı.

Ve ben şok içinde, az önce olanları anlamaya çalışırken kalakaldım.

Lanet olsun. Jax beni öldürecek.

Ertesi sabah uyandığımdaya ikinci düşüncem buydu. İlki ise dün gecenin şimdiye kadar yaptığım en iyi seks olduğuydu. Saatler sonra Remy'nin amının beni sardığı düşüncesi yüzünden aletim hala taş gibi sert.

İnliyorum ve elimi yüzümden aşağı sürüklüyorum.

Birkaç nedenden dolayı pişman olmam gerektiğini biliyorum. Birincisi, Remy benden nefret ediyor. Ona birkaç orgazm yaşatmak bunu değiştirmeyecek. Bir diğeri, o aslında Jax'in küçük kız kardeşi. Onu takip edemeyeceğimi asla açıkça söylemedi, ama o adam onu delicesine koruyor ve ne olduğunu öğrendiğinde kesinlikle mutlu olmayacak. Ve en son ihtiyacım olan şey en iyi arkadaşımdaya aramın bozulması.

Ama lanet olsun, kendime engel olamadım. Bütün hafta uzun bir ön sevişme oyunu gibiydi. Dürüst olmak gerekirse, ilk tanıştığımızdan beri muhtemelen yıllarca süren bir ön sevişmeydi. Remy'nin ateşli olduğunu asla inkar etmedim ve nefret bile bir tutku biçimidir. İğnelemelerimiz ve dikenli hakaretlerimiz aramızdaki ateşi körükledi. Ve dün gece olanlardan sonra, ona hayır diyebilmem için hiçbir şansım yoktu. Dün gece, Remy'ye herhangi bir kadına ihtiyaç duyduğumdan daha fazla ihtiyaç duydum.

Sonunda ikimiz de pes ettiğimizde nasıl hissettiğimizi hatırlayınca tekrar inliyorum. Onun da benim gibi cazibeye karşı koymaya çalıştığını biliyorum - barda olduğumuz süre boyunca gözlerindeki kargaşayı görebiliyordum. Benden hoşlandığını itiraf etmek istemediğini ve asla Jax'i incitecek bir şey yapmak istemeyeceğini biliyorum. Ama bu... bu hafta aramızda gelişen şey çok fazlaydı. Sonunda yalnız kaldığımızda ikimizin de karşı koyabileceğini sanmıyorum.

Ve bu cazibeye kapılmak müthiş bir patlamayla sonuçlandı. On yıldır seviştiğim hiçbir kadınla böyle bir kimyam olmamıştı. Sanki ikimiz de tek kelime bile etmeden birbirimizin ne istediğini tam olarak biliyorduk. İlk kez seks yapmak genellikle en iyi ihtimalle uysal, en kötü ihtimalle de gariptir.

Dün gece bu teoriyi utandırdı.

Remy'nin dokunuşlarıma ne kadar duyarlı olduğunu izlemek büyüleyiciydi. Sanki ne istediğini tam olarak biliyordum ve vücudu ona bunu verdiğim için beni hemen ödüllendirecekti. Onun tahriklerini mükemmel bir şekilde saptadığımdan oldukça eminim ve dün gece gerçek arzularını ortaya çıkarmak için kesinlikle zorlayabilirdim, ama ona yakın olmak için o kadar çaresizdim ki, onu en yakın yüzeye becermek gibi tekil bir düşünceyi düşünecek kadar nefesimi tutamadım. Bunca yıl aramızdaki gerilimi tırmandırdıktan sonra, dün gece her durumdaki fiziksel yakınlıkla birleşince, ona dokunduğum anda patlamamış olmam bir mucize.

Aramızdaki kimya seviyesine rağmen, ona her dokunduğumda bunun bir olasılık olabileceğinden endişelenen bir yanım var.

Bu düşünceyle kaşlarımı çattım. Remy'yi bir kez becermek muhtemelen bir hataydı, ama iki kez kesinlikle kötü bir fikir olurdu. Dün gecenin içkinin, Sabrina'yla olan şeyin ve nefretten kaynaklanan tutkunun bir sonucu olduğuna kendimi ikna edebilirdim ama başka bir geceyi açıklayamazdım. Pek çok nedenden ötürü Remy'ye yaklaşmamalıyım.

Yataktan kalkıp spor salonuna gitmek için hazırlanırken kendimi bu gerçeği kabul etmeye zorluyorum. Dün geceki performansın tekrarlanmasını ne kadar istesem de, en iyi arkadaşımın çocukluk arkadaşıyla ilişkiye girerek işleri fazla karmaşıktırmaya ihtiyacım yok. Yaşananları bir daha asla yaşanmayacak tek seferlik bir şey olarak unutmalıyım. Vücudunun her zaman gizlice altımda olmak istediği konusunda haklı olduğumu kabul etmesine izin verdiği için onunla acımasızca dalga geçmeyeceğimi söyleyemem, ama Jax eve gelene kadar aletimi pantolonumun içinde tutabilirim. Remy evimde yaşarken sadece bir haftam daha var - elbette, o kadar uzun süre kendimi bir arada tutabilirim. Ondan sonra, birbirimizi sadece etrafta başka insanlar varken görmeye geri dönebiliriz, kazara bu çizgiyi tekrar geçme riskimiz yok.

Giymeyi bitirip spor çantama yedek kıyafetlerimi koyduğumda, ilk uyandığım andan daha iyi hissediyorum. Bu karar konusunda kendimi iyi hissediyorum. Dün gecenin olmasına izin vermemem gerektiği kadar, daha da kötüleşmesini engelleyebilirim. Ellerimi kendime saklayabilirim.

Onu tekrar domaltmayı ne kadar çok istesem de.

Çıkmak için yatak odamın kapısını açıyorum ama koridora çıktığım anda Remy'nin duvarımın diğer tarafına kadar geldiğini fark ediyorum. Hemen onun pürüzsüz teni, sıkı poposu ve ipeksi kahverengi saçları gözümün önüne geliyor. Ona şaplak attıktan sonra teninin nasıl pembeleştiğini, parmaklarıma boşaldığında artçı şokların vücudunda nasıl dolaştığını hatırlıyorum. Zevk çok fazla olduğunda sessiz kalmak için inlemelerini. Etrafımda ne kadar sıkı hissettiğini-

Sikimin hemen sertleştiğini hissedince inledim. Sikeyim. Çok fena sikildim.

REMY

Güneş ışığına ve şehrin sesine uyanıyorum. Sevdiğim bir şehirde alarmsız bir Pazar sabahı hissi, şu anda bilinçaltımı gıdıklayan alkol kaynaklı baş ağrısını görmezden gelmeme yetiyor. Küçük bir gülümsemeyle Jax'in yastıklarına geri sokuluyorum.

Ama sonra dün gecenin anısı tüm gücüyle geri geliyor ve hafif baş ağrım çok büyük, çok iğrenç bir ağrıya dönüşüyor.

Sikeyim. Dün gece Tristan'la seks yaptım.

İnledim ve başımı yastığın altına soktum. Ne düşünüyordum ki ben?!

Cevap, ben değildim. Cevap, şehvetle beslenen beynimin sonunda ona olan çekimimi harekete geçirmesine izin vermemdi. Ve şimdi bunun sonunu duymama asla izin vermeyecek.

Tristan'ın fethettiği kadınlardan biri daha olduğumu düşündükçe yüzüm kızarıyor. Onunla aynı yatağa giren kadınlar hakkında onca şey söyledim ve şimdi ben de onlardan biriyim. Onun kibri ve o lanet sırtışı tarafından baştan çıkarıldım.

Dudaklarımdan bir inilti daha dökülüyor. Kendini beğenmişliğinin muhtemelen on katına çıkmasıyla uğraşmak zorunda olmamın yanı sıra, onunla burada bir hafta daha geçireceğim. Tek başıma. Onunla

Aşağıya her indiğimde o kanepenin üzerine eğildiğim anı beynimde dolaşıyor.

Lanet olsun. Bu çok kötü.

Jax'in ne diyeceğinden bahsetmiyorum bile. Ona söylemeli miyim?

Tristan ona söyleyecek mi?

Son sorunun cevabının muhtemelen hayır olduğunu varsayarak kaşlarımı çatıyorum. Tristan'ın ölmek istediğinden şüpheliyim, çünkü Jax'e kız kardeşini becerdiğini söylemek dayak yemek için iyi bir yol. Ama bunu anlamamasının tek yolu Tristan'la aramızda hiçbir şeyin değişmemesi.

Tüm bu durumla başa çıkmanın muhtemelen en iyi yolunun bu olduğunu bilerek iç çekiyorum. Bu bir daha olmayacak gibi. Kısmen Tristan bir kere oldu ve bitti türünden bir adam olduğu için, ama aynı zamanda Tanrı biliyor ya bunun bir daha olmasına asla izin vermemem gerektiği için. O yüzden yapılacak en iyi şey hiç olmamış gibi davranmak.

Yatakta doğruldum, zihinsel olarak kendimi çelikleştirdim. Bunu yapabilirim. Tristan'a her zaman davrandığım gibi davranabilirim. Tek yapmam gereken ona ters ters bakıp birkaç hakaret savurmak. Çok kolay. Belki onu birkaç gün görmezden geldikten sonra, parmaklarıyla beni çığlık çığlığa orgazm ettiği görüntüsünü aklımdan çıkarabilirim. Zaten neredeyse spor salonunda yaşıyor; birkaç gün ondan uzak durmak çok zor olmamalı. Ve eğer onu görürsem, hiçbir şey olmamış gibi davranacağım. Sorun değil.

Ve bunun hayatımın en iyi seksi olduğu gerçeğini görmezden geleceğim.

İnliyorum ve yüzüstü yastıkların üzerine düşüyorum.

Neredeyse iki gün boyunca ondan uzak durmayı başardım. Mucizevi bir şekilde, Pazartesi akşamı geldiğimde spor salonundan çoktan ayrılmıştı, bu yüzden eve döndüğümde

onun sızmış olmasını bekliyordum. Hatta eve mümkün olduğunca geç gidebilmek için dersten sonra Lucy ile otoparkta oyalanıyorum.

Onun yerine, mutfak adasında oturduğunu görmek için ön kapıyı açtım. Donup kaldım.

"Hey," diye zorladım.

Hay sikeyim. Bu konuşmayı şimdi yapmak istemiyordum.

Tembel bir sırtışla telefonundan başını kaldırıyor. "Hey," diyor.

"Çoktan uyumuşsundur diye düşünmüştüm," diye kekeliyorum kendimi yemek yapmak için mutfağa gitmeye zorlarken.

Yüzündeki sırtış büyüyor. Tabii ki telaşlandığımı anlayabilir. "Bir gece daha benden kaçmayı mı umuyorsun?"

Ona ters ters bakıyorum ve dolapları karıştırmaya başlıyorum. Doksan saniye içinde yapabileceğim en hızlı proteinli yemek nedir? Bu odadan çıkmam lazım.

Fıstık ezmesini görüyorum ve bu gecenin PB&J gecesi olacağına karar veriyorum. Yeterince iyi.

"Peki beni daha ne kadar görmezden gelmeyi planlıyorsun? Sonsuza kadar mı, yoksa Jax eve gelene kadar mı?" diye soruyor, dikkatini yemeğine veriyor ama o aptal sırtışını yüzünde tutmaya devam ediyor.

"Seni görmezden gelmiyorum," diye çıkışıyorum. "Ama geçen gece yaptığımız şey..." Kahretsin, kekeliyorum. "Bu birdenbire senden hoşlandığım anlamına gelmiyor. Artık seninle takılmak istemiyorum." Fıstık ezmesi kavanozunu karıştırıyorum, buradan olabildiğince çabuk çıkmaya çalışıyorum.

"Remy, seviştik," diyor açık açık. "Hoşuna gittiğini kabul edebilirsin. İkimiz de gerçeği biliyoruz zaten. Artık bana biraz takıntılı olduğunu bile kabul edebilirsin." Biraz daha sırtırsa, yüzünün ikiye bölünebileceğini düşünüyorum.

"Kendini övme," diye hırlıyorum. Dikkatimi önümdeki ekmek parçasının üzerine jöle sürmeye veriyorum. "Sarhoştum ve azmıştım. Sen herhangi bir erkek olabilirdin." Duruyorum, öfkem sinirlerimin dağılmasına ve kendimi daha kontrollü hissetmeme neden oluyor. Tristan'a bakıyorum. "Dürüst olmak gerekirse

bütün gece oldukça vasattı. Takıntı haline getirmeye değmez."

Yalan söylüyorum ama bunu ona itiraf etme şansım yok. O geceyi düşünmeyi bırakmadığımı bilmesine gerek yok. O zamandan beri beni becereceği düşüncesiyle üç kez kendime dokunduğumu. Kendimi birkaç kez dudaklarıma dokunurken yakaladığımı, dudaklarının benimkilere ne kadar elektrik verdiğini hatırladığımı.

Hayır, bunu bilmesine gerek yok. Etkilenmediğimi, ilişkimizin her zamanki gibi öfkeli ve hakaret dolu olduğunu düşünmeye devam edebilir.

"Sen bir yalancısın," diye fısıldıyor kulağıma. İrkildim. Adanın etrafından dolaştığını fark etmemiştim bile.

Elleri kollarımın iki yanındaki tezgâhı kavırıyor ve beni etkili bir şekilde hapsediyor. Bana dokunmuyor ama dokunsa da olur, vücudunun benimkine yakın olan her santimetresinin farkındayım. Aramızdaki ateş nabız gibi atıyor ve nefesini açıkta kalan boynumda hissettiğimde ürperiyorum.

"Kendine yalan söylemeye çalışabilirsin ama ikimiz de o gecenin çok ateşli olduğunu biliyoruz," diye nefes alıyor tenime karşı. "Seni kanepenin üzerine yatırdığımda ne kadar ıslak ve sıkı hissettiğini hâlâ hatırlıyorum. Düşündükçe sikim kalkıyor."

Bir inlemenin ağzımdan kaçmasını engellemek için dudağımı ısııyorum. Bacaklarımı birbirine sıkıştırıyor ve aralarında büyüyen sıcaklığı görmezden gelmeye çalışıyorum. Nasıl oluyor da biri sadece müstehcen sözleriyle dizlerimin bağına çözebiliyor?

Parmağıyla önümdeki kavanozdan bir parça jöle alıyor. Ben daha ne yaptığını anlamadan alt dudağıma sürüp bir anlığına dokunmasına izin veriyor.

Dilim onu yalamak için otomatik olarak dışarı fırlıyor. Bu manzara karşısında hırlıyor. "O ağzın tekrar üzerimde olması için sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyor karanlık bir şekilde.

Gözlerimde yanan öfkeyle ona doğru dönüyorum. "Siktir git," diye hırlıyorum öfkeyle. "Ben senin beyinsiz oyuncaklarından biri değilim. Sırf bir gece sarhoşken seni

becerdim diye

artık beni istediğin zaman yatağına alabileceğin anlamına gelmiyor. Senden hâlâ geçen haftaki kadar nefret ediyorum, muhtemelen daha fazla. Bu yüzden, seni bir daha pantolonumun içine alacağımı sanıyorsan, aklını kaçırmışsın demektir. Bir hata yeter."

Beni tamamen hayal kırıklığına uğratacak şekilde gülümsemesi büyüyor. Öne doğru eğiliyor, dudakları neredeyse benimkilere değecek. Ama ona geri çekilme zevkini tattırmayacağım.

"Göreceğiz," diye fısıldıyor, dili dudaklarımda gezinip kalan jöleyi yalamadan hemen önce. Sırıtsı hâlâ yerindeyken dönüp üst kata doğru yürüyor.

Ertesi sabah uyandığımda hâlâ Tristan'la karşılaştığım için öfkeliydim. Sabah işe gitmek için hazırlanırken onun ukala sözlerinin zihnimde tekrarlanmasına engel olamayarak kaşlarımı çatıyor ve küfrediyorum.

Hiçbir şey olmamış gibi davranmak buraya kadarmış.

Bu işin peşini bırakamayacağını bilmeliydim. Kendi iyiliği için fazla kibirli ve her ne kadar seksimiz çok ateşli değilmiş gibi davranmak istesem de, ikimiz için de öyle olduğunu inkar etmek mümkün değil.

Kısaca, yattığı her kızla seksin bu kadar iyi olup olmadığını merak ediyorum. Hepsine hayatlarının en iyi seksini mi yaşıyor? Cumartesi onun için iyi miydi?

Düşüncelerimin yönüne kaşlarımı çatıyorum ve saçımı şekillendirmeye geri dönüyorum. Tristan'ın yatağına girmiş pek çok kadınla nasıl kıyaslanacağımı düşünmek kesinlikle beyin gücünün verimli bir kullanımı değil. Ayrıca, bu seks - erkekler ne olursa olsun seksi sever. Ve belli ki sonraki günlerde düşünmesi için yeterince iyiydi, yoksa bunu itiraf etmezdi. Bu ve tekrar yapmak için sabırsızlandığı gerçeği.

Ki bu kesinlikle olmayacak.

Tekrar seks yapmamızdan iyi bir şey çıkmaz-ne kadar akıl almaz derecede iyi olursa olsun. Pazar sabahı düşüncelerim dün geceki karşılaşmamızla daha da pekişti. Ayrıca, onun bir şeye özlem duymasını izlemek gerçekten eğlenceli olabilir. Eğer evdeki etkileşimlerimizi sınırlayabilir ve ondan her zaman bir metreden fazla uzak durabilirsem, o zaman onun aptal beni beceren varlığına dayanabilirim.

Zihnimde çınlayan bu kesin kanaatle sabah rutinimi bitirip işe gidiyorum, Tristan'ı aklımdan çıkarmaya ve tüm enerjimi sahip olduğum için şanslı olduğum işime odaklamaya kararlıyım.

Öğle yemeği zamanı geldiğinde, kendimi o kadar şanslı hissetmiyorum.

İşimden nefret ettiğim günler pek sık olmuyor ama bugün onlardan biri. Çoğu gün en az kötü etkileşimle, kulaklıklarımı takarak ve araştırmam ya da yazmam gereken her neyse onu yazarak idare edebiliyorum.

Ama bugün, birileri kahveye göt suyu katmış gibi görünüyor. Herkes huysuz. Etrafımdaki odacıklarda birden fazla ayaküstü konuşmaya ve konferans odasının duvarlarından duyulacak kadar yüksek sesli hararetli sohbetlere kulak misafiri oluyorum. Çok geçmeden bunlardan bazılarına ben de maruz kalıyorum.

Bacaklarımı çaktırmadan kontrol etmeye bayılan mühendis Paul, ben daha ilk kahvemi bitirmeden veri sayfasında yaptığım bazı düzenlemeler hakkında homurdanmak için odamda beliriyor. O gittikten kısa bir süre sonra, Cassandra yüksek topuklu ayakkabılar ve çok güçlü bir parfüm kasırgası içinde ortaya çıkıyor ve satış oyun kitabının neden hala bitmediğini bilmek istiyor.

Ona kibarca bana bunu sadece Cuma günü verdiğini ve ciddi rötuşlar gerektiren yirmi iki sayfalık bir belge olduğunu hatırlatıyorum. İki günlük bir geri dönüş süresi değil.

Öfkeyle çıkmadan önce bana ters ters bakıyor.

İç çekiyorum ve başımı ellerimin arasına alıp öne doğru eğilerek şakaklarımı hafifçe ovuyorum. Baş ağrısını şimdiden hissedebiliyorum.

Bina.

"Uzun bir gün mü?" Yanımdan bir ses duyuyorum. Yan odamdaki iş arkadaşımın duvarımızın arkasından baktığını görmek için dönüyorum. Dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümseme belirliyor.

"Onun gibi bir şey," diye mırıldanıyorum sandalyemde arkama yaslanırken. Bir an tavana bakıp bir sonraki sorumu sormayı düşünüyorum.

"Çocukken ne olmak isterdin?" Sonunda sordum.

Gözlerindeki şaşkınlığı hissedebiliyorum. Sorum tipik işyeri sohbetlerinde hiç yer almayan bir soruydu.

"Umm, sanırım bir itfaiyeci."

"Peki ya sen lisedeyken, üniversiteye gitmeye hazırlanırken?"

Konsantrasyon içinde kaşlarını çatıyor. Dürüstçe cevap vermeden önce birkaç saniye soruyu düşünüyor: "Duygusal destek hayvanlarına ihtiyaç duyan travmalı çocuklar için kâr amacı gütmeyen bir kuruluş oluşturmak istedim."

Dikkatimi tamamen ona verdiğimde gözlerim açılıyor. "Gerçekten mi?"

Yutkunuyor ve başını sallıyor ama daha fazla ayrıntıya girmiyor. "Hiç bu işe girdin mi? Ya da hâlâ istiyor musun?"

Tekrar başını sallıyor. "Açıkçası lisedeyken bu konuda bir şey yapacak imkanım yoktu, bu yüzden planım işletme için üniversiteye gitmek ve sonra belki bir şeyler bulmaktı.

Sonra kucağıma kaçıramayacağım bir iş düştü ve her şey oradan başladı. O zamandan beri teknoloji sektöründeyim." İç geçiriyor ve görünmeyen bir hedefe bakmak için dönüyor. "Her zaman bir noktada yapacağımı söylüyorum. Sadece... bu iş çok iyi ve bırakıp gitmek için çok zor, anlıyor musun?" Yüzümü buruşturuyorum ama başımı sallayarak onaylıyorum. "Evet, ne demek istediğini anlıyorum. Bazen ben de aynı şeyi düşünüyorum." Sonra, aniden gerilen havayı yumuşatmak için, "Yine de bazı günler Cassandra bu fikri inanılmaz bir şekilde

çekici."

Rahatlamış bir kahkaha attı. "Çok doğru."

Nefret etmediğim tek iş arkadaşşıma sırtıyorum. Ama bilgisayarına dönmeden önce duraksıyorum, Kurumsal Amerika'nın günlük eziyetine geri dönmeden önce son bir gerçeğı itiraf etmek istiyorum.

"Umarım bir gün yaparsın," diyorum ona dürüstçe.

Yüzündeki gülümseme kaybolur ve daha ciddi bir ifade geri gelir. Gergin bir şekilde yutkunuyor ama başını sallıyor. "Ben de," diyor sessizce.

İş günümün geri kalanı oldukça olaysız geçiyor. Kahvenin tadı değişmiyor ve ofisteki insanlar gergin olmaya devam ediyor ama Cassandra'dan sonra bu tavır en azından benim odamdan uzak duruyor. Çalışmam gereken saatte çalışmayı gerçekten bırakmaya karar vermeden önce kendimi iki proje üzerinde daha çalışmaya zorluyorum. Saat 5:00'te bodrumdaki spor salonuna iniyorum.

Sonunda beş mil koşuyorum, iş arkadaşşımla yaptığım konuşma kafamın içinde tekrarlanıyor. İşyerinde, işini kabul ettiğı için pişman olan ya da başka bir şey yapmak isteyen biriyle nadiren karşılaşıyorum. Ya da belki de insanlar bunu saklamakta sandığımdan daha iyidir, çünkü onun böyle hissettiğini bilmiyordum. Ancak çoğı insan, çoğunlukla sadece işlerini yapabildikleri iyi maaşlı bir 9-5 çalışmasının parasına ve rahatlığına aşık görünüyor. İş arkadaşlarımla çoğı işlerine aşık olmadıklarını, ancak işlerinden kazandıkları zaman ve parayı iş dışındaki gerçek mutluluklarını takip etmek için kullandıklarını itiraf edeceklerdir. İşte bu yüzden insanlar tüm kariyerleri boyunca bu tür bir işe razı oluyorlar.

Ben de aynı kategoriye gireceğimi hiç düşünmemiştim. Hatta üniversiteden mezun olduğum gün, ne yapmak istediğimi bilmediğimi belirtmek için bir dövme yaptırdım.

Hayatımla ilgili olarak, asla yetinmeyeceğime ve beni mutlu eden ve fark yaratan bir şey bulacağıma yemin ettim. Yerleşmek en büyük korkumdu ve hala da öyle ve sırf rahat ve kolay olduğu için bir şeyde kalmayı asla istemedim.

Yine de o dövmenin derime işlenmesinden üç yıl sonra, tam da yapmamaya yemin ettiğim şeyi yapıyorum.

Bu işte ya da bu sektörde kalmak istemediğimi biliyorum. Sadece mutlu değilim, çoğu zaman gerçekten çok mutsuz oluyorum. Bu şekilde yaşamak istemiyorum.

Ancak yedek bir planım olmadan, aksi takdirde ne yapacağımı bilmeden işi bırakma fikri çok korkutucu. Hiçbir şey olmasa bile, şu anki maaşım kadar kazandıran bir iş bulmak zor olurdu. Ve hayatımda belli bir konfor seviyesine alıştığım için - ucuz olmayan kira da dahil olmak üzere - işimi öylece bırakamam.

Gitmeden önce bir şeye ihtiyacım var.

Bu sinir bozucu sonuç, duş alıp binadan çıktığımda bir içki içmek için can atmama neden oluyor. Sokağın aşağısında en sevdiğim duvar dibi barın ışıklarının bana doğru yanıp söndüğünü gördüğümde kafamda bir fikir kök salıyor.

Yavaşça, neredeyse tereddütle Andy's Dive Bar'a doğru yürümeye başladım. Burası şehrin en eski barlarından biri ve İş Bölgesi'nde etrafını saran diğer yeni barların arasında pek de yeri yok. Ancak Andy yıllar boyunca bir şekilde barını her zaman olduğu gibi aynı batakthane olarak tutmayı başarmış, etrafını saran baskıya asla uymamış.

Ayrıca iş arkadaşlarımdan herhangi birini görebileceğim bir yer değil. Bunun için fazla yıkık dökük. Andy's Dive'ı çok fazla insan bilmiyor, bu da onu aniden yapmak istediğim şey için mükemmel bir yer yapıyor.

Yıllardır ilk defa.

Barın en arka köşesindeki masaya yerleşmeden önce en sevdiğim IPA'yı sipariş ediyorum. Salı gecesi olduğu için barda çok fazla müşteri yok, sadece her zamanki

Tezgâhta oturan birkaç sarhoş. Derin bir nefes alarak dizüstü bilgisayarımı açtım.

Ne yaptığım ya da neden yaptığım hakkında çok fazla düşünmeme izin vermeden yazmaya başlıyorum. Rastgele fikirler, sahneler, planlar, aklıma gelen her şeyi yazıyorum. Ekranımda kelimelerden oluşan bir karmaşa var ama yıllardır yapmadığım kadar çok. Genelde yazmak için oturduğumda, çok fazla düşünmeye başladığım için takılıp kalırım. Ama bu gece, birkaç bira ve pişmanlık dolu bir hayattan kaçınma kararlılığıyla, kelimelerin akıp gitmesine izin verdim.

Saatlerce orada oturuyorum. Gözlerimi bilgisayardan zor ayırıyorum, bunu da arada bir bir içki daha almak için yapıyorum.

Uzun zamandır bu kadar özgür hissetmemiştim.

İlk defa gergin değilim. İş konusunda stresli değilim, teslim tarihlerine uymak zorunda değilim ya da bana ait olmayan bir işi yapmak zorunda olduğum için hayal kırıklığına uğramış hissetmiyorum.

Ne yazdığım ya da bunun büyük bir başarısızlık olup olmayacağı konusunda stresli değilim. Sadece... beynimin parmaklarımı istediği yere götürmesine izin veriyorum.

Birden barın boşaldığını ve barmenin bana pis pis baktığını fark ediyorum. Birden saatin neredeyse 11:00 olduğunu ve kapanmaya başladıklarını fark ediyorum.

"Özür dilerim, özür dilerim," diye sesleniyorum. Bilgisayarımı toplamaya başladım. "Ben gidiyorum, özür dilerim. Ne kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Hesabımı kapatabilir miyim?"

Barın arkasındaki yaşlı kadın bana kızgın bir bakış attıktan sonra hesabı ödemek için kasaya doğru yürüyor. Hızlıca hesabımı ödedim ve bardan çıktım.

Birkaç dakika sonra Uber'den indiğimde birdenbire bir eve girdiğimi ve ev arkadaşımın da orada olduğunu hatırlıyorum.

"Siktir," diye mırıldandım nefesimin altında. Tüm mutlu duygularıyla sarmalandığımda, Tristan'la olan her şeyi tamamen unuttum.

Kendime onu görmezden gelmem gerektiğini, fiziksel

mesafemi korumam gerektiğini hatırlatmak için derin bir
nefes alıyorum ve

Sanki onun muhteşem aletine sınırda takıntılı değilmişim gibi davranıyorum.

Sadece... ondan uzak dur, kendime hatırlatıyorum. Umarım çoktan uyumuştur ve şu anda onunla uğraşmama bile gerek yoktur.

Ama eve girdiğimde Tristan'ı kanepeye yayılmış, yüzünde sıkılmış bir ifadeyle kanallar arasında gezinirken buluyorum. Beni gördüğünde gözleri muzip bir parıltıyla parlıyor.

"Remy bebeğim," diye dalga geçiyor. "Nerelerdeydin? Sokağa çıkma yasağı 11:00."

Ceketimi silkerken ona gözlerimi deviriyorum. "Seni ilgilendirmez," diye karşılık veriyorum.

"Kütüphanede yoğun bir gece mi?" diye alaycı bir şekilde tahmin ediyor. "Ya da belki yerel tiyatrodaki başka bir Humphrey Bogart maratonu? Sonuncusu hakkında gevezelik etmeni dinlemekten kulaklarım hâlâ acıyor."

Ona sert bir bakış fırlattım. "Humphrey Bogart bir ikondur. Sana bir iyilik yapacağım ve bunu söylememişsin gibi davranacağım, yoksa tüm el sargılarını tekrar makasla kesmek zorunda kalabilirim. Jane Austen olayını hatırlıyor musun?"

Sanırım kabaca yutkunduğunu görüyorum ve sonra şöyle diyor: "Hatırlatma bana. Bu yüzden bir hafta boyunca Jax'in koken sargılarını kullanmak zorunda kaldım."

Bu anıyı hatırlayınca yüzümde kendinden memnun bir gülümseme beliriyor. Ceketimi portmantoya asarken kıkırdıyorum: "Edebiyatının önemsiz olduğunu ima ederek tüm romantizmlerin anasına hakaret ettiğin için sana hak verdim."

"Bu hâlâ bu gece nerede olduğunu açıklamıyor," diye tekrar zorluyor. "Salı günleri spor salonunda olman gerekiyordu. Yaramaz."

Küstah tavrı karşısında gözlerimi deviriyorum. Eminim ki ondan kaçmaya çalıştığımı varsayıyor ve

bana bunu söyle.

"Belki de beni sikiyorlardı," diye mırıldandım.

Üstünü örtmeden önce bir anlığına onun dehşet dolu bakışını yakalamayı başardım. Bunun ağzımdan kaçmasını istememiştim ama verdiği tepki buna fazlasıyla değdi. Sırıtıyorum ve ellerim kalçalarımda ona doğru dönüyorum, ne cevap vereceğini görmek için sabırla bekliyorum.

Yüzü sertleşiyor ama bana hâlâ şüpheyile bakıyor. "Hiç şansı yok," diye karar verdi. "Ya da bu doğruysa, zavallı ahmak çok kötü bir iş çıkarmış."

Kaşlarımı çatıyorum ve ellerimi iki yanıma indiriyorum. "Bunu nasıl anlayabilirsin ki?"

Cevap verirken ses tonunda alaycı bir şey yok. "Çünkü doğru şekilde tatmin edilmiş olsaydın, seksi, yeni sikilmiş saçların ve inanılmaz pembe, kızarmış bir tenin olurdu. Doygun bir gülümsemeden bahsetmiyorum bile."

Nefesim kesiliyor. Birden çaresiz ellerin, aç iniltilerin ve ıslak öpücüklerin anılarıyla dolup taşıyorum. Bacaklarımı sıkarak aralarında oluşmaya başlayan sızıyı bastırmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor - en son ne zaman yeni sikilmiş saçlarım ve pembe tenim olduğunu düşünmeden edemiyorum. Ve daha da önemlisi, beni bu hale getiren kişiyi.

"Bu çok saçma," diye boğuluyorum. "Seks her zaman böyle olmak zorunda değil. Ayrıca bu çok dandik, sanki bir filminden alıntı yapmaya çalışıyormuşsun gibi konuşuyorsun." Bu konuşmadan ve anılardan uzaklaşmak için mutfağa doğru yöneliyorum.

Ama fazla uzaklaşamıyorum çünkü yolumu kesiyor ve aramızda sadece birkaç santim bırakıyor. Ona ters ters baktım.

"Geçen gece de böyle görünüyordun," diye mırıldanıyor çakıllı bir sesle. Bu sesle içimden bir elektrik akımı geçiyor.

"Hatırlıyor musun?" diyor aynı sessiz, derin sesle. Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade var ama gözlerinde yanan bir ateş de var. Saçımın bir tutamını

parmaklarıyla yüzümü inceliyor. "Parmaklarımı saçlarında gezdirdiğim zamanı hatırlıyor musun? Ne zaman çektiğimi? Ya da tenini ısıtacak kadar sert boşaldığın zamanı? Çünkü o zamandan beri bunu düşünmeyi bırakmadım."

İtirafı karşısında nefesim kesildi. Beni mi düşünüyormuş?

Gözleri benimkilerin derinliklerine dalıyor. Arkalarındaki sıcaklığı görebiliyorum ve kendimi ayıramıyorum. Yüzünün eğildiğini görsem bile olduğum yerde donup kalıyorum.

Dudaklarını yanağımda gezdirirken gülümsüyor. Bana neredeyse hiç dokunmuyor ve bu sinir bozucu. Kulağıma ulaşana kadar çenemden aşağı, boynum boyunca devam ediyor. Kulağımı hafifçe ısırmadan hemen önce dilinin kulak mememe doğru fırladığını hissediyorum.

Dudaklarımdan çıkan tıslamaya engel olamıyorum. Bir daha bana yaklaşmasına asla izin vermemeye kararlıydım ama şimdi bu kadar yakinken, aurası tarafından uyuşturulmuş gibi hissediyorum. Sanki ona çok yaklaştığım anda, içinden çıkamadığım garip bir transa giriyorum. Konuşamıyor ya da hareket edemiyorum; tek yapabildiğim aşırı nefes almamaya çalışmak.

"Remy..." diye mırıldanıyor, dudakları dudaklarıma değmeden hemen önce.

Kalbimin atmasını engelleyemediğim gibi dudaklarımın onun için açılmasına da engel olamıyorum. Bir iniltiyle dilini içeri sokuyor ve benimkinin üzerinde kayarken ürperiyorum. Kollarımı boynuna doluyorum ve öpücüğün içine daha da eğiliyorum.

Bir hırıltıyla kıcımlı kavradı ve beni kaldırdı. Dönüp bizi mutfak adasına götürüyor, sonra beni kenara oturtuyor. Kalçalarımı birbirinden ayırıyor ve bacaklarımın arasına giriyor. Çok büyük, çok sert boynunu hissedince inliyorum. Onu daha yakına çekiyorum, böylece ona karşı sürtünebiliyorum.

İnliyor ve parmaklarını kalçalarıma daha sert batırıyor. Aklımın bir köşesinde büyük ihtimalle moraracağımı fark ediyorum ve bir sonraki düşüncemde umursamadığımı fark ediyorum. Aslında beni daha iyi bir yerde işaretlemesini diliyorum.

Ne yaptığımı düşünmeden ellerinden birini tutuyorum ve parmaklarını boğazıma dolaması için yönlendiriyorum.

Gözleri genişliyor ve sonra şehvetle kararıyor. Gözlerindeki sıcaklık alevleniyor, tıpkı beni en yakın yüzeye kadar becermek istediği son seferde olduğu gibi.

"Pis kız," diye homurdanarak boynumun kenarlarını sıkıyor. Dudaklarımdan dökülen iniltiye engel olamıyorum, tıpkı bacaklarımda arasında hissettiğim ıslaklığa engel olamadığım gibi. Çenem boyunca öpüyor, ısırıyor ve emiyor. "Sertlikten hoşlandığını bilmeliydim. Seni ellememden hoşlanıyor musun? Şu anda külotuna uzansam sıırılsıklam olur musun?"

"Tanrım, evet," diye iniliyorum, utanmadan. Nasıl görüldüğüm ya da şu anda ne yaptığımız umurumda bile değil, tek düşünebildiğim beni oradan oraya savurmasını ve yedi farklı şekilde becermesini ne kadar çok istediğim. Tenimin her santimini yakıyormuş gibi hissettiren bu ateşi söndürmek için onun yetenekli sikine ihtiyacım var.

Elbise pantolonumun düğmelerini karıştırmak için aşağı uzanıyor. Sonunda açtığında, pantolonumu bacaklarımdan aşağı çekmek için bırakmadan önce son bir kez boynumu sıkıyor. Beni tangamla bırakıyor, tekrar yaklaşıp bluzumu yırtmadan önce vücudumda düşünceli bir bakış gezdiriyor. Düğmelerim her yere uçuşurken nefes nefese kalıyorum.

Ve sonra Tristan'ın önünde oturuyorum, açık saçık kırmızı iç çamaşırı takımımınla teşhir ediliyorum.

"Tanrım," diye soluk soluğa kıyafetime bakıyor. "Seksi bir sekreter fantezisinin hayata geçmiş hali gibisin." Dantelli sütyenime ve külotuma bir kez daha aç gözlerle bakıyor, sonra öne uzanıp saçlarımı tutuyor, böylece ağzımı tekrar kendine çekebiliyor. "İş kıyafetlerinin altında ne sakladığını hep merak etmişimdir."

Beni düşündüğünü bir kez daha itiraf edince başım bir iniltiyle geriye düşüyor. Onun benim gibi olmadığını düşününce içimde bir güven dalgası oluşuyor.

Her zaman olduğunu varsaydığım gibi benden etkilenmedi. Önce alt dudağımı ısıırıyor, sonra çeneme, oradan da boynuma doğru ilerliyor. Parmaklarının tangamın arasından amımı sıyırdığını hissettiğimde nefesim kesiliyor.

Ne kadar ıslak olduğumu hissettiğinde inliyor. Sadece serçe parmağını kullanarak kumaşı kenara itiyor, sonra yarığımın uzunluğu boyunca kayıyor. Klitorisimin etrafında kışkırtıcı bir şekilde dolaşıyor.

Boynum boyunca, çeneme kadar yalıyor ve sonunda dilini doğrudan ağzımın içine kaydırıyor. Dilini bacaklarımın arasında hissetme beklentisiyle ürperiyorum.

"Tatlı amcığını tekrar tatmak için sabırsızlanıyorum," diye dudaklarıma karşı homurdanıyor. "Uzan."

Bana söyleneni yapıyorum. Bluzumu çıkarmadığı için minnettarım çünkü granit tezgah tenime soğuk geliyor ve şu anda sırtımın yüzeye değmemesine seviniyorum. Kıçımın altındaki soğuk tezgâhın hissine ve dokunulmak için yalvaran, acıyla ısınmış göbeğime kıyasla nasıl hissettirdiğine odaklanmaya çalışıyorum. Birkaç saniye geçip de hâlâ bana dokunmadığında sabırsızca kıvraniyorum.

Bacaklarımın arasında duruyor, ilk yemeğini yemek üzere olan aç bir adam gibi vücuduma bakıyor. Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra yüzüme dokunmak için öne doğru uzanıyor. Başparmağı yanağımı okşadıktan sonra dudaklarımın üzerinden geçiyor ve duraklıyor. Ağzıma bakarken gözlerindeki cehennem öfkesi devam ediyor. Dilimi başparmağının etrafında kıvrıp ağzımın içine çekiyorum, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor.

Bu hareket onun büyüsunü bozmuşa benziyor çünkü hemen hırlıyor ve elini geri çekiyor. Ama beni tamamen bırakmak yerine, parmağı aşığı doğru inmeye devam ediyor. Boynumun kıvrımı boyunca, göğüslerimin arasında gezdiriyor, sonra göbeğimin etrafında daireler çiziyor. Sonunda tangamın danteline ulaştığında duraklıyor. Yüzü aniden görüş alanımdan kaybolmadan önce bana bir kez daha bakıyor.

Dudaklarının bacaklarımın arasındaki kumaşın üzerinde gezindiğini hissettiğimde nefesim kesiliyor ve sırtımı kamburlaştırıyorum - henüz tenime dokunmadı bile ve ben çoktan içimden çıkmaya hazırım. Parmağının giriş yerimin üzerinde dolaştığını hissediyorum, gelecek olanla alay ediyor. Ve tam kıyafetlerimin geri kalanını da çıkarıp beni bu acıdan kurtarması için yalvaracakken, tangamı çekip çıkarıyor ve yüzünü ağlayan amcığma gömmeden önce bacaklarımı omuzlarına asıyor.

Uyluklarımdaki sert kavrayışının beni dilinin saldırısına daha fazla çektiğini hissederek inliyorum. Dudaklarımın arasını yalamadan ve amımın içine girmeden önce klitorisimin etrafında dönüyor, ara sıra küçük yumruyu emmek için duraklıyor. Beni diliyle sikerken inliyorum ve parmaklarımı saçlarına doluyorum.

Tam ağzının içinde patlamak üzereyken benden uzaklaşıyor ve ayağa kalkıyor. Kaybettiğim için ağlıyorum ve ona ulaşmaya çalışıyorum.

Ama beni kabaca tezgâha geri itiyor. Yaramaz bir gülümsemeyle önce bir, sonra iki parmağını ağzına sokuyor. Sonra da göz temasını kesmeden parmaklarını içime sokuyor.

Gözlerim bir iniltiyle kapanıyor, parmaklarının beni becerdiği hissine kapılıyorum. Elleri büyük, parmakları uzun ve yine de bir alay gibi hissettiriyor - gerçekten doygun hissetmek için içimdeki sert uzunluğuna ihtiyacım var.

Parmaklarını çekiyor. Ama hoşnutsuzluğumu tekrar dile getiremeden, işaret parmağının kış deliğime bastırdığını hissediyorum.

Gözlerim açıldığında nefesim kesildi. Gözlerini yüzümden ayırmıyor ve hâlâ o muzip gülümsemesini takınıyor. Parmağını yavaşça kıcıma sokmaya başladı.

Rahatlamam ve tezgâhtan aşağı doğru kıvranmaya başlamam uzun sürmüyor, sessizce beni daha fazla doldurması için yalvarıyorum. Yüzündeki sırıtiş büyüyor.

"Biliyordum amına koyayım," diye homurdanıyor. "Geçen gece baş parmağımı üzerinde gezdirdiğimde inlediğinde biliyordum ki

Kıçınla oynanıyor. Tanrım, bu çok ateşli." Hızını artırmaya başlıyor, parmağının içime girip çıktığı yere bakıyor. "Belki bir ara kıçını da sikerim. Belki, eğer şanslıysan, seni yatağıma yatırıp kıçını almadan önce sana sikimi yalatırım. Hoşuna gider mi?"

Sözlerinin katıksız erotizmi karşısında boğazımdan bir hıçkırık kopuyor. Tezgâhın üzerinde kıpırdanıyorum, kontrolümü kaybetmeme saniyeler kaldığını biliyorum.

Tekrar aşağı bakmadan önce bir süre daha yüzümü inceliyor. "Belki başka zaman," diye yüksek sesle düşünüyor ve sonra ağzını amıma götürüyor.

Dilini dolaştırırken beni parmaklamaya devam ediyor. Klitorisimi emdiği zaman, paramparça oluyorum.

Orgazmın gücüyle çığlık atıyorum. Çekirdeğimden gelen ısı patlıyor, vücudumun her sinirine, cildimin her santimine yayılıyor. Tristan lezzetli işkencesine devam ederken -bir kez bile yavaşlamadan ya da yoğunluğunu azaltmadan- serbest bırakılmam içimde yuvarlanmaya devam ediyor. Kendimi sahilde bir akıntıya kapılmış gibi hissediyorum, dalgalar artık nefes alamayana ve savaşmayı bırakana kadar üzerime çökmeye devam ediyor.

Nefes alışım yavaşladığında ve nihayet gözlerimi kırpıştırarak açabildiğimde, Tristan'ın hala nazikçe amımı okşadığını ve dikkatle yüzümü izlediğini fark ediyorum.

"Çok güzel," diye nefes alıyor. Sonra geri adım atıyor ve eşofmanını kalçalarından aşağı itiyor. Aletini kavlıyor ve sıkıyor.

Orgazmın etkisiyle hâlâ titrerken kendimi oturur pozisyona itiyorum. Kendisini kabaca çekiştirdiğini görünce ağzım kuruyor. Ona uzanmaya çalışıyorum ama Tristan ellerimi itiyor.

"Hayır, bugün olmaz," diye homurdanıyor. "Eğer şimdi bana dokunursan, o küçük dar bedenine giremem. Bacaklarını etrafıma sar."

Kalçalarımı kenara yaklaştırdığında, söylediği gibi yapıyorum. Aletin ucunu kaygan merkezime sürterken vücudumdan geçen beklenti ürpertisine engel olamıyorum. Tezgâhın kenarını iki elimle kavrayarak onu içime almaya çalışmak için kıpırdanıyorum.

Boynuma öpücükler kondururken tenime karşı kıkırdıyor. "Çok heveslisin," diye mırıldanıyor. "Neyse ki ben de daha fazla bekleyemem." Ve uzun, yavaş bir hareketle sonuna kadar içeri itiyor.

Onun büyüklüğüne uyum sağlarken inliyor ve kıvranıyorum. İçime ilk girdiğinde acı verecek kadar büyük ve zevk alacak kadar rahatlayana kadar birkaç nefes almam gerekiyor. Muhtemelen beni son kez aldığı anda onun büyüklüğünü fark etmemiştim çünkü o zaman sarhoştum. Ama şimdi, bu pozisyonda, tamamen ve tamamen dolu olma hissinin tadını çıkarıyorum.

"Siktir, çok sıkısın," diye inliyor. "Şimdiden bunun bitmesini istemiyorum."

Kollarımı omuzlarına doluyorum ve kulak memesini ısıırıyorum. "Becer beni," diye fısıldıyorum kulağına.

İnliyor ve hareket etmeye başlıyor. Hâlâ boynuma gömülü ve içime girmeye başladığında kalçalarımı morartıcı bir şekilde kavırıyor. Her hareketinde aklımı daha fazla kaybediyorum.

"Aman Tanrım, Tristan," diye nefes nefese kaldım. Kollarını, omuzlarını kavrayıp içimde birikenleri kontrol altına almaya çalışıyorum. Daha birkaç dakika önce boşalmış olmama rağmen, şimdiden başka bir ezici orgazmın sınırındayım.

Yüzüme bakabilmek için biraz geri çekiliyor. Çabaladığımı ve yaklaştığımı görünce onaylarcasına hırlıyor ve beni sertçe öpüyor.

"Benim için gel," diye fısıldıyor ağzımın içine. "Benim için çığlık at."

Ve itişlerinden biri içimde doğru noktaya çarptığında, yaparım. Orgazmım patladığında çığlık atıyorum.

Sesi bir başka sert öpücükle bastırıyor. Bir kolunu belime doluyor, diğer eliyle de kendini tezgâha yaslıyor. "Oh, kahretsin," diye inleyerek hızını artırıyor. Amım sikiinin etrafında kenetlenmeye başladığında, o da serbest kalmaya ulaşıyor.

Nabzım onu tüketmeye devam ederken dudaklarına karşı nefes alıyorum. Sonunda hisler hafiflediğinde, alnını benimkine yaslıyor ve ağır bir şekilde nefes alıyor.

Birkaç dakika sonra Tristan hafifçe kıkırdıyor ve ağzımın kenarını öpüyor. Geri çekiliyor ve bana şakacı bir gülümseme gönderiyor. "Aynaya baktığında fark edeceksin ki, düzgün bir şekilde sikildiğinde nasıl görüldüğüne dair yaptığım tarif %100 doğru."

Kaşlarımı çatıyorum ama yanaklarımın kızarmasına engel olamıyorum. "Kapa çeneni," diye mırıldanıyorum. Tezgâhtan inip kıyafetlerime uzanıyorum.

Tangamı çekiyorum ama orgazm sonrası sersemliğimle o kadar ürkek ve şaşkınım ki pantolonumu çekme fikrinden vazgeçip merdivenlerden yukarı fırlamak için dönüyorum.

Ama ben bir adım bile atamadan Tristan kolumdan tuttu ve yüzümü ona dönmem için beni döndürdü. Boynumun arkasını kavradı ve yüzümü kendine yaklaştırdı.

"Umarım bu, bunun yakın zamanda durmayacağını beyninde sağlamlaştırmıştır," diye homurdanıyor dudaklarıma karşı.

Gözlerim irileşiyor ama bir şey söylemiyorum. "Ciddiyim," diye hırlıyor, alt dudağımı ısıyor. "Benden kaçmayı bırak."

"Ben- ben-" diye kekeliyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış ve nasıl cevap vereceğimi bilemez haldeyim.

Benden daha fazla bir şey öğrenemeyeceğini anlayınca iç geçiriyor ve bana alan tanımak için geri çekiliyor. Başka bir şey söylemeden merdivenleri koşarak çıktım ve kendi odamın güvenliğine geri döndüm.

REMY

Tristan'la bir daha yatmamak buraya kadarmış.

Masamda ellinci kez kaşlarımı çatıyorum, dün geceyi yeniden yaşamaktan kendimi alamıyorum. Çok verimli bir gün geçirmediğim. Dürüst olmak gerekirse, Tristan'ın nefret uyandıran kişiliğini suçluyorum. Herkes nefret seksinin en iyi seks olduğunu bilir.

Neler olduğundan ya da bundan sonra ne yapmam gerektiğinden emin değilim. Kağıt üzerinde kesinlikle onunla yatmamalıyım, birçok nedenden dolayı: Onunla çıkmak istemiyorum, kesinlikle benimle ilgilenmiyor, Jax bunu onaylamaz, beni başka erkekler için mahvedecek... vs. vs. Yukarıdaki nedenlerden herhangi biri, tek başına bile, beni tepelere doğru koşturmalı.

Yine de bir şekilde son birkaç gün için pişmanlık duymayı kendime yediremiyorum. Tristan'ın seksi duygulardan nasıl uzaklaştıracağını bildiğinden oldukça eminim, bu yüzden sonsuzluğun geri kalanında bunu bana hükmetmesi dışında, büyük olasılıkla aramızda pek bir şey değişmeyecek. Yine de bu, bunu yapmaya devam ederek kaderi kışkırtmamız gerektiği anlamına gelmiyor.

Bilinçaltımdaki gıdıklanmaya rağmen ondan uzak duracağıma dair bir kez daha yemin ediyorum. O sesi zihnimin derinliklerine itiyorum ve işime geri dönüyorum.

Bir şekilde iş günümü geçirecek kadar odaklanmayı başarıyorum, ancak egzersiz yapmak için o kadar hevesliyim ki saat 5:00'te neredeyse yerimde zıplıyorum. Tristan'la karşılaşacağımı bilmek bile beni iyi bir antrenman fikrinden uzaklaştırmıyor. Onu görmek beni torbayı daha sıkı yumruklamaya bile teşvik edebilir, çünkü onunla tekrar seks yapmamam gerektiği fikri beni cinsel olarak her türlü hayal kırıklığına uğratmaya yetiyor.

Kısa süre önce iki kez çığlık çığlığa orgazm olmama rağmen.

Ben içeri girdiğimde Tristan spor salonundaki ofisinde olmalı çünkü gecenin büyük bölümünde ondan kaçmayı başarıyorum. Onu sadece bir kez, yeni bir öğrenciye spor salonunu gezdirirken görüyorum. O bir saniyelik kısa bakışmayı paylaşıyoruz, gözlerimle karşılaştığında bakışları tamamen donuklaşıyor. Yüzünde hiçbir şey okuyamıyorum - ne pişmanlık, ne özlem, ne de kibir. O sadece... boş.

Seks sonrası beynimi daha da karıştırıyor.

Geçirdiğimiz iki geceden benim kadar etkilenmediğini bilmeliydim. Kadınlarla yatmak Tristan'ın işi, en iyi yaptığı oyun. Tabii ki yirmi dakikalık kısa bir ilişkiyi yeniden yaşamak için etrafta dolaşmıyor. Daha fazlası için özlem duyacağını düşündüğüm için aptalım.

Tristan'dan ayrılmak ve son birkaç gündür yaşananları geride bırakmak için milyonuncu yeminimi ediyorum.

Yapmamız gereken sadece git geri için normal ve unutmak herhangi bir şey hiç olmadı. Yenilenmiş bir güçle ağır çantama geri dönüyorum.

İki saatlik antrenman beni kolayca kıcımın üstüne koy- Ki tam da ihtiyacım olan şey buydu. Sonunda beynimin Tristan'la ilgili herhangi bir şey hakkında çıldırmayı bıraktığı kadar yoruldu. Eve döndüğümde her otuz saniyede bir değil, her iki dakikada bir Tristan'ın benimle yattığına pişman olup olmadığını düşünüyorum.

Eve girdiğimde onu hiçbir yerde bulamadım. Üst kata çıktığımda yatak odasının kapısının kapalı olduğunu gördüm.

Muhtemelen çoktan uyudu demektir. Evde biraz özgürlüğüm olduğunu düşündüğümde omuzlarımdaki gerginliği atıyorum. Belki bir süreliğine oturma odasını gerçekten ele geçirebilirim.

Ama merdivenlerin dibine ulaştığımda Tristan'ın mutfakta olduğunu ve buzdolabından bira almaya çalıştığını fark ediyorum. Beni fark ettiğinde duraksıyorum ve yüzündeki ifadeyi gördüğümde neredeyse yukarı geri koşuyorum. Dikkatini tamamen bana çeviriyor, ben kanepeye doğru son birkaç adımı atarken bakışları bana kilitleniyor. Tipik Tristan tarzında, bana bakarken ne hissettiğini ya da ne düşündüğünü bilmemin hiçbir yolu yok. Net olan tek şey, yoğun bakışlarının tamamen bana odaklanmış olması.

Sinirli bir şekilde onunla televizyonun arasına bakıyorum. "Düşündüğümde daha geç yattığını düşünmeye başlıyorum," diye mırıldanıyorum ellerimi sıkarak.

Son birkaç gündür olanlarla birlikte, artık onun yanında nasıl davranmam gerektiği konusunda tamamen bilgisiz olduğumu keşfettim. Geçen haftadan önce ona emirler yağdırır, ne istediğini ya da benim hakkımda ne düşündüğünü umursamazdım ama birinin aleti ağzınıza girdikten sonra bu kaba bir yaklaşım gibi görünüyor. En azından, nerede durduğumuza dair hiçbir fikrim yok ve onun yakınında herhangi bir yerde gergin hissediyorum.

Adanın etrafında dönerken birasından bir yudum alıyor ve kendini kanepeye atıyor. "Bir şey mi izleyecektin?" diye soruyor, sesi her zamanki ısırgan tonundan yoksun.

"FightPass'te Yılın En İyi Dövüşleri serisini izleyecektim," diye hüzünle cevap veriyorum. "Bugün uygulamadayken rastgele denk geldim ve bazı dövüşleri yeniden izlemek istedim." Tereddüt ediyorum, artık benimle oturup televizyon izleyecek kadar benden hoşlanıp hoşlanmadığından emin değilim. "Ama eğer başka bir şey izleyeceksen yukarıda izleyebilirim."

Kıkırdar ve bir içki daha alır. "Sen çeneni kapa ve bir bira al. Ben kavgaları bulurum."

Başımı salladım ve buzdolabına doğru yürüdüm. Bir ekşi IPA almaya karar verdim, Tristan'la anlaşabildiğimiz birkaç şeyden biri. Jax IPA'lardan ne kadar nefret etse de, Tristan'ın evi her zaman iyi ekşilerle dolu tuttuğunu biliyorum.

Kanepeye doğru yürürken yine tereddüt ediyorum. Sadece Tristan'la isteyerek takılıyor olmak delicesine tuhaf hissettiriyor ve birden bunun kötü bir fikir olup olmadığını tartışmaya başlıyorum.

"Sadece otur. Isırmayacağıma söz veriyorum." Bana bakarken yüzünde günahkâr bir gülümseme beliriyor. "Sen istemediğin sürece. Sanırım bunu henüz keşfetmedik."

Sözleri karşısında midem sıkışıyor ama kaşlarımı çatıyorum ve kanepenin diğer ucuna oturuyorum. Yüzümün yandığını hissediyorum, bu yüzden biramın bir kısmını hızlıca içiyorum.

FightPass uygulamasının dövüş listesini görebileceğimiz bölümüne ilerliyor. "Hangisiyle başlayacağımıza dair bir tercihin var mı?" diye soruyor.

Bacaklarımı yukarı çekip kanepeye daha da kıvrılırken başımı sallıyorum. "Hayır. Umurumda değil. Umurumda değil, hepsi iyi."

Birini seçiyor ve oynat tuşuna basıyor. Dövüşçü tanıtımları başladığında, yan tarafa gizlice bakıyorum. Rahatça uzanıyor ama dikkati lazerle ekrana odaklanmış durumda. Dövüşleri izlemek onun için oyun kitabı okumak gibi.

Merak edip, "Ne izleyecektin?" diye sordum.

Dikkati bana kayıyor. "Yerel adamlardan birinin son birkaç dövüşünü yeniden izleyecektim."

"Onunla dövüşeceğini düşündüğün için mi?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Yıllardır aynı kulvarda koşuyoruz. Son zamanlarda kazanıyor ve UFC'ye çağrıldığına dair fısıltılar duymaya devam ediyorum, bu yüzden hangimizin seçileceğini görmek için yakında bizi eşleştirirlerse şaşırmam."

Başımı eğip onu düşünceli bir şekilde inceliyorum. Pek çok dövüşçü gördüm ve onlarla konuştum ama Tristan'ın

kalibresinde birini hiç görmemiştim. Üst düzey profesyonel dövüşçülerin beyninde neler olup bittiğini hep merak etmişimdir.

"Her dövüşün bir öncekinden daha yüksek profilli olması sinir bozucu mu?" diye sordum. "Demek istediğim, şu anda her dövüş kariyerinizin en büyük dövüşü. Bu sizin için daha fazla mı yoksa daha az mı baskı yaratıyor?"

Omuz silkiyor ve dikkatini tekrar televizyonda başlayan dövüşe veriyor. "Baskı baskıdır," diye basitçe cevap veriyor. "Sinirlere asla alışamazsınız. Sadece onlarla başa çıkmakta daha iyi olursunuz."

Daha fazlasını sormak istiyorum ama sanki kendisi hakkında konuşmaktan rahatsız oluyormuş gibi bir his var içimde. Her zamanki kişiliği kibirli ve iğrenç olduğu için bu gerçekten garip görünüyor. Ama ipucunu alıyorum ve televizyona doğru dönüyorum.

İlk dövüşü sessizlik içinde izledik. Aslında sessizlik değil, çünkü iyi bir dövüşü yorum yapmadan ve ara sıra bağırmadan izlemekten acizim, ama patlamalarımı minimumda tutmayı ve dikkatimi Tristan'dan uzak tutmayı başarıyorum.

Ama IPA dilimi çözmeye başladı ve kendimi başka bir soru sormaktan alıkoyamıyorum.

"Neden kavgaya başlamak istedin?" Aniden patladım.

Tristan bir sonraki dövüşe tıklarken kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Bu gece çok meraklısın Remy bebeğim," diyor. Nefret ettiğim lakabımı kullandığı için ona ters ters bakıyorum ama dikkatle cevabını bekliyorum. İç geçiriyor. "Antrenmanlara dövüşmek niyetiyle başlamadım ama spora başladıktan sonra mantıklı bir adım gibi geldi. Sadece gerçek bir dövüşte ne yapacağımı görmek istedim. Başladıktan sonra da bu duygunun bağımlısı oldum."

Bir an sanki bir şeyi değerlendiriyormuş gibi bana bakıyor. Onun yoğun bakışları altında gergin bir şekilde yer değiştiriyorum ama o konuşmaya devam ediyor. "İnsanlar her zaman dövüşmenin barbarca olduğunu söyler. Ve öyle, ama düşündükleri sebeplerden dolayı değil. Çok şiddetli olduğundan değil, çünkü değil -gördünüz, UFC tarihinde hiç ölüm ya da ciddi yaralanma olmadı. Barbarca çünkü ilkel ve çiğ ve saklanacak bir şey yok.

kafes kapısı kilitlendiğinde herhangi bir şey. Bu dürüstlüktür. Bir insanın yaşayabileceği en dürüst şey. O zil çaldığında ne boş konuşmalar, ne sosyal medya, ne de size yardım edebilecek kimse vardır. Sadece siz ve hayatta kalmaya çalışan ham fiziksel yetenekleriniz vardır. Dövüşürken insanların gerçekte kim olduklarını görürsünüz." Duraklıyor ve birasından bir yudum daha alıyor. "Bugünlerde her şeyin ve herkesin ne kadar sahte olduğunu düşününce, bu kadar dürüst olma hissini sevmeye başladım. Ve sahtekârları ifşa etmek."

Vereceği cevabı düşünürken gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde Tristan'a bakıyorum. Ama kendimi durduramadan soruyorum: "Madem sahte insanlardan bu kadar nefret ediyorsun, neden çıktığın tüm kızlar plastik?"

Kıkırdıyor. "Kelimenin klasik anlamıyla çıkmıyorum. Birini becermek için ondan hoşlanmam gerekmiyor, Remy." Tekrar güler ve bir bira daha almak için ayağa kalkarken başını sallar. "Sen ve ben bunun kanıtı değil miyiz? Benden nefret ediyorsun ama yine de içine girmeme izin veriyorsun. Hem de iki kez."

"Nefret etmiyorum-" diye mırıldanıyorum ama irkilerek yaptığım itirafın daha iyi olduğunu düşünüp sözümü bitirmeden kendimi durduruyorum. Ellerime bakıyorum ve farkına varmadan Tristan'dan nefret etmeyi ne zaman bıraktığımı bulmak için umutsuzca beynimi yokluyorum.

"Benden nefret etmiyor musun?" diye mırıldanıyor kulağıma. Mutfaktan çıkıp kanepenin arkasında durduğunu fark etmemiştim. "Bildiğim iyi oldu. Görünüşe göre benden hoşlanman için seni becerme planım tam zamanında işliyor."

Kaşlarımı çatıyorum ve onu kendimden uzaklaştırıyorum. "Siktir git," diye mırıldandım. "Artık ölümünü planlamıyor olmam senden hoşlandığım anlamına gelmiyor." Gülüyor ve tekrar yerine oturuyor.

Elindeki birayı fark ediyorum ve gözlerimi kısıyorum. "Kendine bir tane daha aldın ama benim de isteyip istemediğimi sormayı düşünmedin mi?"

"Hayır," diye civıldıyor mutlu bir şekilde ve kutuyu kırıyor.

Gözlerim bir kez daha kısılmadan önce şok içinde genişliyor. "Yalan söyledim," diye homurdanıyorum. "Senden hâlâ nefret ediyorum. Sanırım sakin o kadar da

iyi, sonuçta."

Sırıtıyor. "Bu çok kötü, biraz ilerleme kaydettiğimizi sanıyordum. Sanırım daha çok çabalamam gerekecek. Burada tekrar deneyelim mi, yoksa seni üst kattaki yatağa götürmemi mi tercih edersin?"

Ona ters ters bakıyorum ama yanaklarımın kızardığını hissederek arkamı dönüyorum. "Tanrım, bir geceliğine pantolonunun içinde tutamaz mısın?" Homurdanıyorum.

Kıkırdıyor ve televizyona geri dönüyor, ikinci dövüş çoktan yarılanmış. Bir parçam ne izlediğimizi bile unuttu.

Kendi kendime öfkeleniyorum ve bir süre daha ekranı izliyorum, ona benim sorgulamamdan açıkça istediği boşluğu veriyorum. Ama bir kez daha, bu uzun sürmüyor.

"Peki, kariyeriniz nihai olarak sona erdiğinde planınız nedir? İkinci kariyerin ne olacak?"

Bu sefer Tristan bana dönerken hırlıyor. "Sınırlarımı zorlamaya başlıyorsun, Remy. Ağızını başka bir şeyle meşgul etmeye çok yaklaştım."

Gözlerim tekrar açılıyor ve Tristan'ın ağızını siktiği anı aklımdan çıkarmak için başımı sallıyorum. Şu anda ihtiyacım olan son şey, ona bu düşüncenin beni ne kadar tahrik ettiğini görme zevkini tattırmak. Bunun yerine ona ters ters bakıyorum ve homurdanıyorum, "Sadece şu lanet soruya cevap ver, Tristan."

İç geçiriyor ve televizyona dönüp başka bir maça tıklıyor. Bunun neredeyse bir saattir burada oturduğumuz anlamına geldiğini fark edince şaşırdım. Ve ben bir kez bile kaçmak istemedim.

"Dövüşmeyi bitirdiğimde büyük olasılıkla diplomama geri döneceğim," diye yanıtlıyor. "Aynı anda hem antrenman yapmak, hem çalışmak hem de okula gitmek ne kadar zor olsa da üniversiteye gitmemin bir nedeni vardı. İş dünyasında bir tür kariyer her zaman yedek plandı. Ya da ikinci bir kariyer, çünkü Jax'in babası bize her zaman için yer olduğunu söylemeyi sever."

"-hayat boyu üç kariyer," diye bitiriyorum onun yerine. "Evet, konuşmayı ben de duydum. Haksız da değil. İnsanlar

genellikle hayatları boyunca aynı sektörde kalırlar. Bence kalmamalılar da." Biramdan bir yudum alıp dikkatimi ekranda başlayan yeni dövüşe veriyorum. "Kavga ettikten sonra bir yedek planın olmasına şaşırdım. Çoğu erkek, kendilerine başka bir kariyer sorulduğunda alınıyormuş gibi görünür. Sanki başka bir şey yapmayı düşünmeleri bile dövüşü %100 ciddiye almadıkları anlamına geliyormuş gibi."

"Çoğu erkek aptaldır," diye homurdanıyor. "Koçluk yapabileceklerini ya da bir spor salonu açabileceklerini ve hayatlarının geri kalanında rahatça yaşayabileceklerini düşünüyorlarsa, kaba bir uyanışa hazır olsunlar. Spor salonları genellikle çok para kazanmaz. Otuzlu yaşlarının başında kariyerleri sona erdiğinde başka bir şeye hazır olmak sağduyu gereğidir. Ya da şanslılarsa otuzlarının ortasında/sonunda."

Analizine katılarak başımı sallıyorum. Hayat planlamacısı bir aileden geliyorum, bu yüzden hayatımda ve kariyerimde potansiyel sonraki adımları planlamadığım bir pozisyonda hiç bulunmadım. İnsanların bu şekilde kafalarına göre yaşamaları bana her zaman şaşırtıcı gelmiştir.

Tristan'a yan gözle baktım. Üniversiteye gittiğini ve dövüş dışında bir hayatı olduğunu biliyordum ama onun zeki ya da başarılı biri olduğunu hiç düşünmemiştim. Dövüşçülerin aptal olduğuna dair önyargılı bir fikre sahip olduğumdan değil - öyle değiller - ama daha çok şu anda dövüşe o kadar dalmış ki başka bir şey hakkında nadiren konuşuyor. Gerçi şimdi düşününce Jax'in Tristan'ın Temple Üniversitesi İşletme Fakültesi'nden mezun olduğundan bahsettiğini hatırlıyorum. Ve o program ülkedeki en yüksek puanlı programlardan biri, yani onun tam olarak bir aptal olmadığını bilmeliydim.

Tristan West hakkında çok az şey bildiğimi fark etmeye başladım.

Üçüncü dövüşü rahat bir sessizlik içinde izliyoruz. Bir ara ikinci birayı kapıyorum, keyifle kanepenin minderlerine gömülüyorum. Bir sonraki soruma tepki verene kadar Tristan'a yaklaştığımı fark etmiyorum.

"Ailen kavga etmen hakkında ne düşünüyor?" Ağzımdan kaçırdım.

Bu sefer, derin bir hırıltıyla birlikte, Tristan saçlarımı tutmak için uzandı. Başımı bir çığlıkla arkaya düşürene kadar sertçe çekiyor.

"Resmen çizgiyi aşan sorulara geçtiniz," diye tersliyor. "Sana ne zaman kişisel sorulara cevap vereceğim izlenimini verdim?"

"Benimle bir oyun oyna," diye nefes nefese kaldım.

Başını eğiyor ve saçımı tutuşunu gevşetiyor - başımı çevirip ona bakmama yetecek kadar- ama tamamen bırakmıyor. Parmaklarının saçlarımda dolaştığını belli belirsiz hissediyorum.

"Ne demek oyun?" diye soruyor temkinli bir ses tonuyla. Yüzümü ona dönüyorum ve ellerini saçlarımdan çekmeye zorluyorum. "Soru oyunu," diye cevaplıyorum nefes nefese.

"Birbirimize tek tek sorular soruyoruz ama asla karşındakine onun sana daha önce sorduğu bir şeyi soramıyorsun. Ve cevap vermek zorundayız. Söz veriyorum fazla kişiselleştirmeyeceğim."

Aceleyle söylüyorum, oyunumu kabul etmesini sağlamak için garip bir şekilde çaresiz hissediyorum. "Ama bana ne istersen sorabilirsin."

Neden birdenbire sorularıma cevap vermesine ihtiyaç duyduğuma dair hiçbir fikrim yok. Sadece onun hakkında daha fazla şey bilmem gerektiğini biliyorum.

Hâlâ şüpheyle yaklaştığında ona hafifçe takılıyorum. "Ne yani? Aletini ağzıma sokabiliyorsun ama birkaç zararsız soruya cevap veremiyor musun?"

Kendi edepsiz yorumuyla karşılık vermek yerine gözleri dudaklarıma kayıyor ve gözbebekleri büyüdüğünde hemen kararıyor. Yüz ifadesindeki düşünceleri açıkça görerek gergin bir şekilde yutkunuyorum.

Duraklıyor. "Yedi soru. Bundan daha fazlasına cevap vermeyeceğim."

Çabucak başımı salladım. "Anlaştık."

"Ve başlamadan önce, ağzını sikeceğim."

Küstah sözleri karşısında ağzım açık kaldı. Yüz ifadem i görünce sıırttı. "Aferin kızıma, aynen böyle tut."

Yüzüm kızarıyor ve arkamı dönüyorum. Hâlâ yanıt vermediğimde birayı elimden alıp yanındaki masaya koyuyor. Ayağa kalkıp kanepenin benim tarafıma doğru yürürken onu dikkatle izliyorum. Köşeyi dönerken başımı yavaşça kolçağın üzerine koymam için yönlendiriyor. Şimdi arkamda duran ona bakıyorum ve ne istediğini anladığımda endişeyle yutkunuyorum.

Ve bir kez daha kimyamızı nasıl bu kadar iyi okuyabildiğini merak ediyorum. Bu pozisyonun favorilerimden biri olduğunu biliyor mu? Onun aletini tekrar emmek için ne kadar istekli olduğumu anlayabiliyor mu? Kalçalarımın arasında büyüyen ağrıyı bastırmak için kalçalarımı sıkıyorum.

Parmağıyla dudaklarımda iz bırakırken "Evet de" diye mırıldanıyor.

Yine tereddüt etmedim. "Evet," diye nefes alıyorum. Sırıttıyor. "Aferin kızıma. Hadi oynayalım."

TRISTAN

Remy'ye bakarken, rüya görmediğimden emin olmak için kendimi çimdikleme dürtüsüne direniyorum. Başparmağımla dudaklarını izlemeye devam ederken, önümde yayıldığı ve aletimi emme ihtimaliyle gittikçe daha fazla tahrik olduğu gerçeğini kafama sokmaya çalışıyorum. Ne önerdiğimi fark ettiğinde kalçalarını sıkmasını kaçırmadım. Ayrıca ilk gece önümde diz çöktüğünde ne kadar ıslandığını da unutamıyorum.

Dudaklarını bırakıp eşofmanıma doğru gerilen sikimi avuçlarken iniltimi bastırıyorum. Hareketlerimi izlerken gözleri açılıyor. Bir nefes aldıktan sonra, başı kolçaktan sarkana kadar kanepenin üzerinde kıpırdanıyor.

"Siktir," diye inliyorum. "Çok seksisin amına koyayım. Aç ağzını."

Hevesle dudaklarını ayırıyor. Eşofman altımı kalçalarımın üzerine itip sikimi serbest bırakıyorum. Birkaç saniye içinde, zaten kaya gibi sertim. Remy etraftayken bu sık rastlanan bir durum gibi görünüyor. Remy'nin diline dokunmak için öne çıkmadan önce birkaç kez uzunluğumu okşadım.

İnlediğinde ve dilini etrafımda döndürdüğünde resmen yanıyorum. Ucumdaki ön spermi emip dudaklarını yalamasını şaşkınlıkla izliyorum.

Yavaşça ağzına doğru bastırıyorum. Etrafımda uzanıyor, uzunluğum boyunca yalıyor ve boyutuma alışıyor. Kanepede daha fazla kıpırdanıyor, beni ağzına daha fazla almaya çalışıyor.

İnliyorum ve kendimi sabitlemek için bir elimle kanepenin arkasını tutuyorum. Daha derine itmeye başladım.

Remy'nin boğazının arkasına ilk vuruşumda gerildi ve tılandı. Çabucak geri çekiyorum. Ama tamamen çekmeden önce, uyluklarımın arkasına uzanıyor ve beni ağzına geri çekiyor. Beni tekrar içine almak için boynunu uzatıyor.

Ağzına pompalıyorum ve bu sefer sonuna kadar girdiğimde öğürmüyor. Kalçalarımın arkasındaki eli onu sikmeye devam etmem için beni ikna ediyor.

"Kahretsin, sikimi emmeni izlemeye bayılıyorum," diye inliyorum. Uzunluğumu tekrar tekrar ağzına almasını seyretmeye doyamıyorum.

Çaresiz övgülerimi duyunca inliyor. Ses bana karşı titreşiyor ve bu his aletimi şişirirken inliyorum.

Beni gittikçe daha fazla güçle içine çekmeye başlıyor. Bu noktada yüzünü tamamen becererek buna mecbur kalıyorum, ancak geri çekilmem gerektiğine dair herhangi bir işaret için ifadelerini dikkatle izliyorum.

Hızımı artırdığım anda, kolsuz bluzunu aceleyle göğüslerinin üzerine çekmeden önce tekrar inliyor. Onları kavıyor, sonra her bir meme ucunu çimdikliyor.

"Tanrım, Remy, beni öldüreceksin," diye nefes nefese kaldım. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey." Meme uçlarından birini dişlerimle çekmek için eğildim.

Nefes nefese kaldığında sikim ağzından dışarı kayıyor. Dilimi tomurcuğun etrafında döndürüyorum ve tekrar doğrulmadan önce bir kez sertçe emiyorum.

"Durma. O güzel dudaklarını tekrar aç." Dediğimi yapıyor ve ağzına geri itmeden önce sikimin ucunu dudaklarına sürüyorum. Onu daha sert becermem için beni ikna etmeye devam ettiğinde inliyorum.

"Kendine dokunmanı istiyorum," diye mırıldanıyorum. "Pantolonunu indir ki kendinle oynamanı izleyebileyim."

Talimatlarıma uymak için hevesle uzanıyor. Taytını kışının üzerinden aşağı çekiyor ve bacaklarının arasındaki ıslaklığı hissetmek için parmaklarını hemen külotunun içine daldırıyor.

"Tanga da, seni küçük baş belası," diye homurdanıyorum. "Her yerini görmek istiyorum. Ben ağzını sikerken senin kendini boşaltmanı görmek istiyorum."

Vücudundan bir ürperti geçerken inliyor. Ama sonra aşağı uzanıyor ve dediğimi yapıyor. Göğüslerini tekrar avuçlamasını, sonra bir elini vücudundan aşağıya, karnından aşağıya, parmakları hedeflerine ulaşana kadar izlerken sessiz bir huşu içinde izliyorum. Daha ileri gitmeden önce klitorisinin etrafında birkaç kez dönüyor. Bir anda iki parmağını amının içine soktu.

Bileğini kavıyorum ve parmaklarını ağzıma götürüyorum. Tıpkı şu anda onun beni emdiği gibi, ben de onun teninden onun tadını emiyorum. O da aynı şeyi düşünmüş olmalı çünkü bir kez daha kalçalarımın hızını artırmam için beni teşvik ediyor.

"Çok tatlı," diye mırıldanıyorum. Elini tekrar amına götürüyorum. "Kendine tekrar dokun. Boşaldığını görmek istiyorum."

İnlediğinde, sonunda çaresizliğini anlıyorum. En son sikimi emdiğinde o kadar ıslanmıştı ki, ona bir sonraki dokunuşumdan hemen sonra patladı. Muhtemelen şu anda boşalmak için can atıyor.

Elbette, klitorisini ovmaya başlamasının tembel ya da eğlenceli bir yanı yok. Hızı aceleci ve çılgınca. Orgazmı arttıkça kıvranmaya başlıyor.

Altımdaki manzara beni büyülüyor ve o boşalmaya yaklaşırken kendi hızımı artırmamaya çalışıyorum. Artık dikkati o kadar dağılmış durumda ki, aletimin etrafında gerçekten emme yaratmaya çalışmaktan vazgeçiyor ve bunun yerine ben içeri ve dışarı itmeye devam ederken ağzının açılmasına izin veriyor.

Kendimi aşağı uzanıp iki parmağımı amına sokmaktan alıkoyamıyorum, bir kez daha beynimin kısa olduğunu

hissediyorum-

Ağzında sadece sikim olduğu için sırlıslıkla olduğunu fark ettiğimde devre. Parmaklarımın onu becerdiği hissiyle çıkardığı inilti aletimin etrafında yankılanıyor ve yemin ederim orgazmımı sadece irade gücümle geri tutuyorum. O çılgınca ıslaklığını klitorisinin üzerinde döndürürken parmaklarımı içine sokmaya devam ediyorum.

Parmaklarımı içine kıvırdığımda, beni ağzından düşürüyor ve serbest bırakılması onu yırtarken çığlık atıyor. İnliyorum ve altımda patlamasını izlerken diğer elimi shaftımın üzerinde çalıştırıyorum.

Bu görüntü benim serbest kalmama neden oluyor. Omuriliğimden aşağıya doğru indiğini hissediyorum ve ona bir talimat daha vermek için yeterli zamanım var.

"Aç ve dilini dışarı çıkar," diye nefes nefese kaldım.

Gözleri ağırlaşmış ve biraz sik sarhoşu gibi görünüyor, hevesle dediğimi yapıyor. Tam ağzını açtığında patlıyorum ve tüm salgımı dilinin üzerine boşaltıyorum. Boğazının arkasına düşmesini izliyorum. Remy'nin bir kez daha getirdiği ezici orgazmla homurdanıyorum.

Yutkunuyor, dudaklarını yalarken gözleri parlıyor.

Bir süre daha ona bakıyorum, sonra eşofman altımı yukarı çekip kanepenin etrafından dolaşarak önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Elimi başının arkasına kaydırıp ensesini kavramadan önce onu oturur pozisyona çekiyorum. Dudaklarına baş döndürücü bir öpücük konduruyorum.

"Çok tatlı bir ağzın var," diye mırıldanıyorum tenine karşı. "Bunu yapmaya başlamak için bu kadar beklediğimiz için ne kadar kızgın olduğumu bilemezsin." Dramatik bir şekilde iç çekiyorum.

Gülüyor -gerçek, çınlayan bir kahkaha- ve beni itiyor. Ağır bir şekilde kanepede onun yanındaki yerime düşüyorum.

Hâlâ çarpan kalbimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum. Kıyafetlerini düzeltmesini izliyorum, sonra içmekte olduğu birayı ona uzatıyorum. Kutunun yarısını içtiğinde kaşlarımı kaldırıyorum.

Şaşkınlığımı görünce omuzlarını silkiyor ve basitçe cevap veriyor: "Tadın ne kadar güzel olursa olsun, ağızda kalan tat olarak hala iyi bir IPA tercih ederim."

Şaşkın bir kahkaha attım. Başımı sallayarak kendi birama uzandım. "Tamam, şimdi soru oyununa geri dön." Minderlere yaslanıyorum ve ona muzip bir sırıtış atıyorum. "Aslında o oral seksle sana bir iyilik yaptım. Eğer onunla başlamamış olsaydık, bütün oyun boyunca dikkatim dağılacak ve her soru seksle ilgili olacaktı. Sonra da ağzını sikerdim. Yani bu şekilde gerçekten iyi sorular ve iyi cevaplar alıyorsunuz. Bir şey değil."

Dudaklarının kenarlarını kıvrırmakla tehdit eden gülümsemesini bastırmaya çalışırken gözlerini deviriyor. "Evet, yüzümü siktiğin ve ağzıma boşaldığın için çok teşekkür ederim. Ne kadar düşüncelisin."

Kıkırdıyorum ve biramdan birkaç yudum alıyorum. Tüm dikkatimi Remy'ye veriyorum ve düşünceli bir şekilde onu inceliyorum. En son ne zaman orgazmdan sonra bir kızla konuşmak istediğimi hatırlamaya çalışıyorum.

Elim boş dönüyorum.

"Peki, devam et o zaman. Sor bakalım."

Parmağını dudaklarına götürürken düşünceli bir şekilde başını eğiyor, şüphesiz ilk sorusunu iyi bir soru haline getirmeye çalışıyor. Ne yazık ki tek düşünebildiğim, ona sert davrandığım için dudaklarının ne kadar şişmiş görüldüğü ve o dolgun alt dudağı ne kadar ısırarak istediğim.

Kabaca yutkunuyorum ve kalçalarımı kaydırıyorum, sertleşen aletimin ağrısını hafifletmeye çalışıyorum.

İnanılır gibi değil. Daha iki dakika önce geldim ve şimdiden tekrar gitmek istememe neden oluyor.

Bu kızdan nasıl bu kadar etkilendim?

"Tamam, kolay başlayacağım," diyor, benim iç mücadelemden habersiz. "Dövüşmenin en zor kısmı nedir?"

Cevap hemen aklıma geldiğinde irkiliyorum. Televizyona dönerken "Dövüşün olduğu gün," diye cevap veriyorum.

Bu arada, dövüşçüleri soyunma odalarında ısınırken gösteriyorlar. Ekrandaki sahne tam da dövüşmenin en kötü yanı. "Sinirler en kötüsüdür. Dövüş haftası fena değil çünkü ağırlık kesimi dikkatinizi dağıtıyor ama dövüş günü - tartıldıktan sonra - düşünebildiğiniz tek şey sizi incitmekten başka bir şey istemeyen çok iri bir adamla kafese kapatılmak üzere olduğunuz. Bu gerçeküstü bir duygu. Kime sorarsanız sorun, her boksör dövüşten önceki saatlerde sözleşme imzalama kararını sorguladığını söyleyecektir."

Remy bana kocaman gözlerle bakarken bile kıkırdıyor. "Cidden mi? Hepiniz kavga etmekten korkuyor musunuz? Sizin hiçbir şeyden korktuğunuzu düşünmemiştim."

Kaşlarım çatıldı. "İlla ki korkmuş olmak gerekmiyor. Daha çok inançsızlık içindeyiz ve kendi akıl sağlığımızı sorguluyoruz. Bu yüzden bizim sporumuzun çılgınca olduğunu söylediklerinde insanları asla yargılamıyorum.

-Öyle. Bu konuda kesinlikle haklılar." Vahşi bir sırıtişla Remy'ye dönüyorum. "Ama zil çalar çalmaz tüm bu duygular kayboluyor. Ve sonra asıl eğlence -ve dövüşün en sevdiğim kısmı- başlıyor."

Küçük bir gülümsemeyle başını sallıyor. Kendisi hiç kafese girmemiş olmasına rağmen, cevabımı anladığını bilecek kadar uzun süredir dövüşüyor. Pek çok insan MMA'i bir spor olarak görmüyor, sadece insanların birbirini dövmesi olarak görüyor. Ama bu gerçeklerden daha uzak olamaz. Dövüş, insanlar arasındaki nihai rekabettir: Başlangıç olarak beceri, güç, hız, zeka ve strateji gerektirir. Günümüzde bu sporun sadece bir alanında iyi olamazsınız; hepsinde gerçekten iyi olmanız gerekir. Yani ekranda benim sporum insan horoz dövüşü gibi görünse de, aslında haftalar, aylar, yıllar boyunca çalıştığımız her şeyin final sınavı. Ve tüm bu sıkı çalışmayı gerçekleştirebilmek heyecan verici ve aslında inanılmaz derecede eğlenceli.

Remy'yi düşünceli bir şekilde inceliyorum. "Tamam, sıra bende. Hiç dövüşmeyi düşündün mü? Birçok Jiu Jitsu turnuvasına katıldın, peki ya bir dövüşe katılmaya ne dersin?"

Omuz silkiyor ve cevap verirken eşofmanının ipiyle oynamaya başlıyor. "Bunu düşündüm. Yıllar boyunca pek çok insan beni bunu denemeye zorladı. Lucy her kavga ettiğinde bir tane almam için uğraşıyor. Ama kafese girmeyi yeterince önemseydiğimi sanmıyorum. Antrenman yapmayı ve teknikleri öğrenmeyi seviyorum ama içimde birine zarar verme isteği olduğunu sanmıyorum. Gerçekten bir dövüşe girersem iyi olacağıma eminim, ancak tüm mesele rakibinizi fiziksel olarak yenmekse ve ben bunu gerçekten yapmak istemiyorsam, o zaman neden yapayım?" Bana bakarken yine omuz silkiyor. "Belki bir gün dövüşmenin nasıl bir şey olduğunu deneyimlemek isterim ama şimdilik gerçekten hiç ilgimi çekmiyor. Sizin dövüşünüzü izlemeyi tercih ederim."

Cevabına düşünceli bir şekilde mırıldandım. Çoğu insan bunun tam tersi bir tepki veriyor; dövüşmeyi ne kadar çok istedikleriyle övünüyor, bunu sosyal medyada paylaşıyor, ancak gerekli çalışmayı asla yapmıyor ve genellikle ilk dövüşlerinin acımasız gerçekliğinden sonra sporu bırakıyorlar. Remy gibi düşünen birini duymak çok ferahlatıcı.

Bir sonraki soruya geçiyor. "Soru 2: Savaşmıyor olsaydınız ne yapıyor olurdunuz?"

"Kariyerim gibi mi yoksa hobi olarak mı?"

"Sanırım ikisi de. Gerçi senin için ikisinin bir arada olduğunu varsayıyorum, yani savaşmak ya tüm hayatın ya da hiçbir şey."

Başımı salladım. Varsayımında çok haklı. Başımı eğiyorum ve sorusunu düşünüyorum. "Eğer savaşmıyor olsaydım, işletme diplomamı bir şeyler için kullanırdım. Emekli olduktan sonra da büyük ihtimalle bunu yapacağım. Hangi sektörde olmak istediğimi ve ne tür işler yapmaktan hoşlandığımı çözerdim. Size daha spesifik bir cevap veremem çünkü hiçbir fikrim yok. Dövüşmek üniversite öncesinden beri tüm zihnimi meşgul ediyor."

"Ya bu sadece bir hobi olsaydı? Onun yerine hangi sporu seçerdin?"

Bir kaşımı çattım. "Hobi olarak bir spor seçmem gerektiğini nereden biliyorsun? Ya satrançtan hoşlanıyorsam?"

Bana şaşkınlıkla baktı. "Satranç sever misin?"

Sırıtıyorum ve biramdan bir yudum alıyorum. "Aslında biliyorum. İnsanları yumruklamayı seviyorum diye aptal bir hayvan olduğumu düşünmene gerek yok."

"Ben yapmadım-" diye savunmaya geçti.

"Kurallara aykırı olduğuna inandığım takip sorularına giriyoruz," diye araya giriyorum. Sertçe yutkunuyor ama başını sallıyor. "Eğitimle ilgili sevdiğin ilk şey neydi?"

Sıcak bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor ve onun ifadelerinin ne kadar samimi olduğunu ve mutluluğunun her zaman ne kadar bulaşıcı görüldüğünü düşünmeden edemiyorum.

"Kendimi ne kadar güçlü hissettirdiğini sevdim," diye dürüstçe yanıtıyor. "Bir piliç olarak muhtemelen klişe bir yanıt olacak ama iyi bir yumruk atabilmek gerçekten güçlendirici. Zarif ve kadınsı olmak içimize o kadar işlemiş ki, böyle bir gücün aslında pratik olduğunu fark ettiğinizde soğuk su şoku gibi hissediyorsunuz. Tanıdığım her kadını en azından bir kez bu dersi denemeye zorluyorum, sırf nasıl bir his olduğunu anlasınlar diye." Devam ederken sırıtıyor, şimdi gözle görülür bir şekilde daha da heyecanlanıyor. "En sevdiğim kısım, başladıklarında ne kadar gergin ve beceriksiz oldukları, ama sonra yavaş yavaş içine girmeye başlıyorlar ve sonunda bir görevdeki kadınlar gibi görünüyorlar. Bu harika bir şey."

Verdiği cevap bir spor salonu çalışanı açısından faydalı, çünkü bu bilgiyi potansiyel kadın üyelere doğru konuşmayı yapmak için kullanabilirim. Ama aynı zamanda beni şaşırttı - Remy'nin güçlüden başka bir şey olduğunu düşünmek garip. Fiziksel gücü iyi ama yetişkin erkeklerin çoğunu utandıran zihinsel gücü.

"Tamam, benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Sıradaki soru, okulda en sevdiğiniz ders neydi?"

Sırıttıyorum. "Tarih. Benim sıram."

Çenesi düşer. "Bu kadar mı? Hepsi bu mu? Sana cevabım olarak koca bir tez verdim."

Omuz silktim. "Basit bir soru sorman benim suçum değil. Kuralların hiçbir yerinde cevaplarımı savunmam gerektiği yazmıyor."

Haklı olduğumu biliyor, o yüzden tek yapabildiği ters ters bakmak. Kıkırdıyorum ve ona başka ne sormak istediğimi düşünüyorum.

"Ölmeden önce yapılacaklar listende ne var?"

Düşünceli sorum onu şaşırtıyor. Birkaç saniyeliğine gözlerini kırptırıyor ve ben de onu gerçekten sersemletip susturmadığımı merak ediyorum.

"Her zaman sarışın olmak istemişimdir," diye mırıldanıyor. "Şimdiye kadar sadece kahverengi saçlarım oldu ve nedense hep ateşli sarışın görünümünü yakalayıp yakalayamayacağımı görmek istedim. Ama herkes bana her zaman korkunç görüneceğini ve bunu yapmamam gerektiğini söylüyor. Bu yüzden, bunu yapmaya cesaret edip edemeyeceğimi bilmiyorum."

"Zaten seksisin," diye düşünmeden ağzımdan kaçırıyorum. Kızarıp yere bakıyor ve ben de iltifatımı örtbas etmek için ekliyorum: "Ama başkalarının ne düşündüğünü sikeyim. Hayatınla ilgili ne yapmak istediğin konusunda söz sahibi olmamalılar. Eğer sarışın olmak istiyorsan, sarışın ol. İstersen pembe de olabilirsin. Bu senin kararın dışında kimsenin kararı olmamalı."

Görselime gülüyor. "Ofisimin sıcak pembe saçtan hoşlanacağını sanmıyorum ama ne demek istediğini anlıyorum." Bir sonraki sorusunu düşünüyor ve ardından "Ziyaret etmek istediğiniz en iyi seyahat destinasyonunuz neresi?" diye soruyor.

"Tayland ve Brezilya'yı eğitim için sevdim ama zaten oradaydım, bu yüzden listeme koyamıyorum. Muhtemelen Roma derdim."

Bana şüpheyle bakıyor. "Tarihi sevdiğin için mi?" diye tahmin ediyor. Sırıttıyorum ve ona göz kırptıyorum, o da gözlerini deviriyor.

"Kuzenim Roma'da yaşıyor," diyor birasına uzanırken. "Jax ve ben hep ziyaret etmekten bahsederiz ama bir türlü fırsat bulamadık. Her zaman kendimizi farklı bir Avrupa şehrinde buluyoruz."

Jax ve Remy'nin seyahat etmeyi ne kadar sevdiğini biliyorum. Birden fazla Avrupa seyahatine davet edildim, ancak dövüş kampları nedeniyle hiçbir zaman iyi bir zamanlama olmadı. Ayrıca benden nefret eden bir kızla bir pansiyona ya da otel odasına tıkılıp kalmanın iyi bir fikir olduğundan hiç emin olamadım.

Onunla seyahat anıları hakkında bir sohbete girme isteğini görmezden gelerek, bunun yerine bir sonraki sorumu soruyorum. "En sevdiğin kitap hangisi?"

Bu gece onu kaç kere şok ettiğimin sayısını unuttum. Başka bir erkek olsaydım, benim aptal olduğumu düşündüğünü açıkça belli eden şok ifadelerinden muhtemelen rahatsız olurdum. Ama insanların dövüşçülerin aptal olduğunu varsaymasına o kadar alıştım ki artık öfkelenmek için yeterli enerjiyi toplayamıyorum. Aslında bir yanım düşük beklentilerden hoşlanıyor çünkü varsayımlarının yanlış olduğu kanıtlandığında kendimi beğenmiş hissetmemi sağlıyor.

"Şaşırmadım çünkü senin aptal olduğunu düşünüyorum," diyor aceleyle, sanki düşüncelerimi duymuş gibi. "Sırf dövüşçü olduğun için seni aptal bir vahşi olarak gördüğümü düşünüyorsun gibi hissediyorum. Görmüyorum. Sadece... insanlar artık bu soruyu sormuyor. Okumuyorlar. Ya da satranç oynamıyorlar. Gerçek bir entelektüel kariyer dışında akademik ilgi alanlarına sahip olmanın artık normal olmadığını hissediyorum."

Omuz silkiyorum, diğer insanların ne düşündüğünü ya da ne yaptığını Remy'den daha az önemsiyorum. Okuyorum çünkü öğrenmeyi ve beynimi çalıştırmayı seviyorum. Eğer sormazlarsa bilgimi başkalarıyla paylaşma ihtiyacı hissetmiyorum.

Ayrıca Remy'nin yaptığı gibi insanlarla sosyalleşmeyi de umursamıyorum. Kabarcıklı insanların nasıl bu kadar enerjiye sahip olduklarını asla anlayamayacağım.

"Rooftops of Tehran," diye yanıtlıyor sorumu. "Savaşın

parçaladığı İran'da geçen bir ergenliğe giriş hikayesi ve

Hayatım boyunca okuduğum en güzel yazılmış roman. Yılda bir kez okuyorum ve her seferinde beni bebek gibi ağlatıyor."

İnanamayarak göz kırpıyorum. "Öncelikle, bir kitap seni nasıl ağlatabilir? İkincisi, ne olacağını bildiğin halde seni nasıl ağlatabilir?"

Bana ters ters bakıyor. "Takip eden sorulara yöneliyorsun. Soru sorma sırası bende." Tekrar bana bakmadan önce düşünceli bir şekilde dudaklarına dokunuyor. "Sana en sevdiğin kitabın ne olduğunu sormayı ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin. İçimden bir ses büyüleyici bir cevabın olacağını söylüyor."

Sırıtiyorum ve alaycı bir şekilde omuzlarımı silkiyorum. Aslında etkileyici bir cevabım var.

İç geçiriyor ama sorusunu sormaya devam ediyor. "En kötü kadın özelliği nedir?"

Şimdi şok içinde bakma sırası bende. Eninde sonunda seks ya da ilişki sorularına geçeceğimizi düşünmüştüm ama kesinlikle bu yönde ilerlemesini beklemiyordum. Özellikle de bundan sonra sadece iki sorusu kaldığı için.

Ona dürüst bir cevap vermek için düşündüm. Daha önce çıktığım kadınları ve yaşadığım kavgaları ya da reddedilmeleri düşünüyorum.

"Muhtemelen gerçekten duygusal olduklarında mantıklı düşünememeleridir. Kadınların bunu yapamayacağını düşündüğümünden değil," diye aceleyle ekliyorum, öfkesini tahmin ederek. "Ama bu sadece kadınlara özgü bir özellik. Kendilerini üzgün hissetmeye kaptırdıkları için meseleyi mantıklı bir şekilde görmeyi reddettikleri kadınlarla pek çok kavgam oldu. Bu kesinlikle en sinir bozucu kavga türü çünkü kazanmanın ya da onları başka türlü ikna etmenin bir yolu yok."

Cevabımı düşünürken dudaklarına dokunuyor. Birkaç dakika sonra başını sallayarak kabul etti.

"Bu kadar mı?" Pat diye söyledim. "Çürütme yok mu? Kadınları akıllı kararlar vermekten aciz duygusal zayıflıklar olarak görmeye cüret ettiğim için öfke yok mu?"

"Hayır, çünkü söylediğin bu değildi." Duraklıyor ve sonra sırtıyor. "Ayrıca, bu senin ne demek istediğini kanıtlar."

Haklı olduğunu anladığımda irkilerek kahkaha atıyorum.

"Bir erkeğin şimdiye kadar yaptığı en utanç verici şey nedir?"

sana söyledi mi?" Ona merakla sordum.

Yüzünü buruşturuyor ve pantolonunun ipiyle oynamaya başlıyor. Gergin olduğunu en iyi el hareketlerinin gösterdiğini fark etmeye başlıyorum ve onu huzursuz eden cevap her neyse onu hevesle beklerken sırtıyorum.

"Ben aletini emerken bir adam sürekli 'vay be' dedi," diye mırıldanıyor sessizce.

Şok içinde göz kırpyorum ve sonra kahkahalarla kükrüyorum.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Sonunda nefesimi tuttuğumda soluk soluğa kaldım. "Sarhoş muydu?"

"Hayır," diye mırıldanıyor, hâlâ göz teması kurmuyor.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey." Dikkatini çekmek için uzanıp saçını çektiğimde hâlâ kıkırdıyordum. "Oral seksin vay be dedirtecek cinsten olmadığından değil ama dudakların sikimin etrafındayken çok güzel görüldüğünü söylemeyi tercih ederim. 'Vay canına' değil."

Bacaklarını kanepeye çekip kollarını dizlerine doluyor ama yüzünde beliren küçük gülümsemeyi kaçırmıyorum. Birden, ne kadar seksi olduğunun farkında olup olmadığını merak ediyorum.

"Kaç kızla çıktın?" diye soruyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Çıktığın ya da ilişki yaşadığın?"

"İkisi de. Hangisine cevap vermek istersen."

Kanepenin minderlerine geri yaslanıyorum ve ona nasıl bir cevap vereceğimi düşünüyorum. Bu soruyu soran kızların iki farklı yönü var: ya vücut sayımı öğrenmek istiyorlar - ki bu asla eğlenceli bir konuşma değil - ya da kaç kızla ciddi olduğumu bilmek istiyorlar. Bu da harika bir sohbet değildir.

"Kelimeyi tanımlamanıza bağılı olarak kaç kızla çıktığımı bilmiyorum. Kadınlarla olan deneyimlerimin çoğı ya tek gecelik ya da sıradan bir ilişki. Bunların ikisini de gerçekten çıkmak olarak nitelendirebilir miyim emin değılim." Sorusunun ikinci kısmına cevap vermeye hazırlanırken garip bir şekilde omuz silkiyorum. "Üniversitede ciddi bir kız arkadaşım vardı ama profesyonel olunca bitti. O zamandan beri ilişkilerle pek ilgilenmiyorum. Bir dövüşçü olarak ne kadar bencil olmam gerektiğıyle pek uyumlu görünmüyor."

Cevabımı düşünürken kafasında dönen çarkları görebiliyorum. Birden bir kadınla ilişkiler hakkında hiç bu kadar dürüst bir konuşma yapmadığımı fark ediyorum. Hayatımın bu bencil evresinde olmaktan memnun olduğumu hiç itiraf etmemiştim. Bana daha fazlasını sorup sormayacağını merak ediyorum. Ama birbirimizin devam sorularını sürekli geri çevirdiğimiz gerçeğini kabullenmiş gibi görünüyor, bu yüzden cevabımı kabul ederek başını sallamakla yetiniyor.

Ona sormak istediğim bir sonraki soruyu düşünüyorum. Her birimizin iki sorusu kaldı ve odanın havasına yerleşmiş belli bir ağırlık var - sorularımızın kişisel doğasını açıkça ortaya koyuyor.

"Şimdiye kadar yaşadığın en uzun ilişki neydi?" Sonunda sordum.

İç geçiriyor ve yüzünde teslim olmuş bir ifadeyle bakışlarımı karşılıyor. "Altı ay."

Gözlerim şaşkınlıkla açılıyor. "Altı ay içinde ciddi bir ilişki mi yaşadın?"

"İnsanların saçmalıklarını çok çabuk anlıyorum," diye mırıldanıyor omuz silkerek. "Altı ayın sonunda onlardan sıkılıp sıkılmayacağımı zaten biliyorum."

Aklıma bir şey geldiğinde kaşlarımı çatıyorum. "Peki ya bir yıl önce çıktığın şu esrarkeş? Uzun sürmüş gibi görünüyordu."

Kaşlarını hafifçe çatarak bana dönüyor, sanki bunu hatırlamama şaşırmış gibi. Ben de biraz şaşırdım ama soruyu geri almadım.

"O... aslında bir esrarkerş değildi. Aslında çok zekiydi. Ama gerçekten kötü bir DEHB'si vardı ve kendi beynini bir şeyle evcilleştirmesi gerekiyordu." Adamdan olumlu bir şekilde bahsettiğinde göğsümde bir şeyler parladı. Zeki erkeklerden hoşlandığını her zaman biliyordum, bu yüzden tam olarak şok olmamalıydı, ama nedense bunu doğruladığını duymak beni sınırlendiriyor. Özellikle de çoğu insanın benim bir aptal olduğumu düşündüğünü bildiğim için.

İçimdeki çalkantıya aldırmadan, başını koltuğa yaslariken iç çekerek cevabına devam ediyor. "Sadece altı aydı ama daha uzunmuş gibi geldi çünkü bir süre peşimden koştı. Geriye dönüp baktığımda, bu beni onunla çıkmaya ikna etmesi gerektiğine dair bir işaret olmalıydı, ama o zamanlar kovalanmak güzel hissettiriyordu. Sonunda birbirimiz için gerçekten yanlış kişi olduk."

Buna İyi'den başka bir şeyle nasıl yanıt vereceğimi bilemediğim için sessiz kalıyorum.

"Tamam, son soru," diyor sessizce, gözlerini kaldırıp bana bakarak. Aslında, sanki içime bakıyormuş gibi hissediyorum. Ve sorusunu sorduğunda nedenini anlıyorum. "Annenin en sevdiğin özelliği nedir?"

İrkildim ve alnımı ovuşturdum. Aile soruları beni her zaman rahatsız eder, bu yüzden daha önce Remy bana ailem hakkında soru sorduğunda ç ı l d ı r m ı ş t ı m .

Ailemle iyi bir ilişkim olmadığı bir sır değil. Jax, utancımı sineye çekip aile dinamiğimle ilgili içini döktüğüm tek kişiydi ve eminim ki bunu kimseyle paylaşmazdı, Remy'yle bile.

En azından ilişkimizin çalkantılı olduğunu bildiğinden emin olduğumdan, sorusunun konuyu dikkatlice açarken, olumlu yönleri odaklanmamı isteyerek hafif bir dönüş yapıp yapmadığını merak ediyorum. Bir an Remy'yi inceliyorum, ona ne kadarını söylemek istediğimi tartışıyorum.

"Onun nezaketi," diye mırıldandım sonunda. "Çok iyi bir kalbi var. Ailemle yaşadığım tüm o saçmalıklara rağmen - kariyerimi kabul etmemeleri ve bok kafalı kardeşimi

Sırf saygın bir işi olduğu için baş tacı ediliyor, asla nefret dolu bir yerden gelmiyor. Sadece kafası karışık ve çok endişeli." Mizahsızca gülüyorum. "Kendince boktan bir şekilde, bence dövüşmekten nefret etmesi aslında beni korumaya çalışmasının bir yolu. O her zaman benim için en iyisini istedi - yanılıyor olsa bile. Onun iyiliği o kadar her şeyi kapsıyor ki, bizim tüm ihtiyaçlarımızı kendi ihtiyaçlarının önüne koyuyor. Eğer bir şekilde mutlu olabileceğimiz anlamına geliyorsa, bu dünyada feda etmeyeceği hiçbir şey yoktur."

Remy'nin bakışlarından kaçınırken biramla oynuyorum. Geçen yıl Jax'e söylediğimde bile, tam olarak oturup bunun hakkında konuşmamıştık. Babam beni arayıp yaklaşan dövüşüme gelmekle ilgilenmediğini söyledikten sonra beni tam bir sinir krizi içinde yakalamıştı. "Bu karate saçmalığıyla ne zaman işim bitecekti? Bu anıyı hatırladığımda hala öfkeleniyorum.

"Kendine gelecektir," dediğini duyuyorum Remy'nin sessizce. Şaşkınlıkla ona baktım, bir şey söylemesini beklemiyordum. "Babanı tanımıyorum, o yüzden ne kadar dangalak olup olmadığı hakkında konuşamam ama annen iyi bir insansa eninde sonunda anlayacaktır. O seni seviyor. Sadece dövüşmenin senin için ne kadar önemli olduğunu görmesi gerekiyor."

Göğsümde rahatlatıcı bir sıcaklık hissediyorum. Şu ana kadar birinin bana bunu söylemesi için ne kadar çaresiz olduğumu fark etmemiştim. Ailemle her zaman böyle olacağını düşünmüştüm. Ama Remy'nin sözleriyle içimde bir umut ışığı yandığını hissediyorum.

Cevap vererek açıklamasını mahvetmek istemediğimden, tek yapabildiğim huysuz ama minnettar bir baş sallamak. Remy'ye soracağım son soruyu düşünürken biramın kalanını bitiriyorum.

Ben de kendi aile sorumu sormaya karar verdim. "Kız kardeşinle hep yakın mıydınız?"

Remy gülümser ve yanağını kanepenin minderlerine yaslar. "Her zaman. Bebekliğinden ve ona bakmaya yardım ettiğimden beri. İlk gençlik yıllarımda arkadaşlarımı ona tercih ettiğim kısa bir dönem olmuş olabilir ama bu

normaldi.

O her zaman benim en iyi arkadaşımdı." Doğrulurken ve ayaklarını altına çekerken arsızca sırtıyor. "Ailemin bizi iyi yetiştirmesi ve ikimizin de çok havalı olmamız işe yaradı. Çünkü bugün hâlâ tanıdığım en iyi insan o."

Gözlerimi deviriyorum. "Çok mu kibirlisin?" Eğlenerek soruyorum.

Sırtışı genişliyor. "Bu konuda öyleyim."

Dudaklarımın kenarındaki gülümsemeye engel olamıyorum. "Yine de oldukça havalı biri," diye itiraf ediyorum. "Sessiz ama akli başında birine benziyor." Bir anım su yüzüne çıktığında sırtıyorum. "Dövüşlerden birinde ona asılan bir adamı azarladığını hatırlıyorum. On yedi yaşında falan olmalıydı ama adama aptal oğlanlara ayıracak zamanı ve sabrı olmadığını söylemişti. İtmeye devam ettiğinde neredeyse adamın kafasını koparıyordun."

Remy bundan bahsedince neredeyse yanımda homurdanıyor. "Aynen öyle," diye mırıldanıyor. "Erkekler aptaldır."

Kıkırdarak başımı salladığımda, birasının kalanını bitiriyor ve boş kutuyu yanındaki masaya koymak için dönüyor. "Tamam, yedi sorum doldu. Sanırım ben-"

"Şu anda hayattaki en büyük mücadeleniz nedir?" Ağzımdan kaçırdım.

Gözleri irileşti. Bir küfür mırıldanıyorum, patlamamdan hemen pişmanlık duyuyorum -birkaç oyun kuralını çiğnediğim gerçeğinden bahsetmiyorum bile- ve beynimde bunu düzeltmenin bir yolunu aramaya başlıyorum.

Ama ona baktığımda, ağzını açıp kapatıyor, her seferinde cevabı olacağını varsaydığım şeyi seslendirmeye çalışıyor. Sanırım kurallarını çiğnemiş olmamı umursamıyor. Belki de ailem hakkında açıldığım için bu konuda da açılabilceğini ya da açılması gerektiğini hissediyor. Cevabının ne olabileceği üzerine kafa yoruyorum.

Sinirli bir şekilde yutkunuyor ve tekrar deniyor. Sözlerini zar zor seçebiliyorum, çok yumuşak konuşuyor.

"İstikrarlı, rahat ve tamamen korkunç işimi bırakıp gerçekten istediğim kariyerin peşinden gidip gitmemeye karar vermeye çalışıyorum," diye mırıldanıyor sonunda.

Tereddüt ediyorum ve sonra diğer kuralları zaten çiğnediğime karar veriyorum, neden bir tane daha olmasın. "Ne yapmak istiyorsun?"

Bana baktığında o kadar çok umut, o kadar çok kırılabilirlik var ki ani bir nefes alıyorum. Sözlerini duymak için çaresizce dudaklarına bakıyorum. "Roman yazmak istiyorum," diye itiraf ediyor sonunda.

Cevabını düşünürken duraksıyorum. "Peki serbest meslek sahibi olmak seni korkutuyor mu?" Sanırım.

Başını sallayarak tekrar yere bakıyor. "Sadece yeterince iyi olup olmadığımı bilmiyorum. Yapabileceğimden bile emin olmadığım bir şey için istikrarlı bir işi bırakmak delilik gibi geliyor. Ama şu anda yaptığım işten nefret ediyorum. Olmak istediğim alanda olduğum tuhaf bir alternatif gerçeklik gibi görünüyor, ancak yolun bir yerinde kayboldum ve alanın mümkün olan en kötü versiyonunda sona erdim. Her gün yazdığım yazılar, yazmak istediklerimle alay ediyor."

Bana tekrar bakıyor, aynı umut hala parlıyor - bu sefer biraz huşu ile karışık. "Bunu daha önce hiç kimseye söylememiştim," diye fısıldıyor hayretle.

"Kitap yazmak istediğinizi hiç kimseye söylemediniz mi?"

Başını sallıyor, hâlâ şaşkın ve şaşkın bakıyor. "Dürüst olmak gerekirse hayır. Bazen Hailey ile eğlenmek için yazdığım konusunda şakalaşıyorum ama bunun gerçek bir rüya olduğunu asla yüksek sesle itiraf etmedim."

Birkaç dakika önce ona annemden bahsettiğimde verdiği dürüst cevabı düşünüyorum. Onun bana yaptığı gibi ben de onu yatıştırmayı çok istiyorum ama pek motive edici bir tip değilim. Şu anda ona ne söyleyeceğimden emin değilim.

Gerçeği söylemeye karar verdim. "Denemeden asla bilemezsin. Hayatını istediğin şeyin peşinden hiç gitmediğin için kesin bir pişmanlıkla mı yaşamayı tercih edersin, yoksa deneyip başarısız olursan olası bir hayal kırıklığıyla mı? İşte bütün mesele bu." Bir şeyin farkına vardım

ve Remy'ye bir surat yap. "Her iki durumda da, şu anki işin bok gibi görünüyor ve muhtemelen yine de bırakmalısın."

Ondan bir kahkaha patlıyor ve ben sırtıyorum, moral konuşmam hakkında iyi hissediyorum.

Azalan kıkırdamaları arasında bana bakıyor. "Haklısın. Sadece bunu yapmak için çok fazla korkak davrandım." Yüzünde kararlı bir ifadeyle doğruldu. "Gelecek hafta saçlarını sarıya boyayacağım ve kitabım için yayıncı arayacağım."

Kıkırdıyorum ve saçlarını hafifçe  ekiştiriyorum. "Aferin kıızıma," diye mırıldanıyorum.

Memnuniyetle i  çekip koltuk minderlerine kıvrılmadan önce gözleri keyifle parlıyor. Dikkati televizyonun siyah ekranında toplanıyor.

"Tüm bunlara başlarken dövüş izlediğimizi unutmuşum," diye mırıldanıyor. Kısık kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Baştan başlayabilir miyiz?"

Tek kelime etmeden televizyona dönüp oynat tuşuna basıyorum. Rahat bir sessizliğin içine kolayca kayarken kanepeye geri yerleşiyorum.

Bilincimin sınırındayım, uyuklamak üzereydim ki onu bana karşı hissettim. Gözlerimi açtım ve ona bakmak için döndüm. Uykuya dalmış ve farkına varmadan bedenime yaslanıyor. Başı omzumda rahat bir yer bulduğunda memnuniyetle i  çekiyor ve boynuma daha da sokuluyor. Daha derin bir uykuya dalarken ağırlığının daha fazla üzerime   kt ğ n  hissediyorum.

Hareket edemeyecek kadar şaşkırım. Bu gece bana çatık kaşları ve öfkeli kaş çatma çizgileri olmadan nasıl göründüğünü gösterdi, ama şüpheci bir şekilde mutlu bir yüz bile bundan farklı. şimdi huzurlu görünüyor. Ve nefes kesici derecede güzel.

Ne yaptığının farkına varmadan elimi kaldırıp yüzüne dökülen saçlarını tarıyorum. Yanağında oyalanıyorum, ne kadar sıcak olduğuna ve teninin ne kadar yumuşak hissettirdiğine hayret ediyorum. Ona böylesine savunmasız bir halde bakarak mahrem bir anı çalıyormuşum gibi hissediyorum. Ama kendime engel olamıyorum, ona bakmadan duramıyorum.

Düşündüğümünden çok farklı biri. Buraya taşınmadan önce onu hep Jax'in kıkında bir sopayla dolaşan sinir bozucu çocukluk arkadaşı olarak düşünmüştüm. Her zaman oldukça seksi olduğunu düşünmüştüm ama şirret yorumları ve kendini beğenmiş havası her zaman bu gerçekten çok daha ağır basmıştı. Özellikle ilk karşılaşmamızdan sonra, daha yakından bakmayı hiç umursamadım.

Şimdi, karakter analizimin tamamen yanlış olabileceğini fark ediyorum.

Şirret değil, sadece savunmacı ve korumacı. Ve henüz inanmak istemese de benimle şakalaşmaktan hoşlanıyor. Bu gece benden artık nefret etmediğini itiraf ettikten sonra bile sözlü atışmaya devam ettik. Aslında bunun zorluğundan ve eğlencesinden hoşlandığımı fark ediyorum.

Geçen hafta sonu barda gelinle yaptığım konuşmayı hatırladığımda -kendimi onun beni biraz daha terslemesini dilerken buldum- düşünce sürecimin tamamen doğru olduğunu fark ettim. Remy ile şakalaşmak hoşuma gidiyor.

Aptal bir hayvan olduğumu düşündüğü için onu suçlayamam. Herkes böyle düşünür. Bu sadece profesyonel bir dövüşçü olmanın getirdiği bir kayıp. Bu, sessiz olduğum ya da dövüşmekten başka bir şey hakkında nadiren konuştuğum gerçeğiyle birleşince

-Yani bu varsayımı kimseye karşı kullanamam. Ama konuşmaya başladığımızda ve Remy bu kalıba pek uymadığımı fark ettiğinde, gözlerinde hoş bir şaşkınlık ve hayranlık ışığını görebiliyordum. Genelde karşılaştığım şok olmuş inançsızlık yerine.

Orada oturup yanağını okşarken ve ona bakarken, bu geceyi onun başlattığı için gülünç derecede mutlu hissediyorum. Buna rağmen

Başlangıçta herhangi bir tanışma oyunu fikrine karşı savunmacı olsam da, Remy'nin hayatına biraz girebildiğim için mutluyum. Bu, onun benimkine girmesine izin vermek anlamına gelse bile.

Ama kötü kısımları paylaşmak bile onun yanında tamamen doğal geliyordu. Ailem hakkında konuşmak, bırakın bir kadını, hiç kimseyle düşünmediğim bir şeydi ama nedense Remy'ye karşı tereddüt bile etmedim. Ona hayatımı anlatmak istedim. Beni Dövüşçü Tristan'dan daha fazlası olarak tanımasını gerçekten istiyordum.

İşin en çılgın tarafı, seks yapmamaktan da seks kadar keyif aldım. Orgazmın etkisi geçtikten sonra bir kızla konuşmak istemeyeli çok uzun zaman olmuştu ama bu gece kendimi bunu dört gözle beklerken buldum. Bu onun oral seksinden ya da seks yaptığımız zamanlardan zevk almadığım anlamına gelmiyor. Çünkü dürüst olmak gerekirse, cinsel kimyamızın akıllara durgunluk veren seviyesini anlatacak bir kelime olduğunu bile sanmıyorum. Muhtemelen Remy'yi hayatımın sonuna kadar becerebilirim ve onun küçük inlemelerinden ya da parmaklarımın üzerine boşalırken hissettiklerinden asla bıkmam. Ona bunu yakın zamanda bırakmayacağımızı söylediğimde ciddiydim - günler sonra ve hala onu becerme düşüncesiyle mastürbasyon yapmayı bırakamıyorum.

Ama kanepeye oturup konuşmaya başladığımızda, dudaklarına sikimin etrafına sarılmış görmek istediğim bir şey olarak bakmayı bıraktım ve bana kendisi hakkında ne söyleyeceğini görmek için bakmaya başladım.

En son ne zaman bir kızı sadece seks için değil sohbet için istediğimi hatırlamıyorum.

Bu rahatsız edici bir düşünce. Yıllar boyunca kadınları sadece gerginliğimi azaltmak için istedim; hiçbir zaman gerçekten dinlemek istediğim bir kadın bulamadım. Çoğu kadın beni sadece becerilecek seksi bir atlet ya da sosyal statü için tutunulacak gelecek vaat eden bir dövüşçü olarak gördü. Kimse beni gerçekten tanımayı umursamadı.

Ama Remy soru sormayı önemsiyordu. Bir oyun başlatacak, beni kendim hakkında konuşmaya itecek kadar önemsiyordu. Sadece seks isteseydi bana saldırabilirdi ya

da

Benimle bir şey yapmak istemeseydi çekip gidebilirdi. Beni burada görünce üst kata geri dönmesini beklerdim. Ama gitmedi, onun yerine saatlerce takıldık. Saatler.

Ve işin en çılgın tarafı, hangisini daha çok yapmak istediğimi bilmiyorum: onu becermek mi yoksa onunla konuşmak mı?

Sessiz horlaması beni iç gözlemci halimden çıkarıyor. Sinirle yutkunuyorum ve onu uyandırmadan nasıl hareket ettirebileceğimi bulmaya çalışarak etrafıma bakıyorum. Ama artık o kadar derin bir şekilde yanıma sokulmuştu ki neredeyse üstümdeydi. Ve ağırlığına bakılırsa derin bir uykuda olduğunu biliyorum.

Onu hareket ettirmem gerektiğini biliyorum ama içimden bir ses uyumasına izin vermemi, bu huzurlu anda biraz daha kalmasını istiyor. Bunun yerine, iç çekerek kanepeye geri yerleşiyorum. Uykuya dalmadan hemen önce başım hafifçe onunkinin üzerine düşüyor.

REMY

Mutlu bir gülümsemeyle uyanıyorum. Kendimi sıcak ve sımsıkı sarılmış hissediyorum, sanki bir buluta sarılmışım ve güneş üzerimde parlıyor. Bedenim iyice dinlenmiş, hala tam olarak uyanamayacak kadar tembel hissediyor. Uyku ve uyanıklık hali arasında rahatça oturuyorum. Tüm bu his o kadar rahat ki mutlu bir şekilde iç çekiyorum ve kozamın içine daha da sokuluyorum.

Bulut etrafımda sıkılaşıyor.

Kaşlarımı çatıyorum, bu his beni aniden uyandırıyor. Kozalar hareket eder mi?

Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum. Etrafımı saran şeye hâlâ çok yakıным, bu yüzden önümdeki duvarı analiz etmek için yavaşça geri çekiliyorum.

Tristan'ın yüzüne benimkinden sadece iki santim uzakta baktığımı fark ettiğimde nefesim kesiliyor. Usulca horluyor. Yüz ifadesi o kadar huzurlu, o kadar mutlu ki, bir an için bakmaktan kendimi alamıyorum. Onu normalde gördüğümünden çok farklı bir görüntü.

Kolları tekrar etrafımda sıkılaşıyor ve bedeninin benim sıcak kozam olduğunu fark ediyorum. Beni daha yakına çekiyor, böylece tek yapabildiğim yüzümü göğsüne bastırmak oluyor. Yanağının saçlarıma değdiğini hissediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve titrek bir nefes alıyorum. Dün geceki kavgalar sırasında uyuyakalmış olmalıyız.

kanepede birbirimize dolanmıştık. Bu pozisyonda olduğum için çok oldum ama vücudumun bu duygudan ne kadar zevk aldığına daha da çok şaşırdım. Yapmak istediğim son şeyin kalkmak olduğunu fark ediyorum.

Tristan'la ilişkim şimdiye kadar sadece tartışmalar, iğnelemeler ve ağır hakaretlerden ibaretti. Tüm bunlardan arınmış bir an yaşamak tuhaf hissettiriyor. O baygınken, onu hiç hayal etmediğim bir şekilde deneyimlemekte özgürüm. Ve zihnim buna bir türlü alışamıyor.

Birden, son birkaç dakikadır göğsüne sokulduğumu, kollarının beni sarmaladığı hissiyle tamamen rahat olduğumu fark ediyorum. Kalkmam gerekiyor. O uyandığında bu pozisyonda olamam. Bu ikimiz için de çok garip olur.

Derin bir nefes alıyorum -kendimi bu mükemmellik anından uzaklaştırmak üzere olduğum için nefret eden içimdeki acıyı görmezden geliyorum- ve yavaşça aşağıya doğru kıvrılarak kollarından kurtuluyorum. Kanepeden yuvarlanıp küçük bir gümbürtüyle yere düşüyorum. Sesin onu uyandırıp uyandırmadığını görmek için başımı Tristan'a doğru salladım ama gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu görünce rahat bir nefes aldım.

Yüzündeki ifadenin değişmesini merakla izliyorum. Bir dakika önce huzurlu görünürken, şimdi kaşları çatılmış ve dudaklarının kenarları aşağıya inmiş. Kafası karışmış, hatta kızgın görünüyor. Bilinçaltımın derinliklerinde bir yerde, ondaki bu değişimden nasıl nefret ettiğimi ve tekrar mutlu olmasını dilediğimi düşünüyorum.

O zaman muhtemelen uyanmak üzere olduğunu fark ettim. Bu yüzden, ona baktığımı fark edemedi odadan fırlayıp işe gitmek için üst kata çıkıyorum.

İş günüm tam bir kaos yumağı. Sürekli masama gelip saçma sapan şeyler soran insanlar arasında

sorular ve kendi karmakarışık düşüncelerim yüzünden işimde daha da geri kaldığımı hissediyorum. Saat 5:00 olduğunda hayal kırıklığımı haykırmaya hazırım.

Genellikle, iş yerinde yapılacaklar listemde kötü bir noktada olduğum günlerde, rahatça yetişebilmek için ihtiyacım olduğu kadar geç saatlere kadar kalırım. Ancak son zamanlarda işle ilgili o kadar hayal kırıklığına uğramış hissediyorum ki, resmen güçlü bir siktir et durumuna ulaştım.

Etrafımdaki iş arkadaşlarımla şaşkın bakışlarını görmezden gelerek dizüstü bilgisayarımı topluyorum ve masamın altından spor çantamı alıyorum.

"Hemen gidiyor musun Remy?" diye sesleniyor biri arkamdan alaycı bir tonla.

Çıkışa doğru kararlı yürüyüşümü yavaşlatıyorum ve arkamdan kimin seslendiğini görmek için dönüyorum.

Yüzündeki tembel sırtıştan satış elemanlarından biri olduğunu anlıyorum. Ön masaya yaslanmış, belli ki kıkırdayan ve çekik gözlü sekreterle flört ediyor.

Arkasını döndüğümü görünce doğruldu, sırtışı hâlâ yerindeydi. "Şaşırdım. Gitmek için biraz erken değil mi?"

Hayretler içinde ona bakmaya devam ediyorum. Onun özel çalışma alışkanlıklarını bir kenara bıraksak bile, saat 5:00 iş gününün resmi bitiş saatidir. Tam vaktinde çıktığı için kimseyle alay edilmesine gerek yok. Şirketin yeterince esnek olduğundan bahsetmiyorum bile, birçok insan genellikle 4:30'da hatta 4:00'te ayrılıyor - bu pislik de dahil.

"Hâlâ burada olmana daha çok şaşırdım diyebilirim," diye cevap veriyorum sertçe. "İş günün genellikle iki saatlik bir öğle yemeğinden sonra bitmiyor mu? Yoksa Becca saçını yeni kestirdiği ve bugün çok tatlı görüldüğü için mi fazla mesai yapıyorsun?"

Becca bana aptalca, minnettar bir gülümseme atıyor, aynı anda onun sırtışı da yüzünden düşüyor. Kaşları öfkeyle çatıldı, muhtemelen tembelliği hiç yüzüne vurulmamıştı.

Herkesin bildiği ama konuşamayacak kadar kibar olduğu iş alışkanlıkları.

Dönüp merdivenlere doğru ilerliyorum, burada bir saniye daha durmak istemiyorum. "İyi geceler," diye sesleniyorum arkamdan.

Bodrum katındaki spor salonuna ulaştığımda, yeterince adım atmış ve yeterince derin nefes almış oluyorum ki öfkeli iş karşıtı düşüncelerimin çoğunu atlatmış oluyorum. Kendi iş arkadaşlarımı ve tabağıma yığılan -hiçbirini yapmaktan hoşlanmadığım- iş miktarını o kadar çok aştım ki, bunları düşünmek için daha fazla zaman harcamanın durumu daha da kötüleştireceğini biliyorum. İşle ilgili her şeyi aklımdan çıkaracağım, birkaç mil koşacağım ve sonra belki evde biraz daha iş yapmaya çalışacağım.

Koşu kıyafetlerimi giyiyorum ve koşu bandında koşmaya başlıyorum. Düşüncelerimin kızgınlıktan, zorla meditasyona, şimdi de şaşkın ve düşünceli bir hale gelmesi uzun sürmüyor.

Ama şimdi aklımda işle ilgili değil, Tristan'la geçirdiğim geceyle ilgili düşünceler var.

Soru oyunumuzun kafa karıştırıcı tekrarından kendimi daha da uzaklaştırmak için koşu bandının hızını artırıyorum. Dün gece sadece iki saat içinde Tristan ona bakış açımı tamamen değiştirmeyi başarmıştı. Ve bu sabah sadece birkaç dakika içinde, bilinçaltımda ona verdiğim tepki görüşümü daha da değiştirdi.

Onun aptal bir vahşi olduğunu asla düşünmediğim konusunda ona söylediklerimde ciddiydim. Ama onu hiçbir zaman sadece kendini düşünen, dövüş takıntılı bir kadın avcısı olarak da görmedim.

Yine de son zamanlarda çapkınlık becerilerinin çok takdir edildiğini itiraf etmeliyim.

Ama entelektüel ilgi alanları olduğunu, bir insanın en sevdiği kitabın onun hakkında ne söylediğini anladığını ve dövüşmeye başlamadan önce dövüş dışında bir hayat planı olduğunu öğrenmek, onun hakkında öğrenmeyi beklediğim bir şey değildi. Ayrıca dövüşmenin onun hakkında ne kadar çok şeyi açıkladığını hiç düşünmemiştim.

benmerkezciliği yüzünden. Profesyonel bir sporcu olmak için ne kadar zaman ve enerji harcadığını gördüm, ancak bu seviyede ne kadar bencil olmaları gerektiğini hiç düşünmemiştim. Olabileceklerinin en iyisi olmak için, sporcuların tüm dünyalarını sporun etrafına odaklamaları ve her saniyelerini, her kaynaklarını, enerjilerinin her son onsunu adamaları gerekir.

Ciddi biriyle çıkmamasına şaşmamalı. Muhtemelen bir kız arkadaşına ihtiyacı olan zamanı ya da ilgiyi veremeyeceğini biliyordur. Bir bakıma oyuncu tavrı şimdi mantıklı geliyor - bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Her zaman kadınları değiştirilebilir olarak düşündüğünü ve onları bir saatlik zevkten daha fazlası olarak görmeyi umursamadığını varsaydım. Ama belki de gerçek bir ilişki teklif edemeyeceği konusunda onlara karşı dürüst davranarak duygularına saygı duyuyordur.

Koşu bandındaki hızımı artırırken, Tristan'a karşı yeni hislerimi düşünmeden edemiyorum. Belli ki ondan, birkaç hafta önce onun için üç kez eğildiğim kadar nefret etmiyorum. Onunla yakın sınırlar içinde olmak, son birkaç yıldır hiç olmadığı kadar birbirimizi görmemizi sağladı. Hiçbir zaman sadece ikimiz birlikte zaman geçirmedik ve itiraf etmeliyim ki etrafımızda her zaman bir sürü başka dövüşçü varken birbirimizi yüzeysel bir anlayışın ötesinde tanımak pek de kolay bir iş değil. Birbirimizi gerçekten tanımadığımıza şaşmamalı.

Geçen hafta sonu sözlü atışmalarımızın aslında aramızdaki cinsel gerilimin bir kanıtı olduğunu fark ettiğimde de düşüncemde haklı çıktım. Her zaman öyleydi, hiç fark etmemiş olsak bile. Yıllar süren "ön sevişme" bizi birkaç ciddi patlamaya hazır hale getirmediyse ne olayım.

Ama bundan sonra nereye gideceğiz?

Tristan'ın kendi itirafına göre, o bir kız arkadaş aramıyor. Ve ben de kesinlikle sevgili olmak istemiyorum. O kavgaya çok odaklanmış durumda ve ben de... bir çift olmakla ilgilenmiyorum. Bağımsız olmayı seviyorum. Birlikte olmak zorunda olmamayı seviyorum.

Planlarım hakkında bir başkasına danışmak ya da spor salonunda erkeklerle bu kadar çok vakit geçirmemden hoşlanmayacaklarından endişe etmek. Tanrı biliyor ya, geçmiş ilişkilerimde bu kıskançlıkla yeterince uğraştım. Ama şu anda çoğunlukla tek başıma olmaktan keyif alıyorum.

Bu seksten zevk almadığım anlamına gelmiyor. Yabancılarla seks yapmıyorum, ama yıllar içinde birkaç tane çıkar ilişkisi olan arkadaşım oldu. Artık ondan nefret etmesem bile Tristan'ı henüz bir arkadaş olarak gördüğümden emin değilim, ama onunla olan faydalar kesinlikle başkalarıyla olduğundan bin kat daha iyi. Belki de nefret seksi -ya da senden nefret etmeyi yeni bırakmış seks- gerçekten en iyisidir.

Beş millik koşumdan sonra soğumaya başlarken koşu bandının hızını düşürüyorum. Uygun bir şekilde soluk soluğa hissediyorum ve bacaklarım efordan ve hızlı tempodan dolayı çığlık atıyor. Kafam bir saat öncesine göre on kat daha berrak hissediyor ve son bir kilometreyi mutlu bir şekilde koşuyorum. Egzersiz endorfini harika bir şey.

Acaba bu gece Tristan'ı göreceğim miyim? Genellikle geç saatlere kadar spor salonunda oluyor, bu yüzden yatmadan önce onunla tekrar karşılaşp karşılaşmayacağımı bilmiyorum. Acaba dün gece, benim son bir saattir düşündüğüm şeyleri onun da düşünmesine neden oluyor mu?

Homurdanıyorum. Hiç şansın yok.

Muhtemelen bir dizi kişisel soruya muhatap olmasına izin vermesine şaşırmıştır. Belki de gerçekten eğlenmiştir. Belki de gerçekten arkadaş olduğumuzu düşünmeliyim.

Belki de çıkarları olan düşman olmayanlar demek daha doğru olur.

Tristan'ın tekrar üzerimde olmasını umursamayacağım gerçeğini kabullenmeme izin verirken hızımı yavaşlatıp yürüyorum. Ellerinin kalçalarımı **kavrayışını**, dilimin onunkine dolanışını, içimde hareket etmesinin verdiği o ezici hissi hatırlıyorum. Bir kızarıklık

yanaklarım alev alev yanıyor ve tenimde hafif bir ter oluşuyor - sıkı koşumla oluşturduğum terden farklı olarak.

Dikkatimi dağıtan düşünceleri temizlemek için başımı sallıyorum. Tristan bana tekrar asılırsa hayır demeyecek olmam, onu bir daha gördüğümde kendimi ona atacağım anlamına gelmiyor. Birincisi, ikimiz de ilişkiye girmek istemiyoruz ve çok fazla karşılaşma bir şeylerin yanlış gitme ihtimalini artırıyor. Yani, bunu tekrar eden bir şey haline getirmemek muhtemelen daha akıllıca. Ama diğer yandan, Tristan'ın beni çaresiz bir oyuncak olarak görmesini de istemiyorum. İhtiyacım olan son şey onun benim üzerimde herhangi bir gücü olduğunu düşünmesi.

Koşu bandındaki Durdur düğmesine basarken derin bir nefes veriyorum. Şimdi daha sakinim ve kafam rahat, gerçekten de bitirmem gereken işler var. Ama bunu kesinlikle ofiste yapmayacağım, çünkü aslında saçlarımı dağınık bir şekilde topuz yapıp eşofman giyerek yatağa yayılabileceğim rahat bir ortamda daha üretken oluyorum.

Eve geldiğimde ev boş oluyor, bunun için minnettarım. Tristan hem fiziksel hem de zihinsel olarak dikkatimi dağıtmazsa daha fazla iş yapabilirim. Bu hafta başında yaptığım tavuk alfredo'yu yeniden ısıtıyorum ve duş alıp gece için yerleşmek üzere üst kata çıkıyorum.

Sonunda Jax'in temiz, dolu ve rahat yatağına uzandığımda mutlu bir şekilde gülümsüyorum. Bir kitapla yastıklara gömülme isteğime direnmek için kendimi zorluyorum ve bunun yerine kederli bir iç çekişle çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkarıyorum. Bir ürün pazarlama kampanyasına başlıyorum.

Kaşlarımın yeniden çatılması ve başımın yeniden çarpmaya başlaması uzun sürmüyor. Bu işi yapmaktan çok sıkıldım.

Aslında şirkete ilk başladığımda yazı yazmaktan hoşlanıyordum. Açıkçası üniversitede severek okuduğum türden bir edebiyat değildi, ancak bir yanım becerilerimi değerli bir şeyi yansıtmak için kullandığım gerçeğinden hoşlanıyordu.

teknoloji ürününü dünyaya tanıtmak. Pazarlama yönünü öğrenmenin zorluğundan bile keyif aldım.

Ancak bugünlerde ne yazdığımı umursayacak gücü kendimde bulamıyorum. Anlamadığım bir ürün için teknik araştırma yapmaktan hoşlanmıyorum, çünkü mühendis veri sayfasını kendisi yazamayacak kadar tembeldi. Aynı ürün hakkında tekrar tekrar yazmaktan hoşlanmıyorum. Ve her şeyin ötesinde, yazdığım şeyi bu kadar az önemsememe rağmen zamanımın çoğunu almasına dayanamıyorum - gerçekte sadece akılsızca bir angarya iş olan bir şey için çok fazla enerji harcadığımı hissediyorum.

Kalemimi topuzumun arasından geçirip yorgun bir şekilde gözlerimi ovuşturuyorum. Yataktan kalkıp odanın içinde volta atmaya başlıyorum. Kendimi Tristan'ın bana sorduğu son soruyu hatırlarken buluyorum.

Hayattaki en büyük mücadeleniz nedir?

Şu anda en büyük sorunumun işimi sevmemek kadar kolay bir şey olduğunu kesinlikle takdir edebiliyorum. Derin bir nefes alıyorum ve bir an için sessizce, sevmemeyi göze alabileceğim istikrarlı, iyi maaşlı bir işim olduğu için şükranlarımı ifade ediyorum.

Ama o an biter bitmez, bunun beni gerçekten ne kadar mutsuz ettiğini düşünüyorum.

Hayatımda yapmak istediğim şey bu değildi. Üniversiteden sonra yazar olmanın ne kadar zor olduğunu fark ettiğimde, bu işi istikrarlı bir maaş çeki için kabul ettim. Ama planım asla yıllarca burada kalmak değildi. İlk yılı yazma sürecim üzerinde çalışmak ve birkaç kitabı yayına hazır hale getirmek için kullanmalıydım.

Yine de bir şekilde, mezuniyetten sonraki yaz boyunca yazma konusunda o kadar başarısız olduktan sonra, kendimi bir daha bu işe veremedim. Sanki kendi tutkumdan kendimi uzaklaştırmış gibiydim. Hâlâ çok okuyor ve fikirlerimi günlüğüme not ediyordum, ancak yıllardır yazmaya doğru dürüst bir şans vermemiştim.

Bunun yerine, umursamadığım ve asla kullanmayacağım bir teknoloji hakkında tanıtım yazıları yazmaya takılıp kalmama izin verdim.

Acaba Tristan haklı mı? Acaba buradaki seçim gerçekten de istediğim şeyin peşinden gitmediğim için pişmanlık duyacağım bir hayat ile deneyip başarısız olduğumda yaşayacağım olası hayal kırıklığı arasında mı? Gerçekten bu kadar basit mi? İlk denememde bir daha asla denemeyecek kadar yara aldım mı?

Kendi düşüncelerime o kadar dalmışım ki, Tristan'ın merdivenlerden çıktığını duyana kadar evde olduğunu fark etmiyorum. Koridora geldiğinde telefonu çalıyor. Burada olduğumu bildiğini sanmıyorum çünkü cevap vermeden önce yatak odasının kapısını kapatmıyor. Kendi kapalı kapımdan bile onu gün gibi net duyabiliyorum.

"Selam anne. Aslında ben de tam seni aramak üzereydim... Hayır, her şey yolunda, sadece seninle bir şey hakkında konuşmak istedim... Doğum günü seyahatini planlama konusunda ne durumdasın? Her şey resmi olarak planlandı mı?"

Tristan'ın koridorda adımlamaya başladığını duyuyorum. Adımları bile tedirgin geliyor.

"Tamam, o zaman her şey hazır. Siktir... Özür dilerim, ağzımdan kaçırmak istememiştim. Sadece soruyorum çünkü o hafta sonu gerçekten büyük bir dövüş teklifi aldım ve kabul edersem kariyerim için çok büyük olacak. Bir galibiyet beni kesinlikle UFC'nin radarına sokacaktır... Hayır, elbette 50. doğum gününü umursamadığımı söylemiyorum. Seni seviyorum ve senin için orada olmayı çok isterim. Tüm aileyi bir araya getirecek bir hafta sonu için ne kadar heyecanlı olduğumu biliyorum. Ama bu gerçekten büyük bir fırsat ve anne, lütfen ağlamayı kes. Lütfen ağlama..."

Tristan'ın öfkeli adımları kesiliyor ve eminim ki yüzünün tamamına yayılmış olan hayal kırıklığını sadece hayal edebiliyorum. Ailesi ile ilişkisinin kavga konusunda zor olduğunu biliyorum, bu yüzden bu görüşmenin onun için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Hayatınız boyunca hayalini kurduğunuz şeye ulaşmanızı sağlayacak harika bir fırsat yakalamışken, anneniz sizi doğum günü partisinde görmek istediği için bu fırsatı geri çevirmek zorunda kalmak kulağa acı verici ve adaletsiz geliyor.

Dün gece Tristan'a söylediklerimde ciddiymdim. Annesinin bir noktada gerçekten yola geleceğini düşünüyorum - sadece savaşmanın onun için ne kadar önemli olduğunu anlaması gerekiyor.

Görünüşe göre, bugün o gün değil.

"Senin için bu kadar önemliyse elbette hafta sonu için geleceğim. Sadece senin mutlu olmanı istiyorum... Ama anne, bu kararın ne kadar büyük olduğunu anlamaya çalışmanı istiyorum. Sen ve babamın neden kavga ettiğimi anlamadığınızı biliyorum ama yine de beni desteklemenizi istiyorum. Dövüşmeyi seviyorum ve anne, bu konuda gerçekten çok iyiyim. Sana söylüyorum, bir gün dünyanın en iyi dövüşçülerinden biri olacağım. O zaman benimle gurur duyacak mısın? Belime bir kemer taktığımda? Yoksa hep o aptal karate dönemimi atlatmamı mı bekleyeceksin?"

Bunu dinlerken bile kalbimin kırıldığını hissediyorum.

"Tamam anne, şimdi de konuşmak istemiyorum. Başka zaman konuşuruz... Evet, hafta sonu doğum gününde orada olacağım... Söz veriyorum... Ben de seni seviyorum... Hoşça kal anne."

Odasına giren Tristan'ın hüsrana dolu oflamasını duyduğumda hâlâ olduğum yerde donup kalmıştım. İçeride ne yaptığını anlayamıyorum ama agresif bir şekilde eşyaların yerini değiştirdiğini duyuyorum.

Aşağı inmesini ya da en azından kapısını kapatmasını beklemeye çalışıyorum ama birkaç dakika sonra onun etrafında yumurta kabuklarının üzerinde yürümemin saçma olduğuna karar veriyorum. Ayrıca, gerçekten biraz su içmem gerekiyor.

Elimden geldiğince yumuşak bir şekilde kapıyı açtım ve koridorda parmak uçlarımda ilerlemeye başladım. Sanırım yumurta kabukları konusunda kendime yalan söylüyordum.

Ama ne kadar sessiz yürüdüğümün bir önemi yok çünkü Tristan odasından çıkmak için o anı seçiyor.

Beni görünce dondu kaldı. Bana bakışından, konuşmasının her kelimesini duyduğumu anladığını söyleyebilirim. Ve dün gece bana annesinden bahsetmiş olsa da, bunu yapmayacağını hissediyorum.

az önce olanları kimseyle paylaşmak istemedim. Suçlulukla ırkildim.

"Yolunuzdan çekileceğim," diye beceriksizce geveledim. "Ben de tam su almaya gidiyordum."

Yanından geçmek için adım atıyorum ama her zamanki gibi yolumu kesiyor. Ama bu sefer yüz ifadesinde alaycı bir şey yok. Dudaklarından şakalar dökülmüyor, sırtıtmıyor, adı imalar yapmıyor. Sadece sönük görünüyor.

"Asla yoluma çıkmıyorsun," diyor huysuzca. Gözleri benimkilere dikilmiş, belli ki beni bir şey için inceliyor. Ayaklarımı beceriksizce kaydırıyorum.

"Tamam, ben gidiyorum-" diye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Benim yerimde olsaydın ne yapardın?" diye soruyor aniden. "Hayallerin ve ailen arasında seçim yapmak zorunda kalsaydın ne yapardın?"

Gözlerim şok içinde açılıyor. Sadece hayatının sır olarak saklamayı tercih ettiğini bildiğim bir yönünü bana açmasına şaşırdığım için değil, aynı zamanda benim fikrimi sorduğu için de. Eğer biriyle konuşacak kadar çaresizse, annesiyle yaptığı bu konuşmanın ona çok ağır geldiği açık. Bu konuda Jax'e bile nadiren açılıyor.

Onun için derin bir üzüntü duyuyorum.

Cevabımdan hoşlanmayacağını bildiğim için tereddüt ediyorum. "Kız kardeşim için her şeyden vazgeçerim," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyorum. "Sadece en iyi arkadaşım olduğu için değil, ailem

-İster kan bağıyla ister seçimle olsun, her şeyin temelidir. Onlar olmadan hiçbir şeyimiz olmaz." Onu incelerken başımı eğiyorum, onu şu ya da bu yöne itmeye çalışıyormuşum gibi görünmeden istediğim şeyi nasıl söyleyebileceğimi anlamaya çalışıyorum. "Her zaman başka bir rüya ya da en azından rüya için başka bir fırsat olacaktır. Dünyanın sonundan başka hiçbir şey dünyanın sonu değildir. Her zaman değişiriz, hayatımızdaki şeylere her zaman yeniden öncelik veririz. Geçen hafta önemsemediğimiz bir şey bu hafta bizim için önemli olabilir."

Bunu söylediğimde gözlerinde bir şey parlıyor. Tam olarak anlamıyorum ve o da yüksek sesle bir şey söylemiyor ama şu anda zihninin bir dakikada milyonlarca mil döndüğünü görebiliyorum.

O kadar savunmasız, o kadar kayıp bir çocuk gibi görünüyor ki, bir yanım kollarımı ona dolamak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyor. O an o kadar gerçeküstü ki konuştuğum kişinin Tristan olduğunu unutuyorum. Her zamanki kolay şakalaşmamız yerine, bu ağır ve gerçek hissettiriyor. Gözlerimi kaçıramıyorum.

Bana doğru bir adım attığında hâlâ olduğum yerde kilitliyim. Bakışları ruhumu yiyip bitiriyor gibi, gerilim o kadar yoğun ki zar zor nefes alabiliyorum. Her ne kadar son birkaç gündür onu bir daha asla yanıma yaklaştırmayacağıma dair defalarca yemin etmiş olsam da, savunma duvarlarımın yıkılmak üzere olduğunu şimdiden söyleyebilirim.

"Remy..." Sesi ismimle çatlıyor. Ve onunla birlikte kararlılığımı da kırıyor.

Birdenbire tüm oyunlar, tüm güç hamleleri, ilişkimizi bu kadar kısır yapan her şey ortadan kalkıyor. Birdenbire, benim üzerimde gücü olup olmadığı, benim ona teslim olduğumu düşünüp düşünmeyeceği umurumda olmamaya başladı. Zaten onu yanımda ne kadar istediğim konusunda kendime yalan söylüyordum ve şu anda tek olmadığım çok açık. Belli ki o da en az benim kadar çaresiz. En az benim kadar güçsüz.

Ve bu anda, kontrolün kimde olduğu oyunu ortadan kalkıyor ve sadece birbirimizle ve aramızdaki dayanılmaz sıcaklıkla baş başa kalıyoruz.

Dudakları benimkilere çarpıyor. Ben de onu aynı sertlikte öpüyorum, kendimi tamamen ona bırakıyorum ve ağzımı ona açarken kollarımı boynuna doluyorum. Öpücük aramızdaki zaten aşırı yüklü olan gerilimi daha da artırıyor ve birbirimize umutsuzca sarılmaya başlıyoruz.

Bu gece ikimizin de gücü yok. Bu gece, ikimiz de kazanacağız.

REMY

Tristan tek kelime etmeden kalçalarımın altına uzanıyor ve beni kaldırıyor. Bacaklarım otomatik olarak onun beline dolanıyor, öpüşmemiz hiç kesilmiyor. Dönüyor ve bizi yatak odasına götürüyor.

Odasına girer girmez kapıyı kapatıyor ve beni odaya doğru bastırıyor. Kollarımı boynuna doluyor ve başımı eğerek öpücüğü derinleştirmesi için yalvarıyorum.

Öpüyor. Bir eli ensemdaki saçlarımda, dilini benimkinin üzerinde kaydırıyor ve vücudumun her sinirinde hissettiğim bir yoğunlukla beni öpüyor. Dudaklarımdan küçük bir inilti kaçıyor.

Ağzı benimkinden ayrılıyor ve boynumdan aşağı, kulağımın altından köprücük kemiğime doğru öpücükler göndermeye başlıyor. Kolsuz bluzumu hızla başımın üzerinden çekmek için aşağı uzanıyor. Bir meme ucumu ağzına almadan önce göğüslerimin kıvrımlarını öpüyor, hafifçe ısıyor. İnliyorum, başım kapıya yaslanmak üzere geriye düşerken gözlerim kapanıyor. Önce birini, sonra diğerini emmesinin ve kemirmesinin tadını çıkarıyorum. Dışlerinin her çekişinde bacaklarımın arasındaki ağrının arttığını hissedebiliyorum.

Tam ona işkencesine son vermesi için yalvaracakken başını kaldırıyor ve dudaklarını bir kez daha dudaklarıma bastırıyor. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip dudaklarını kendime sımsıkı bastırıyorum. Bizi kapıdan uzaklaştırdığını hissediyorum.

Beni yatağa yatırmak için dönüyor. Vücudu benimkiyle aynı hizada ve ağırlaştığı anda gerilim artıyor.

Belimi kavrayıp kalçalarını benimkilere sürttüğünde inliyor. Sert ve kalın aletin merkezime doğru bastırdığını hissediyorum, dudaklarımdan bir inilti daha çıkmaya zorluyor. Gömleğinin eteğini tutup başının üzerinden çekiyorum, tenini tenimde hissetmek için çaresizce.

Ağırlığı tekrar üzerime yerleşiyor ve beni tekrar öpüyor, kendini üzerimde tutarken esniyor. Kollarımı beline doluyorum ve parmaklarımı sırtında, kalçalarında, yanlarında gezdiriyorum, pürüzsüz teni ve kas dalgaları beni büyülüyor. Kalçalarımı onun altında oynatıyorum, sessizce daha fazla temas için yalvarıyorum.

Homurdanıyor ve vücudumu öpmeye başlıyor. Meme uçlarını beni inletecek kadar sert emiyor, sonra daha da aşağı iniyor, karnıma ıslak öpücükler bırakıyor ve şehvetli dokunuşuyla vücudumda sert bir ürperti yaratıyor. Tek kelime etmeden eşofman altımı ve külotumu çıkardı.

Bacaklarımı iyice aralıyor. Dizlerimin iç kısmını öpüyor, sonra yavaşça göbeğime doğru öpücükler gönderiyor; bana hiç bakmıyor, gözleri önündeki davete odaklanmış durumda.

Dilinin ilk darbesiyle nefesim kesiliyor ve yataktan kalkıyorum.

Beni tekrar aşağı itmek için ön kolunu karnımın üzerine indiriyor. Diğer eliyle kalçamın etrafını sararak beni yerime sabitliyor ve dilinin etrafında döndürdüğü zevkin kölesi haline getiriyor. Bacaklarım titremeye başladığında klitorisimi emiyor, sonra hızlıca fiske vuruyor, hareketleri değiştiriyor.

Ağzının altında orgazmın yükseldiğini hissedebiliyorum. Ellerimi tekrar saçlarına doluyor, başını tam olarak şu anda olduğu yerde tutmak istiyorum. Kendimi onun diline sürtmeye başladığımı belli belirsiz fark ediyorum,

umutsuzca zevk almaya çalışıyorum. Duyguların arttığını hissettikçe nefes almaya başlıyorum.

Klitorisimi sertçe emdiğinde, salıverilmem içimde patlıyor. Artçı şoklar birbiri ardına içimde yuvarlanırken nefes nefese kalıyorum.

Bedenim ağır bir şekilde yatağa dűřerken dili yavaşlıyor. "Mükemmel," diye mırıldandığını duyuyorum bir öpücükle birlikte. Hem aşırı hassas klitorisime dokunuşundan hem de bu şefkatli jestin verdiği zevkten őrperiyorum.

Onu vücuduma geri getirmek için saçlarını hafifçe çekiyorum. Kıyafetlerinin geri kalanını çıkarmak için ayağa kalkmadan önce beni bir kez öpüyor. Çıplak vücudunu hayranlıkla seyretmek için kendime bir an izin veriyorum; taştan yontulmuş gibi görünen, güzel oldukları kadar etkili de olan, zor kazanılmış kaslar karşısında büyüleniyorum. Bakışlarım göğsünde ve omzunda, dirseğine kadar inen siyah mürekkebin üzerinde geziniyor. Her zaman dövmelelerinin anlattığı hikayeyi sormak istemişimdir.

Bu fikri ileride kullanmak üzere bir kenara atıyorum çünkü ağırlığını üzerime yerleştirirken tüm bilinçli dűřünceler beynimden uçup gidiyor. Ağır gövdesinin beni şiltenin içine ittiğini hissederek mutlu bir şekilde inliyorum. Yüzünü kavrıyorum ve dilimi ağızının içine kaydırıyorum, kendimi onun üzerinde tatmak istiyorum. Dilini hafifçe emdiğimde inliyor.

Aletinin ucunun girişime doğru itildiğini hissedebiliyorum. İçime girmesini, doldurulması gereken çaresiz acıyı bastırmasını istiyorum. Kollarımı ve bacaklarımı ona sarıyorum ve içime girmesi için sessizce yalvarıyorum.

"Kahretsin Remy, senin için deli oluyorum," diye mırıldanıyor. Buna şaşıracak enerjiyi bile bulamıyorum çünkü şu anda ben de tam olarak aynı şekilde hissediyorum. Yakında beni becermeye başlamazsa aklımı kaıracakmışım gibi hissediyorum. Ama aresizliğimi hissetmiş olmalı çünkü bir sonraki nefeste içime giriyor. Beni tamamen doldurduğunda nefes nefese kalıyorum.

İnliyor ve yüzünü boynuma gömüyor. Sonra hareket etmeye başladı.

Beni becerdiği hissini arttırmak için gözlerimi kapatıyorum. İticiliği derin ve bu hız beni şimdiden başka bir orgazma götürüyor. Nefeslerim hızlanmaya başladığında tırnaklarımı sırtına geçiriyorum.

Tristan derin bir inilti çıkarıyor. Dilini ağzıma sokarken, "Beni sıkın amının hissine doyacağımı hiç sanmıyorum," diye fısıldıyor. Çaresizliğiyle aletin nabzının attığını hissettiğimde inliyorum.

Tristan aniden ben üstte, onun kalçalarına binene kadar bizi çeviriyor. Ellerimi göğsüne koyup ona göz kırptıyorum, ani pozisyon değişikliğinden bir an için irkiliyorum. Ama aşağı bakıp gözlerinin açlıkla parladığını gördüğümde hemen iç çekiyorum ve kalçalarımın etrafında dönüyorum. Bir tıslamayla parmaklarını kalçalarımın etrafında geçiriyor.

Yavaşça aşağı inmeden önce dizlerimin üzerinde yükseliyorum, içimdeki sert uzunluğunun hissini tadını çıkarıyorum. Hareketi tekrarlıyorum ve bir kez daha derinlere gömüldüğünde inliyorum. Göğsüne dayadığım ellerimle ağırlığımı daha da öne vererek kalçalarımın hızını artırıyorum.

Tristan içime girmeye başlıyor, her hareketimi kendi hamlesiyle karşılıyor. Başka bir orgazmın oluşmaya başladığını hissettiğimde dudaklarımdan bir sızlanma kayıyor. Serbest kalmak için çaresizce, kendime dokunmak için bacaklarımdan arasına uzanıyorum.

"Doğru, benim için gel," diye homurdanıyor Tristan. "Bırak beni. Sikimin üzerine geldiğini hissetmek istiyorum." İnliyorum ve gözlerimi kapatıyorum, o beni izlerken ben de onu izleyemeyecek kadar bunalmış hissediyorum. Ve tırnağım klitorisimin üzerinde kayarken, aleti içimdeki mükemmel noktaya çarptığında, vücudumda havai fişekler patlıyor.

Bir nefesle başımı arkaya düşürüyorum. Orgazm içimde yuvarlanıyor, her kas kasılıyor ve her sinir karıncalanıyor.

Duygular sonunda azaldığında ürperiyorum. Gözlerim nihayet açıldığında, Tristan oturuyor ve parmaklarını

ensemdeki saçlarımı okşuyor. Dudaklarıma aç bir öpücük konduruyor. "Boşaldığında çok seksi oluyorsun," diye hırslıyor ağızma karşı.

Kollarımı boynuna doluyorum, terli tenimizin birbirine değmesinden zevk alıyorum ve dilini benimkinin üzerinde gezdirirken inliyorum. Sadece bir öpücükle onun ne kadar tahrik olduğunu hissedebilmeyi seviyorum.

Ben ona binmeye başlamadan önce, tekrar sırtüstü yatmam için bizi çeviriyor. İçime girmeye başlarken öpüşmeye ara vermiyor.

Ezici hisler karşısında inliyorum ve umutsuzca kollarına yapışıyorum. Ruhumu eriten öpücüğü ve pelvisinin aşırı hassas klitorisime çarpma hissi arasında, dikiş yerlerinden ayrılıyormuşum gibi hissediyorum. Hiç böyle sikilmemiştim ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

"Tristan," diye nefes nefese kaldım. "Bu çok fazla, bunu bir daha yapabileceğimi sanmıyorum, aman Tanrım." Sırtım kavislenirken ve gözlerim geri dönerken inliyorum. Vücudumdaki ateşi tutuşturmak için tam olarak hangi noktaya girmesi gerektiğini biliyor.

"Siktir et," diye homurdanıyor doğrulurken. Bacaklarımdan birini omzuna kaldırıp diğerini yatağa doğru bastırdığında üzerimde diz çöküyor. Hızı hiç kesilmiyor ama yeni pozisyonuyla itişlerinin şiddeti artıyor. Ne kadar derin hissettirdiğini görünce nefesim kesiliyor.

"Hadi bebeğim," diye inliyor. "Bana bir tane daha ver." Kalçalarımı biraz daha yukarı kaldırıp daha da derine, daha da sert sokuyor. Kalçamı düzleştirmeyen eliyle yukarı uzanıp meme ucumu sıkıyor, sertçe.

Adını haykırıyorum, bir orgazm daha içimi parçalıyor.

Bedenim geriliyor, kapalı göz kapaklarımdın ardında ışık patlıyor. Bedenimi sarsan kasılmalar üzerinde kontrol sahibi olmaya çalışırken kalçalarının sarsıntısını zar zor fark ediyorum. Ruhumun tekrar bedenime yerleştiğini hissetmeden önce adını kaç kez inlediğimi bilmiyorum. Yavaşça, hâlâ sersemlemiş bir halde, gözlerimi kırıştıtararak açıyorum.

Tristan bacağımı omzundan attı ve bana doğru yıldı. Boynuma doğru derin derin nefes alırken parmakları tembelce saçlarımda geziniyor. Nefes almak için mücadele ediyor.

İkimiz de orgazmlarımızdan kurtulurken bir an için yakınlığın tadını çıkarıyorum. Kollarımı vücuduna doluyorum ve tırnaklarımı hafifçe sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum.

Sonunda inliyor ve bir koluna yaslanmak için kendini yukarı kaldırıyor. Berrak, değerdendirici gözlerle bana bakıyor. "Çok eğlencelisin," diyor sırıtarak.

Gülümsememi gizlemeye çalışarak gözlerimi deviriyorum ve onu hafifçe üzerimden itiyorum. Ama ben daha doğrulamadan kolumdan tutup beni tekrar üstüne çekiyor.

"Burada uyu," diye mırıldanıyor ve ağzımın kenarını öpüyor.

Şaşkınlıkla geri çekildim. Onunla yatmamı mı istiyor? Bu ne zamandan beri Tristan FWB deneyiminin bir parçası oldu?

Yaşadığım şoku fark edince gözlerini deviriyor ve durumu hafifletmeye çalışıyor. "Jax'in yatağının çok rahatsız olduğunu biliyorum. O şeyin üzerinde nasıl uyuduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Jax'in yatağının nasıl olduğunu nereden biliyorsun?" Serbest kalmayı çok isteyen gülümsememi zapt etmeye çalışarak soruyorum.

İma ettiğim şey karşısında homurdanıyor ve üzerime yuvarlanıyor. Kalçamı kavlıyor ve çenemi ısıyor. "Beni sana ne kadar heteroseksüel olduğumu kanıtlamak zorunda bırakma. Yine."

Onu uzaklaştırmaya çalışırken kıkırdıyorum. İç geçiriyor ve arkasına yaslanıp beni yanına çekiyor ve bir kolunu bana doluyor. Üzerimizi örtmek için bir battaniye çekiyor. Başımı göğsüne yaslıyorum ve birkaç dakika sonra, karın kaslarının çizgilerini izlemek için geçici olarak ileri uzanıyorum.

Battaniyenin altındaki V çizgilerini takip etmekle tehdit ettiğimde titriyor ve parmaklarını benimkilerle kenetliyor.

Aramızdaki sessizlik rahat bir sessizlik. Parmaklarımın çizgilerini, avucumdaki nasırları, bileğimdeki dövme­yi incelemek için elimi çeviriyor.

"Bunun bir anlamı var mı?" diye soruyor, derime işlenmiş minik fili göstererek.

"Tayland'da yaptırmıştım," diye gülümsüyorum, o günü sevgiyle hatırlayarak. Açık ara en sevdiğim dövme. "Seyahatimin anısına yaptırdım. Bambu bir çubukla elle yaptılar."

"Normalden daha mı çok acıttı?" diye soruyor, şaşkınlığı sesinden belli.

Başımı sallıyorum. "Pek sayılmaz, daha çok uzun sürdüğü için acıdı. Makineyle beş dakika sürerdi ama elle neredeyse yirmi dakika sürdü." Bir sonraki sorusunu bekleyerek duraklıyorum. "Ve evet, yeni bir çubuk kullandıklarından emin oldum. Aslında onları izledim. İnsanların neden kanlı bir dövme çubuğunu geri dönüştürmelerine ve enfeksiyon kapma riskine girmelerine izin verecek kadar aptal olduğumu düşündüklerini anlamıyorum."

Kıkırdıyor ve birkaç dakika sessizliğin tadını çıkarıyoruz. Ama tenindeki dövmelere her zaman gizliden gizliye hayran olmuşumdur ve onunkileri sormadan edemiyorum. Pazusunun iç tarafında on sekiz yaşına bastığında yaptırdığını bildiğim aptalca bir resim var ama omzuna ve sırtının üst kısmına uzanan dövmeler inanılmaz derecede karmaşık ve güzel. Spor salonunda birden fazla kez onlara bakarken yakalandım.

"Biraz daha almak ister misin?" Sonunda sordum.

"Muhtemelen," diye omuz silkiyor. "Eminim yine kaşınmaya başlayacağım. Her zaman tam kollu bir gömlek almak istemişimdir ama emekli olduktan sonra profesyonel bir işte çalışmaya başlarsam uzun kollu gömlek giymek zorunda kalmak istemiyorum. Sırtımı daha fazla örtmek için üst sırtımdakini esnetebilirim."

Anlayışla başımı sallıyorum. Dövmeler işyerlerinde giderek daha fazla kabul görmeye başladı, ancak hala görünür dövmesi olmayan kişilerin dövmesi olanlara göre işe alınma şansının daha yüksek olduğu biliniyor. Tristan'ın bunu fark etmekle kalmayıp, geleceğindeki yerini görmesi ve bunun için planlar yapması etkileyici.

Ona karşı bir saygı dalgası daha hissediyorum.

"Böylesi daha iyi zaten," diye mırıldanıyorum, karın kaslarının çıkıntılarını izlemeye devam ediyorum. "Tam bir kolla çok ateşli olurdun. Kadınlar senin etrafında kendiliğinden yanardı."

Göğsünden bir kahkaha yükseliyor ve bu sesle içime bir sıcaklık yayılıyor. Tenine doğru gülümsüyorum. Onu aşışlamak için o kadar çok zaman harcadım ki, neşesinin sesini ne kadar seveceğimi hiç fark etmemiştim.

"Konuşmayı seven birisin. Kaburgalarındaki dövme ne?" diye soruyor.

Yaltaklanıyorum. "Aptal bir genç," diye cevap veriyorum. "On sekizinci yaş günümde aldım. Budizm'e çok meraklıydım ve bir Budist çay seremonisinin Japonca sözlerinin üzerime kalıcı olarak kazınmasına gerçekten ihtiyacım olduğuna karar verdim. Ne anlama geldiğini doğrulayabilirim ama yine de derinize kazınmak için aptalca bir şey."

Gülüyor, muhtemelen aptal bir dövmenin acısını anlıyor. "Ne yazıyor?"

İç çekiyorum. "Anlamı 'her an, sadece bir kez'. Budistler her çay seremonisinin o kişiyi son görüşünmüş gibi ele alınması gerektiğine inanırlar." Aklıma ilk kez bir şey gelince kaşlarımı çatıyorum. "Kısaca, YOLO demek."

Ondan şaşkın bir kahkaha yükseliyor. Yukarı bakarken sırıtıyorum.

Parmaklarını omzumda gezdirmeye başlarken bakışlarımı tutuyor. "Görebilir miyim?" diye soruyor.

Sinirle yutkunuyorum, aniden bu anın mahremiyetinin farkına varıyorum. Ama başımı sallıyorum.

Diğer tarafıma dönmem için bana yer veriyor. Yastığa yerleşirken titrek bir nefesi ciğerlerime çekiyorum, şimdi yüzüm ona dönük. Battaniyeyi kalçalarımın kadar çekiyorum ve üstteki elimi yastığın altına sokarak kaburgalarımı ve yan göğsümü onun ateşli bakışlarına maruz bırakıyorum.

Gövdemi boydan boya geçen Japon kanji karakterlerinin izini sürmek için öne eğilmeden önce birkaç saniye geçiyor. Dokunuşunun hissiyle ürperiyorum ve eminim o da

tüylerimin diken diken olduğunu fark ediyorum. Parmaklarının tenimde ne kadar nazikçe gezindiğine hayret ediyorum.

Karakterlerin dibine ulaştığında, yolu tekrar yukarı doğru başlatır.

"Bu... çok güzel hissettiriyor," diye iç geçiriyorum, ilahi hissin tadını çıkarıyorum. "Bu bir masajdan daha iyi. Ve bir ninniden."

Elbette, mürekkebin içindeki üçüncü yolunda, göz kapaklarım çırpınarak kapanıyor. Bu anda hissettiğim katıksız memnuniyet karşısında dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçıyor.

Bir dahaki sefere dövmenin tepesine ulaştığında, parmakları tekrar başlamadan önce dudaklarının omzuma bastırdığı hissini hayal meyal fark ediyorum. Her ne kadar teninin bana sürtünmesiyle uykuya dalsam da, rüyamda gördüğüm şey onun yumuşak dudaklarının hissi.

Uyandığımda Tristan'ın odası zifiri karanlıktı ve mesanem patlamak üzereydi.

Önce belime dolanan koldan, sonra da Tristan'ın bir noktada üzerimize çektiği çok sayıda çarşaf ve battaniyeden kendimi kurtarıırken iniltimi bastırıyorum. Yataktan kayıyorum ve olabildiğince hızlı ve sessiz bir şekilde yandaki banyoya doğru ilerliyorum.

İşemek gibi basit bir şeyin verdiği rahatlamayla iç çekerek temizleniyorum ve ellerimi yıkıyorum. Dün gecedan kalan hafif ağrıyı hissettiğimde gülümsüyorum.

Gecenin geri kalanını Jax'in odasında geçirmeyi kısa bir süre düşündüm, ama hemen Tristan'ın yatağı konusunda haklı olduğuna karar verdim - gerçekten korkunçtu. Tristan'ın yatağında çok daha iyi uyuyacağım.

Bilinçaltım bile saçma yalanıma gözlerini deviriyor.

Sessizce Tristan'ın odasına giriyorum ve yatağı rahatsız etmeden çarşafın altında rahat etmeye çalışıyorum

çok fazla. Sonunda yanıma yerleşiyorum, arkamdaki hala görkemli bir şekilde çıplak olan adama doğru bakıyorum.

Tam uykuya dalacakken, ağır bir kol belimi sarıyor ve beni sert bir göğse doğru çekiyor. Çok sert bir ereksiyonun kıcıma baskı yaptığını hissettiğimde inlememeye çalışıyorum.

Tristan boynuma sokuluyor, nefesi kulağımı gıdıklıyor. Gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu görmek için arkama bakıyorum.

Kendimi çözüp onu uyandırma riskini almak yerine, bedeninin beni saran rahatlığına yerleşiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Normalde hemen uykuya dalabilirim.

Normalde sırtıma baskı yapan, bedenimi ısıtan ve zihnimi dağıtan bir seks tanrım olmaması dışında.

Kalbimin ne kadar hızlı attığına engel olamadığım gibi kalçalarımı döndürmeye de engel olamıyorum. Sırtımı kamburlaştırıp kıcımlı arkamdaki adama doğru iterken dudaklarımdan küçük bir inilti kaçıyor.

Bu hareketi üçüncü kez tekrarladığımda, bir el belime yapışırken kulağımda uykulu bir hırıltı duyuyorum. Tristan'ın sırtıma sıkıca bastırdığını, aletin bedenlerimizin arasında seğirdiğini hissediyorum.

Kalçalarımı tekrar çeviriyorum, sessizce yalvarıyorum.

Tek kelime etmeden aşağı uzanıyor ve içime kayıyor. Gözlerimi kapatıp onu daha fazla içime almak için çaresizce daha sert bir şekilde eğilirken boğazımdan ağır bir inilti geliyor. Tamamen şehvet sarhoşu bir büyüye kapılmış durumdayım. Kaslı kalçasını kavramak için otomatik olarak geriye uzanıyorum, bacaklarımı açıp onu daha derine davet ederken tırnaklarım ona batıyor.

Kalçamı kavrayıp içime doğru itmeye başladığında kulağımda derin bir hırıltı duyuyorum. Hareketlerinde yavaş ya da dikkatli bir şey yok - beni olabildiğince sert ve derin beceriyor. İkimiz de zevkimize sahip olmak için ani bir ilkel ihtiyaçla doluyuz.

Omzumu ısırdığında inliyorum. Dişleriyle ve kalçamdaki eliyle beni sıkıştırıyor, sert hamleleri asla

yavaşlıyor. Karnımın derinliklerinde büyüyen bir orgazmın tanıdık ağrısını hissediyorum.

Tristan'ın arkamdan yaptığı her hamleyle boşalmaya daha da yaklaşıyorum. Ama tam çığlık atmak üzereyken, Tristan beni karnıma bastırıyor ve ağırlığını üstümde düzleştiriyor, bir kez bile aramızda boşluk yaratmıyor ya da beni becermeyi bırakmıyor. Başımı yana çeviriyorum ve üzerime çıkıp istediğini alma hissiyle nefes nefese kalıyorum.

Dişlerini hâlâ boynuma bastırmış, nefesi kulağımda ağırlaşırken, bir eliyle ön koluna dayanıyor ve diğer eliyle kalçalarımı yataktan kaldırıyor. Hareketleri o kadar şehvetli, o kadar sahiplenici ki, bir an bile düşünmeden paramparça oluyorum.

Çığlığım sessiz, etrafımızı saran çarşaflara takılıyor. Bedenim titremeye başlar başlamaz kalçalarının ritmini kaybettiğini hissediyorum. Enerji bedenlerimizi aynı anda terk ediyor.

Bir iniltiyle bana doğru yığılıyor. Üstümde çok ağır olduğu için homurdanamayacak kadar bitkinim, sadece ciğerlerime hava almaya çalışıyorum.

Bir an sonra beni ezdiğini fark etmiş gibi görünüyor. Başka bir iniltiyle üzerimden yuvarlanıyor ve ben de vücut ısınısını kaybettiğim için surat asıyorum.

O banyodan döndüğünde ben hala sönük pozisyonumdan kıpırdamamıştım. Yatağa geri tırmanıyor, battaniyeleri üzerimize çekiyor ve beni bir kez daha kucaklıyor. Bir kolunu başımın altından geçirip diğerini belime doluyor. Yastıklara yerleşmeden önce kulak mememi ısıyor.

"Eğer bu hayatımda yaşadığım en yorucu orgazm olmasaydı, sana o baştan çıkarıcı küçük bedeninin gecenin geri kalanında yatağın diğer tarafında kalması gerektiğini söyledim," diye mırıldanıyor kulağıma.

Alay edercesine kasıklarına doğru kıpırdandığımda sessizce gülüyorum. Homurdanıyor ve kıcımı hafifçe tokatlıyor, sonra kolunu sarıyor

tekrar etrafımda.

Tekrar uykuya dalmam sadece bir dakikamı alıyor.

TRISTAN

Yüzümde saçlar ve burnumda hindistan cevizi kokusuyla uyanıyorum. Kime bu kadar sıkı sarıldığımı fark etmem bir saniye sürüyor.

Kolumu Remy'nin beline dolayarak yüzüstü yatıyorum, onu yanıma çekiyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum. Saat erken olduğu için hala uyuyor, kolu onu tuttuğum yere sarılmış ve bacaklarından biri gelişigüzel benimkine dolanmış. Tam olarak horlamıyor ama nefesleri dudaklarının arasından kaçarken çıkardığı sessiz küçük sesleri duyabiliyorum.

Yüzüne bakmak için hafifçe geri çekiliyorum. Bu, kanepede birlikte uyuduğumuz zamankinden çok farklı hissettiriyor.

O gece sarılıp sarılmadığımı ya da Remy'nin ne kadar kaldığını hatırlamıyorum, çünkü uyandığımda gitmişti. Sanırım geceyi orada geçirdik çünkü uykumda bir şeye - daha doğrusu birine- sarıldığımı hatırlıyorum ama hatırlamadığıma göre tam bir deneyim yaşamadığım açık.

Bu hatırlatma üzerine Remy'yi kendime yaklaştırıp boynuna sokuluyorum. Onun yakınlığını deneyimleme ve bundan zevk alamama düşüncesi beni mantıksız bir şekilde sinirlendiriyor. Birazdan kalkmam gerektiği ve Remy'nin bugün yalnız uyanacağı gerçeği beni daha da sinirlendiriyor.

Onu daha da yakınıma çekmeye çalışıyorum, başparmağım belini kavradığım yerde teninde daireler çizmeye başlıyor. Onunla bu şekilde birkaç dakika daha geçirmek istiyorum.

Dün gece... birçok şey oldu. Kanepede oturduğumuz gece ona ailemden biraz bahsetmiş olsam da, uzun zamandır ailemle yaptığım en kötü konuşmalardan birine birinin kulak misafiri olmasına izin vermek bambaşka bir kırılma seviyesi. Annemin bencilce ağlayışını hatırlamak bile dişlerimi sıkımda neden oluyor.

Ancak Remy, destekleyici olmayan ebeveynlerimi duyduklarında alışık olduğum acıma duygusunun hiçbirini göstermedi. Bana sadece dürüst fikrini sundu ve istediğimi yapmama izin verdi. Garip bir şekilde geri çekilmedi; sadece acı veren gerçeğiyle, güçlü ve korkusuz bir şekilde durdu.

O anda gücü ve dürüstlüğü için onu öpebilirdim. Ben de öptüm.

Remy ile seks yapmanın beni asla uçurmayacağını düşünüyorum. Aramızdaki kimya, açıkça ikimizin de karşı koyamayacağı bir çekim gibi. Birbirimize o kadar mükemmel uyuyoruz ki, bunu yapmaya başlamak için bu kadar uzun süre beklemiş olmamız beni gerçekten kızdırıyor.

Ama şimdi, seksten daha fazlası var.

Dün gece benimle kalmasını istedim. Hiç bir kıza kalmasını teklif etmek istememiştim. Orgazmdan çıktıktan sonra onlarla daha fazla zaman geçirmeyi hiç umursamadım. Eğer kalırlarsa, bu sadece geç olduğunda onları eve gönderecek kadar hıyar olmadığım içindir. Ama hiçbir zaman onlarla daha fazla zaman geçirmek ya da seks yapmadan fiziksel teması sürdürmek istemedim. Hiç sarılmak istemedim.

Ama dün gece ve şu anda Remy'nin vücudunun benimkine değmesine doyamıyorum. Sanki aramızda sürekli bizi birbirimize çeken bir akım varmış gibi hissediyorum, aynı zamanda beni hipnotize eden ve onun etrafında olabildiğince fazla zaman geçirmemi isteyen bir enerji. Onu öpmemi, ona dokunmamı, onunla konuşmamı.

Muhtemelen bu beni korkutmalı, ama onun yanında olmak o kadar doğal geliyor ki, kendimi bu konuda gerçekten korkutamıyorum. Muhtemelen diğer tüm kızlardan daha uzun süredir hayatımda, bu yüzden aramızda daha önce hiç yaşamadığım bir rahatlık seviyesi var. Ve nasıl bakarsam bakayım, Remy ile yatakta, yatak dışında, spor salonunda, aradaki her yerde zaman geçirmeyi istemeyi iyi bir şey olarak göremiyorum.

Seks artık aklımın ucundan bile geçmiyor.
-Sadece onu istiyorum.

Bu düşünce nefesimin kesilmesine ve gözlerimin açılmasına neden oluyor.

Remy'i mi istiyorum? Ne zamandan beri bir kız arkadaşla ilgi duyuyorum?

Yıllardır savaşımaya odaklanmış durumdayım. Sürekli kız arkadaşlardan uzak durmamın tek nedeni, dikkatimi çekecek kadar ilginç birini bulamamamdı.

-Çünkü iyi bir dövüşçü olmak için bencil olmam gerekiyor. "Bencil" ve "erkek arkadaş" bir cümlede pek uyuşmuyor.

Yine de Remy'ye baktığımda, bunların hiçbirini anlayamıyorum. Sadece onunla daha fazla zaman geçirmek istiyorum. Elbette, spor salonu dışında başka biriyle geçirecek zamanım var. Bu iyi bir erkek arkadaş olmak için yeterli mi?

Erkek arkadaş istiyor mu ki?

Birden düşüncelerimin ne kadar çılgınca bir hal aldığını fark ediyorum. Kaşlarımı çatıyorum ve zihnimdeki görüntüleri silkeliyorum

-Remy'nin kucağımda kıvrıldığı kavga geceleri, şehirde akşam yemeği, çarşafar arasında tembel pazar günleri. Çok ileri gidiyorum.

Onu uyandırmamaya çalışarak yavaşça Remy'den uzaklaşıyorum. Kolumun eksik ağırlığıyla uykusunda kaşlarını çatıldığını gördüğümde gülümsüyorum.

Çarşafı vücudundan yukarı çekerek -ve lezzetli göğüsleri artık görünmediğinde hırlayarak- son bir nefes veriyorum

Spor salonu için ihtiyacım olan şeyleri sessizce almadan önce onu görünce gülümsüyorum. Birkaç dakika sonra odamdan çıkıyorum.

Bugün spor salonundaki derslerimi ve özel derslerimi nasıl atlattığımdan emin değilim; Remy'yi düşünmek tamamen dikkatimi dağıtıyor. Ara sıra telefonuma bakıp ona mesaj atmayı düşünüyorum ama aslında ne söyleyeceğimden emin olmadığımı fark edince bu fikirden vazgeçiyorum. İç çekerek öğrencilerime dönüyorum.

Nihayet çalışmayı ve ders vermeyi bitirdiğimde saat neredeyse 8:00 olmuştu. Bir kez daha Remy'yi aramayı düşünüyorum, bu sefer ona takılmak isteyip istemediğini sorma fikriyle. Ama cevabının ne olacağından emin olmadığım için bu fikri de bir kenara bırakıyorum. Hâlâ bizimle ne durumda olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Yaltaklanıyorum. Bize. Ben ne zaman o adam oldum?

Görünüşe göre alıngan küçük bir esmer bana kulak verdiğinde ve akıllara durgunluk veren orgazmlar yaşadığımda.

İç çekerek, bu gece kimin takılmak isteyebileceğini görmek için telefonumu aldım. Jax'le birlikte ne kadar çok zaman geçirdiğimizi o etrafta olmayana kadar hiç fark etmemiştim.

Ama bir cevapsız arama ve kısa mesaj gözüme çarpıyor. Aiden'ın beni neden aradığını merak ederek kaşlarımı çatarak mesajı açıyorum.

Aiden: Hey dostum, eğer gelmek istersen insanlar 9'da eve gelmeye başlayacak. Sakin olacak, sadece biraz içki ve belki arkada bir ateş. Adresi istersen mesaj at.

Aiden'ın beni bu geceki partisine davet ettiğini tamamen unutmuşum. İrkildim ve şakağımı ovuşturdum. Ev partileri bana üniversiteli gençleri hatırlatıyor, ki hiçbir zaman büyük bir hayranı olmadım. Ayrıca, çok fazla konuşma. En azından barlarda sohbet etmek zorunda kalmıyorum ve fark edilmeden sıvışabiliyorum.

Ama iç çekerek, bunun takımla biraz zaman geçirmek için her zamankinden daha iyi bir fırsat olduğuna karar verdim. Aiden beni davet ettiğine göre spor salonundan birkaç kişi daha olacak demektir, yani en azından dövüş hakkında konuşabileceğim birkaç kişi olacak. Öğrencilerle sosyalleşmeyi pek sevmiyorum çünkü mesafesini koruyan, soğukkanlı, saçmalamayan bir koç olmaktan hoşlanıyorum ama fazla mesafeli olmak diye bir şey var. Partide geçireceğim bir saat bana onlarla biraz vakit geçirme ve tam bir pislik olmadığımı kanıtlama şansı verecek.

Telefonumu çantama tıktırıp duşa giriyorum, aklımın bir köşesinde partiye sadece belirli bir öğrenciyi görme umuduyla gittiğimi fısıldayan küçük sesi duymazdan geliyorum.

Konağa giriyorum ve hemen ev partileri yapmamamın çok geçerli bir nedeni olduğunu hatırlıyorum. Hipsterville'in ortasına girmişim gibi hissediyorum.

Oturma odasındaki koltukların üzerine dağılmış ve mutfaktaki barın etrafında toplanmış insanlar var. Mutfağın ötesindeki açık arka kapıdan arka bahçede sigara içen insanları bile fark ediyorum. Spor salonundan birkaç kişiyi tanıyorum ama çoğunlukla, yeni mezun olmuş, dünyada kaybolmuş yirmi üç yaşındaki gençlerin ot içmek ve hakkında hiçbir şey bilmedikleri sorunlar hakkında konuşmak için bir araya geldikleri bir parti bu. Tam olarak benim ideal kalabalığım değil.

Ama mutfakta Aiden'ı gördüğümde yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum ve ona doğru ilerliyorum.

"Hey adamım, başardın! Sana bira getireyim mi?" Aiden bana aşırı heyecanlı bir yumruk atıyor, sırtışı kulaktan kulağa yayılıyor. Büyük olasılıkla burada berbat vakit geçirecek olsam da, bunun bir bira içmemi sağlayacağını aklıma not ediyorum.

Çocuklarla vakit geçirdiğimde takım ahlakı için büyük bir fark yaratıyorum. Gülümsemem biraz daha gerçekçi oluyor.

"Evet, bir bira harika olur, teşekkürler. Spor salonundan kim geliyor?" Önümüzdeki bir saati kiminle geçirmenin en kolay olacağına karar vermeye çalışarak birinci kata bakıyorum.

Aiden buzdolabını açar ama vereceği cevabı düşünürken düşünceli bir şekilde kapının üzerinden bakar. "Max buralarda bir yerde, Lucy de öyle ama Remy'nin geleceğini sanmıyorum. Yeni dövüşçülerden ikisi de burada, Dane ve Pete."

Remy'nin gelmeyeceğini söylediğinde hissettiğim hayal kırıklığını görmezden gelmeye çalışıyorum. Sosyal bir insan olduğu için bu tür etkinliklere geldiğini varsaymışım. Onunla toplum içinde takılmak çok da kötü bir şey olmazdı - yine de kendimi onunla göz göze gelmekten alıkoyabileceğimden emin değilim.

Aiden buzdolabından bir IPA aldığında minnetle gülümsüyorum. Şişe açacağıyla kapağını açıyor ve birayı tezgahın üzerinden bana doğru uzatıyor.

"Burada Temple'dan birkaç arkadaşım da var," diye devam ediyor kollarını kavuşturup bara yaslanarak. "Birini tanıyıp tanımadığından emin değilim ama bazıları seninle aynı yıl mezun oldu."

Üniversiteye birlikte gittiğim insanlarla karşılaşmanın akşamı benim için pek de güzelleştirmedeğini ona söylememeye karar vererek başımı sallıyorum. Biramdan bir yudum alıyorum.

Biri oturma odasından Aiden'a sesleniyor, o da başıyla onayladıktan sonra bana dönüyor. "Bunu halletmem gerekiyor. Selam vermek istersen Max diğer çocuklarla birlikte dışarıda. Pek kaynaşan bir tip olmadığını biliyorum." Kocaman bir sırtışla omzumu sıkıyor. "Ama yine de geldiğin için teşekkürler."

Ona çok çarpık, çok suçlu bir gülümseme gösterdim. Yakalandın.

Lucy'nin çınlayan kahkahasını hemen tanıyarak dışarı çıkıyorum. Onu ateşin etrafında Max ve Aiden'ın bahsettiği iki yeni savaşçıyla otururken buluyorum.

"Lanet olsun, gerçekten geldin!" Lucy alaycı bir şokla haykırıyor. Gözlerimi devirip at kuyruğunu çektişirdikten sonra her biriyle yumruk tokuşturunum.

"Varlığımla seni bir süreliğine kutsayayım dedim," diye takılıyorum. Ateşin diğer tarafındaki kamp sandalyesine oturuyorum ve biramdan bir yudum alıyorum.

Lucy gözlerini deviriyor ve ayakkabılarıma kusuyormuş gibi yapıyor. Ona sırtarak göz kırpmıyorum.

Aiden'ın söylediğine göre, karşımdaki iki adama, Dane ve Pete'e dönüyorum. Onları spor salonunda görmüşüm ve dövüş takımımıza yeni katıldıklarını biliyordum ama henüz onlarla antrenman yapmamışım. Spor salonunda ne kadar çok zaman geçirirsem geçireyim, genellikle ya benimle özel bir program yapana ya da dövüşçülerle antrenman yapmaya başlayana kadar kimsenin adını hatırlamıyorum.

"Duyduğuma göre bir sonraki dövüş kartına girmeye çalışıyormuşsunuz," diyerek sohbeti başlatıyorum. Madem buradayım, bu zamanı ekibe yeni katılanları tanımak için de kullanabilirim.

Dikkatimi çekmeye hevesli bir şekilde başlarını sallıyorlar ve antrenmanlarını ve dövüş hedeflerini anlatmaya başlıyorlar. Ben de gülümseyip başımı sallıyorum, ara sıra bana soru sorduklarında düşüncelerimi ve önerilerimi ekliyorum. Yeni başlayan dövüşçülerin antrenmanları konusunda bu kadar heyecanlı olduklarını görmek beni mutlu ediyor. O kadar uzun süredir bu işin içindeyim ki, birçok dövüşçünün tükendiğini ve spora olan sevgisini kaybettiğini gördüm. Hepimizin başlangıçta sahip olduğu heyecanı hatırlatmak çok güzel.

"Sence Jax tekrar dövüşecek mi?" Dane sanki düşünce tarzımı sezmiş gibi bana soruyor.

Omuz silkiyorum ve biramdan bir yudum alıyorum, alkolün damarlarımdaki hoş uğultusunun tadını çıkarıyorum. "Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Bugünlerde bundan eskisi kadar zevk aldığından emin değilim. Çok iyi ve kolayca daha da ileri gidebilir ama bu bambaşka kalibrede dövüşçülerin arasına girmek anlamına gelir - UFC'ye gönül vermiş ve

tüm hayatlarını oraya ulaşmaya adamaya hazırlar. Jax bunun için her şeyden vazgeçmek ister mi bilmiyorum."

Hepsi anlayışla başını sallıyor. Tüm salon Jax'i seviyor ama hepimiz son bir yıldır dövüşleri için daha az heyecanlı olduğunu fark ettik.

"Jax'ten bahsetmişken, San Diego'dan ne zaman dönüyor?" Lucy'nin sorduğunu duydum.

Ona doğru döndüm. "Bu hafta sonu. Pazar günü."

"Peki sevgili Remy'mizle yaşamak nasıldı?" diye soruyor sırtarak.

Remy'nin bizden kimseye bahsedip bahsetmediği hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettiğimde gerildim. Bir an Lucy'yi inceliyorum ama muhtemelen Remy'ye bu tür samimi bir konuşmayı gerektirecek kadar yakın olmadığına karar veriyorum. Lucy'nin geçen hafta aramızdaki gerginliği hissettiğini biliyorum, bu yüzden sorusuna benimle bu yüzden dalga geçtiğini varsayarak cevap veriyorum.

"Şey, ikimiz de hayattayız ve tekmeliyoruz, yani beklenebileceği gibi," diye omuz silkiyorum.

"Peki başka şaka olmadı mı? Başka... olay olmadı mı?"

Lucy'ye gözlerimi kısarak bakıyorum ve dedikodusu yapılacak son kişinin o olması gerektiğine karar veriyorum.

Ama ben cevap vermeye fırsat bulamadan Max yanımda sesini yükseltti.

"Şeytana bak," diye mırıldanıyor. "Bakın kim geldi."

Remy'nin kapıdan içeri girdiğini gördüğümde başımı eve doğru çeviriyorum ve kalp atışlarımın bir an için durduğunu hissediyorum.

İçten gülümsemesi ve mütevazı derecede mükemmel, kadınsı vücuduyla kalabalığın dikkatini hemen üzerine çekiyor. Kot pantolonu son derece kadınsı kıvrımlarını sergileyecek kadar dar, alamet-i farikası olan savaş botları ise "hiçbir boka bulaşmayan" havasıyla tezat oluşturuyor. Siyah braletin görünmesine izin veren çok kesik beyaz bir atlet giyiyor ve dantelleri vücudunu yeterince örtüyor.

Göğüsler aşırı açık değil ama tamamen baştan çıkarıcı. Sadece onu görünce bile ağzım kuruyor.

Grubumuzu görmeden önce birkaç kişiyi selamlıyor, sonra beni fark edince donup kalıyor.

Bir süre sonra yüzüne tekrar bir gülümseme yerleştiriyor ve bize doğru yürüyor. "Merhaba," diye ciyaklıyor gergin bir şekilde, ben hariç herkese bakıyor.

Ne kadar rahatsız görüldüğüne bakıp sırtıyorum. Belli ki daha önce hiç seksle ilgili bir sır saklamak zorunda kalmamış ve Lucy'nin onun içini göreceğini hemen anlıyorum.

Daha az umursayamayacağımı fark ettiğimde şaşırdım.

Her ne kadar kişisel seks maceralarımı spor salonundan ve işimden uzak tutsam da, Remy üzerinde hak iddia etmekten çekinmem. Bir kere kadınlarımı paylaşmaktan hoşlanmıyorum, ama konu ona gelince çok şehvetli bir sahiplenme hissettiğimi de fark etmeye başlıyorum. Gecenin bir yarısı çığlık çığlığa orgazm olarak onu uyandıran tek kişi ben olmalıyım.

Dün gecenin anısıyla ürperiyorum ve sonra Remy'yi tekrar bir performans için üst kata sürüklemeye karar vermeden önce hızlıca düşüncelerimden siliyorum.

"Merhaba Remy bebeğim," diye sırtarak takılıyorum. "Seni burada görmek ne güzel."

Sonunda kaşlarını çatarak bana baktı. "Bunu sana benim söylemem gerekirdi. Ne zamandan beri ev partilerine geliyorsun?"

Umursamazca omuz silkiyorum ve biramla grubu işaret ediyorum. "Takımla bağ kurmak istedim." Dane ve Pete'den minnettar bir gülümsemeyle ödüllendirildim.

Biz daha bir şey söyleyemeden Lucy sözümüzü kesti. "Aslında biz de tam ikinizin aynı evde yaşaması hakkında konuşuyorduk. Nasıl gidiyor?"

Remy kafasını kırarak kendini çok beğenmiş ve çok Gülümseyen Lucy.

Remy'nin garip bir şekilde cevapsız kalmasını beklemek yerine onun yerine ben cevap veriyorum. "Uzun zamandır

Harika," diye espri yapıyorum. "Bazı yeni temel kurallar koyabildik ve artık evin etrafında takılabiliyoruz. Geçen gece kanepede bu konuda çok güzel bir sohbet ettik."

Remy'nin gözleri kocaman oldu. Lucy'nin belli belirsiz homurdanmasından yorumumu kesinlikle anladığını söyleyebilirim ama çocuklar gizli anlamımı çözemeyecek kadar cahil olabilirler. Remy'nin tepkisi her şeyi açıklığa kavuşturacak ya da kavuşturmayacak.

"Um, evet. Ev kurallarımın değerini anlayana kadar ona birkaç kez bağırmam gerekti. Artık neredeyse medeni sayılırız."

Max yanımdan kıkırdıyor, muhtemelen ateşkese varmadan önce ne kadar çok çığlık attığımızı hayal ediyor.

Çıglıkların çok farklı bir doğası olduğunu bilmiyordu...

Ama çocuklar yalanlarımızı yutmuş gibi görünüyor. Ona parti bittikten sonra kendileriyle bara gitmek isteyip istemediğini sormaya başlarlar, ancak avlunun karşısından Remy'nin adını seslenen biri tarafından yarıda kesilirler.

O zamandan beri ızgaranın yanında toplanmış olan gruba dönüyor. Bazılarının üzerinde gördüğüm Temple kıyafetlerine bakarak birbirlerini üniversiteden tanıdıklarını anlıyorum. Çemberimizden ayrılıyor ve kocaman bir gülümsemeyle arkadaşlarına doğru yürüyor.

Dane'in bu hafta sonu yapılacak UFC dövüşleri hakkındaki sohbetine yeniden katılmaya çalışıyorum ama Remy'nin canlı kahkahası dikkatimi dağıtıyor. Onun durduğu yere bakmaktan kendimi alamıyorum.

Kızlardan biriyle bir tür üniversite anısı hakkında hareketli bir konuşma yapıyor. Çılgınca el kol hareketleri yapıyor, yüz ifadeleri hikaye boyunca her duyguyu yansıtıyor ve arada bir derin bir kahkaha atarak başını geriye atıyor.

Mutlu olduğunda kesinlikle ıslıl ıslıl oluyor. Saçları ılık Eylül rüzgarında dalgalanıyor ve ara sıra

yüzüne savrulan bir tutamı fırçalıyor. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmak ve onu kendi adını unutturacak kadar sert öpmekten başka bir şey istemediğimi fark ediyorum.

Bir süre sonra bana doğru bir bakış attı. Arkadaşı konuşurken, kısık kirpiklerinin altından bana bir bakış atıyor. Sırıttıyorum ve ona göz kırptıyorum, beni bakarken yakaladığı için utanmadan.

Yanakları kızarıırken gözleri tekrar aşağıya düşüyor. Ama dudaklarının köşelerini yukarı kaldıran küçük gülümsemeyi tam olarak gizleyemiyor.

Sonunda etrafımdaki UFC sohbetinde bir durgunluk hissedince, bu fırsatı gruptan ayrılıp Remy'ye doğru ilerlemek için kullanıyorum. Ondan birkaç kızarıklık daha koparmak istediğime karar verdim, belki de onu benimle buradan gizlice çıkmaya ikna edip edemeyeceğimi göreceğim. Heyecandan sinirlerim karıncalanıyor.

Yanına vardığımda Remy kocaman gözlerle bana bakıyor. Ama tam alaycı bir yorum yapmak için ağzımı açmışım ki, yanımdan geçerken onu tanıyan biri tarafından sözüm kesildi.

"Remy? Bu sen misin? Vay anasını!"

Şaşkın gözlerini takım elbiseli ve düğmeli pantolonlu bir adama çevirir. Koyu renk saçları geriye taranmış ve elinde bir bira var. Tüm görüntüsü Kurumsal Amerika kokuyor.

Gözlerimi ona dikiyorum, tanıdık bir şey bilincimin sınırlarını zorluyor.

"Jason?" diye nefes nefese kalır. "Vay be, yıllar olmuş. Nasılsın?" İşte o zaman anladım. Jason Temple'a b e n i m l e aynı yıl başlamıştı. Aslında aynı birinci sınıf yurt binasında kalıyorduk. O zamanlar felsefe okuyan garip, inek bir çocuktü. Sanırım en sonunda hukuk fakültesine gitmek için.

Remy'ye sırtıttı ve fısıldamak için biraz daha yaklaştı, "Biliyorum, değil mi? Tanrı biliyor ya, Lowe'un dersini unutacak kadar uzun zaman olmadı."

İkiyle ikiyi bir araya getirdim ve Remy ile Jason'ın muhtemelen bir ya da iki dersi birlikte aldıkları sonucuna vardım. İkisi de

Liberal sanat dalları, bu yüzden büyük olasılıkla aynı akademik binalarda zaman geçirdiler. Remy bizden üç yaş küçük olmasına rağmen, birinci sınıflar ve son sınıflarla birlikte ders almasına şaşırmadım. Herkes onun biraz zeki olduğunu bilir.

Onun benim her zamanki sürtüklerimin tam tersi olmasından duyduğum gurur, Jason'ın beni henüz tanımamış olması ve şu anda Remy'nin kolunda asılı durması gerçeğiyle azalıyor.

"Hey dostum, uzun zamandır görüşemedik," diye araya giriyorum, onu kendisinden uzaklaştırma dürtüsüne karşı koymaya çalışarak.

Sanki varlığımı yeni fark etmiş gibi bana dönüyor. Hem o hem de Remy bana bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Adımı hemen hatırlamayınca soğuk bir ifadeyle ekliyorum: "Ben Tristan. Peabody Hall'da birlikte birinci sınıftaydık."

Gözlerinde bir tanıma parıltısı belirliyor. Bana bakıyor ve sonra aşırı dostane bir hareketle omzumu tutuyor, yüzüne sahte bir sırtma yerleşiyor. "Tristan. Hey, dostum! Nasılsın?"

Elini üzerimden çekip alma dürtüsüne direniyorum. Bunun yerine yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum ve duygularıma karşılık veriyorum. "Harika. Hayat harika. Seninle burada karşılaşmak komik."

Bunun üzerine Remy'ye döner. "Evet, dünya küçük. Yine de bu gece buraya geldiğim için memnunum." Gözlerini Remy'den ayırmadan bana doğru eğildi ve komplocu bir tavırla fısıldadı: "Çünkü ikimizin arasında, üniversitedeyken Remy'ye en çok aşık olan bendim."

Öfke beni sessizce parçalamakla tehdit ederken yanaklarında bir kızarıklık alevleniyor. Daha önce hiç bir kızı kıskanmamıştım. Eğer bir kız başka biriyle birlikte olmak istiyorsa, neden enerjimi beni istemeyen birini kıskanmak için harcayayım ki diye düşünmüşümdür hep.

Ama şimdi, Remy ile... Ona dokunmaya cüret eden herkesi parçalayacakmışım gibi hissediyorum.

Arkaik duygularımı bastırmak için kabaca yutkunuyorum. Onun yerine kendimi kıkırdamaya

zorluyorum.

Yine de onun için görünmez de olabilirim. Gözleri Remy'nin üzerindeyken ona doğru yaklaştı ve dirseğinden tutarak yavaşça çekştirerek onu uzaklaştırdı. "Sana bir içki alalım. Neler yaptığını duymak istiyorum. Birisi bana artık bir teknoloji şirketinde çalıştığını söyledi. Bir süredir bahsettiğin yazarlığı denemek yerine gerçekçi bir kariyer yapmana sevindim..."

Jason'ın onu çekştirmesine izin verirken bile gözlerindeki acı parıltısını görüyorum. Bu dangalağa duyduğum öfke bir kez daha damarlarımda kaynıyor, bu kez Remy'nin gerçek tutkusunu geçersiz kıldığı için. Tam peşlerinden gidip tüm mağara adamı öfkemi kusacaktım ki kısa boylu sarışın bir kız yoluma çıktı. Şaşkınlıktan donakaldım.

Remy'den bile daha kısa boylu, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana bakıyor. O zaman onun Remy'nin kısa bir süre önce konuştuğu Temple arkadaşı olduğunu anlıyorum.

"Merhaba," diye cıvıldıyor mutlu bir şekilde. "Ben Anna. Remy ile arkadaş mısınız?"

"Evet," diye tereddütle cevap veriyorum. "Ben Tristan. Remy'yi spor salonundan tanıyorum." Jason'ın Remy'yle birlikte bir soğutucunun yanında durduğu, ellerinde içkiler ve hararetli bir şekilde konuştukları avlunun diğer ucuna bakmaktan kendimi alamıyorum. Remy onun söylediklerine başını sallamakla yetiniyor.

"Oh, bu harika," diye devam ediyor Anna ve ben istemeye istemeye dikkatimi tekrar ona veriyorum. "Birkaç yıl önce bir spor salonuna yazıldığından bahsetmişti. Kesinlikle spor yapıyor gibi görünüyorsun." Parmaklarını pazumda gezdirmek için utanmazca yaklaşıyor.

Nedense gözlerim Remy'ye kayıyor.

Donmuş, Anna'nın kolumdaki eline bakıyor. Ağzı küçük bir kaş çatmayla kapanıyor.

Göğsümde tatmin edici bir sıcaklık oluşuyor. Jason ona dokunduğunda hissettiğim kör öfkeyle tepki veriyormuş gibi görünmüyor ama kesinlikle mutlu görünmüyor. Belki de benden gerçekten hoşlanmaya başlamıştır.

Bu düşünce dudaklarımı bir gülümseme kapladı.

Bu hareket Remy'nin gözlerini benimkilere çevirdi. Gergin bir an boyunca sadece birbirimize baktık, partideki diğer herkes sadece o ve ben ve aramızda büyüyen gerginlik olana kadar kayboldu.

Ama sonra göz temasını kesiyor. Gözleri bir kez Anna'ya, sonra tekrar Jason'a kayıyor. Bana bakmamak için kendini zor tuttuğunu söyleyebilirim.

Remy'nin biraz kıskanç olabileceği fikri, bir dakika önce beni neredeyse ele geçiren yakıcı öfkeyi kaynatıyor. Anna'ya dönüyorum, Remy'nin yanına koşma ihtiyacım hafifçe azalıyor. Hafifçe.

"Evet, arada sırada birkaç sınav çekiyorum," diyorum ona alaycı bir şekilde.

Çok yüksek sesle gülüyor. Sanki hayatında duyduğu en komik fıkrayı anlatmışım gibi. Kolumu kavıyor ve daha da yaklaşıyor, kahkahayla başını geriye atıyor.

Tamamen içgüdüsel olarak flört etmesini teşvik ettiğim için bir pişmanlık hissederek irkildim. Remy'ye bir kez daha baktım.

Anna'nın kahkahasını açıkça duymuştu -partideki herkes onun kahkahasını duymuştu- ama hâlâ kasıtlı olarak sadece Jason'a bakıyordu. Durduğum yerden bile gergin duruşunu ve yüzündeki sert çatık kaşları görebiliyorum.

İç çekiyorum ve Anna'dan bir adım uzaklaşıyorum. Daha da kötüleşmeden bu işi bitirmeliyim.

Ama ona bakarken birden Anna'nın tam da benim normalde tercih edeceğim türden bir kız olduğunu fark ettim. Güzel, kadınsı, onu yatak odasında fırlatıp atabileceğim kadar küçük - genellikle aradığım her şey.

Ama benim için hiçbir şey yapmıyor.

Ne bir çekim hissediyorum, ne de cazibemi ortaya çıkaracak bir dürtü. Onun etrafında bir saniye daha geçirmek istememe neden olacak hiçbir şey hissetmiyorum. Tek düşünebildiğim onun Remy olmadığı.

Sabah düşüncelerim geri dönerken göğsümde bir başka sıcaklık dalgası dalgalanıyor. Remy'yi istiyorum.

İçimdeki savaşın hedefine bir kez daha bakıyorum, hala konuştuğunu fark ettiğimde içimdeki sıcaklık donuyor

Jason'a. Şimdi de elini kızın kalçasına koymuş.

"Bak Anna, sözünü kestiğim için özür dilerim ama gitmem gerekiyor," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum. Tepkisini beklemeden Remy'nin yanına gitmek için döndüm.

Kibarlığa lanet olsun. Bu adamın ellerini vücudundan ayırmak üzereyim.

Ama bir adım bile atamadan Remy'nin evin içinde kaybolduğunu görüyorum.

Onu mutfakta ya da oturma odasında göremeyince ikinci kata çıkıyorum. Tuvalet için bekleyen iki kız ve yatak odalarından birinde ot içen birkaç hipster var ama Remy'den iz yok. Üçüncü kata çıkmak için bir basamak daha çıkıyorum.

Bu katta sadece iki yatak odası var ve tamamen boş görünüyor. Remy'yi bu evde nasıl kaybetmiş olabileceğimi düşünerek kaşlarımı çatıyorum.

Ama sonra ebeveyn yatak odasından gelen bir tuvalet sifonu sesi duyuyorum. Tereddütle kapıyı itip açtım.

Remy yatak odasının duvarına yaslanmış, telefonuna bakarak banyo kapısının açılmasını bekliyor. Arkasından yaklaştım.

"Eğleniyor musun?" Kulağına mırıldanıyorum. Bir çığlık attı ve arkasını döndü.

"Tristan," diye tıslıyor, kalbini tutarak. "Bana gizlice yaklaşma takıntın nedir? Bir gün beni ölesiye korkutacaksın."

Kıkırdıyorum. "Dikkatimiz dağıldı, değil mi? O güzel küçük kafan ne düşünüyor?" Cevap vermesini beklerken düşünceli bir şekilde kaşımı kaldırıyorum.

Gözlerini hızla kaçırıyor, aniden rahatsız olmuş gibi görünüyor. "Hiçbir şey," diye mırıldanıyor.

Tekrar gülüyorum. "Çok kötü bir yalancısın Remy bebeğim," diye takılıyorum ona. "Zor bir tahmin değil." Ona bakarken gözlerimdeki açlık derinleşiyor ve birden neden kızgın olduğumu unutuyorum. Tek düşünebildiğim, dün bana binerken ne kadar güzel görüldüğü, terden parladığı ve ne kadar vahşi olduğunu umursamadığı.

orgazmını kovalarken baktı. Kabaca yutkundum ve büyüyen sikimi ayarlama dürtümü bastırdım.

Sözlerim karşısında kızarıyor ve tekrar başka tarafa bakıyor. "Hiçbir şey düşünmüyorum," diyor tekrar, bu sefer daha kararlı bir şekilde. "Sadece partinin tadını çıkarıyorum."

Şimdi ona neden kızgın olduğumu hatırlıyorum. "Jason'la eğleniyor musun?" Sesimi hafif tutmaya ve öfkemi belli etmemeye çalışarak ona soruyorum.

Yüzünü tamamen bana dönüyor. "Jason harika," diyor, yüzü ifadesiz. "Anna nasıl?"

"Flört etmek için çok çabalıyorum," diye cevap veriyorum. Cevabım karşısında sertleşiyor, gözleri kısılıyor. Ama Anna'yla ilgili her türlü konuşmayı geçiştirip bizi Jason'a doğru yönlendiriyorum. Aralarında bir şey olup olmadığını bilmem gerekiyor.

"Üniversitede Jason'la yakın mıydınız?" Sözlerimdeki kıskançlığı gizlemeye çalışarak sıkıca soruyorum.

Remy'nin duruşu hâlâ gergin ve kaşları çatık, güzel yüzünü gölgeliyor. "Pek sayılmaz, ama çalışma grubunun bir parçasıydı," diye temkinli bir şekilde başladı. "En zeki olan oydu, bu yüzden bize çok yardımcı oldu. Her zaman etrafımızdaydı."

Yaptığı yorum karşısında çenemin nasıl sıkıldığını fark etmiş olacak ki duruşunu gevşetiyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "O da çok çalışkan biri. Temple Hukuk'tan erken mezun oldu. Onunla konuşmak her zaman çok... teşvik ediciydi."

Onu duvara çarpmamak ve o anda aklını başından almamak için her şeyimi veriyorum.

Bunun yerine boğazımdaki hırıltıyı yutuyorum ve sıkılmış bir ifade takınmaya çalışıyorum. "Eminim öyledir," diye omuz silkiyorum. "Eminim çok memnun edicidir."

Alayına karşılık vermediğimde yüzünde küçük bir kaş çatma beliriyor. Bana karşılık vermek için ağzını açıyor ama sonra banyo kapısı açılıyor ve buna asla fırsat bulamıyor.

İkimiz de dönüp banyodan çıkan kıza kibarca başımızı sallıyoruz, o da bize gülümseyip odadan çıkıyor. I

Dönüp Remy'nin boğazına sarılmadan önce gözden kaybolmasını bekledim. Onu banyoya itiyorum ve kapıyı arkamızdan kilitliyorum.

Vücudumu onunkine doğru itip onu kapıya yasladığımda ağır ağır nefes alıyor. Bir süre onu inceliyorum, başparmağım boynunun yan tarafında daireler çiziyor.

"Gerçekten onun da seni benim kadar memnun edeceğini düşünüyor musun?" Dudaklarına karşı mırıldanıyorum. Onu bu şekilde etkilediğimde küçük nefes alışlarına doayabilecek miyim bilmiyorum.

"Evet," diye inliyor.

"Yalancı," diye kıkırdıyorum. Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum, tam olarak öpüşmüyoruz ama daha fazla temas için yanıp tutuşuyorum. "Kimse sana benim hissettirdiğim gibi hissettiremez. Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Sadece söyle." Başını sallıyor, böyle bir şeyi kabul etmeyi reddediyor.

"Kimse seni sadece parmaklarımla ıslatabildiğim kadar ıslatamaz," diye homurdanıyorum. Boynunda olmayan elim yan tarafında aşağı yukarı gezinmeye başlıyor, ara sıra atletinin kenarının altına dalıyor. Titriyor ama bunun sözlerimden mi yoksa dokunuşumdan mı kaynaklandığını bilmiyorum.

"Dilim amına girdiğinde kimse seni benim kadar çıldırtamaz," diye devam ediyorum. "Kimse seni domaltıp arkadan aldığımda olduğu kadar sert boşalmanı sağlayamaz. Hiç kimse." Dudaklarından bir inilti kaçıyor.

Birden içimdeki kıskançlık patladı. Ağzımı onunkine çarpıyorum, dilimle dudaklarını kolayca ayırıyorum ve onunkini okşamak için içeri dalıyorum. Kendimi deli gibi hissediyorum, sanki her şekilde onun içinde olmam gerekiyormuş gibi. Onu açlıkla, umutsuzca öpüyorum.

Çekildiğimde ikimiz de nefessiz kalmıştık. Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıp dokunuşumun yavaşta kalmasına izin veriyorum. Ama bu nazik an sadece bir an, çünkü sonra saçlarını sertçe kavrayıp başını geriye doğru çekiyorum. İnliyor ama yüzünü bana doğru çeviriyor ve ne kadar tahrik olduğunu gizlemeye çalışırken nefes nefese küçük iç çekişlerini duyabiliyorum.

"Sen benimsin," diye homurdanıyorum dudaklarına karşı. "Senin zevkin bana ait."

Ani sahiplenme patlamam onu da en az benim kadar şaşırtıyor. Şu anda damarlarımda dolaşan çılgın, hayvani kıskançlığı görmezden gelmeye ve bunun yerine önümdeki bu duyguların nesnesine odaklanmaya karar veriyorum. Cevap vermesini beklemeden kot pantolonunun düğmelerini hızla açıyor ve bacaklarından aşağı çekiyorum. Geri kalan kısmını çıkarmak için eğildim. Tekrar ayağa kalktığımda onu kalçalarından tutup duvara doğru kaldırıyorum. Bacakları otomatik olarak belime dolanıyor.

Kahretsin, sanki vücutlarımız birbirleri için yaratılmış. Birbirlerine o kadar mükemmel, o kadar kolay uyuyorlar ki. Hiçbir şey garip ya da rahatsız hissettirmiyor. Sanki vücutlarımız birbirini tanıyor, bu kadar kısa bir süre sonra bile.

Kendi kotumun düğmelerini açıyorum ve sikimi hızla serbest bırakıyorum, bu sikişin sert ve hızlı olacağını biliyorum. Kıskançlıktan çıldırmış gibi hissediyorum, onun vücudunun etrafımda olması için çok çaresizim, farklı olması için. Külotunu kenara çekiyorum ve girişiyle aynı hizaya geliyor. Herhangi bir ön sevişme olmadan bile ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum.

"Benim," diye hırlayarak tekrarladım ve tek bir vuruşla içeri girdim.

Bu ezici his karşısında inliyor. Gözleri kapalı ama ben onu sertçe sikerken boynuma sıkıca sarılıyor. Sahiplenici duygularımın itişlerini körüklemesine izin vererek ona vuruyorum. Vücudumun hayvani dürtüleri, onu yeterince sert sikebilirim, belki de başka kimseyi düşünmeyeceğini hissettiriyor.

"Söyle," diye hırlıyorum dudaklarına karşı. "Benim olduğunu söyle." Kalçalarını etrafımda biraz daha yukarı kaldırıyorum ve daha da derine itiyorum.

Bu his karşısında nefesi kesilir ama başını sallıyor. Bir şey itiraf edemeyecek kadar inatçı. Bizim için çok erken.

Bu bilgi kıskanç öfkemi geçici olarak bastırıyor ve alnım onunkine değiyor. "Remy," diye inliyorum,

itişlerim hiç yavaşlamasa bile. "Bana bak."

Ses tonumdaki değişiklik karşısında gözleri şaşkınlıkla açılıp genişliyor. Nefesleri hızlanmaya başlıyor ve bakışları yüzümde geziniyor, ikimizin de hazır olduğundan emin olmadığım cevaplar arıyor. Gözlerini kendi gözlerimle tutuyorum, orgazmı arttıkça kalçalarının titremeye başladığını hissettiğimde bile başka tarafa bakmasına izin vermiyorum.

Öne eğildim ve onu açlıkla öptüm. Dillerimiz birbirine dolanırken ve itişlerim sertleşirken onun iniltilerini yutuyorum. İkimizin de yakınlaştığını hissettiğimde ona bakacak kadar uzaklaşıyorum ve hemen onun geniş gözlü bakışlarında boğuluyorum. Daha önce bana bakmak istemiyordu ve şimdi nedenini biliyorum -yakınlığımızda, aramızdaki bu anda, tamamen açık ve önümde çırpılçiplak. Gözlerinde korku, şehvet ve şefkatin her zerresini görebiliyorum. Ve birden fark ediyorum ki umarım o da benimkilerde aynısını görebilir.

Kasları etrafımda kenetlenmeden hemen önce nefesini duyuyorum, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Bağlantımız ve orgazmının fiziksel hissi arasında, kendi serbest bırakmam hemen tetiklendi.

"Kahretsin," diye inliyorum onun içine dökülürken. Hâlâ sikimin etrafında spazm geçirdiğini hissedebiliyorum. Bana karşı sarktığını, vücudunun gevşek ve bitkin olduğunu hissedene kadar ona vurmaya devam ediyorum.

Bir süre öylece kalıyoruz, birbirimize dolanmışız ve ağır bir şekilde kapıya yaslanmışız. Alınlarımız birbirine değiyor ve derin derin nefes alıyoruz.

Onu öpmeden önce bir an tereddüt ettim, agresif olduğumu biliyordum ama şu anda nasıl hissettiğini bilmiyordum. Kendini toparladığını hissedene kadar onu tutmaya devam ederek nazikçe yere bırakıyorum. Kot pantolonuna uzanırken yüzünün kızardığını görebiliyorum. Gözlerime bakmıyor.

Tam o sırada kapı gürültüyle çalınır. "İçeride biri mi var?" diye sesleniyor çok taşlanmış bir ses.

Gözlerimi deviriyorum ama Remy'nin solgunluğunu izliyorum. Aceleyle kot pantolonunu giyiyor. "Bir saniye!"

diye sesleniyor.

"Remy..." Ben başlıyorum. Ona bu gece benimle kalmasını söylemek istiyorum. Geceyi birlikte geçirebilmek için buradan gitmesini.

Ama banyodan aceleyle çıkmaya kararlı olduğu için beni tamamen görmezden geliyor, kapıyı açıyor ve alt kattaki hipster'ı iterek geçiyor. Ben de peşinden koşuyorum.

"Vay be! Güzel, dostum!" Adamın kafası dumanlı ve gözleri zor görüyor ama ikimizin banyodan birlikte çıktığını gördüğü için yüzünde kocaman bir sırıtış var. Beşlik çakma beklentisiyle elini kaldırdı.

Gözlerimi tekrar deviriyorum. "Büyü artık," diye homurdanıyorum yanından geçerken.

Birinci kata dönene kadar Remy'ye yetişemiyorum ama o zamana kadar Anna onu çoktan fark etmiş oluyor.

"Remy!" diye seslendi. Zıplaya zıplaya yanımıza geliyor ve Remy'nin elini tutuyor. "Barbary'ye gidiyoruz. Sen de gelmelisin! Arkadaşım Shane şehirdeki en eğlenceli drag gösterisi olduğunu söylüyor."

"Oh. Umm..." Remy bana gergin bir bakış atıyor. Sessizce, hayır demesini istediğimi anlamasını istiyorum, Tristan'la eve gidiyorum.

"Tristan, sen de gelmelisin!" Anna mutlulukla haykırıyor.

"Ben... gösterilerle pek ilgilenmiyorum," diyorum tereddütle. "Ayrıca, ben

Yarın sabah erkenden spor salonuna gideceğim, o yüzden muhtemelen birazdan eve dönerim." Sessiz mesajımı iletmek için bir kez daha Remy'ye bakıyorum.

Sanırım teklifi reddetmek üzereydi ki Temple grubundan başka bir kız yanımıza sıçradı. "Remy! Aman Tanrım, seni uzun zamandır görmemiştin! Lütfen bizimle Barbary'ye geleceğini söyle. Sadece bu hafta sonu için şehirdeyim, o yüzden bizimle takılmalısın."

Remy'nin neredeyse belli belirsiz irkildiğini görüyorum. Ama sonra diyor ki, "Şehirde olduğunu bilmiyordum. Elbette geleceğim, kulağa çok eğlenceli geliyor."

Kaşlarımı çatmamaya çalışıyorum ama başarılı olduğumdan şüpheliyim.

Anna mutluluktan neredeyse ışınlanıyordu. "Pekâlâ, ben ceketimi alayım, sonra oraya gideriz." Binlerce wattlık bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Gelmek istemediğine emin misin? Sana eşlik etmekten mutluluk duyarım."

Yüzümü ele geçirmekle tehdit eden irkilmemi bastırıyorum. "Üzgünüm, bu gecelik bu kadar," diyorum ona. Kabaca yutkunuyorum ve Remy'ye dönüyorum. "Sanırım evde görüşürüz." Bana küçük bir baş selamı verdi.

Spor salonundaki herkesle vedalaşmak için arka bahçeye doğru yöneliyorum. Arkamdan Anna'nın şöyle dediğini duyuyorum: "Ev mi? Birlikte mi yaşıyorsunuz? Çıktığınızı bilmiyordum."

Remy'nin cevabı "Biz... değiliz," oldu.

Ve bu sözler karşısında kalbimin biraz kırılmasına engel olamıyorum.

REMY

Tristan'ın tuvaletteki seks açıklamasını düşünmeden edemiyorum.

Aradan dört saat ve çok fazla içki geçti ve ben ne gösteriye, ne arkadaşlarıma, ne de şu anda dans ettiğimiz müziğe odaklanabildim. Sadece Tristan'ın sözlerini tekrarlayıp duruyorum.

Sen benimsin.

Bu da ne demek oluyor? Neden böyle bir şey söylesin ki? Sanki seksten çok daha fazlasıymışız gibi konuşuyor ama Tristan'ın bir ilişkiyle ilgilenmediğini biliyorum. Bir dövüşçü olarak kız arkadaşı olamayacak kadar bencil olduğunu itiraf ettiğinde de bunu söylemişti. Ama o zaman ne demek istedi?

Ve neden onun sözleri beni bu kadar delice, saçma bir şekilde mutlu etti?

Dün gece aramızda bir şeyler değişti. Bu hafta soru oyunu sırasında ailesinden bahsetmesi bir şeydi, ama dün annesi onu aradıktan sonra benimle konuşması, acısını görmeme izin vermesi... bu aramızdaki bir şeyi değiştirdi.

Ve artık bununla savaşmak istemiyorum.

Tristan'la vakit geçirmeyi sevdiğimi fark ettim. Ona rastgele sorular sormayı, birlikte dövüş izlemeyi ve

Seksten sonra yatakta uzanmak. Herkesin düşündüğünden çok daha fazlası olmasını ve bu yönünü sadece birkaç kişiye göstermesini seviyorum. Beyninin düşünme şeklini seviyorum. Sevdiği insanlara karşı bu kadar korumacı olmasını seviyorum. Hem seks sırasında hem de sonrasında birbirimize uyumumuzu seviyorum.

Ondan hoşlanıyorum. Ve daha fazlasını istiyorum.

Anna'nın fark etmemesini ve son yirmi dakikadır gevelediği her neyse ona tepki verdiğimi düşünmemesini umarak bu düşünceyle yüzümü buruşturuyorum. Ama o kadar sarhoş ki, yıkılıp ağlamaya başlasam bile fark edeceğinden şüpheliyim. Düşüncelerimi beynimden silmek için kokteylimin büyük bir kısmını yudumluyorum.

Tristan'ı sevemem. Daha fazlasını isteyemem. O öyle biri değil. İlişkileri yürütemiyor. O kadınlarla yatan ve kaçınılmaz olarak daha fazlasını istediklerinde onları geri çeviren bir playboy.

Ve ben de onlardan biri oldum.

İrkildim ve içkimin kalanını bitirdim. Lanet olsun. Resmen bir istatistik oldum.

Telefonuma bakıyorum ve saatin neredeyse sabahın ikisi olduğunu fark ediyorum. Sadece yakında son çağrı diye bağırmakla kalmayacaklar, aynı zamanda sabah derse girmeyi de planlamıştım. O antrenmanın ne kadar yorgun ve akşamdan kalma olacağını şimdiden hissedebiliyorum.

Anna'yı tekrar arayacağıma söz vererek kızlarla hızlıca vedalaşıyorum. Yirmi dakika sonra Uber'im evin önüne yanaşıyor.

Endişeyle Tristan'ın penceresine bakıyorum ama buradan bile ışıkların kapalı olduğunu ve evin sessiz olduğunu görebiliyorum. Bu gece onu göremeyeceğim için rahatlıyor muyum yoksa üzülüyor muyum karar veremiyorum.

Yorgun bir iç çekişle eve giriyorum.

Antrenmanın korkunç olduğu konusunda haklıydım. Kendimi Tristan'la ilgili düşüncelerimden uzaklaştırmak için o kadar çok içtim ki birkaç saat sonra bile hâlâ sarhoş olabiliirdim.

Tristan'ı henüz görmedim. Burada bir yerlerde olduğunu biliyorum çünkü Cumartesi günleri antrenmanlarımız hep çakışıyor ama bu sabah kardiyo bagwork dersimizi veren o değil ve onu arayacak cesareti kendimde bulamadım.

Neyse ki dersi veren profesyonel dövüşçülerden biri değil çünkü onların yoğunluğunda bir saat beni kesinlikle kustururdu. Şu anda bile mide bulantısını uzak tutmak için mücadele ediyorum.

Ama sıkı bir egzersiz tam da vücudumun ihtiyacı olan şey. Sadece alkolü terleyerek atmakla kalmıyorum, aynı zamanda fiziksel efor sisli beynimi hemen temizliyor ve beni ayıltıyor gibi görünüyor. Ders bittiğinde, kendimi harika hissediyorum - güzel, yağlı bir hamburger için çok istekli olsam da.

Çanta odasından çıkıyorum ve jiu-jitsu dersinin başlayacağı mat odasına giriyorum. Gözlerim hemen Tristan'ınkilere kilitleniyor.

Sadece bakışları bile kanımı ısıtıyor. Dün beni banyonun kapısında becerdiği görüntüler beynimde yuvarlanıyor, ta ki ben kenarda kıvranırken dişlerim alt dudağıma kilitlenene kadar.

Artık tahrik olduğunun işareti olduğunu bildiğim gözlerindeki cehennem ateşine bakarak, onun da aynı şeyi düşündüğünü söyleyebilirim.

"Remy, birkaç tur atmaya geliyor musun?"

Bu soru beni şehvet sarhoşluğumdan kurtarıyor. Bana seslenen kişiye doğru döndüm.

"Sadece gözeneklerimden sızan tekilaya aldırmazsan, Koç," diye sırtıyorum.

Kıkırdayarak başını sallar. "Birkaç tur yap. Gelecek ayki turnuvaya katılmanı istiyorum."

Bu hatırlatmayla yüzümdeki gülümseme kayboluyor ve yerini gergin bir enerjiye bırakıyor. Başımı sallıyorum ve çantamı bırakıyorum. Sırılsıklam tişörtümü daracık bir haşemayla değiştirirken turnuvayla ilgili düşünceler dikkatimi tamamen dağıtıyor.

Sinirlerim akışımı bozuyor. Koçla bir tur ve ardından diğer öğrencilerle üç tur daha yapıyorum, ancak son turnuvadaki hatalarımın anıları dikkatimi o kadar dağıtıyor ki her hareketimi ikinci kez değerlendiriyorum. Üçüncü turun sonunda hayal kırıklığımı içime atıyorum.

"Remy," diye sesleniyor Tristan. "Hadi bir tur atalım."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum ama tereddütle başımı sallıyorum. Artık antrenman yaptığımıza ve minderlerde gerçekten hareket ettiğimize göre dün geceye dair tüm anılar yok oldu. O kolayca koçluk rolüne geri dönüyor ve ben de onun vücudunun benimkine karşı hissettiği duyguyla bile dikkatimi dağıtamayacak kadar turnuvayla ilgili düşüncelere odaklanmış durumdayım. İkimiz de bu sporu kendimizi tamamen adamaktan başka bir şey yapamayacak kadar çok seviyoruz.

Kendi iç kargaşama bu kadar takılı kalmasaydım, ciddi bir şeye odaklanmak için gerginliğimizi ne kadar kolay bir kenara bıraktığımıza şaşırabilirdim.

Hareketlerimde hâlâ yavaş ve beceriksizim, hâlâ son yarışmamda ne kadar kötü çuvalladığımı düşünüyorum. Tristan biraz çalışmama izin veriyor ve henüz bundan faydalanmıyor ama odaklanma eksikliğimi fark ettiğini söyleyebilirim.

"Sadece rahatla," diye mırıldanıyor. "Çok fazla düşünüyorsun. Sadece vücudunun senden yapmanı istediği şeyi yap."

"Söylemesi yapmaktan kolay," diye homurdandım. "Son turnuvada çuvallayan sen değildin."

"O turnuvada iyi iş çıkardın," diyor altımdaki yerinden. Sırt üstü yatmış, bacaklarını bana dolamış, beni korumaya almış. Vücudumu onunkine doğru eğmiş, başımı göğsüne bastırmıştım. "Sadece gergindin. O çok sevdiğin taramayı sıraya koymuştun ama ikinci kez tahmin ettin ve fırsatı kaçırdın. O kızı kolayca yenebilirdin."

Şaşkınlıkla kafamı kaldırdım. "Maçımı gördün mü?"

Göz temasını hiç kesmiyor. "Bütün maçlarını izledim."

Şok olmuş bir halde, birkaç dakika boyunca ona bakabildim. Beni fark ettiğinden bile haberim yoktu.

Hareketin durgunluğundan bıkmış gibi görünen Tristan, duraksamamdan yararlanarak bizi üstte olacak şekilde ters çeviriyor. Homurdanarak sırtüstü düştüm.

"Çok nazıksın," diye devam ediyor. "Çok tereddütlüsün. Mindere çıktığında çok ukala olmalısın."

Kaşımı kaldırıp soruyorum. "Bahanen bu mu? Kazanabilmek için mi kibirlisin?"

Yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. "Kazanma rekorum benim adıma konuşuyor. Belli ki kibir bir şeyler yapıyor."

Tekrar yaptığımız şeye odaklanıyorum ve kollarından birini tutmaya çalışıyorum. "Bir şeyler yapıyor, tamam mı?" diye homurdanıyorum nefesimin altında.

Yorumumu görmezden geliyor. "Sadece dene," diyor, kolayca yanımda daha avantajlı bir pozisyona geçerek. "Bir dahaki sefere o turnuva minderine çıktığında, bir silah seç ve birinin seni ona karşı kullanmaktan alıkoymasına imkan yokmuş gibi davran." Yüzü artık görüş alanımda değil ama dudaklarının arasından yayılan sırıtışı duyabiliyorum. "Eminim iyi olduğun bir şey bulabilirsin."

Şu anda yüzümde olan kaburgalarına ters ters bakıyorum. Ani ve öfkeli bir güç patlamasıyla kendimi biraz daha iyi bir pozisyona itiyorum. "Sen tam bir pisliksin," diye tıslıyorum. "Bu da stratejinin bir parçası mı? Ego ile birlikte mi?"

Haklıymışım, bir kulaktan diğerine sırtıyor. Kendinden inanılmaz derecede memnun görünüyor. "Hayır, bu sadece seni kızdırmak eğlenceli olduğu için."

Başımı sallıyorum, kurtulmak isteyen gülümsemeyle savaşıyorum. Tam o sırada zil çalıyor ve raundumuz sona eriyor.

Tristan beni bir sonraki tur için başka bir öğrenciye doğru hafifçe itiyor. "Ukala herif," diye mırıldandı, böylece sadece ben

duyabiliyorum.

İç çekiyorum ve sıradaki ortağıma dönüyorum.

Son birkaç raunt uçup gitti. Kabul etmekten nefret etsem de Tristan haklı. Küstah olmak - numara yapıyor olsam bile - hemen sinirlerimin dağılmasına neden oluyor ve aşırı düşünme eğilimimi durduruyor. Artık her hareket yanlışsa ne olur diye düşünmediğim için istediğim gibi özgürce hareket etmeme izin veriyor. Sadece... yuvarlanıyorum.

Tristan'ın bu spor için yaratıldığını bir kez daha anımsadığım için kendime Tristan'a hızlı bir bakış atma izni veriyorum. Sadece yeteneğinden dolayı değil, koçluk yeteneğinden dolayı da. Lider olmak için doğmuş. Herhangi bir sporcuya antrenmanlarında yardımcı olmak için tam olarak ne söyleyeceğini biliyor çünkü dikkatini veriyor ve önemsiyor. Son turnuvada beni izlediğini itiraf etmesine şaşırmamalıydım çünkü bu Tristan'ın en büyük itirafıdır; o her zaman arkanızı kolladığı için yanınızda olmasını isteyeceğiniz bir adamdır.

Bunu daha önce fark etmeliydim. Onu dövüşçüleri köşeye sıkıştırırken ve turnuvalarda çocuklara koçluk yaparken izlediğimde anlamalıydim.

Uzun zaman önce ona daha fazla kredi vermeliydim.

Saat bittiğinde açlıktan ölüyordum. Umut dolu gözlerle Aiden ve Lucy'ye dönüyorum. "Burger House mu? Yakında bir şeyler yemezsem gömleğimi yiyebilirim."

Gülüyorlar ama başlarıyla onaylıyorlar. Aiden omzumun üzerinden Tristan'a bakıyor.

"Ne dersin koca köpek, yemek yemek ister misin?"

Tristan'ın içtiği suda boğulduğunu duyunca kıkırdamamı bastırıyorum. "Büyük köpek mi?" diye sığradı.

Aiden sırtıyor ama utanmadan omuz silkiyor. "Sadece deniyorum.

Gitmiyor musun?"

Tristan ona ters ters bakıyor, her zerresiyle bulaşmamanız gereken metanetli bir savaşçı. "Hayır," diyor kararlı bir şekilde. "Olmaz. Eğer başka bir şeyle gelersen, seni torba talimlerine sokarım.

bir hafta boyunca. Ayrılmadan önce her gece bin tekme. Her iki tarafa da."

Bunun üzerine Aiden yüzünü buruşturur. "Tamam, tamam, lakap takmak yok. Tanrım. Dün gecedен sonra hepimizin dost olduğunu sanıyordum." Tristan ona yine ters ters bakar. "Hamburger yok o zaman?"

Tristan cevap vermeden önce bana baktı. "Hamburger yok. Birkaç dakika içinde özel ders için bir çocuk gelecek. Sonra görüşürüz."

Tristan'la vakit geçirme fırsatını kaçırdığımda otomatik olarak yüzümde belirlemek isteyen kaşlarımı gizliyorum.

Sonra da genç bir kız gibi davrandığım için kendimi içten içe sarsıyorum.

Hızlıca duş alıp ön kapıdan çıkıyoruz, spor salonunda zaten öğrenci kalmamış. Ama tam Lucy'yi takip etmek üzereyken mat odasında bir hareketlilik görüyorum. Hâlâ kimin çalıştığını görmek için köşeden bakıyorum.

Tristan küçük bir çocuğa nasıl düşeceğini gösteriyor. Bu, jiu-jitsu yapan herkesin öğrendiği ilk derstir, çünkü bu sporda şüphesiz düşersiniz - çok fazla - ve bunu yapmanın kesinlikle doğru ve yanlış bir yolu vardır. Tristan ona düştüğünde avuç içleriyle minderi nasıl tokatlayacağını gösteriyor.

En fazla beş ya da altı yaşında olan küçük çocuk devrilirken kıkırdıyor. Tristan'ın söylediklerinin tek kelimesini bile dinlemiyor, sadece kendini mindерlerin üzerine atmaktan mutlu.

Ama Tristan onu zorlamıyor. "Dur sana neye benzediğini göstereyim" demeden önce çocuğun tekrar -hâlâ yanlış yöne- düşmesine izin veriyor. Sonra komik bir yüz ifadesi takınıyor ve düşmeyi abartıyor, bu sefer iyi eğitilmiş bir atletten çok bayılan bir genç kıza benziyor. Çocuğun kıkırdamaları bu manzara karşısında yüksek sesli kahkahalara dönüşür.

Tristan sırtarak tekrar ayağa kalkar. "Aptalca görünüyordu, değil mi?" diye sorar ona. Küçük çocuk başını sallar. "Bu sefer doğru şekilde yapalım. Denemek ister misin?" Bir baş sallama daha. "Güzel. Şöyle yapmayı denemeni istiyorum: Kıcının üzerine düş ve sonra ellerinle

mindere vur. Hazır mısın?"

Kıkırdamaları yatışan küçük çocuk yeni bir kararlılıkla Tristan'a bakar. Derin bir konsantrasyon içinde burnunu kıvrarak geriye doğru düşüyor ve tam da Tristan'ın ona gösterdiği şekilde paspasları tokatlıyor.

Tristan yüksek sesle bir çığlık atar. Küçük çocuğu yakalar ve havaya fırlatarak ikisine de hızlı bir kutlama anı yaşatır. Spor salonunda bir kez daha kıkırdamalar duyuluyor.

Tristan onu tekrar ayağa kaldırır. "Pekâlâ, bana bir kez daha göster. Bakalım ikinci seferde daha iyi yapabilecek misin?"

"Remy!" diye bağılıyor biri arkamdan.

O kadar sert zıplıyorum ki ayaklarımın yerden kesilmemesine şaşırıyorum. "Ne?" Tıslıyorum.

Lucy tek kaşını kaldırmış soru sorar gibi bana bakıyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor sonunda. "Seni bekliyoruz."

Mat odasına dönüp bakma isteğime karşı koyuyorum. "Telefonumu unuttuğumu sandım," diye kekeliyorum. "Ama buldum. Yani... Gitmeye hazırım."

Lucy'nin gözleri şüpheyle kısıldı ama başka bir şey söylemedi. Sadece hareket etmem için başını salladı.

Arkasını döndüğünde, spor salonunda kalan insanlara hızlıca bir göz atıyorum. Tristan sırtıyor, tamamen rahat ve mutlu görünüyor. Omuzlarında gerginlik yok, yüzünde soğuk bir maske yok, dudaklarında kibir yok. O sadece... mutlu.

Gördüğüm manzara karşısında içimi gerçek bir mutluluk duygusu kaplıyor. Kalbim bu duyguyla kabarıyor ve sanki tüm bedenimi ele geçirecekmiş, ruhumun her çatlağını ve yarığını dolduracakmış gibi hissediyorum, ta ki onun sevincinden duyduğum mutluluktan başka bir şey kalmayana kadar. Beni tamamen etkisi altına alıyor.

Kapı Lucy'nin arkasından çarparak beni sersemliğimden uyandırdı.

Tekrar içeri girmesin diye arkasından acele ediyorum.

Kahretsin, çok ileri gittim.

Öğle yemeği içkiye dönüşüyor, bu da öğleden sonraya ve sonunda daha fazla yemeğe dönüşüyor. Nihayet eve vardığımda saat neredeyse 7:00 olmuştu.

Ön kapıyı açtığımda Tristan kanepede sızmıştı. Görünüşe göre kavga etmiş ama bir noktada uyuyakalmış. Onu uyandırmak istemediğim için sessizce merdivenlerden çıkıyorum.

Duştan çıktıktan sonra alt kat hala sessiz. Biraz kestirmeye karar veriyorum, sıkı bir antrenmandan sonra gelen yiyecek ve içecekler neredeyse ayaklarımın üzerinde sallanmama neden oluyor.

Yirmi dakika ve bir Red Bull'dan sonra alt katta bir hareket duyuyorum ve sonunda büyük kız pantolonumu giyip Tristan'ı görmeyi ertelemeyi bırakmaya karar veriyorum. En son ikimiz baş başa kaldığımızda beni hemen en yakın yüzeyde sikmişti. Elbette bundan sonra küçük bir konuşma yapmak için çok gergin olmamalıyım.

Nihayet mutfağa girdiğimde yemeğini bitiriyor ve bulaşıkları lavaboya koyuyor. Tam olarak gülümsemiyor ama tüm dikkatini bana vermek için dönüyor.

"Anahtarın çalıştığından emin olmak ve birkaç şey bırakmak için yeni daireme gideceğim," diyorum ona endişeyle. "Şimdi birkaç kutu alacağım ama geri kalanını yarın taşıyacağım. Bir saat kadar sonra dönerim."

"Yardım ister misin?" diye sordu bana.

Ona baktım, irkildim. Nice Tristan ortaya çıktığında hep şaşırmışımdır. Aramızda geçen onca şeye rağmen, yine de yardımcı olmak için kendi yolundan çıkmasını pek beklemiyorum.

Tereddüt ettiğimi hissedince, "Seni buradan ne kadar çabuk çıkarırsam, Brüksel lahanası yapmaya o kadar çabuk dönebilirim" diye şaka yapıyor. Burnum tiksintiyle kıvrışırken sırtıyor. En sevdiği sebzenin kokusundan ne kadar nefret ettiğimi çok iyi biliyor.

"Peki," diye kabul ediyorum. "Birkaç kutu al ve onları arabama yerleştirelim."

Daireme gitmek sadece on dakika sürüyor ve tüm zamanı kendi düşüncelerimizde kaybolmuş olarak geçiriyoruz. Hâlâ kafasının nerede olduğunu anlayamıyorum.

Yeni binama vardığımızda arabayı park ediyorum ve ikimiz de birer kutu alıyoruz. Ön kapıyı açıyorum ve karanlık, artık yalnız gibi görünen tek yatak odalı daireme bakıyorum. Koridordaki ışıkları açıyorum ve yatak odasına doğru ilerliyorum. Getirdiğim tüm kutular giysi ve yatak takımlarıydı, bu yüzden ana yaşam alanına geçmeden önce her şeyi bir odaya boşaltma işini hızlıca hallediyoruz.

Evden ayrıldığımızdan beri birbirimize tek kelime etmedik. Etrafımızı saran sessizlik ve dairenin karanlığı arasında sinirlerimin bozulmaya başladığını hissediyorum. Oturma odasında hiç ışık olmadığını fark etmem de yardımcı olmuyor.

"Kahretsin, sanırım burada hiç ışık olmadığını fark etmemişim," diye mırıldanıyorum odaya girerken. Yarın bir lamba almayı aklıma not ediyorum. Saat neredeyse 10:00 ve dışarısı karanlık. Odanın bu kadar karanlık olmamasının tek nedeni büyük pencerelerden oluşan duvar. Şehrin ışıkları odayı aydınlatıyor ve etrafıma rahat bir parlaklık yayıyor. "Bu şehri çok seviyorum," diyorum sessizce pencerelere yaklaşırken. "Bağımlılık yapan bir enerjisi var. Çocukken bile şehrin ne kadar büyük bir tutku barındırdığını anlayabiliyordum. Manzaraları, sesleri, onunla ilgili her şeyi hep sevmişimdir. Oradan asla ayrılabileceğimi sanmıyorum." Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum, sanki şehrin hissini içime çekmeye çalışıyormuşum gibi. "İnanılmaz değil mi?" Tristan'a bakmak için geri dönüyorum, Hala sessiz olduğu için gergin.

Ama pencereden dışarı bakmıyor. Bana bakıyor.

Gözlerimiz buluştuğunda nefesim kesiliyor. İçten içe yanan bakışları sanki ruhumun derinliklerine bakıyor, kalbimin derinliklerindeki sırlara ulaşmaya çalışıyor gibi hissediyorum. O bir alır

Bir adım öne çıkıp önümde durdu, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

"Çok güzelsin amına koyayım," diyor sessizce.

Kalbim boğazıma kaçıyor. O kadar sert atıyor ki duymasından korkuyorum ve kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmaya odaklanıyorum. Yoğun bakışları altında nefesimi zor tutuyorum.

Bir adım daha yaklaşıyor ve elini boynumun kenarına koyuyor, başparmağı yanağımı hafifçe okşuyor.

Bir kalp atışı daha beni inceliyor, sonra dudaklarımı nazikçe kendine çekiyor.

Öpücük yumuşak ve çekingen. Sanki beni ilk kez keşfediyor ve benden ne yapacağını anlamaya çalışıyor. Sadece bir an sürüyor, sonra geri çekilip tekrar bana bakıyor.

"Neden seninle bu kadar farklı hissediyorum?" Bizi kıran şey onun sorusudur.

Bu sefer onu kendime çeken benim, ama artık öpüşmemizde nazik bir şey yok. Beni açlıkla, sahiplenerek öpüyor. Elleri beni sıkıca kavlıyor, biri hala boynumda, diğeri de belime sarılmış durumda. Vücuduna o kadar sıkı bastırılmış durumdayım ki kalplerimiz birbirine çarpıyor gibi hissediyorum.

Bana ne anlatmaya çalıştığını anlamak için çaresizce ellerimi gömleğinin içine sokuyorum. Diliyle ağzımı açıp öpüşmemizi derinleştirdiğinde dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. Bana böyle dokunduğunda ona doyabileceğimi hiç sanmıyorum.

Boynuma öpücükler kondururken kalçalarımı kavramaya devam ediyor. Dili tenime her dokunduğunda karnım dönüyor ve nefes almaya başlıyorum.

Yüzünü kavıyorum ve dudaklarını tekrar kendime getiriyorum. Öpüşüm çılgıncaydı, hissettiklerimi onun da hissetmesini her şeyden çok istiyordum. Aramızdaki bağda onun da benim kadar kaybolmasını istiyorum. Onun da beni öpmesini istiyorum.

Çünkü şu anda onun için tam da bu kadar umutsuzca yanıp tutuşuyorum.

"Tristan," diye inliyorum dudaklarına karşı. Yalvarışıma karşılık eli kalçalarımın sıkışıyor. Dudaklarıma karşı inliyor ve aceleyle sundress'imın alt kısmına uzanıp onu başımın üzerine getiriyor. Sadece kumaşın aramızdan geçmesine yetecek kadar çekiliyor, sonra sanki dudaklarımı son kez tadacakmış gibi beni öpmeye devam ediyor.

Sütyenimin kopçasını açmak için arkama uzanıyorum, kumaş vücudumun ön kısmından aşağı kayıyor. Bana bakmak için geri çekildiğinde onu yana fırlatıyorum.

Şaşkın görünüyor. Gözleri şişmiş dudaklarıma, boynumda bıraktığı küçük kırmızı izlere, çakıllı meme uçlarıyla çıplak göğüslerime bakıyor. Sadece giydiğim külot vücudumun herhangi bir kısmını gizliyor. Gözleri her ayrıntıyı alıyor.

Ve birden kendimi çıplak hissettim, çok çıplak. Bilinçaltım geçmişte çıplaklığımı hep gizlediğimi, erkek arkadaşlarımın beni bu şekilde görmesine asla izin vermediğimi fark ediyor. Ya kıyafetlerimi üzerimde tutardım ya da onlara çekilip beni gerçekten görmeleri için alan ya da ışık vermezdim. Bu bana hep çok mahrem gelirdi, sanki gerçekte kim olduğumu görmeyi hak etmiyorlarmış gibi.

Tristan'ın ateşli bakışlarıyla bedenimi yutmasını engellemek için ona doğru bir adım atıyorum. Ama beni bir kol boyu uzakta tutmak için kalçalarımı nazikçe kavlıyor.

Gözlerim irileşiyor, telaşlanıyorum. Ama bana o kadar yumuşak, o kadar şefkatle bakıyor ki paniğim çabucak yatışıyor.

Eli yanağımı okşamak için yukarı kalkıyor. "Benden asla saklanma," diye fısıldıyor basitçe.

Etrafımızdaki her şey, bu andan önceki ve sonraki her şey, dünya donmuş gibi hissedene kadar kayboluyor ve sadece o ve ben orada duruyoruz, birbirimizin içinde kayboluyoruz. Bu andan ve onun gerçekliğinden başka hiçbir şey yok. Onun sözleri, onun bakışları... Nasıl nefes alacağımı hatırlayamıyorum.

Bir adım öne çıkıp beni hiç kimsenin öpmediği kadar

yumuşak bir şekilde öperek o anı bozuyor. Onun ani

Şefkati gözlerimi yaşartıyor ve kollarımı boynuna dolayıp düşmemeleri için dua ediyorum. Bırakın Tristan kadar sert birini, daha önce hiç kimseden bu seviyede bir şefkat görmemiştim - bunu iliklerime kadar hissetmemiştim. Onun sözleri ve bu öpücük arasında kalbimin mutlulukla kabardığını hissediyorum.

Beni nazıkçe halı kaplı zemine, sırt üstü yatırıyor. Üzerime yerleşiyor ve bir dirseğinin üzerine çıkarak yanağımı okşamaya devam ediyor. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor, sonra kapatıyor. Yüz ifadesi neredeyse acı doludur. "Remy..." diye boğuk bir ses çıkarır. Ama hâlâ tereddüt ediyor.

Doğru kelimeler mevcut değil - ikimiz de şu anda doğru şeyi söyleyemeyiz. Sözlü iletişimimiz zaten vasatın altında ama fiziksel iletişimimiz...

Fiziksel iletişimimiz tam da bizim söyleyemediklerimizi söyleyebilir.

Onu kendime doğru çektim. "Biliyorum..." Dudaklarına karşı mırıldanıyorum.

İçinde bir şeyler kırılıyor. Belki de en iyi bu şekilde iletişim kurduğumuzu anlamıştır.

Beni açlıkla öpmeye devam ediyor, dili beni bekleyen ağzımın içine kayıyor ve elleri çıplak vücudumda umutsuzca geziniyor. Dudakları önce boynuma, sonra köprücük kemiğime gidiyor. Aşağıya doğru devam edip meme ucumu yalayıp emerken, göğsümün kıvrımını nazıkçe öperken nefesim kesiliyor. Daha da ilerlemeden önce aynı şeyi diğer tarafa da yapıyor. Beni nereden öpeceğini, nereye dokunacağını, vücudumdan nasıl bir tepki alacağını çok iyi biliyor. Sanki dokunuşları sadece benim içinmiş gibi hissediyorum.

Bu düşünce içimde bir alev yakıyor ve bedenim otomatik olarak onun dokunuşuna doğru yükseliyor. Her parçam ona doğru çekiliyor, daha fazla temas için yalvarıyor. Asla durmasını istemiyorum.

Vücudumdan aşağı kayıyor ve bacaklarımı ayırıyor, böylece aralarında diz çökebiliyor, ellerinin üzerinde duruyor. Diliyle göbeğimin etrafında döndüğünü hissettiğimde zar zor nefes alıyorum. Islak öpücükleri karnımın üzerinde ilerliyor, aşırı ısınmış vücudumda hâlâ giydiğim tek kıyafete gittikçe yaklaşıyor. Dili nihayet kenarın altına kaydıığında nefesim kesiliyor ve sırtımı yerden kaldırıyorum. Daha o bir şey yapmadan ben çözüleceğim.

Kalçamın iç kısmını öperken karnımı tekrar aşağı bastırıyor. Sonra tangamın kayışlarına uzanıyor ve yavaşça bacaklarımdan aşağı çekiyor.

Ve tıpkı daha önce olduğu gibi bana bakıyor, önünde uzanan çıplak bedenime bakıyor. Sanki bana ilk kez bakıyormuş gibi bakıyor.

Eğilip dizimin iç kısmını nazıkçe öpüyor. "Çok güzelsin," diye tekrar fısıldıyor, gözleri hayranlıkla parıldıyor, sanki şu anda onun olduğum gerçeğinin üstesinden gelemiyormuş gibi.

Sonra kalçalarımın içini öpüyor, bacaklarımdaki sıcaklığa gittikçe yaklaşıyor. Dudaklarımı ilk yalayışında sırtım tekrar yere eğiliyor.

Bir iniltiyle altımdaki halıya yerleşiyor ve dilini amıma gömüyor.

Serbest bırakılmamın beni paramparça etmesi için dilinin birkaç darbesi yetiyor.

Ani zevk patlaması karşısında nefesim kesildi. Tristan birlikte yattığımız ilk andan beri beni boşaltabiliyordu, bu yüzden bu kadar çabuk boşalmam beni şaşırtmamalıydı ama şimdi bir şeyler farklı geliyor. Sanki tamamen senkronize olmuşuz gibi, sanki aramızdaki tüm engelleri ortadan kaldırmışız gibi. Orgazmım, Tristan'a karşı tamamen savunmasız ve açık olmama izin vermemin bir sonucuydu.

Seks, hatta anlamsız seks bile, belli bir güven beklentisiyle birlikte gelir. Ve birden Tristan'a koşulsuz güvendiğimi fark ettim. Belki de hep güvendim.

Bu düşünce orgazmımın bir başka dalgasını içimden geçiriyor. Ona her şeyimi verdiğim fikri muhtemelen beni korkutmalıydı ama şu anda sadece rahatlayarak iç çekebiliyorum, tüm vücudum titrerken bile yüzümde hoşnut bir gülümseme yayılıyor, serbest bırakılmamın benden söküp aldığı tüm enerji tükeniyor. Parmaklarımı Tristan'ın saçlarında gezdiriyorum, başı hala bacaklarımın arasında, hala beni öpüyor. Onu nazikçe çekistiriyorum, yüzünü kendime yaklaştırmak istiyorum. Gözlerinde bir açlıkla bana bakıyor, sonra başımın yanında bir ön kolunu desteklemek için vücudumdan yukarı kayıyor.

Yüzünü kavrayıp dudaklarını kendime çekiyorum ve onun üzerinde kendi tadımı alırken inliyorum.

Dilini ağzımın içinde kaydırarak bana daha iyi bir tat sunuyor. Sunduğu her şeyi alıyorum, aramızdaki kimyaya doyamıyorum.

Birden onun hâlâ tamamen giyinik olduğunu fark ediyorum. Tişörtünün kenarından tutup başının üzerinden çekerken parmaklarımın karın kaslarının üzerinde gezinmesine izin veriyorum, sonra hemen kot pantolonunun düğmesini kurcalamaya başlıyorum. Ellerimi fırçalıyor ve kıyafetlerinin geri kalanını hızla çıkarıyor. Sadece birkaç nefes içinde tekrar üstüme yerleşti, saçlarımı okşadı ve beni usulca öptü.

Dudaklarında o kadar kaybolmuşum ki, kalçalarımın arasına giren sert uzunluğunu zar zor fark ediyorum. Yakınlığımıza, birbirine karışan nefeslerimize, vücut ısıma kendimi fazla kaptırmışım. Onunla ilgili her şey beni sarhoş ediyor.

"Tristan," diye nefes alıyorum. Başka bir şey yok, sadece onun adı.

"Biliyorum," diye fısıldıyor, tıpkı benim yaptığım gibi ve içime kayıyor.

Nefesim kesiliyor, kalçalarım yerden kalkıyor ve tırnaklarım sırtını çiziyor. Bu his karşısında homurdanıyor ve boynuma sert öpücükler kondurmaya başlıyor. İticileri acı verici derecede yavaş ve derin. Her birini karşılamak için kalçalarımı eğiyorum, sessizce daha fazlası için yalvarıyorum.

Sevişme kavramını hiç anlamadım. Seksi hiçbir zaman tutkunun fiziksel ifadesinden başka bir şey olarak görmedim ve bunun nasıl yavaş ve

Duygusal. Seks, sürtünme ve dokunmayla ortaya çıkan orgazmlarla ilgilidir; yavaş hareketler ve aşk ilanlarıyla değil.

Ama şu anda, sevişmeye hiç olmadığım kadar yakın olduğumu biliyorum. Tristan'a olan hislerimi ya da birbirimiz için ne ifade edebileceğimizi düşünmüyorum ama yakınlığımız beni sarhoş ediyor. Bu pozisyon, beni nazikçe okşaması... bana daha önce hiç hissetmediğim bir tutku ve bağ hissettiriyor. Ve bir an için, onun yavaş ve dikkatli temposundan bile zevk alıyorum.

"Tristan," diye inliyorum kulağına.

İçinde bir şeyler kopuyor ve hamleleri çılgınlaşıyor. Ellerinden biri aşağı kayarak kıkırmı kavırıyor ve kalçalarımı kaldırıyor. Bu değişim, her itişinde klitorisime baskı yapmasını sağlıyor. İnliyorum, serbest bırakılmamın inşa etmeye başladığını hissediyorum.

Yüzü hâlâ boynuma gömülü. Bir parçam onu uzaklaştırmak istiyor, böylece sonunda hislere teslim olduğumuzda gözlerine bakabileceğim, ama her şey çok fazla gibi geliyor - çok samimi, çok dürüst. Şu anda bana baksa göreceği şeyle başa çıkabilir miyim bilmiyorum.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, bana bakmak için geri çekiliyor.

Yüzündeki saf yoğunlukla gözlerim açılıyor. Gözleri yanıyor, kalbimde bir delik açıyor. Eli boynumun kenarını kavırıyor ve neredeyse yalvaran bir ifadeyle bana bakıyor. Ne için yalvarıyor? Benden ne istiyor?

Ben bir tahminde bulunamadan, içimde beni anında milyonlarca parçaya ayıran bir noktaya vuruyor. Çılgılık atmak için ağzımı açtım.

Tristan dudaklarımı dudaklarıyla yakalıyor ve sesimi boğuyor. Zevk hiç bitmeyen dalgalar gibi içimde yuvarlanırken beni demir gibi kavırıyor. Birinin nerede durup diğerinin nerede başladığını anlayamıyorum. İniltisini ve kendi boşalmasına ulaşırken kalçalarının sarsıldığını belli belirsiz hissediyorum. Tüm bunlar olurken beni öpmeyi hiç bırakmıyor.

Sonunda hareketleri yavaşlıyor ve sonra duruyor. Dudaklarımdan çekiliyor ve alnını benimkine değdiriyor. Ama ona gerçekten bakamayacak kadar bunalmış durumdayım, bu yüzden gözlerimi kapatıp yanağımı onunkine yaklaştırıyorum. Yanağıma belli belirsiz bir öpücük konduruyor ve yere yuvarlanıyor, ellerinin vücudumdan ayrılmasına asla izin vermiyor. Bir kolunu omuzlarıma doladığında ve bacaklarını benimkilerle birleştirdiğinde kendimi onun yanına doğru çekilmiş buluyorum.

Eli kaburgalarımıdaki dövmenin izini sürerken, boynunun yan tarafına daha da sokuluyorum. Parmaklarım göğsünden yukarı kayarak köprücük kemiği boyunca nazikçe ilerliyor.

Ve o an o kadar rahat, o kadar bütün hissettiriyor ki, ikimiz de bunu kelimelerle bozmuyoruz. Birbirimize sarılmış bir şekilde uzanıyor, pencerelerden gelen ışığın bedenlerimizde dans edişini izliyoruz. Ve çok geçmeden ikimiz de uykuya daldık.

Titreyerek uyandığımda hava hâlâ zifiri karanlıktı. Dürüst olmak gerekirse, üzerimizi örten bir şey olmadan uykuya dalabildiğimize bile şaşırdım.

Tristan'ın kollarından yavaşça sıyrılıp hafifçe banyoya giriyorum. Kendimi temizliyorum, boynumdaki ve kalçalarımdaki pembe izlerden özel bir zevk alıyorum.

İçinde yastık ve battaniyelerimin olduğu kutuyu bulmam sadece birkaç dakikamı alıyor. İhtiyacım olanları alıp Tristan'ın hâlâ uyuduğu oturma odasına geri dönüyorum.

Kapı aralığında durup bir süre onu izliyorum. Sadece birkaç saat önce ne yaptığımızı ve nasıl hissettirdiğini düşündüğümde yüzümde sıcak bir gülümseme beliriyor.

Her ne kadar karşı koysam da bilinçaltımda ona karşı hislerimin arttığını bir süredir biliyordum. Ancak geçtiğimiz hafta onun o kadar çok yeni yönünü gördüm ki, denesem bile kendimi düşmekten alıkoyabileceğimi sanmıyorum.

Onun bir pislik olduğunu düşünüyordum, meğer sadece küçük bir parçasıymış. Gerçekte o bir partnerde isteyebileceğim her şey.

Onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini bilmediğimi düşündüğümde içimde oluşan küçük gerginliği görmezden geliyorum. Aslında, onun nasıl hissettiği hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Konu duygulara geldiğinde kapalı bir kitap gibi. Benim hakkımda ne hissettiğine dair hiçbir fikrim yok.

Bu düşünceyi, sabahın üçü olmayan bir saatte ele alınmak üzere zihnimin arkasına itiyorum. Onun yerine yanına oturuyorum ve battaniyeyi ikimizin üzerine örtüyorum. Tam göğsüne sokulmak üzereydim ki kaşlarını çatarak başını salladığını gördüm.

Gözleri hâlâ kapalı, bu yüzden uyuduğunu biliyorum ama ellerini yumruk yapıp sıkarak seğirmeye devam ediyor. Bir şey arıyor gibi görünüyor.

"Hayır," diye fısıldar. "Hayır, hayır, hayır..." Sesi acı veren bir hüznün duygusuyla şarkı söylüyor. "Remy, hayır..."

İsmimi duyunca kalbim duracak gibi oluyor. Ama o iki kelimeyi tekrarlamaya devam ediyor ve çırpınışları artıyor.

Yüzünü ellerimin arasında tutarken, "Şşşt, sorun yok, ben buradayım," diye mırıldanıyorum. "Ben buradayım, hiçbir yere gitmiyorum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Uyanışını, bilincinin bakışlarına geri dönüşünü izliyorum.

"Remy," diye mırıldanıyor yanağıma dokunmak için uzanırken.

"Buradayım," diyorum saçlarını okşayarak. "Ben buradayım. Bir battaniye ve birkaç yastık almaya gittim. İşte, başını kaldır," diyorum yumuşak bir sesle, yastıklardan birini altına kaydırırken.

Ama o bunu tamamen görmezden geliyor ve kollarını ezici bir kucaklamayla bana doluyor. Diğer tarafına geçene kadar beni vücudunun üzerinde döndürüyor, göğsüne sıkıca çekiyor. Yüzü benimkinden sadece bir santim uzakta.

Saçlarımı nazikçe okşuyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.
Sonra öne eğilip beni usulca öptü.

Uzaklaştığında, nefeslerimizin aramızdan geçmesine ancak yetecek kadar yer var. Alnını benimkine bastırıyor ve çoktan uykuya daldığını söyleyebiliyorum.

Tam gözleri kapanırken, "Sana ihtiyacım var..." diye mırıldandığını duyuyorum.

REMY

Sırtımı terk eden sıcaklığı uzaktan hissettiğimde hala bilincimin üzerinde süzülüyorum. Uyanmak istemediğim ama sıcaklığın sağladığı rahatlığı şimdiden özlediğim için uykumda kaşlarımı çatıyorum.

Tam rüya alemine geri dönmek üzereyken, parmak uçlarımın hayaletinin yanağıma dokunduğunu hissediyorum. O kadar çabuk kayboluyorlar ki gerçekten orada olduklarından bile emin değilim. Yastığıma geri kıvrılıyorum ve derin bir uykuya dalıyorum.

Birkaç saat sonra uyandığımda, güneş gökyüzünde yükselmiş ve doğrudan pencere duvarımdan içeri ışık saçıyordu. Gözlerimi kırıştıtarak uykulu bir şekilde açıyorum.

Gülümseyerek kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. Bacaklarımın arasındaki küçük ağrıyı memnuniyetle fark ediyorum.

Dün geceyi hatırlayınca yüzümdeki gülümseme donuyor. Zaten bildiğim şeyi doğrulamak için arkama bakıyorum: Tristan gitmişti.

Kaşlarımı çatarak doğruldum. Bugün pazar sabahı, nereye gitmesi gerekiyordu ki?

Sonra aklıma kalbimi anında mideme indiren başka bir düşünce geliyor.

Bu benim yatağımdan ikinci kez kaçışı. içinde.

Odasında birlikte geçirdiğimiz geceyi sorgulamadım çünkü hafta içi bir gündü ve işe gitmeden önce egzersiz yapmak isteyen bazı müşterileriyle gerçekten erken seansları olduğunu biliyorum. Ama pazar sabahı? Kimsenin çalıştığından şüpheliyim.

Benden kaçıyor mu?

Dün gece ikimiz için de bir şeyler değişti. Ona karşı hislerimin arttığını çoktan fark etmeliydim ama her şey o kadar hızlı gelişti ki dün geceye kadar emin değildim. Bunun bizim için ne anlama geldiğini bilmiyorum ama Tristan'la bir şeyler denemek istediğimi biliyorum. Duyguları konusunda nerede durduğundan emin değilim ama dün gece en azından beni önemseydiğini kanıtladı. Seks, sadece seks olamayacak kadar duygusaldı. Gözlerinde bir şeyler hissettiğini görebiliyordum.

Seks sonrası ikinci sabahımda çıplak ve yalnız olmam dışında. Dün geceyi çok mu abartıyorum? Onu korkutup kaçırdım mı?

Telefonumun titreşim sesi beni düşüncelerimden koparıyor. Dün gece mutfak tezgahında düşürdüğüm yere doğru yürüyorum ve Jax'in aradığını görüyorum. En iyi arkadaşımın bugün eve geleceğini düşününce ruh halim hemen düzeliyor.

Telefona sırtarak cevap veriyorum. "Şu anda ne kadar akşamdan kalmasın?" Selamlama amacıyla soruyorum.

Hattın diğer ucundan ağır bir inilti duyulur. "Beni çok iyi tanıyorsun. Bu işte geçirdiğim süre boyunca başka bir içki görmek istemiyorum. Remy, gerçekten ölüyormuşum gibi hissediyorum."

Kıkırdayarak başımı sallıyorum. Küçük bir baş ağrısı için tam bir bebek gibi davranmayı 230 kiloluk devasa alfaya bırakın. "Ne zaman geliyorsun?" Jax'e soruyorum.

"Şu anda Chicago aktarmamdayım, 11:00 gibi evde olurum. Eve döndüğümde sen, ben ve Tristan öğle yemeği yeriz diye düşündüm."

Bu hafta ikiniz arasında bir kan davası çıkmış olabilir. Bu arada, ev hala ayakta mı?"

Tristan'la aramızdaki bu şeyin Jax'i nasıl etkileyebileceğini hiç düşünmediğimi fark ettiğimde gözlerim açılıyor ve nefesim kesiliyor. Ona gerçeği söylemeli miyim? Kızacak mı?

Dürüst olmak gerekirse, Jax her zaman Hailey ve benim mutlu olmamızı istedi. Steve konusunda çenesini kapalı tutmasının sebebi de bu. Hailey'nin kafası karışık olsa da mutlu olduğunu görüyor ve sırf Steve'in aptal olduğunu bildiği için bir şeyleri patlatmak istemiyor. Bize mutluluk getiren herkesi destekleyecektir.

Ama aynı zamanda, Tristan ve benim nerede durduğumuzdan bile emin değilim.

Bir anlık bir kararla beyaz bir yalan söyledim, ta ki gerçekten söyleyecek bir şey bulana kadar. Tristan'ın ortadan kaybolma eylemi ve telsiz sessizliği göz önüne alındığında, bu asla gerçekleşmeyebilir.

"Evet, ev hâlâ ayakta ve evet, Tristan'a senin için dayanacağım. Zaten on gün hayatta kaldı, bir saat daha ne ki?"

"Güzel," diye homurdandı Jax. "O halde birkaç saat sonra görüşürüz. Şimdi gidip bir çöp tenekesine kusacağım."

Telefonu kapattığımda hâlâ kafamı sallıyordum. Ama sonunda telefonumun ekranına baktığımda bir mesaj bildirimi aldığımı görüyorum.

Tristan: Bu sabah bir arkadaşımın taşınmasına yardım etmek için erken çıkmam gerekti ve seni uyandırmak istemedim. Neredeyse geç kalıyordum. Sana bakmadan duramadım. Bana bağırmadığın zamanlarda bu kadar tatlı olduğunu kim bilebilirdi?

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. Benden kaçmadı. Benimle kalmak istedi.

Remy: Jax bugün eve gelmeden önce bunu çözmek isteyebilirsin. Kız kardeşini süzmenden hoşlanmayabilir.

Cevabı neredeyse anında geliyor ve bu da göğsümde bir mutluluk patlaması daha yaratıyor.

Tristan: Söz vermiyorum. Sen bağıırken, tek düşünebildiğim seni ne kadar çok eğmek istediğim ve sikimin üzerine boşalmadan hemen önce çıkardığın o küçük nefesli sesi duymak.

Erotik sözleriyle içimi bir ürperti kaplıyor. Tristan'ın bu kadar kirli olduğunu kim bilebilirdi? Hemen cevabımı yazıyorum.

Remy: Odaklan. Jax 11'de eve gelecek, bizimle öğle yemeği yemek istiyor. Evde olacak mısın?

Bu sorunun evcilleştirilmiş tınısını duymazdan geliyorum. Sanki çok çalışan kocanızı akşam yemeği ve seksle karşılayan sevgili eş sizmişsiniz gibi.

Düşüncelerimi kafamdan silkeliyorum. Kendimizi fazla kaptırıyoruz...

Tristan: Evet, evde olacağım. O zaman o tatlı kışını görecekim.

Sabahın geri kalanında yüzümdeki gülünç gülümsemeyi engelleyemedim.

Son birkaç eşyayı bavuluma yerleştirirken kendi kendime usulca şarkı söylüyorum, dudaklarımda bir gülümseme oynuyor. Kalbim hafif ve mutlu hissediyor.

Oturma odasından yukarıya doğru sesler geldiğini duyuyorum. Jax'in dönmüş olması gerektiğini fark ederek, elimdeki kazağı bir kenara bırakıyorum ve onu karşılamak için merdivenlere yöneliyorum. En iyi arkadaşımı tekrar göreceğim düşüncesiyle gülümsüyorum.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımda benim hakkımda konuştuklarını fark ediyorum. Kulak misafiri olmamam gerektiğini bilsem de durup dinlemeden edemiyorum. Tanrı biliyor ya, Tristan'ı benimle konuşturamıyorum, o yüzden ne düşündüğünü duyabilmemin tek yolu bu olabilir.

"...birbirinizi öldürmediğinizi duyduğuma sevindim. Onunla nasıldı?"

"Bilirsin işte, her zamanki gibi," diye cevap veriyor Tristan. "Kahpe gibi."

Verdiği cevap biraz canımı yaksa da gözlerimi deviriyorum. Ben taşınmadan önce de aynı şekilde cevap vereceğini düşünmek garip ama şimdi bu cevaptan rahatsız oluyorum.

Jax'in kıkırdadığını duyuyorum. "Belli ki. Şimdi nerede?"

"Sanırım yeni dairesine biraz daha eşya götürdü."

"Ah, tamam. Bu arada, Dana denen kızla hala görüşüp görüşmediğini soracaktım. Bana onun arkadaşını ayarlayabilirsin diye umuyordum. Kızıl saçlı olan mı?"

"Oh," diyor Tristan ve yanıtını beklerken nefesimi tutuyorum. "Evet, onu hâlâ ara sıra görüyorum. Ben ayarlarım."

Nefesim göğsümden fışkırıyor. Hâlâ başka biriyle mi görüşüyor? Onu geçen hafta görmüş olabilir mi, yoksa genel anlamda mı konuşuyor?

"Harika, teşekkürler dostum," diye yanıtlıyor Jax. "Onunla bir süredir görüşüyorsun, değil mi? Ciddi bir şey mi?"

Tristan'ın kıkırdayarak, "Hayır, ciddi bir şey değil," dediğini duyuyorum. "Beni bilirsin, ciddi olamam. O sadece birçoğundan biri."

Hâlâ sadece dışarıda neler olduğunu görüyorum ve eğleniyorum. Herhangi bir kızın benim dikkatimi çekebileceğinden şüpheliyim."

Sözleri kalbime bir bıçak gibi saplanıyor. Başım dönmeye başlarken tırabzanı kavriyorum.

Başka kadınlarla mı görüşüyor? Nasıl olur da aramızdaki kimyayı deneyimledikten sonra dönüp başka bir yerde arayabilir? Başka ne arıyor?

Başından beri onun ilişki tipi olmadığını biliyordum ama olanlardan sonra, en azından başka bir yere bakma ilgisini kaybedeceğini düşündüm. Benimle şansını denemek isteyebileceğini düşündüm. Dün gece aynı şeyi hissettiğimizi düşündüm. Düşündüm ki.

Başımı sallıyorum, gözlerimden dökülmek üzere olan yaşları temizlemeye çalışıyorum. Bilmem gerekirdi. Hislerimin büyüdüğünü ilk hissettiğimde içgüdülerimi dinlemeliydim. Tristan'ın tek kadınlı bir erkek olmadığını kendime hatırlatmalıyım. Bağlanmaktan daha iyisini biliyordum ama yine de kendimi bıraktım. Onu da gerçekten suçlayamam. Her şey başladığında onun kim olduğunu çok iyi biliyordum.

Benimle ilgileniyormuş gibi görünmesini sağlayan işaretleri düşünmeye çalışıyorum.

Ve sonra bunların hepsinin -her hareketin, her bakışın, her kelimenin- seksten önce ya da seks sırasında gerçekleştiğini fark ettiğimde kusma dürtüsüyle savaşıyorum. Benden yatağında uyumamı istemesi bile sabah sevişecek birini bulmak için olabilirdi.

Hiç seks arkadaşım ya da tek gecelik ilişkim olmadı, bu yüzden erkeklerin sadece sevişmek istediklerinde ne söyleyebilecekleri hakkında hiçbir fikrim yok - bir kızı yataklarına geri getirmek için ne tür yalanlar söyleyebilecekleri hakkında hiçbir fikrim yok. Şu anda, Tristan'ın söylediği her şey beni yatağa atmak için yaptığı numaranın bir parçasıymış gibi geliyor. Kadınlarla oynadığı oyun bu olmalı: ilgilerini çekmek için onlara sevildiklerini ve istediklerini hissettirmek.

Ve ben de buna oynadım.

Hiçbir zaman "sevişmeye" inanan biri olmadım ama seks sırasında söylenen sözlere gerçek dışında bir şeymiş gibi davranmayı da hiç düşünmedim. Sadece seks yaparak bana aşık olmasını beklemiyordum, ama bunları nasıl söyleyebildiğini -bana nasıl taparcasına dokunabildiğini, beni nasıl bu kadar yumuşak öpemediğini- anlamıyorum. Bir insan nasıl bu kadar iyi yalan söyleyebilir?

Gözlerimi kapatıyorum, yaşlar sonunda yanaklarımdan aşağı dökülüyor. Tırabzanı tutuşum o kadar sert ki ellerim ağrımaya başlıyor, ama bu acı bile içimde savaşıyor. Karşılaştırıldığında kayda değer değil. Kalbim acıya teslim olurken boğazımdan sessiz, kırık bir hıçkırık dökülüyor.

Tristan'ın olduğundan daha fazlası olmasını asla beklememeliydim. Ve kesinlikle ona bağlanmama izin vermemeliydim, özellikle de bu kadar çabuk. Beynimin bunun olacağını bilen kısmını dinlemeliydim. Bunun en kötü yanı, bu acının benim hatam olması.

Birkaç düzensiz nefesten sonra bu evden çıkmam gerektiğini fark ettim. Tristan'dan olabildiğince uzağa gitmeliyim. Her ne kadar bir yanımda ona yapışıp mükemmel bir uyum yakaladığımıza, başka bir yere bakmasına gerek olmadığına ve bize bir şans vermesi gerektiğine ikna etmek istese de, asla bir erkeğe onunla birlikte olması için yalvaran bir kız olmayacağımı da biliyorum. Kadınların erkeklerin peşinden nasıl koşabildiğini hiç anlamadım. Benimle birlikte olmak istemeyen biriyle neden birlikte olmak isteyeyim ki?

Tristan'ın istemediği de ortada. Eğer hala başka kadınları düşünüyor ve bize uzun sürmeyecekmişiz gibi davranıyorsa, o zaman benimle önemli bir şekilde birlikte olmakla ilgilenmediği kesin. Ve onun duygularının benimkilerin derinliğine yakın bile olmadığı açık. Onunla bu yolda ilerlemeye devam edersem, şu anda bile hissettiğimden daha fazla acı çekeceğim. Aramızdaki bu şeyi bitirmeli ve Tristan'dan olabildiğince uzaklaşmalıyım.

Yanaklarımdaki gözyaşlarını aceleyle sildim ve Jax'in yatak odasına geri döndüm. Son giysilerimi yarısı dolu kutuya doldurup ağzını bantlıyorum. Aşağıya götürmek için kutuyu almadan önce aynada kendime hızlıca bir göz atıyorum ve nasıl görüldüğümü görünce hemen irkiliyorum.

Yüzüm çarşaf gibi bembeyaz ve pembe çerçeveli gözlerim ağladığımı açıkça gösteriyor. Çantamı çılgınca karıştırıp nadiren kullandığım kapatıcıyı buluyorum, sonra da hızlıca göz altlarına uyguluyorum. Gözyaşlarımı gizliyor ama yüzüm hala hayalet görmüş gibi görünüyor. Yanaklarımı biraz pembeleştirmek için tokatlıyor ve çimdikliyorum.

Yeterince iyi. Buradan aceleyle çıkmak için normal görünmem yeterli.

Kutuyu aldım ve merdivenlere yöneldim. Sahanlığa ulaştığımda Jax'in hiçbir yerde olmadığını ve salonda sadece Tristan'ın oturduğunu fark ediyorum.

Beni gördüğünde yüzünde sıcak bir gülümseme beliriyor. "Hey, burada olduğunu bilmiyordum. Neden gelip beni almadın? Bunları taşımana yardım ederdim." Koltuktan kalktı ve kutuyu elimden almak için yanıma geldi.

Benden alamaması için iki büklüm oluyorum. "Sorun yok, ben hallederim," diye aceleyle söylüyorum. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor ama geldiği gibi kayboluyor. Yerini küçük bir kaş çatma alıyor.

"Jax nerede?" Göz teması kurmayı reddederek soruyorum.

"Dışarı çıkıp bir şeyler almak istedi," diye cevaplıyor Tristan. "Döndüğünde ev yemeği yapmak istediğini söyledi."

"Aslında ben de dışarı çıkacaktım. Eşyalarımı yerleştirip yerleşmek istiyorum ve sizinkileri daha fazla meşgul etmek istemiyorum," diye geveliyorum. Kapı ile elimdeki kutu arasında gergin bir bakış atıyorum, umutsuzca bu konuşmadan çıkıp gitmek istiyorum. "Jax'e sonra görüşeceğimizi söyle."

Ben kapıya doğru ilerleyemeden Tristan'ın parmakları çenemi kavırıyor ve beni ona bakmaya zorluyor. Gözlerim

sonunda onunkilerle buluştu.

ve öfkeyle parladıklarını görüyorum. Yüzündeki çatık kaşlar derinleşti.

"Neyin var senin?" diye hırlıyor. "Şu anda neden çıldırıyorsun?"

Yüzümü ellerinden çekip alıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Korkmuyorum," diye çıkışıyorum. "Sadece eve gitmek istiyorum. On gün senin çirkin yüzüne bakmak için uzun bir süre ve ben buradan gitmek için sabırsızlanıyorum."

Birden fark ediyorum ki öfkem aslında acıyla başa çıkmamı kolaylaştırıyor. Biraz daha dik duruyorum ve doğrudan Tristan'a bakıyorum. "Yine de sanırım birlikte kapalı kalmamızdan iyi bir şey çıkmayacağını biliyorduk. Belki de sevişmek birbirimizi öldürmemenin bir yolu."

Sert davranıyorum. Acımasız olduğumu biliyorum. Ama sadece birkaç dakika önce beni kesen bıçak bir savaş ya da kaç tepkisi uyandırdı ve içimden gelen çılgınca savaşa engel olamıyorum.

Onu dikkatle inceliyorum, bir an için kalbimi kıran tiradımın tabutuna çivi çakmak isteyip istemediğimi tartışıyorum. Yüzünde beliren şok ve acıyı gördüğümde neredeyse yapmayacaktım.

-Ama sonra ya o ya ben diye karar verir ve seçimini çoktan yapmıştır.

"Sik için teşekkürler," diye alay ediyorum. "Eğlenceliydi ama sanırım burada işimiz bitti."

Cevabını beklemeden koridordan aşağı inip ön kapıdan geçiyorum.

TRISTAN

Çarparak kapanan ön kapıya gözlerimi dikmiş bakıyorum. Remy'nin ayrılık yorumuna o kadar şaşırmıştım ki, çok uzun bir dakika gibi gelen bir süre boyunca gözümü kırpıştıtararak öylece durdum.

Göğsümde bir ağrı var. Hiç düşünmeden ovalamaya başladım.

Birdenbire içi boş ve soğuk hissettiriyor.

Sik için teşekkürler, ama burada işimiz bitti.

Sik için teşekkürler mi? Hepsi bu muydu? Bir sikiş mi?

Sadece seviştiğimizi nasıl düşünebilir? Dün gece daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Kendimi hiç bir insana bu kadar bağlı ya da onun zevkine bu kadar takıntılı hissetmemiştim. Dün önümde çıılçıplak durduğunda neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim, sadece ay ışığında güzelce giyinmişti. O anda, istediği her şeyi verebilirdim - tek düşüncem onu mutlu etmekti. Orgazmı atlayabilir ve benden istediği her şeyi yapmaktan aynı derecede mutlu olabilirdim.

Daha önce hiç sadece seviştiğimizi sanmıyorum. Durumu nasıl bu kadar yanlış anlayabildim?

Kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum, beynimdeki karmakarışık düşünceleri fiziksel olarak bir düzene sokmaya çalışıyorum. Remy'nin yanımda olmayacağı düşüncesi neden kendimi dövüşten bir gün önce on beş kiloluk bir ağırlık azaltmasından daha kötü hissettiriyor?

Başım dönüyor, bayılacakmışım gibi hissediyorum. Sallanmaya başladığımda kendimi sabitlemek için tırabzana uzanıyorum. O zaman fark ediyorum ki daha önce hiç kimse için bir ganimet çağrısından fazlası olmak istememiştim. Onu elde tutmak istemek, başkası ona ilgi gösterdiğinde kıskanmak, onun gülümsemesini görmek istemek ve gülümsediğinde kendi bedenimde hafiflemek gibi düşüncelerin hepsi benim için yepyeni düşüncelerdi. Ve onun da aynı şekilde hissetmeyebileceği hiç aklıma gelmedi.

Jax ön kapıdan içeri giriyor ve beni gözlerim fal taşı gibi açılmış, olduğum yere yapışmış, parmaklıklarımı beyaz parmak eklemlerimle kavrarken buluyor. "Vay canına, dostum, bu da ne?" diye bağırdı. "Hayalet görmüş gibisin. Ne oldu?"

Kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum, bir kez daha kendi düşünce karmaşamı düzenlemeye çalışıyorum. Tırabzanı bırakıyorum ve öksürerek ellerimi ceplerime sokuyorum. "Yok bir şey, sadece büyük bir dövüş teklifi aldım," diye yalan söylüyorum çabucak. "Ve sonra geri çevirmek zorunda kaldım."

Tamam, tamamen yalan değil, sadece birkaç gün geç haber verdim.

Ve evet, şu anda neden bembeyaz olduğuma dair küçük bir yalan.

"Ne?!" Jax bağılıyor. Ellerini kalçalarına dayıyor ve kaşlarını bana doğru çatıyor. "Ne demek geri çevirdim?!"

Parmaklarımı sinirli bir şekilde saçlarımda gezdiriyorum ve bakışlarımı tavana çeviriyorum. "Sonunda bana Jenkins'i önerdiler," diye itiraf ediyorum. "Ama teklifi geri çevirmek zorunda kaldım çünkü annemin 50. yaş günü için Myrtle Beach'e gitmeyi planlıyordum. Bunun ne kadar büyük bir fırsat olduğunu anlamasını sağlamaya çalıştım ama onun yerine kavga etmeyi seçtiğim fikrinden vazgeçemedi. Gitmeyeceğimi söylediğimde resmen gözyaşlarına boğuldu." Hatırlayınca irkildim.

Jax bir küfür mırıldanır ve koridorda volta atmaya başlar. "Ailen senin ne kadar iyi olduğunu nasıl anlamıyor?"

öfkeyle tükürür. "Neden hâlâ senin karate yapan bir çocuk olduğunu düşünüyorlar? Lanet olası bir doğum günü partisi için UFC için olası bir röportajı geri çevirmek çok saçma."

Jax kaynıyor, düşüncelerini sakinleştirmeye çalışırken duvara bakıyor. Bu anda onun ne kadar iyi bir arkadaş olduğunu bir kez daha hatırlıyorum. Benim için ne kadar mücadele ettiğini ve beni ne kadar önemseydiğini. Bu duruma annemle yaptığım telefon görüşmesinden sonra benim bile üzüldüğümünden daha fazla üzölmüş olabilir.

Bunun nedeni, hemen ardından Remy'yi altınaza almış olmanız olabilir.

Remy'nin düşüncelerini silkeleyip atıyorum. Bir seferde birden fazla hayat kriziyle başa çıkamam.

"Bu saçmalık," diye homurdanıyor Jax. "Yani, gerçekten dövüşü kabul etmeyecek misin?"

Yüzümü buruşturuyorum ve beceriksizce enseme ovuyorum. "Kendi anneme zarar veremem, Jax. Benim ailem seninkiler gibi değil. Sana ya da onlara ne olursa olsun, onlara her zaman sahip olacağını biliyorsun. Benim ailemle... benim ailemle bu bardağı taşıran son damla olur. Annemin kalbi kırılırdı ve babam beni dışlardı." Başımı eğdim, suçluluk duygusu her gözeneğimden sızıyordu. "Bunu kendi anneme yapamam, dostum."

Jax öfkeyle iç çeker ve yenilgiyle ellerini havaya kaldırır. "Evet, evet, anlıyorum. Doğru karar bu." Duraksıyor ve bakışlarını indirmeden önce bana doğru bir bakış daha fırlatıyor. "Ama dostum, iş dövüşmeye gelince ailen berbat."

Kendi yenilgimi içime çekiyorum. "Evet, biliyorum. Eğer UFC'ye girmek istiyorsam, bir gün onların kalbini kırmam gerekebilir. Bunu biliyorum. Ama bugün değil."

Etrafına bakmadan önce sempatik bir şekilde başını salllar. "Bu arada, Remy nerede? Döndüğümde öğle yemeği yiyeceğimizi sanıyordum. Daha dönmedi mi?"

Onun adını duyduğumda göğsümden sıcak bir acı bıçağı geçiyor.

"Ah, o gitti," diye kekeliyorum. Bu sözlerin ne kadar doğru olduğunu duyduğumda o bıçak kalbimde daha da bükülüyor.

Beni terk etti. Ona hiç sahip olmamış olsam bile.

Jax'in kaşları çatılıyor ve başını öne eğerek, dile getirilmemiş bir soruyla bana bakıyor. Elbette bir şeylerin farklı olduğunu hissedebilirdi.

Tüm bunlar başlamadan önce Remy'ye nasıl davrandığımı hatırlamaya çalışıyorum. Alaycı ve küçümseyici, değil mi? Bazı cinsiyetçi şakalar? Genel olarak umursamaz bir tavır?

Kahretsin, gerçekten sadece on gün mü oldu?

"Çirkin suratımdan bıktığını ve buradan gitmek istediğini söyledi," diye aceleyle yutkunuyorum, ayrılırken söylediği sözleri hatırlıyorum ve hatırladıkça beni devirmekle tehdit eden baş dönmesini bastırıyorum. "Yeni dairesine geri döndü. Geri dönüp dönmeyeceğinden emin değilim, bu kadar uzun süre benimle kaldıktan sonra bu evi çoktan unutmuş gibiydi."

Jax anlayışla başını sallıyor, şüphecilik sonunda yüzünü terk ediyor. Rahatlamış bir şekilde nefesimi veriyorum ve Remy'nin eve ya da bana bir daha geri dönmeyeceği düşüncesiyle içimi kaplayan korkuyu bilerek görmezden geliyorum.

Bu konuyla daha sonra ilgileneneğim.

Jax sonunda beni iterek mutfağa giriyor ve ilk geldiğinde kapıya bıraktığını fark etmediğim yiyecekleri indiriyor. Hemen kalan poşetlere uzanıyorum ve yiyecekleri boşaltmasına yardım ediyorum.

"Fast food ve otel büfelerinden besleniyorum," diye homurdanıyor biftek yapmak için sous vide'ye uzanırken. "Biraz sağlıklı, ev yapımı yemeğe hazırım. Bize biraz biftek ve sebze yapabileceğimi düşündüm. Belki biraz da yumurta. Biraz da pastırma. Belki de salata? Sanırım Remy burada biraz tavuk olduğunu söylemişti, salataya koyabilirim..."

Gülümseyerek başımı sallıyorum. Jax kadar çok yiyebilen biriyle daha önce hiç tanışmamıştım.

"Bifteği sous vide'ye atarsam öğle yemeği yerine birkaç saat içinde erken bir akşam yemeği yiyebiliriz" diye

düşünüyor

Yüksek sesle, dükkândan yeni aldığı biftek parçalarına bakıyor. Büyük parçayı sahiplendiğini ve hepsini bitireceğini şimdiden söyleyebilirim. "Bunları koyduktan sonra bavulları açıp bir saat çalışabilirim. Sen tavuk Sezar salatasını hazırlarsan, etler pişerken ben de yumurta ve pastırma yaparım. İyi bir plan mı?"

Ağzı hâlâ biftekle sulandığı için göremese de başımı sallıyorum. "Evet, kulağa hoş geliyor. Sen çalışırken ben de hızlı bir koşuya çıkabilirim. Akşam yemeği 5:00'te mi?"

Başını sallıyor ve ben de üstümü değiştirmek için bar taburesinden kalkıp üst kata çıkıyorum. Jax'in kendi kendine, "Remy'nin burada olmaması muhtemelen iyi bir şey. Ona yetecek kadar yemeğimiz olduğunu sanmıyorum."

Onun adı kalbime bir acı daha saplarken sertçe yutkunuyorum. Merdivenlerin geri kalanını koşarak çıkıyorum, kaldırıma vurmak ve rüzgârın ve kendi fiziksel eforumun ağrıyan beynimden onunla ilgili kalan tüm düşünceleri uzaklaştırmasına izin vermek istiyorum.

Yorucu bir altı mil sayesinde içimdeki kargaşayı beynimden ve Jax'in dikkatinden uzak tutmayı başarıyorum. Akşam yemeği hazırlayıp kanepede takılıyoruz, seyahati ve birlikte antrenman yaptığı Kaliforniyalı arkadaşlarımız hakkında sohbet ediyoruz. Dövüş hakkında konuşmak kolay ve hoş bir dikkat dağıtıcıdır ve konuşma bittiğinde, konuyu devam ettirmek için bazı dövüşleri açıyorum.

Sonunda geceyi erken bitirmeye karar veriyoruz. Vücudumu zorladığım koşudan dolayı kendimi esnerken bulsam da, bu gece uyuyamayacağımı şimdiden söyleyebilirim.

Merdivenlerin başında Jax'e iyi geceler diliyor, onu gördüğümde içimi kaplayan acıyı görmezden geliyorum

Remy'nin odasına döndüm. Hızlıca kendi odama girip kapıyı çarpıyorum.

Ama burada acı daha da artıyor. Çünkü o da buradaydı. Benim yanımdaydı.

Ve tabii ki o zaman fark etmemiştim ama o noktada zaten ondan hoşlanıyordum. Muhtemelen kanepede oturup birbirimizi sorguladığımız gece başlamıştı. Her soru onun hiç bu kadar hoşlanacağımı tahmin etmediğim yeni bir yönünü ortaya çıkarıyordu. Her zaman zeki ve arkadaşlarına sadık olduğunu biliyordum, ama o gece onun sert, tutkulu ve zeki olduğunu öğrendim, öyle ki bunların her ikisi de olabiliyor ama yine de mantıklı kalabiliyordu. Daha önce tanıdığım hiçbir kadına benzemediğini öğrendim.

Ve o gece kollarımda uyudu.

Ertesi gece de ailemle ilgili acı verici sorunla yüzleşmeme yardımcı oldu.

Ve sonra tekrar kollarımda uyudu.

Komik olan şu ki, yaptığımız seksi düşünmüyorum bile. Şimdiye kadar yaşadığım en akıl almaz, tutkulu, bağımlılık yapan seks olduğunu düşünmediğimden değil - çünkü % 1000 öyle. Dürüst olmak gerekirse, Remy'den sonra başka biriyle nasıl sevişebileceğimi bilmiyorum.

Kapıma yaslanıyorum, başka bir kadınla yatma düşüncesi midemi bulandırıyor. Çirkin düşünceleri kafamdan silkeliyorum ve bunun yerine yatağıma oturup başımı ellerimin arasına alıyorum.

Seksi düşünmüyorum çünkü bağlantımızın bu yönü sadece tepedeki bir kiraz gibi görünüyor. Bu bana daha uyumlu olduğumuzu düşündürüyor, elbette, ama onunla daha fazla zaman geçirmek istememin nedeni seks değildi. Belki ilk başta, ama kesinlikle kanepedeki geceden sonra değil. Onu yanımda istiyordum çünkü onunla konuşmaktan, söyleyeceklerini dinlemekten hoşlanıyordum. Ve bu bir kadınla hiç olmamıştı. Genelde seks bittikten sonra kızların gitmesini bekleyemem. Ama Remy ile...

Remy ile kendimi seks kısmı kadar seks olmayan kısmı da dört gözle beklerken buldum.

İnledim ve kendimi yatağa attım. Bu gece kesinlikle uyumayacağım.

Neden onunla olmak istediğimi anlamam için Remy'nin gitmesi gerekti?

Ertesi gün spor salonuna zar zor gidebildim. Uyudum ama uyuyamadım. Gözlerimi kapattım ama bu sabah alarmım çaldığında bütün gece uyumuşum gibi hissettim.

Sabah derslerimde ve daha sonra özel derslerimde kendimi sahte bir gülümseme ve yüksek enerji seviyesine zorluyorum. Rolümü iyi yapıyor olmalıyım çünkü bütün gün kimse bana bir şey söylemiyor. Akşam dersleri başlayana kadar maskem ilk kez düşüyor.

Remy'nin Pazartesi geceleri antrenman yaptığını fark ettiğimde.

Hay sikeyim. Bu gece onu göreceğim miyim? Bana eskisi gibi davranacak mı? Yoksa beni görmezden gelip bıktığı bir seks arkadaşından başka bir şey değilmişim gibi mi davranacak?

Kaşlarımı çatıyorum ve kafamı öfkeyle sallayarak saçma 'ya olursa' sorularından arındırıyorum. Ne zamandan beri böyle bir kıza dönüştüm? Ben Tristan West'im, neden yıllardır tanıdığım bir kız için avuçlarım sinirden terlemeye başladı?

Saçmalıyorsun. Kendine çeki düzen ver ve normalde yaptığın gibi işini yap.

Sadece, kapıya doğru gergin bakışlarım boşa gitti. Remy her zamanki dersine hiç gelmiyor.

Saati on beş dakika geçtikten sonra, gitmeyi daha fazla erteleyemeyeceğimi anlıyorum. Gecenin son dersi başladığında genellikle gitmiş ya da en azından gitmeye hazırlanıyor oluyorum. Remy'den bir bakış, bir tepki, herhangi bir şey bekleyerek etrafta dolanmaya devam edersem insanlar bunu fark edecek. Gitmem gerek. Belli ki

gelmeyecek.

Bunun ne anlama gelebileceğini anlamaya çalışan tedirgin beynimi görmezden geliyorum.

Sakin ol. İşte olabilir. Belki de hastadır. Her şey olabilir. Sadece bir gün, sakın ol ve her şeyi okumayı bırak. Evine git, çarşamba günü görüşürüz.

Sadece, çarşamba günü gelmiyor. Ya da cumartesi.

Onu görmek için yanıp tutuşurken, bir şeylerin ters gittiğini düşünüp çılgına dönüyorum. Remy'nin antrenman yapmaması hoş değil, özellikle de cumartesileri.

Jax'e bir şey bilip bilmediğini sormayı tartışıyorum. Eğer bir şeyler oluyorsa, biliyordur. Ama ona Remy hakkında soru sormak aramızda bir şeyler olduğunu düşünmesine neden olabilir, bu yüzden onu şüphelendirmeyecek bir şekilde ifade etmem gerekiyor. Ama kesinlikle sormam gerek çünkü tüm bilinmeyenler beni çıldırtıyor.

Jax'i salonda, kanepeye uzanmış yardımcı eğitmenlerden biriyle konuşurken buluyorum. Bu manzara karşısında hemen rahatlıyorum; Remy'nin bir sorunu olsaydı bu kadar rahat görünmezdi, hatta spor salonunda bile olmazdı.

"Hey, üzgünüm dostum," diye araya giriyorum. Kahkahaları kısa kesiliyor ve beklentiyle bana doğru dönüyorlar.

Ön masanın arkasındaki ofis koltuğuna otururken rahat bir görünüm sergilemeye çalışıyorum. "Bazı insanlar Remy'nin bir süredir buraya gelmediğini fark etmiş. Lucy bu konuda ketum davranıyor, bu yüzden Aiden ve diğerleri onun iyi olduğundan emin olmak istiyorlar. Ona neler olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

Jax yüzünde meraklı bir ifadeyle bana bakarken bir an sessiz kalıyor. Kıpırdanmamak için kolçakları sıkıyorum - muhtemelen içimi görebiliyor. "O iyi," diye cevap veriyor

sonunda. "Büyük bir teslim tarihi var

Bu yüzden geç saatlere kadar çalışarak buna odaklanıyor. Ayrıca yeni dairesine yerleşmekle meşgul." Başını eğip bir nefes daha bana bakıyor ve kendi kendime kesinlikle biliyor diye düşünüyorum. "Yapabilirsin."

Aiden ve diğerlerine, programı bu kadar yoğun olmadığında geri döneceğini söyleyin."

Sinirle yutkunuyorum ama başımı sallıyorum. En azından artık onun iyi olduğunu biliyorsun. Ve spor salonunda olmamasının seninle bir ilgisi yok, seni bencil piç. Muhtemelen seni tamamen unutmuştur.

Aklıma gelen bu kötü düşünceyi görmezden gelmeye çalışıyorum. Çünkü eğer bu doğruysa, zar zor zapt ettiğim kalbim kesinlikle parçalara ayrılacak ve günümün geri kalanını asla atlatamayacağım.

Titreyerek nefes alıyorum ve dikkatimi dağıtmak için tekrar bilgisayara dönüyorum.

Gecenin geri kalanında başka bir düşünceye odaklanma şansım olmadığını bilsem de.

Ertesi gün spor salonuna gitmek zorunda değilim. Pazar günleri genellikle izin günümüdür, ancak fazladan para kazanmak için sabahları özel dersler alıyorum. Ama bugün günüm bundan bile boş. Programımda tek bir şey bile yok.

Bu da dikkatimi dağıtacak hiçbir şeyim olmadığı anlamına geliyor. Beynimin bir kez daha 'neden' ve 'ya öyleyse' gibi tehlikeli bir yolda dolaşmasına izin vermekten başka yapacak bir şey yok.

Bu sabahki beş millik koşum göğsümdeki sürekli ağrıyı geçirmeye yetmedi. Bazen, yeterince yorulduğumda, vücudum acı çekmeyecek kadar yorgun oluyor ve aslında kapanmama ve uyumama izin veriyor. Aşırı antrenman yapmamın ve kendimi yerin dibine sokmamın nedeni bu.

Uyuşukluk ve fiziksel yorgunluk, ruhun derinliklerindeki acıdan daha iyidir.

Tam spor salonundakileri arayıp kimin fazladan egzersiz yapmak istediğini öğrenmek üzereydim ki telefonum elimde parladı.

Annem arıyor.

Her zamanki gibi tereddütlü bir ses tonuyla cevap veriyorum, çünkü bir talebi olmadan aradığı nadirdir. Tanrı korusun, sadece merhaba demek ve oğlunun nasıl olduğunu öğrenmek için arıyor.

"Merhaba anne. N'aber?"

"Selam, tatlım. Pazarın nasıl geçiyor?"

"Güzel. Rahatlatıcı. Bugün izin günüm, o yüzden spor salonunda olmama gerek yok." Muhtemelen aileyi görmeye davet edildiğimi fark ettiğimde hemen irkildim.

"Oh, güzel," diye cıvıldıyor mutlu bir şekilde ve ellerini sevinçle çırttığını duyabiliyorum. "O zaman neden akşam yemeğine gelmiyorsun? Birlikte güzel bir aile yemeği yiyebiliriz diye düşündüm. Senin için en sevdiğin yemeği bile yaparım."

Yorgun bir şekilde şakaklarımı ovuyorum. Bu kadar yorgunken yapmak istediğim son şey kendi ailemle çene çalmak.

Yine de babamla kavga etmek şu anda ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey olabilir.

"Tabii anne, gelirim," diye iç geçiriyorum. "Saat kaçta?"

Yine heyecanla alkışlıyor. "Saat 6:00'da gel. Böylece sana tavuklu börek yapmak için zamanım olur. Olur mu?"

"Evet, bu işe yarar. Sağ ol anne. Görüşürüz o zaman." "Hoşça kal tatlım," diye cıvıldıyor telefonu kapatırken.

Ön kapıya ve annemin telefonundan önce çıkardığım koşu ayakkabılarına doğru dönüyorum. İç çekerek, başka bir koşu için onları tekrar bağladım.

TRISTAN

Annemlerin evine girdiğimde, babam ve erkek kardeşimin her zamanki gibi oturma odasında uzanmadıklarını fark ediyorum. Annemin mutfakta olduğunu duyuyorum ama onun dışında ev sessiz.

Mutfağa doğru ilerliyorum ve annemi akşam yemeğini hazırlamak için etrafta zıplarken buluyorum.

"Selam anne." İçeri girdiğimi fark etmeden irkildi.

"Aman Tanrım, beni korkuttun," diye nefes alıyor, Bir elini göğsüne bastırarak. "İçeri girdiğini bile duymadım. Bu şekilde içeri girersen bir gün beni ölesiye korkutacaksın."

Kısa bir süre önce aynı sözleri duyduğumu hatırladığımda dudaklarımın kenarında gergin bir gülümseme beliriyor. Ancak o zaman bu sözleri söyleyen alıngan bir esmerdi ve ben de onu başkasının ona sahip olabileceğini düşünmeye cüret ettiği için cezalandırmak için oradaydım.

Remy'nin düşüncelerini kafamdan silkeliyorum. Tekrar. Sanki son bir haftadır tek yaptığım kafamı sallamakmış gibi geliyor.

"Özür dilerim," diyorum onu yanağından öperek. "Kendi iyiliğim için fazla zarifim sanırım."

Zayıf şakamı görmezden geliyor ve bunun yerine yüzümü incelemek için geri çekiliyor. Dudaklarında küçük bir kaş çatma beliriyor.

"Yorgun görünüyorsun," diye suçluyor. "Sanki hiç uyumamışsın gibi. Ya da yemek yememiş gibi. Her şey yolunda mı?"

Kocaman gülümsemeye çalışıyorum. "Ben iyiyim anne. Sadece işle ilgili uzun bir hafta geçirdim ve yorgunum. İyi bir Pazar yemeği ve on saatlik uykunun düzeltemeyeceği bir şey değil."

Bana yaklaştıkça kaşları daha da çatılıyor. Çenemi kavırıyor ve başımı yana çeviriyor. "Ve senin gözün morarmış!" diye suçlayıcı bir şekilde bağılıyor.

Yüzümü avuçlarından çekiyorum, göz temasından kaçınıyorum ve onun incelemesi altında kıpırdanma dürtüsüne direniyorum. Çok depresif olduğumu, kendimi antrenmanlara verdiğimi ve her seansta çok fazla zorlandığımı açıklamak istemiyorum. Kendimi yerden yere vuruyorum ve yorulduğumda dikkatsizleşiyorum. Zihnimi toparlayana kadar muhtemelen birkaç sakatlık daha geçireceğim.

Annemin fark edeceğini biliyordum ama ne yaralanmayı ne de şu anda içinden patlayan kaçınılmaz tepkisini umursayacak durumda değildim.

Onaylamayan bir bakışla ellerini kalçalarına koyuyor. "Bu delilikle ne zaman işin bitecek? Bu senin için nasıl eğlenceli olabilir? Her zaman inciniyorsun!"

Cevap veremedim babamın merdivenlerdeki ayak seslerini duyuyorum. Bu tartışmanın çok daha kötüye gideceğini bildiğim için irkildim. Babam mutfığa girdiğinde annemle beni birbirimize ters ters bakarken buluyor.

"Neler oluyor?"

Annem öfkeyle ellerini havaya kaldırır. "Yine yaralandı. Baksana şuna! Bu çok saçma!"

Babam bana bakarken kaşlarını çatıyor. Dişlerimi sıkıp incelemeye katlanıyorum, öfke damarlarımda cızırdamaya başlıyor.

Buraya gelmek bir hataydı, bunun olacağını bilmeliydim. Şu anda onlarla uğraşamayacak kadar yorgun ve duygusal olarak dengesizim.

"Korkunç görünüyorsun," diye tükürüyor sonunda. "Okul bahçesinde kavgaya karışmış bir kabadayı gibi

görünüyorsun. Sorunları sadece elleriyle çözebilen toy bir okul çocuğundan farkın yok.

yumruklar." Bana bir kez daha bakıyor ve alay ediyor, sözlerinden küçümseme akıyor. "Annen haklı. Hayatının bu saçma mağara adamı evresine bir son vermelisin. Seni bu aptallığa iten şeyin ne olduğunu asla anlayamayacağım."

Yumruklarımı o kadar sert sıkıyorum ki tırnaklarımın avuç içime battığını hissedebiliyorum. Hakaret karşısında patlamamak için derin, kekeleyerek bir nefes alıyorum.

"Ben mağara adamı değilim, profesyonel bir sporcuyum," diye sakince başlıyorum. "Ve bu bir aşama değil. Dünyanın en iyi organizasyonuna girmenin eşiğindeyim."

Annemin yüzünde acı dolu bir ifade belirliyor. "Birbirinizi dövüyorsanız bu nasıl bir spor olabilir? Sadece kavgalarınızda değil, her gün spor salonunda. Bunun neresi spor? Yaralanmak senin için nasıl eğlenceli oluyor?"

Başımı sallıyorum, bu konuşmayı tekrar yaptığımız için öfkeliyim. Yıllar boyunca bunu aileme kaç kez anlatmaya çalıştığımı unuttum. "Anne, bu var olan en eski spor. Dövüş, rekabetin en üst düzeyidir. Sadece erkeklerin birbirini dövmesi gibi görüldüğünü biliyorum, ama senin düşündüğün gibi acıya odaklanmıyor. Beceri, strateji ve cesaretle ilgilidir. Anlamadığın nedenlerden dolayı bu sporu sevdiğim gerçeğini kabullenemez misin?"

"Yeter," diye çıkışıyor babam, bu tartışmadan en az benim kadar bıkmış. Bunların hepsini daha önce de duymuştu. "Gülünç gerekçelerinizi yeterince duydum. Bu barbarlık ve buna hemen bir son vermelisin. Bu aileyi daha fazla utandırmana izin vermeyeceğim. Şehir kulübündeki arkadaşlarımızın oğullarının avukat, doktor, yatırım bankacısı olarak neler yaptıklarından bahsetmelerini duymanın nasıl bir his olduğu hakkında bir fikriniz var mı? Konuşmayı Scott'a doğru yönlendirmek için o kadar çok zaman harcıyorum ki eminim birçoğu sadece bir oğlumuz olduğunu sanıyor."

Şu anda olduğumdan daha fazla acı çekmemin mümkün olmadığını düşünmüştüm, ama zaten yaralı olan kalbim bir kez daha acı çektiğinde yanıldığım hemen ve acımasızca kanıtlandı.

Babamın sözlerinden acı duyuyorum. Gözyaşlarımı uzak tutmaya çalışmak için kabaca yutkunuyorum.

"Tatlım," diyor annem yüzünü buruşturarak kocasına. Sözlerini geri almak için koluna dokunuyor.

Ama zaten dışarıdalar, sonunda konuştular. Sonunda babamın gerçek düşüncelerini duyabiliyorum.

Ailemin benimle gurur duymadığını biliyordum ama gerçekten utandıklarını hiç düşünmemiştim. Sadece anlamadıklarını düşündüm. O gece kanepede Remy'ye söylediklerimde ciddiydim: Annemin endişelerinin gerçekten sevgi dolu bir yerden geldiğini düşünmüştüm, kendi berbat yöntemiyle. Kavgadan -benden- bu kadar nefret ettiklerini bilmiyordum.

"Bu kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğum için özür dilerim baba," diye boğuluyorum. "Hayatım için dileğinin, beni mutsuz etse bile herkesin yaptığı normal, sıkıcı şeyleri yapmak olduğunu fark etmemiştim. Sanırım beni mutlu edecek bir şey seçebileceğimi ve belki, sadece belki, mutlu olduğum için senin de mutlu olacağını düşünmekle aptallık ettim."

Aniden bastıran gözyaşlarımı kırptıştırarak annemle babamın arasına bakıyorum. "Biz çocukken harika ebeveynlerdiniz," diyorum kısık sesle. "Bizi sevdiniz, ahlaklı ve iş ahlakına sahip olarak yetiştirdiniz, Scott ve ben de sizi sevdik. Hâlâ da seviyoruz. Tanrım, ikinizi de çok seviyorum, şu anda kalbimi kırıyor olsanız bile." İçimden kopup gitmek üzere olan hıçkırığı boğarak geri çekiyorum. Boğazımı temizliyorum ve tam boyuma gelene kadar doğruluyorum, İkisine de sert bir bakış fırlattı. "Ama bir şekilde yetişkin olduğumuzda, sizin çarpık başarı vizyonunuz bizi mahvetmeye başladı. Bilmenizi isterim ki bu açıdan siz berbat ebeveynlersiniz. Sadece belirli yüksek maaşlı kariyerlerin başarı sayılacağı şeklindeki aptal şehir kulübü zihniyetinizi benimsediğiniz için mi, yoksa başka bir şey mi sizi bu şekilde düşünmeye itti bilmiyorum, ama her iki durumda da kariyerlere bakış açımız söz konusu olduğunda Scott ve beni tamamen mahvettiniz."

Gözlerinden yaşlar süzölmeye başlarken annem benden uzağa bakıyor. Onu bu şekilde incitmek beni öldürüyor,

ama onlar

Uzun zamandır bana zarar veriyorlar ve bunun farkında bile değiller. Bir gün kendi kendilerine anlayacaklarını umarak gerçeğin etrafında dans etmeye devam edemem.

Babam açıklamam karşısında kesinlikle öfkeli görünüyor. Gözlerinden öfke fışkırıyor ve sanırım sözümü kesmek istiyor ama ona bu fırsatı vermiyorum. "Scott senin saçmalıklarına inandı ve finans dünyasına girdi, muhtemelen sen ona çok para kazanmanın önemini anlattığın için. Şimdi o da diğer Wall Street moronları gibi bir pislik. Paraya o kadar takmış durumda ki, altı haneli rakamlardan daha az kazanan herkese tepeden bakıyor. Bizi yetiştirdiğin ahlak buraya kadarmış, ha?" Annem elini ağzına götürürken bir hıçkırık kopuyor ama ben söylenmeme engel olamıyorum. "Ama ben... Senin bu görüşünün saçmalık olduğunu anlayacak kadar akıllıydım. Sevdiğim, her sabah yapmak için heyecanla uyandığım bir iş seçtim. Senin saçma ebeveynliğine rağmen, bir insanın kariyeri söz konusu olduğunda gerçekten önemli olan sadece iki şey olduğunu anladım: seni mutlu etmeli ve aileni geçindirecek kadar para kazandırmalı. İşte bu kadar. Ben bu spordan iyi para kazanıyorum. Dövüşerek değil, henüz değil, ama öğreterek ve başkalarına yardım ederek. Bu spor insanlara yardım ediyor. Kendilerini güçlü, özgüvenli ve cesur hissetmelerine yardımcı oluyor. Morarmış gözler ve yumruk dövüşlerinden çok daha fazlası. Gerçi bunu umursayacağınızı hiç sanmıyorum."

Tekrar annemle babamın arasına baktım. Babam öfkeliydi, yumruklarını sıkıyor ve ebeveynlik becerilerini aşağıladığım için bana saldırmamak için gözle görülür bir çaba sarf ediyordu. Annem ise ellerine kapanmış sessizce ağlıyor.

Annemin gözyaşlarını görmek sonunda öfkemi dindiriyor ve acımı hafifletiyor. Birdenbire tek hissettiğim şey üzüntü oluyor. Onlar için, onları oğullarıyla gerçek bir ilişki kurmaktan alıkoyan çarpık dünya görüşleri için üzülüyorum. Onları bu hale getiren şeyin ne olduğunu asla bilemeyebilirim ama artık bana karşı davranışlarını kabul etmemeye karar veriyorum.

Acı ve hüznün bakışlarımda parlamasına izin veriyorum, böylece sert davransam da bunu onları incitmek için yapmadığımı biliyorlar. Sadece anlamalarını istiyorum. "Kavgayı sevmenize ya da kabul etmenize ihtiyacım yok. Sadece beni kabul etmenize ihtiyacım var. Bu işin beni mutlu ettiğini, bir fark yarattığını anlamanıza ihtiyacım var. Ve bu işte iyiyim. Tanrım, bu işte gerçekten çok iyiyim. Bir gün dünyanın en iyisi olacağım ve umarım o zamana kadar sen de benim yanımda olursun. Ama buna daha fazla katlanamam. Alacağım tek şey küçümseme ve iğrenme olaksa seninle konuşmak istemiyorum. Bundan daha iyisini hak ediyorum. Ailem olarak bana bundan daha fazlasını borçlusunuz."

Evden çıkarken üzüntüyle başımı sallıyorum, ama elim kapı kolunu kavradığında duraksıyorum, anlamalarını sağlamak için çaresizce. "Yani... artık beni arama. Hayatımla dalga geçmeden ya da beni bir şirket züppesi olarak işe girmeye ikna etmeye çalışmadan benimle konuşma fikrini sindirene kadar beni arama. Sadece... bir kez olsun sevgi dolu ebeveynlerim olmaya çalış."

Evden çıkıp ailemden uzaklaşıyorum, en azından öngörülebilir bir gelecek için. Bundan daha uzun sürmemesi umuduyla acı çekiyorum. Çünkü söylediklerimde ciddiydim: Beni olduğum gibi kabul edene kadar geri dönmeyeceğim. Daha fazla aşağılanmayı reddediyorum.

Vücuduma yayılan hüznün bir şekilde azalarak daha katlanılabilir bir acıya dönüşmesini dileyerek arabama yığılıyorum. Son zamanlarda o kadar çok kalp kırıklığı yaşadım ki, zihnimin ve bedenimin daha ne kadarını kaldırabileceğinden emin değilim.

Garaj yolundan geri dönüp ailemi geride bırakırken titrek bir nefes veriyorum.

Önümüzdeki hafta bir öncekinden daha da boş. Remy hâlâ spor salonuna gelmediği gibi annemden de haber alamadım. İletişim kanallarını yeniden açan ilk kişi kesinlikle ben olmayacağım çünkü onlara söylediğim her kelimedede ciddiydim, ama yine de beni aramaya bile çalışmamış olması canımı yakıyor. Tek umudum ciddi olduğumu bilmeleri ve benimle nasıl konuştuklarını yeniden düşünmeleri.

Kendimi işe ve antrenmanlarıma eskisinden daha da sıkı bir şekilde veriyorum, tabii bu mümkünse. Kilometrelerim artıyor ve ağır çantalar üzerindeki antrenmanlarım daha uzun ve daha zor hale geliyor. Her gece yorgunluktan bayılmadan önce yatağıma zar zor varıyorum.

Jax neredeyse boğazımdan zorla yemek geçiriyor. Yemek yemediğimden değil ama kesinlikle yeterince yemiyorum. Çoğu gün öğle tatilinde spor salonuna uğruyor ve beni bir çeşit kalorili protein yemeği yemem için dışarı sürüklüyor. Kendisi de profesyonel bir atlet olduğundan, antrenmanlarım sırasında nasıl hareket ettiğime bakarak gücümün azaldığını anlayabiliyor. Spor salonunda hiç yenilmemem gereken insanlara karşı raunt kaybediyor olmam bile vücudumun çöktüğünün ve kafamın oyunda olmadığına kanıtı.

Ama beni hiçbir şey hakkında konuşmaya zorlamıyor. Sadece boğazımdan aşağı yemek tıkıştırıyor ve ona ihtiyacım olduğunda yanımda olduğunu belli ediyor. Beni sorgulamadığı her gün, Jax'in beni ne kadar anladığını ve bir arkadaş olarak ona sahip olduğum için ne kadar minnettar olduğumu bir kez daha hatırlıyorum.

Onunla ilk konuşmaya çalıştığımda özellikle yorucu bir Cumartesi sabahı seansından sonra yakıt ikmali yapmaya çalışıyorum. İkimiz de mutfakta yemek yaparken ağızımdan kaçıyor.

"Ailemle yüzleştim," diye birden ağızımdan kaçırıyorum. Buzdolabından doğruldu ve irkilmiş gözlerini tavayla ocağın yanında durduğum yere çevirdi.

"Kavga hakkında mı?" diye soruyor, ses tonu devam etmem için beni nazikçe ikna ediyor.

Başımı salladım. "Evlerine gittiğimde gözüm morarmıştı ve annem sakatlanmanın nasıl eğlenceli olduğunu düşünebildiğimi ve işi bırakmam gerektiğini söyledi. Babam da fırsattan istifade ne kadar rezil olduğumu ve şehir kulübündeki arkadaşlarına benden ya da yaptıklarımдан bahsedemeyeceklerini söyledi." Acı acı gülüyorum. "Benim hakkımda o kadar az konuşuyorlarmış ki, arkadaşları muhtemelen sadece bir oğulları olduğunu düşünüyormuş."

Jax'in gözleri fal taşı gibi açılır. "Bunu gerçekten söyledi mi?" diye nefes alıyor. Tekrar başımı sallıyorum. "Tanrım, bu adam çok berbat durumda. Tam bir pislik. Sen onun oğlusun, Tanrı aşkına."

Omuzlarımı sıkıca silkiyor, bu anıyla beni sarmaya çalışan incinmiş duygulardan kurtulmaya çalışıyorum. Bütün hafta boyunca acıyı hafif bir sızı olarak tuttum ve şimdi onların içinde boğulmak istemiyorum. Sadece Jax'in kafamın neden bu kadar karışık olduğunu bilmesini istiyorum.

"Onlara ebeveyn olarak berbat olduklarını söyledim," diye devam ediyorum. Jax'in gözleri daha da açılıyor ve çenesi düşüyor. "Onlara kendilerini aşmaları ve sadece belirli kariyerlerin sosyal olarak kabul edilebilir olduğu fikrinden kurtulmaları gerektiğini söyledim. Bu sporu sevdiğimi, bu işte gerçekten iyi olduğumu ve bunu anlamasalar bile beni destekleyecek kadar sevmeleri gerektiğini anlatmaya çalıştım." Anının son parçasıyla ortaya çıkmaya çalışan acıyı yutuyorum. "Bunu yapana kadar onlarla konuşmak istemediğimi söyledim."

Jax bulmacanın parçalarını bir araya getirirken yüzünü buruşturur. "Aramadıklarını varsayıyorum o zaman." Ben onaylamak için başımı sallayınca, şaşkınlıkla başını sallayarak mutfak tezgâhındaki malzemeleri düzenlemeye devam ediyor. "Buna sevindim. Sana ne kadar kötü davrandıkları konusunda gerçeği duymaları çok gecikti. Sen doğru olanı yaptın." Bana bakmadan önce tereddüt etti. "Bunu biliyorsun, değil mi? Sen doğru olanı yaptın."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve burnumun kenarını çimdikliyorum. Jax'in haklı olduğunu biliyorum ama bu bilgi hâlâ göğsümü

boş hissediyorum. "Biliyorum," diyorum usulca. Derin, kekeleyerek bir nefes alıyorum. "Sadece berbat bir şey."

Jax anlayışla başını sallar. "Babanı bilmem, şimdiye kadar kendi saçmalıklarına çoktan dalmış olabilir ama annen yola gelecektir. O kötü biri değil, Tristan. Bir yolunu bulacaktır. Sadece onlara biraz zaman ver."

Sözleri Remy'ninkilere o kadar yakın ki, ani, delici hatırlatma keskin bir nefes almama neden oluyor. Kalp atışlarım hızlanmaya başladığında kısa, sık nefesler alıyorum. Tavada pişen yumurtalara dönerek dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum.

Tabii ki Jax davranışlarımdaki değişikliği fark etti. Şu anda beni ne kadar sıkı analiz ettiğini göremiyorum ama tereddüt ettiğini hissedebiliyorum. Beni zorlaması gereken zamanın bu olup olmadığına ya da geri çekilip çekilmemesi gerektiğine karar vermeye çalışıyor.

Hangisini yapmasını istediğime ben de karar veremiyorum.

"Hepsi bu kadar değil, değil mi?" diye soruyor sonunda usulca. Sorduğu anda, keşke o kapıyı açmasaydı dediğimi fark ediyorum.

Ama ben bile kısmi bir gerçeği kabul edebilirim. "Hayır, değil. Ama geri kalanını atlatmam gerekiyor. Konuşmaya geçecek bir şey değil."

Başını sallıyor ve bir an için daha fazla zorlamayacakmış gibi görünüyor, ancak son sözü söylemek istediğini anlayabiliyorum. Sonunda onu almaktan kendini alıkoyamıyor. Önündeki hazırlık işiyle meşgul olmadan önce, "Belki de bunu aşmana gerek yoktur," diye mırıldanıyor.

Sözleri karşısında kaskatı kesildim. Ruh halimin en iyi arkadaşıyla ilgili olduğunu anlayıp anlamadığını anlayamadım. Belli ki o yokken bir şeyler olmuş ama aynı zamanda Remy'nin bir köşede üzüldüğünden de şüpheliyim. Yani Jax'in elinde teknik olarak sadece zamanlama ve benim ruh halimdeki değişim var.

Ama aynı zamanda tanıdığım en gözlemci heriftir. Ve az önce söylediklerinde benden bile daha çok şey bildiğini düşündüren bir şey var. Sebze doğradığı yere gizlice bir

göz atıyorum.

Belki de üstesinden gelmene gerek yoktur.

Bu Remy ile olan ilişkiimi hala kurtarabileceğim anlamına mı geliyor? Ayrılırken benimle sadece seks için ilgilendiğini açıkça belirtti. Bu açıdan benden hoşlandığı çok açıktı; aramızdaki fiziksel bağın sahtesini yapamazsın. Ama bundan daha fazlasını istiyor olabilir mi? Daha fazlasını isteseydi neden böyle bir şey söylesin ki?

Baştan çıkarıcı düşünceleri kafamdan silkeliyorum. Remy'nin bana karşı bir şeyler hissettiğini gerçekten ummaya kendimi ikna edemiyorum. Eğer bunu yaparsam ve beni sadece seks için istediği konusunda doğruyu söylediği ortaya çıkarsa, bununla başa çıkamam. Şu anda bile suyun üstünde zar zor duruyorum çünkü aramızda bir şeyler hissettiğimi bildiğim bir yerde sıkışıp kaldım, ama aynı zamanda beni sadece aletim için kullanmadığından da %100 emin değilim. Çöküp yanmamaya çalışıyorum ama aynı zamanda umudu da sınırlamaya çalışıyorum.

Kalbimde dönüp duran her duyguyu bir kez daha yutuyorum ve normal, metanetli halimi taklit etmeye geri dönüyorum.

Remy'yi görmeden bir hafta daha geçti. Sonunda, her beş dakikada bir kapıyı kontrol etmekten kendimi alıkoyabiliyorum. Antrenmanlarım aynı derecede zor, aynı derecede yorgunum ve kafam başlangıçta olduğumdan daha da karışık.

Bir parçam o on günün gerçekten yaşanıp yaşanmadığını merak etmeye başladı. Remy evde yaşarken hissettiğimizi düşündüğüm her şeyi uyduracak kadar durumu yanlış mı algıladım? Bu, onun beni ne kadar kolay bir şekilde halının altına itebildiğini ve varlığımı unutabildiğini açıklıyor.

Ama kalbimdeki delik hâlâ orada ve hâlâ ağrıyor. Hâlâ nefesim kesilmeden sokakta kısa boylu bir esmer göremiyorum. Hâlâ Jax'in odasına -hatta bazen kendi odama- Remy'nin odasını hatırlamadan bakamıyorum.

varlığını hissediyorum. Hâlâ yanımda olmadığı için acı çekmeden uyanamıyorum.

Cuma öğleden sonra ve günün son özel dersini bitiriyorum. Açık mat başlamadan önce bir saatim daha var ve burada gelip kendi başlarına antrenman yapmak isteyen öğrencileri denetleyeceğim. Zamanı, son birkaç haftadır her boş saati kullandığım şekilde kullanmaya karar verdim: Kendimi bir antrenmanın içine atıyorum.

Birkaç dakika içinde eldivenlerimi bağladım ve ağır torbaya vurmaya başladım. Yumruklarımın deriye çarpma sesi odanın içinde yankılanıyor, ancak kaotik düşüncelerimi bastırarak kadar yüksek değil.

Ne kadar sert vurursam, kafamdaki kaos o kadar azalıyor. Savaşmanın o kadar ilkel, o kadar dürüst bir yanı var ki, son birkaç haftada fark ettim ki bunu yaparken üzölmek çok zor. Hissedebileceğiniz tek şey kararlılık ya da öfke. Ya da yeterince yorulduysanız tamamen hissizleşmek.

Haftalardır ilk kez hissizliğim öfkeye dönüşüyor. Remy'nin içimde aniden uyandırdığı bu çılgınca duygulara öfke. İlişkimizdeki kafa karışıklığına ve eksikliğine öfke. Beni geri istemeyen bir kadına takılı kaldığım gerçeğine öfke.

Nasıl bu kadar kötü hissettirebilir? Birlikte o kadar zaman geçirmedik. Reddedildiği için bu kadar depresyona girmemeli ya da onu benim yapma düşüncesine bu kadar takılmamalıydım. Beni reddetmesine kısa süreli bir şoktan başka bir tepki vermemeliydim. Biriyle bir ilişki olasılığını keşfetmeyi istemek nasıl olur da vücudumda bu kadar büyük bir ağrıya neden olabilir?

Benimle çıkmak isteyen her kızla aynı konumda olduğumu şok içinde fark ettim - daha fazlasını istiyor ama reddediliyordum çünkü karşımdaki kişi sadece seksle ilgileniyordu. Bir kızdan ayrıldığımda, sadece onun potansiyelimiz hakkındaki fikirlerine zarar verdiğimi düşünürdüm. Peri masalını başlamadan durduruyordum ve

kaçınılmaz olarak raydan çıktı. Bana aşık olmalarına izin verip sonra da onlardan ayrılmak gibi bir şey değil bu.

Gözlerim açılıyor ve atmak üzere olduğum yumruktan geri çekiliyorum.

Bu... mümkün değil.

Ben o adam değilim. Bu tür şeyler benim başıma gelmez. -Çok mantıklı ve hedeflerime çok odaklıyım. Bu imkansız.

...değil mi?

Remy'ye aşık mı oldum?

Aşkın nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Üniversitedeki kız arkadaşım iyiydi ve çok iyi anlaşıyorduk ama ona aşık olmadığımı biliyordum. Meşgul olduğumuz zamanlarda onsuz geçirdiğim zaman için çok mutluydum ve sonunda ilişkimizi bitirdiğinde yeterince üzülmedim. Aşkı hissedebileceğimden bile emin değildim. Benim kitabımda kavga her zaman bir numarayken nasıl hissedebilirdim ki? Haftanın herhangi bir günü kariyerimi ona tercih ederken birini sevdiğimi nasıl söyleyebilirdim?

Ama... ama bu doğru değil.

Dünyanın en iyisi olmak istiyorsam bencil olmam gerektiğini biliyorum ama şu anda, şu anda, eğer bana Remy'yi kazandıracaksa, bir unvan maçı söz konusuysen dolu bir arenadan çıkıp gidebileceğimi hissediyorum. Her gün, her hafta, her saniye onu seçerdim.

Çünkü ona tamamen, umutsuzca aşığım.

"S.KTİR!" Hayal kırıklığı içinde çığlık atıyorum. Ağır torbayı yumruk yağmuruna tuttum.

Her yumrukta, tam olarak böyle olduğunu fark ediyorum. Evde kaldığı süre boyunca bir şekilde ona aşık oldum. Kendime karşı tamamen dürüst olursam, o eve taşınmadan önce de böyle hissediyor olabilirdim. Benden nefret ettiğinde bile, ne kadar alıngan olduğunu, benimle başa baş mücadele etmesini ve asla ayaklarıma kapanmamasını hep sevmişimdir. Yakın olmak aramızdaki perdeyi kaldırmış ve beni hiç görmek istemediğim şeyleri görmeye zorlamış olmalı.

Kendime itiraf ediyorum: Remy benim mükemmel eşim. Seks sadece kimyamızın kapısını açtı.

"Siktir," diye dişlerimi sıkıyorum, her yumruğu bir öncekinden daha sert atıyorum. Bu, hissetmek istemediğim bir duygunun dışı vurumu. Remy'yi sevmek istemiyorum. Sadece beni geri istemediği için değil, aşk hayatımda göze alamayacağım bir dikkat dağıtıcı olduğu için. O da beni istese bile, bir ilişki odaklanmamı etkileyecek ve dünya şampiyonu olmak için yaptığım katı oyun planımı bozacaktır. Onunla yaşıadığım bir anlaşmazlık yüzünden bu kadar darmadağın olduysam, bu tür duyguların beni mahvetme potansiyeli astronomik.

Remy ile olan bu şeyi sürdüremem. Daha da önemlisi, bu duygu ve düşünceleri kafamdan atmam gerekiyor. Zaten eğitimime zarar veriyorlar.

Şimdiye kadar yaptığım en zor çanta antrenmanı bile öfkenin damarlarımda dolaşmasını engelleyemiyor. Sanki vücuduma bunu hissetmesi için izin verdiğimde, yanlışlıkla kontrolü ele geçirmesine izin vermişim gibi. Sonunda eldivenlerimin bağını çözüp çantama attığımda hem yorgunluktan hem de öfkeden titriyorum.

Bir hevesle, onun yerine telefonumu aldım. Kendimi ikinci kez tahmin edemeden aradım.

Aiden ilk zil sesinde cevap verir. "Tristan, ne haber? Açık matta mısın? Şimdi oraya gidiyorum."

"Bunu atlayalım," diyorum ona aceleyle. "Bir içkiye ihtiyacım var. Danny iki saatliğine spor salonuna bakacak. Var mısın?"

Hattın diğer ucunda bir duraklama oluyor. Bir nefes alıyorum ve ona bırakıyorum, çünkü şu anda ne kadar çılgınca konuştuğumu zaten biliyorum. Hiçbir zaman spor salonunu atlayan biri olmadım - özellikle de bir bar için - ve son birkaç haftadır kesinlikle değilim. Spor salonu delisiydim ve erkeklerle hiç dışarı çıkmadım.

"Evet, hadi yapalım," diye cevaplıyor sonunda. "Max'i de alacağım. şu 21st Sokağı'ndaki yeni barı deneyelim. Otuz dakika sonra bizimle orada buluşmak ister misin?"

"Evet, kulağa hoş geliyor. Orada görüşürüz."

Yirmi dakika sonra barda ikinci viskimi yudumluyor ve içimden Aiden'a yer seçimi için küfrediyorum. Cuma günü saat 5:00 ve burası İş Bölgesi'nden çok uzakta değil, bu da bir haftalık masa başı işlerini bitiren ve önümüzdeki üç gün boyunca kendilerini farklı bir hayatta kaybetmek isteyen kurumsal pisliklerle dolu olduğu anlamına geliyor.

Alkol göğsümdeki acıyı antrenmandan daha iyi dindiriyor. İçmeye daha önce başlamalıydım. Şimdi anlıyorum ki, içki içmenin ayrılıktan sonra normal bir başa çıkma mekanizması olmasının nedeni muhtemelen bu.

Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırmak için başımı sallıyorum. Hiç birlikte olmadıysak bu bir ayrılık olamaz.

Homurdanarak viskimin geri kalanını içtim.

Belki Remy bizi kapatmakta haklıydı. Belki de sadece seks yapsak daha iyi olurdu. UFC'ye bu kadar yakinken dikkatimin dağılmasını göze alamam ve o çok büyük bir dikkat dağıtıcı olabilirdi. Onun yanında aklımı ve odağımı tamamen kaybetmem hiç de uzun sürmedi. İki haftadan kısa bir süre sonra bu kadar kötüyse, onunla daha fazla zaman geçirdiğimde kim bilir ne kadar derine inerdim.

Aiden ve Max beni bulduklarında, bar çalışanlarına ters ters bakıyor ve bir bardak daha içki doldurmalarını bekliyordum. Aiden sorgulayan bakışlarla benimle barmenin arasına bakıyor. "Bu iyi adam seni kızdıracak ne yaptı? Elinde likör var, onu sevmemiz gerek."

Bakışlarımı takım arkadaşşıma çeviriyorum ama o sadece sırtıyor ve yanımdaki tabureye oturuyor. Max uzak tarafta oturuyor.

"Ee... ne var ne yok?" Max merakla soruyor. "Seni haftalardır görmüyoruz. Bizi özlediniz mi?"

Sessiz işaretime hâlâ cevap vermeyen barmene bir kez daha ters ters bakıyorum. "Daha dün suratına yumruk attım. Seni nasıl özleyebilirim ki?"

Aiden yine sırtıyor. "Bizimle alkol üzerinden bağ kurmayı özledin o zaman?"

Yenilgiyle iç geçirdim. "Onun gibi bir şey," diye mırıldanıyorum. "Sizin aranızda neler oluyor? Spor salonu dışında yani."

"Bunu sorman çok komik," diyor Aiden mutlu bir şekilde. Düşüncelerimden uzaklaştığım için bilinçaltımda minnettar olsam da, bu konuşmayı başlattığım için zihinsel olarak pişmanlık duyuyorum. "Sanırım sonunda iyi bir iş/okul/spor salonu dengesi buldum. Spor salonu iyi, gerçi bunu biliyorsun. İş sıkıcı ama kolay. Ve okul harika. Bir dönemim kaldı ve tezim için almam gereken ceza adaleti dersi için aptalca heyecanlıyım. Bu liberal sanat saçmalığıyla aslında zeki olduğumu kim bilebilirdi?"

"Hiçbirimiz," diye mırıldandığını duyuyorum Max'in. Haftalardır ilk kez dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor.

Aiden bu yorumu duymazdan geliyor. "Ayrıca bu yıl siyaset bilimi dersimde tanıştığım şu seksi sarışınla da görüşüyorum. Şimdiye kadar birlikte olduğum en seksi hatun. Zeki de."

Soru sormak için bir kaşımı kaldırıyorum. "Zeki mi? Ne, bu kızdan hoşlanıyor musun?"

Aiden kıkırdıyor ve Max sorunun çılgınlığı karşısında sırtıyor. Bu adamlarla o kadar uzun süredir arkadaşız ki böyle bir soru sormamam gerektiğini bilmeliyim.

"Hayır, hiçbir yere gitmiyor. Sadece stresli zamanlarda arada bir takılmak için eğlenceli biri. O da aynı şekilde, Tanrı'ya şükür bir şey aramıyor."

Aniden kuruyan boğazıma rağmen yutkunuyorum. Bir kez daha barmenden bir viski daha almaya çalışıyorum.

"Böylesi daha iyi, biliyor musun? Baskı yok, duygu yok, sadece harika seks." Aidan abartılı bir nefes veriyor ve bir an için tavana bakıyor. "Tanrım, seks çok iyi. Tam bir ucube."

Max başıyla onaylıyor ve ben de kendimi aynı şeyi yaparken buluyorum. Belki de sadece fiziksel olması daha iyidir-Tanrı biliyor ya, Remy ile geçen birkaç haftanın duygusal kısmı berbattı

Göt. Diğer kızlarla seksten fazlasını istemememin bir nedeni var. Diğer her şeyle birlikte gelen kaostan çok daha kolay. Remy ile aramızdaki bu şeyden bir şey çıkmaması muhtemelen iyi bir şey.

Farkına vardığımda kalbimdeki boğucu tutuşun biraz gevşediğini hissediyorum.

Max'e bakıyorum. "Peki ya sen? Senin aşk hayatın nasıl?"

Utangaç bir şekilde sırtıyor. "Eski sevgilime geri döndüm sayılır. Çıkmak gibi değil ama son zamanlarda sevişiyoruz." Aiden bir inilti çıkarıyor ve başını bara doğru eğiyor.

"Dostum, tekrar bir araya gelmeniz için sizi zorlamaya başlayacağını biliyorsun," diye mırıldanıyor Aiden ahşap bar tablasına doğru.

Max kaşlarını çatarak arkadaşının kafasına bakar. "Bunu biliyorum. Ama bunun olmayacağını açıkça belirttim."

Aiden, Max'e ters ters bakabilmek için başını kaldırıyor. "Evet, çünkü geçen sefer çok işe yaramıştı."

Şakalaşmalarını dinlerken kıkırdamaya başladım. Bu ikisine çok daha önce yaslanmalıydım. Sadece bir saatliğine, son birkaç haftadır beni parçalamakla tehdit eden acıyı unutabilirim.

Barmen sonunda önüme bir viski daha koyuyor. Siparişlerini almak için Max ve Aiden'a döndüğünde, barın geri kalanına bakmak için onların ötesine bakıyorum.

Bir bakışla kanım donuyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Yorgunluk ve dikkat dağıtıcı şeylerle uzaklaştırmaya çalıştığım tüm acı, beynimin ön saflarına geri dönüyor ve on katına çıkıyor.

Remy barın lounge bölümünde oturuyor. Jason'la birlikte.

Onu sadece yandan görebiliyorsa olsam da vücudunu ve tavırlarını tanımamak için kör olmak gerekir. Yüzünü tam olarak göremiyorum ama söylediği her neyse Jason'ın deli gibi sırttığını görebiliyorum. Onun tarafından tamamen perçinlenmiş durumda.

Neden olmasın ki? Kadın muhteşem. İş kıyafetlerini giymiş ve yine siyah topuklu ayakkabıları, dar siyah kalem eteği ve beyaz bluzuyla seksi bir sekreter gibi görünüyor. Koyu kahverengi saçları hafifçe kıvrılmış ve kışının kıvrımına doğru sarkıyor, tıpkı o eteğin içindeki kıcı gibi avuçlanabilir görünüyor. Bu kıyafet bana, iş kıyafetlerini yırtıp altına giydiği seksi kırmızı iç çamaşırını ortaya çıkardıktan sonra onu mutfak tezgahının üzerinde becerdiğim geceyi hatırlatıyor.

Beni tüketmeden önce umutsuzca bu anıdan kurtulmaya çalışıyorum.

Onları birlikte gördüğümde göğsümdeki ağrı patlayan bir bombaya dönüşüyor, ruhumun her köşesini öyle kör edici bir acıyla deliyor ki nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. O anda, giderken söylediklerinde ciddi olmadığına dair sahte bir umuda tutunduğumu fark ediyorum. Bir aptal gibi, bilinçaltımda kendimi onun yalan söylediğine ya da kendini benden korumaya çalıştığına ve bu yüzden ortalıkta olmadığına ikna etmeye çalışıyordum. Onunla iletişime geçmeye çalışmamamın tek nedeni buydu - bilinçaltımın bana haftalardır söylediği şeyi onun da doğrulamasını duymaya hazır değildim.

Ama Jason'ı onun yanında görünce, beni gerçekten sadece seks için istediğini anladım. Onun için iyi olduğum tek şey buydu. Benden nefret etmeyi ve benimle aynı evde yaşamayı ancak bu şekilde kaldırabilirdi. Ben ona aşık olurken, o beni sadece tatmin olmak için kullanıyordu. Ve artık aynı çatı altında olmadığımıza göre, başka birine geçmekte özgür. Belki de daha çok ortak noktası olan ve hiç nefret etmediği Jason'a.

Ve bunun olmasını izliyorum.

Bara geri dönerken kusma isteğimle savaşıyorum. Aiden'ın yüzündeki şaşkın ifadeyi görmezden gelerek içkimin yarısını bir dikişte yudumluyorum. Beni neyin kızdırdığını görmek için dönmesini ya da ikiye ikiye bir araya getirdiğinde yüzünde beliren anlayışlı ifadeyi kaçırmıyorum.

Son birkaç haftadır içimde biriken tüm hü­zün aniden şiddetli bir acıya dönüşüyor. Ve patlayıp hepsini Remy'nin üzerine boşaltmadan önce bir çıkışa ihtiyacım var.

Ne yaptığımı düşünmeden, sadece damarlarımda dolaşan öfke ve göğsümü ikiye bölen kalp kırıklığıyla hareket ederek, dikkatimi dağıtacak bir şey bulmak için bara bakıyorum. Remy hayatına devam ediyorsa, ben de edeceğim. Tam da onun düşündüğü gibi bir erkek fahişesi olacağım.

Yüzüme alametifarikam olan sırtışı­mı yerleştiriyorum ve benden sadece birkaç koltuk aşağıda oturan sarışına doğru dönüyorum.

REMY

Tristan'ı gördüğümde bu yana geçen üç hafta içinde ultra maraton koşmuş gibiyim.

Kendime ne söylersem söyleyeyim ya da antrenman partnerlerimden hangisi beni ararsa arasın, kendimi spor salonuna gitmeye ikna edemiyorum. Şu anda Tristan'ı görmeye dayanamıyorum. Onu her düşündüğümde kalbimden küçük bir parça daha kopuyormuş gibi hissediyorum. Bu yüzden arkadaşlarıma bir iş projesiyle meşgul olduğumu ve yeni daireme yerleştiğimi söylemeye devam ediyorum. Gerçeği sadece Hailey biliyor ama Jax'in bir şeyler döndüğünü bildiğinden şüpheleniyorum.

Her zamanki antrenmanlarım yerine, işten sonra kilometrelerce koşmaya başladım. Yorgunluktan bayılına kadar koşabildiğim kadar uzağa ve koşabildiğim kadar uzun koşuyorum. Ancak o zaman beynimi kapatabiliyor ve Tristan'ın Jax'e söylediği sözler kafamda yankılanmadan birkaç saat uyumayı başarabiliyorum.

Zar zor bir şeyler yiyebiliyorum. Koşularımın muazzam kalori yakımına rağmen iştahım yok. Tristan'ı başka kadınlarla düşündüğümde sürekli midem bulanıyor. Boğazımdan zorla bir şeyler geçirmeye çalışıyorum. Hailey mideme indirebileceğim bir şeyler bulabilmek için bana farklı yemekler pişirmeyi denedi ama nafile. Son üç haftada 10 kilo verdim.

Verdiğim kilolar yüzümden okunuyor - Hailey her geldiğinde endişeyle kaşlarını çatmasından bitkin görüldüğümü anlayabiliyorum. Daha önce dar olan kıyafetlerim üzerimde sallanıyor. Salata yiyen aptal iş arkadaşım her gün kilo vermek için ne yaptığım konusunda beni rahatsız ediyor. Ona kalbimin milyonlarca parçaya bölünmesinin doğal bir yan etkisi olduğunu söylemeye dilim varmıyor.

Ayrıca kendimi işe veririm. Her sabah 7:30'da ofisteyim ve nadiren 6:00'dan önce çıkıyorum. Gerçekten sıraya konmuş iş projelerim var ama normal bir haftada bunları sadece birkaç günde bitirirdim. Şimdi, sürekli yeniden okuyorum, yeniden yazıyorum, tüm çalışmalarımı ikinci kez tahmin ediyorum. Zamanın yarısında bilgisayar ekranıma zar zor odaklanabiliyorum ve tek bir kelime bile yazmadığımı fark edene kadar bir saat kendimden geçiyorum. Toplantılarımın hiçbirine konsantre olamıyorum, bu da mühendislerle bir araya geldiğimde onları daha da sinirlendiriyor. Son üç hafta içinde hepsi birden fazla kez beni tersledi ve kendilerini tekrar ettirdiğim için beni azarladılar. Onlarla bu konuda tartışacak enerjim bile yok. Sadece başımı sallıyorum ve kendim çözmek için bir not alıyorum.

Günlerim uzun ve gergin geçiyor. Odaklanma eksikliğim nedeniyle iş yüküm artıyor ve mühendisler yaptığım işin kalitesinden giderek daha fazla rahatsız oluyorlar. Her ne kadar işimden nefret etsem de, işimin kötü gittiğini duymak beni yine de öldürüyor. İki katına çıkıyorum ve daha da çok çalışıyorum.

Bu bir kısır döngü. Etrafımdaki insanlar her geçen gün daha da sinirleniyor ve ben de her geçen gün bu kaosu içinden çıkmaya çalışıyorum -başarısız bir şekilde. Ta ki bir gün her şey doruğa ulaşana kadar.

Cassandra yüzünde öfkeli bir ifadeyle odamın köşesini dönüyor.

"Ne yaptın sen?" diye tersliyor selam verirken.

Ekranımdan başımı çevirip ölü gözlerle ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Az önce sana e-postayı gönderdim," diye tersledi,

gözleri öfkeyle parlıyordu. "Rakiplerimizden biri bizi dava etmekle tehdit ediyor.

yazdığınız oyun kitaplarından birinin telif hakkını ihlal ettiği için." Elleriyle çılgınca hareketler yapıyor ve sesini alçaltma zahmetine girmiyor. Beni azarladığını tüm ofis duyabiliyor.

Gelen kutumdaki e-postasına bakıyor, kafa karışıklığını göz kırparak gidermeye çalışıyorum. İşimle ilgili daha önce hiç yasal sorun yaşamamıştım. Tek yapabildiğim zayıf bir "Ne?" demek oldu.

"Bunu nasıl berbat edersiniz?" diye bağırmaya devam ediyor. Kafalar ayır köpekleri gibi kübiklerin üzerinde belirmeye başlıyor, tüm bu yaygaranın ne hakkında olduğunu görmeye çalışıyorlar. "O oyun kitabı benim ürünümüdü, şimdi senin işin yüzünden patronumdan azar işitiyorum! Neyin var senin?!"

Şaşkınlık içinde ekranıma bakmaya devam ediyorum. Haksız değil, bu büyük bir mesele. Telif hakkı ihlali şirketlere çok pahalıya mal olabilir.

Bunu nasıl kaçırdım? Ne düşünüyordum ki?

Cevap ver: Kesinlikle değildim. Bu ayrılık dışı ayrılık resmen hayatımın her alanını mahvediyor.

Sinirle yutkunuyorum ve sonunda Cassandra'ya dönüyorum. İki elini de kalçalarına dayamış, gözleri kızgın alevlerle dans ediyor ve cevabımı bekliyor. "Özür dilerim," diyorum basitçe. "Ne olduğunu bilmiyorum. Bunu nasıl düzeltebilirim?"

Ellerini havaya kaldırıyor, açıkça sinirlenmiş. "Benim sorunum değil," diye homurdanıyor. "Ama bir yolunu bul. Senin aptalca hatan yüzünden batmayacağım." Ve bu sözlerle arkasını dönüp uzaklaşırken, insanların kafaları, bizim sahnemizi izlediklerini belli etmemek için hızla kabinlerine geri dönüyor.

Aniden kuruyan boğazımı temizliyorum. İçimdeki sinirler fırlarken vücudumdan soğuk bir ter akıyor.

Lanet olsun. Bunu nasıl mahvettim? Şimdi ne yapacağım?

Tam o sırada ekranımda bir e-posta beliriyor. Mailin içeriğini okurken yüzüm daha da soluyor.

Pazartesi sabahı 8:00'de Hukuk Departmanı ile bir toplantı. Hay sikeyim.

Başımı ellerimin arasına alıp derin ve titrek bir nefes alıyorum. Düşün, Remy, düşün. Şimdi ne yapacağım? Pazartesi'den önce bu konuyu kiminle konuşabilirim?

Bu fikir o kadar çabuk aklıma geliyor ki, kafam bir anda sarsılıyor. Bir avukat tanıyorum. Ona içinde bulunduğum bokun ne kadar derin olduğunu ve kendimi bundan nasıl kurtarabileceğimi sorabilirim.

Telefonumu elime alıyorum ve kendimi ikinci kez tahmin edemeden mesajı gönderiyorum.

Birkaç saat sonra, happy hour için kalabalık bir barda oturmuş, etrafımdaki devasa miktardaki kurumsal pisliklere kaşlarımı çatarak bakıyorum. Bir şehrin iş merkezinde çalışmak demek, çevredeki barların saat 5:00'ten itibaren tıklım tıklım olması demektir. Şimdi olduğu gibi.

Jason'ın gelmesini bekledikçe kaşlarım daha da çatılıyor. Neden şimdiye kadar buluşamadığını ya da neden bir barda olması gerektiğini sadece Tanrı bilir. Ama onun yardımına o kadar muhtacım ki beni fazla zorlanmadan ikna etti.

Sonunda jöleli kafasını kalabalığın arasında sallanırken görüyorum. Her zamanki özel dikim takım elbisesini giyiyor ve her zamanki gibi para takıntılı Kurumsal Amerika kokuyor. Sahte, kullanılmış araba satıcısı ifadesi, salonlardan birinde oturduğumu görünce bir sırıtişla bölünüyor.

"Remy! İşte buradasın! Gelebildiğine çok sevindim." Ben daha cevap veremeden beni ayağa kaldırıyor ve sarılıyor. Geri çekildiğinde de beni bırakmıyor.

Gülümsüyormuş gibi yapmaya çalışıyorum. "Bana zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Sakıncası yoksa birkaç dakikalığına hukukçu beyninizi yoklamak istedim, sonra da yakanızdan düşeceğim."

"Siktir et," diye araya giriyor mutlu bir şekilde. "Senin için her zaman vaktim var. Ama önce sana bir içki alalım. Henüz iş hakkında konuşmamıza gerek yok."

Oturma alanlarında dolaşan bir garsona el sallıyor. Bir eliyle beni bırakıp çapkın bir gülümsemeyle kızın dirseğine dokunuyor ve siparişimizi kulağına fısıldıyor. Ne içmek istediğimi varsayması karşısında içimden fırlamak isteyen öfkeli sözcükleri yutuyorum. Ya da içmek istediğimi.

Bunun bir önemi yok. Sadece sorularımı soracağım ve sonra buradan gideceğim.

Gülümseyerek bana dönüyor ve hâlâ kolumu tutan eliyle oturmam için beni yönlendiriyor. "İtiraf etmeliyim ki beni aradığın için çok şaşırdım -ama çok mutlu oldum, yanlış anlama-. İki hafta önce karşılaştığımızda birbirimizin radarına girmemizin bir nedeni olduğunu biliyordum. Bu gece buluşabildiğimize sevindim."

Gözleri heyecanla parlıyor ve aniden bunun muhtemelen istediğim gibi sonuçlanmayacağını fark ediyorum. O bunun sosyal bir çağrı olduğunu düşünüyor, oysa ben şu anda başka biriyle sevişmeyi daha az umursayamazdım.

Tristan'la ilgili düşünceler tam olarak ortaya çıkmadan önce onları kafamdan silkeliyorum. Karşımdaki umutlu, mutlu adama ve sorularımın yanıtlarını alırken onu nasıl güzelce hayal kırıklığına uğratacağıma odaklanmaya çalışıyorum.

"Sakıncası yoksa aslında yasal tavsiyenizi almak istiyorum. Bir sorunum var-"

"İş hakkında konuşmayalım," diye elini sallayarak araya giriyor. "Mutlu saatler sırasında bir bardayız. İş konuşacağımız son şey olmalı."

İrklediğimi gizlemeye çalışıyorum. "Bu biraz önemli. Ofisinde konuşmak istedim ama meşgul olduğunu biliyorum-"

Bir kez daha sözümü kesti. "Ofisim çok havasız. Orada seninle gerçek bir konuşma yapamam, burada yapabileceğim gibi değil. Söz veriyorum sorularını yanıtlayacağım ama bana bir iyilik yap ve önce benimle bir içki iç, olur mu?"

Sanki bir işaretmiş gibi, garson kız içkilerimizle döndü. Ona bir bira uzatıyor ve önüme meyveli bir kokteyl koyuyor.

Jason'ın bana sipariş ettiği kliş  kız içkisi karşısında gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Belli ki benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok.

Bu düşünceyle içimden iç geçiriyorum. En azından deniyor. Beni tanımaya çalışıyor. Buradan kaçmadan önce ona biraz zaman ayırabilirim; en azından bunu ona verebilirim.

Sıkı bir gülümsemeyle pipetten içkimi yudumluyorum. Tepkimden memnun görünüyor ve sırtarak salon minderlerine yaslanıyor, ayak bileğini diğer dizine yaslamak için çekiyor. Kolunu arkamdaki minderlerin üst kısmına doğru uzatırken son derece rahat görünüyor.

"Ee, üniversiteden beri hayat nasıl gidiyor?" diye soruyor sohbet edercesine. "Teknoloji sektöründe çalışmak dışında Remy bebek neler yapıyor?"

Hem lakaptan hem de ş  anda bu havadan sudan konuşmayı sürdürüyor olmamızdan dolayı irkilmemi bastırıyorum. Ama bunu ne kadar hızlı atlatabilirsem, cevaplarımı o kadar hızlı alabilir ve buradan gidebilirim.

"Hayat harika," diye ciyaklıyorum. "Çok çalışıyorum ve hatırlarsan Jax ile hâlâ çok vakit geçiriyorum. Sürekli yurttan kalan bir çocuktü."

Jason kaşlarını çatır. "Evet, sanırım sana asılan bir adam hatırlıyorum," diyor tereddütle. "Siz ikiniz birlikte falan mısınız?"

Bu sefer irkildiğimi gösterdim. İnsanlar sırf bir kız ve bir erkek olduğumuz için birlikte olduğumuzu düşündüklerinde Jax'in de benim de verdiğimiz tepki bu oluyor. "Tanrım, hayır. O sadece çok eski bir arkadaşım."

Jason bu konuda rahatlamış görünüyor. Ne yazık ki bu beni doğrudan bir sonraki sorusuna götürüyor. "Peki, ş  anda gör şt ğ n biri var mı?"

"Hayır," diye kekeliyorum, kalbimi delip geçen keskin acıyı görmezden geliyorum. Daha güçlü bir yanıt vermeye zorluyorum kendimi. "Hayır, değilim."

Gülümseyerek tekrar minderlere uzanıyor. Arkasında gerilmiş olan koluna dokunmamaya dikkat ediyorum.

Ben.

"Ama spor salonunda çok zaman geçiriyorum," diye aceleyle devam ediyorum, Jason'dan bana çıkma teklif edebileceği herhangi bir açılımı uzak tutmaya çalışıyorum. "Çoğu gün işten sonra ve hafta sonları oradayım."

Dudaklarının kenarlarında bir sırıtış seğirirken bana tembelce -ve çok pervasızca- bir bakış atıyor. "Anlayabiliyorum," diye mırıldanıyor utanmazca. "Harika bir vücudun var Remy. Her ne yapıyorsan işe yarıyor."

Gergin bir şekilde kıpırdanıyorum. Normalde flört etme konusunda çok rahatımdır ama Jason şu anda o kadar açık sözlü davranıyor ki bu bana adi bir davranış gibi geliyor. İltifatı geçiştirmeye çalışıyorum.

"Üniversitede dövüş sanatlarına başladım," diyorum açıklama olarak. "Kickboks yapmaya başladım ve sonra oradan bir şekilde sarmal oldu."

"Aerobik gibi bir şey mi?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır, gerçek bir MMA salonu. Yıllardır Muay Thai ve jiu-jitsu öğreniyorum."

Kaşları havaya kalkıyor ve bana hayranlıkla baktığını düşünüyorum ama sonra o adi sırıtış geri geliyor. "Ooh, jiu-jitsu, ha? Bana birkaç hareket öğretmelisin. Belki bir ara birlikte takılırız, söz veriyorum sana karşı nazik olacağım."

Sonunda bana göz kırpması kanımı kaynattı. Sadece çok sevdiğim bir sporu cinselleştirdiği için değil, aynı zamanda beni yenebileceğini varsayması nedeniyle de.

Sıfır eğitimle.

Sırf erkek olduğu için.

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, yapamaz. Jiu-jitsu yetenekli insanların sporudur ve boy ya da güçle hiçbir ilgisi yoktur. Ama sadece kickboks hakkında konuşuyor olsaydık bile, yine de Jason'ın ağzını burnunu kırırdım. Özellikle de tipik şoven erkek argümanının beni ne kadar sinirlendirdiğini düşününce.

Titriyorum, aslında öfkeden titriyorum, bu aptala nasıl cevap vereceğimi bulmaya çalışıyorum.

onu bardan tamamen kovdum. Ama aslında hiçbir şey söyleyemiyorum çünkü tam o sırada Jason'ın omzumun üzerinden bana baktığını görüyorum.

"Hey," diyor şaşkınlıkla. "Burada ne işin var?" "Sana da merhaba," diye kıkırdar derin bir ses Arkamda. Dönüp omzumun üzerinden bakıyorum ve takım elbiseli başka bir profesyonel öğrenci birliğini görüyorum.

Jason sırtıarak ayağa kalkar ve ona kardeşçe sarılır. "Seni bu bölgede görmeyi hiç beklemiyordum. Son duyduğumda New York'ta çalışıyordun. Ziyarete mi geldin?"

Jason yanımdaki mindere yerleşirken takım elbiseli adam -iyi görünümlü bir takım elbise olsa da- başını sallıyor. "Hayır, buraya temelli transfer oldum. Büyük Elma'dan bıktım, Philly'nin bana daha iyi bir kalabalık sağlayacağını düşündüm." Bakışları sonunda bana kayıyor ve yavaşça, tembelce beni aşağı yukarı süzüyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda dudaklarını arsızca yalıyor. "Buranın manzarası çok daha iyi."

Ürperiyorum ve gözümü kaçırıyorum, büyük olasılıkla ondan tahrik olduğumu düşünmesine neden olduğum için fiziksel tepkimden nefret ediyorum.

Umurumda bile değil. Sadece bu işi bitirmek istiyorum. Jason'a döndüm ve ağzımı açtım, yasal sorunumu anlatmaya hazırdım.

"Remy, bu arkadaşım Zach. Hukuk fakültesine beraber gitmiştik. Zach, bu Remy."

Karşımızda oturan adama kibarca gülümsüyorum. O da bana muhtemelen kadınların külotlarını indirmeye meyilli bir sırıtışla karşılık veriyor.

"Remy, ha? Seksi bir isim."

İç çekiyorum ve göz temasından kaçınarak ve sıkılmış görünmeye çalışarak barın etrafına bakıyorum. Bu işi bitirmek için her şeyi yaparım. "Teşekkürler. Adımı bir porno yıldızından almışım."

Jason yanımda sıkıca kıkırdıyor. Benden yayılan garip gerginliği hissettiğini söyleyebilirim, bu yüzden dirseklerini dizlerine dayamak için öne doğru eğiliyor ve bunun yerine tüm dikkatini Zach'e veriyor.

"Peki Şimdi nerede çalıŐıyorsun?" diye soruyor arkadaşına.

Onlar konuşmaya başladığında kendimden geçiyorum. Kaşlarımı çatarak sandalyemde geriye yaslanıyorum ve içimden kopmak üzere olan çığlığı bastırmaya çalışıyorum. Hayal kırıklığı içinde içkimin yarısını geri atıyorum. Şu anda işimin Jason'ın konuşmasını bitirmesini beklememi gerektirecek kadar önemli olduğu gerçeğinden nefret ediyorum. Kendimi bu gerçeğe teslim ederek gözlerimi ondan ayırıyorum ve barı taramak için dönüyorum.

Ve sonra barda Tristan'ı gördüğümde keşke görmeseydim diyorum.

Nefesim kesiliyor ve kalbim bir anda dakikada milyonlarca mil hızla atmaya başlıyor. Onu görmeyeli haftalar olmuştu, ama onu gördüğümde, evde birlikte geçirdiğimiz zamana geri dönüyorum. Onun mükemmel görüntüsü karşısında kalbim sızlıyor.

Harika görünüyor. Kot pantolon ve kaslı vücudunu vurgulayan, en sevdiğim türden sade bir siyah tişört giyiyor. Saçları hafifçe dağılmış ve Aiden'ın söylediği bir şeye gülüyor. Bara rahatça yaslanmış, duruşu her zamanki gibi rahat ve kendinden emin, kaygısız ve mutlu görünüyor.

Hissettiklerime hiç benzemiyor.

Kendimi Tristan'dan nefret ettirmek için çok uğraştım - nefret etmek kalp acısından daha kolay- ama şimdi fark ediyorum ki o gerçekten karşımdayken bu neredeyse imkânsız. Şimdi, ondan neden uzaklaştığımı hatırlamakta gerçekten zorlanıyorum. Şimdi, onun gülümsemesini ve doğal özgüvenini görünce, sadece kanepedeki kolay şakalaşmalarımızı, spor salonundaki samimi cesaretlendirmesini, dairemdeki tatlı saygısını hatırlıyorum. Birbirimize ne kadar mükemmel uyum sağladığımızı, savaşmayı bıraktığımızda kimyamızın ne kadar uyumlu olduğunu hatırlıyorum.

Onu ne kadar özlediğimi hatırlıyorum. Yoğunluğundan göğsüm gerçekten ağrıyor. Tüm bunlardan önce sahip olduğum Tristan'ı bile özlüyorum, çünkü şu anda fark ediyorum ki sözlü tartışmalarımızın heyecanını ve hem içeride hem de dışarıda yaptığımız dövüş turlarını her zaman sevmiş olmalıyım.

spor salonu dışında. Evdeki akşam yemeklerimiz ve kavga gecelerimiz, kendimi alaylardan nefret ettiğime ikna etsem bile rahat ve eğlenceliydi. Hoşuma gitmiş olmalı çünkü şu anda onu çok özleyorum.

Belki de Tristan hakkında yanılmışımdır. Belki de bize bir şans vermeye değer. Belki de çok çabuk geri çekildim.

Haftalardır yavaş ve depresif olan kalp atışlarım, bu düşünceyle - bunun doğru olduğuna dair dehşet verici umutla - tekliyor. Bu kekeleme kalbime hızlı bir başlangıç gibi geliyor ve kalbim yeniden atmaya başlıyor.

Ona yaklaşma kararı kafamda bir an bile düşünmeden şekilleniyor. Kendimi sabitlemek için derin bir nefes alıyorum.

Ama ayağa bile kalkamıyorum, çünkü ben daha ayaklarımın altında hareket edemediğim çekici bir kadın barda Tristan'a katılıyor. Onu kendine çekmek için kolunu beline doluyor, mavi gözleri muzipçe parlıyor ve niyeti hakkında hiçbir şüphe bırakmıyor. Yüzünde her zamanki ukala sırıtışı belirliyor.

Ve o anda fark ettim ki bir yerlerde Tristan West'e aşık olmuşum.

Bunun bu kadar acıtmasının başka bir nedeni olamaz. Fiziksel olarak sanki kalbimi göğsümden söküp çıkarıyor ve o sadece bakıp sırtırken başka bir kadın kalbimin üzerinde tepiniyor gibi hissediyorum. O sabah evde kalbimi kesen bıçağın aynısının şimdi de içimi kestiğini hissediyorum. Midem düşüyor ve karnım o kadar çok ağrıyor ki kollarımı göbeğime dolamaktan kendimi alamıyorum. Önümdeki manzaranın acısı sanki vücudumu pençeleyerek dışarı çıkıyor, beni içten dışa doğru parçalıyor.

Sarışının gülerek başını geriye attığını ve bunu yaparken Tristan'ın göğsüne dokunduğunu görüyorum. Kız elini çekmeyip onun yerine Tristan'ın vücuduna daha da yaklaşınca Tristan'ın gülümsemesi büyüyor. Kulağına bir şeyler fısıldamak için öne eğiliyor ve kızın kızarıp kıkırdamasına neden oluyor.

Aralarındaki her bakışta içimdeki bıçak daha da derinleşiyor. Kollarım karnımın etrafında geriliyor, sanki içimin dışarı dökülmesini engellemeye çalışıyormuş gibi, ister bıçaktan ister hissettiğim hastalıktan olsun.

Bunu izleyemem. Beni reddettiğini duymak bir şey, gözümün önünde yoluna devam etmesini izlemek başka bir şey. Buna dayanacak gücüm yok. Beni bir iş toplantısı için böyle bir yere sürüklediği için Jason'ı azarlamaya hazır bir şekilde ayağa kalkıyorum.

Arkadaşıyla konuşurken arkasını dönüyor ve şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. "Gidiyor musun?" diye soruyor kuşkuyla. Yakasından tutup aptallığı yüzünden onu sarsma isteğimi dizginliyorum.

"Evet, ofise dönmem gerekiyor," diyorum hızlıca, çantamı kaparken. "Sohbet edemediğimiz için üzgünüm. Hâlâ sorularım olursa gelecek hafta seni ararım." El sallayarak veda ettikten sonra bardan yürümeye -ya da koşmaya- başlıyorum.

Ancak bir noktada Tristan beni fark etti ve bir şeyler söylemek için yanıma gelmeye karar verdi. Ağzından çıkacak herhangi bir şey şu anda beni doğrayacaktır. Hâlâ parçalanmış olan midemde çalkalanmaya başlayan öfkenin yavaşça ve dağınık bir şekilde bedenimi bir arada tuttuğunu hissediyorum.

Bir eli cebinde, diğer kolunu sarışının omuzlarına rahatça atmış, oturma alanımıza doğru yürüyor ve başını eğmiş, meraklı bir ifadeyle bize bakıyor.

"Remy, Jason, ikinize burada rastlayacağımı düşünmemiştim," diye sırtıyor. "Ofisten çıkmak için çok erken değil mi? Barda fazla başarılı olamazsınız."

"Tam da hiç gerçek bir işi olmamış biri gibi konuştun," diye tükürdüm. Elimde değil. Öyle demek istememişim ama inekliğimle ilgili iğnelemelere dönmüş olmamızdan nefret ediyorum.

Başka birine dokunmasından da nefret ediyorum. Midem yine çalkalanıyor.

Tristan'ın dudakları yorumum üzerine birbirine yapışırken inceliyor. Ama eğer başka bir şey söylemek isteseydi

Çünkü o anda Jason arkamdan gelip kolunu belime doladı. Beni göğsüne doğru çekti.

"Hadi ama Remy, bu hiç adil değil," diye savunuyor Jason. Hem onun dokunuşundan hem de üzerime çullanılacağını düşünmekten kaskatı kesiliyorum. "Hem ağırlık kaldırıp hem de bir bayanı etkileyecek enerjiye sahip olmak zor iş. Ona biraz kredi ver." Sarışına göz kırptığını ve ona pespaye bir bakış attığını anlamak için arkamı dönmeme gerek yok. Kızın kızardığını ve gülümseyerek yüzünü Tristan'ın boynuna çevirdiğini hissedebiliyorum.

Tristan'ın kolu kızın etrafında sıklaşıyor ve onu gözlerinde dans eden öfkeyi görecek kadar iyi tanıyorum. Birden Jason'ın yanında olduğu son zamana ve ondan ne kadar nefret ediyor gibi görüldüğüne geri dönüyorum. Ama bu bana kıskançlık gibi gelmişti. Ama Tristan'ın şu anda benimle ilgilenmediğini açıkça ortaya koyduğunu görünce bunun artık bir anlamı kalmıyor.

Tristan'ın yaptıklarının tek amacının pantolonuma girmek olduğu gerçeğine bir kez daha hayret ediyorum. Beni Jason'dan uzaklaştırdığı ev partisi gecesindeki sahiplenici 'sen benimsin' açıklamasını tekrar hatırlıyorum.

Ve şimdi onu bu yeni anlayışıyla duyduğumda kusma dürtüsüyle savaşıyorum.

Tristan doğrudan bana bakarak, "Görünüşe göre biraz çekici olan tek kişi ben değilim," diye gözlemliyor.

Jason kıkırdıyor ve beni kendine daha sıkı çekiyor. Bu yakınlık beni hasta ediyor ama geri çekilmeyi reddediyorum ve Tristan'ın hayatına devam eden tek kişinin kendisi olduğunu düşünmesine izin veriyorum. "Ne diyebilirim ki, birkaç hafta önce karşılaştığımızdan beri Remy'yi aklımdan çıkaramıyorum." Boynuma sokulmak için dönüyor.

Jason'ın yüzünü tenimde hissettiğimde bile Tristan'ın gözleri gözlerimin içine bakıyor. Onda daha önce hiç görmediğim bir yoğunluk, bir öfke var.

Bakışlarını tutuyorum, geri adım atmak istemiyorum. Kendi öfkemi de ondan saklamıyorum. Şu anda ondan ne kadar nefret ettiğimi görmesine izin veriyorum.

"Evet, o partide onun üzerinde kesinlikle bir izlenim bırakmış gibiydin," diyor Tristan. Ağzının kenarı zalim, küçümseyici bir sırıtışla yukarı kalkıyor.

Öfkemdeki tasma kopuyor. Her tepeden bakan yorumla birlikte, eve taşınmadan önceki halimize daha da geri döndüğümüzü hissediyorum. Bir kez daha her zaman olduğunu düşündüğüm kibirli, kaba kadın avcısı olduğu yere.

Onun hakkında haklı olabileceğimin farkına varmak, onun olduğunu düşündüğüm adamı kaybetmenin acısından daha çok canımı yakıyor.

"Bazılarımızın ilgisini canlı tutmak için banyoda hızlı bir sevişmeden daha fazlasına ihtiyacı var," diye alay ediyorum. Tristan'ın bakışlarını kırmadan parmaklarımı Jason'inkilerle belimde birleştiriyorum. Gözlerinin bu temasa kaymasını kaçırmıyorum. "Jason kadınların bundan daha değerli olduğunu, bundan daha fazlasını hak ettiklerini anlıyor."

Tristan alaycı bir şekilde gülüyor. "Jason'ın seni domaltıp sikmekten başka bir şey istemediğini düşünmen çok tatlı. Seni aklın için istemediğinden emin olabilirsin." Sanki varlığımdan iğreniyormuş gibi alaycı bir tavırla beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Daha düşüncesini tamamlamadan bu bakış karşısında kanım donuyor. "Ne de olsa erkeklerin kadınlardan istediği tek şey am. Zaten çoğu kadın sadece bunun için iyidir."

Burnumun ucundan ayak parmaklarıma kadar içimdeki her şeyin donduğunu hissediyorum. Keskin bir nefes alıyorum, kalbimi sakinleştirmeye ve ciğerlerimi durdurmaya çalışarak kendimi bir arada tutmaya çabalıyorum, her parçam yere düşüp parçalanmak istese bile.

Tüm mücadele bedenimi terk ediyor. Sanki Tristan'ın tek bir darbesiyle terlemişim gibi gözeneklerimden sızıyor. Geriye ben kaldım.

Öfke, intikam dürtüsü ya da bu kadar acımasız olabildiği için hayal kırıklığı olmadan.

Elimde sadece acı kaldı, uyuşturan, acı veren bir acı.

Tristan'a bakıyorum, maskemin son parçasının da düştüğünü umursamadan. Acımı görmesine izin veriyorum. Sözlerinin bana ne yaptığını görmesine izin veriyorum. O kadar uyuşmuş durumdayım ki gözyaşlarımı bile tutamıyorum, gerçi muhtemelen onları da görmesine izin verirdim - bu sözlerin bir kadına neler yapabileceğini görmesine izin verirdim.

Jason yanımdan küçük bir adım uzaklaşarak garip bir şekilde gülüyor. "Kahretsin, dostum, iyi bir gece geçirme umudunu yok etmenin yolu. İkimiz için de." Sarışın kız kızgın bir surat ifadesiyle Tristan'dan uzaklaştı ve tek kelime etmeden çekip gitti. Onu suçlamıyorum, çünkü Jason'ın da beni sadece bu gece için istediğini itiraf etmesini umursayacak durumda değilim.

Tristan ne kızın gidişine ne de Jason'a tepki veriyor. Gözleri benimkilerden ayrılmadı. Az önce zafer kazanmış gibi görünen bakışları şimdi küçük bir kaş çatmayla beni inceliyor. Doğruldu ve bana doğru bir adım attı.

"Remy..." diye başladı, emin değildi. Gözlerimdeki acıyı gördüğünü ve neyse ki umursuyormuş gibi görünerek en azından bir parça insanlık gösterdiğini söyleyebilirim. Bakışları yüzümde geziniyor, ona gösterdiğim şeyin gerçek derinliğini kavlıyor ve çok ileri gittiğini fark ettiğini söyleyebilirim.

"Remy..." diye tekrar deniyor, bu sefer sesinde küçük bir kırılma var. Bana doğru bir adım daha atıyor.

Başımı sallıyorum ve yere bakıyorum. "Sanırım sen benden daha iyi bilirsin," diyorum sessizce. Derin bir nefes alıyorum, sonra sıkı bir gülümsemeyle ona bakıyorum. "Haklı olduğuna eminim. Sanırım farklı düşünmekle aptallık ettim. İzninizle." Tristan'dan uzaklaşıp çıkışa doğru ilerliyorum.

"Remy, öyle demek istemedim-" Ama sonunu duyamıyorum çünkü çoktan kapıdan çıkmıştım.

REMY

Gecenin geri kalanını dairemde tek başıma kafayı çekerek geçiriyorum. Hiçbir zaman sosyal bir içiciden fazlası olmadım, ama şu anda sadece gerçekliğimden kaçmak istiyorum - ya da en azından kenarlarını köreltmek. Her şey şu anda hissettiklerimden daha iyidir.

Tristan'ın ayrılık yorumu kafamın içinde tekrar tekrar çalıyor ve her tekrarlandığında kalbimin biraz daha parçalandığını hissediyorum. Hangisinin daha çok acı verdiğine karar veremiyorum: onun sözleri mi, yoksa onun hakkında bu kadar yanılmış olmam mı? Bu kadar kalpsiz olduğu için Tristan'dan nefret etmekle, bu kadar aptal olduğum için kendimden nefret etmek arasında gidip geliyorum ve katıksız bir kalp ağrısı sarmalının aşağıya doğru çekilmesiyle savaşıyorum.

Ara sıra işle ilgili sorunlarımı hatırlıyorum, bu da düşüncelerimde hoş bir panik dalgası yaratıyor. Olanlar için kendimden başka suçlayacak kimsem yok ve Pazartesi günü kovulacağımdan oldukça eminim. Yani, her şeyin ötesinde, işsiz kalacağım.

Bu düşünceyle bir kadeh daha tekila içtim.

Jax bir ara beni arıyor ama o zamana kadar zaten birkaç kadeh içmiş oluyorum ve kimseyle konuşacak halim kalmıyor. Sesli mesaja geçmesine izin verirken kendime bir kadeh daha dolduruyorum.

Bir süre sonra bilgisayarımı çıkardım ve bir şeyler yazmaya çalıştım. Ama o zamana kadar o kadar sarhoşum ki

Sadece hiçbir anlam ifade etmeyen öfkeli bir bilinç akışı ve aşırı çalışan beynime zar zor bir rahatlama sağlıyor.

Bilgisayarımı kapattım ve başımı kanepeye yasladım, yanağımdan tek bir damla yaş süzüldü.

Bir şekilde gece boyunca uyumayı başarıyorum, ancak biraz su içtikten ve biraz tost yedikten sonra hemen uyumaya devam ediyorum. Yorgun bedenim mutlu bir şekilde karanlığa teslim oluyor.

Birkaç saat sonra uyandım, başım akşamdan kalma bir şekilde ağrıyordu ve telefonum gelen mesajlarla bipliyordu. İnliyorum ve tek gözümle ekrana bakıyorum.

Bu sabah Jax'ten bir cevapsız arama daha var ama şu anda telefonumu patlatan Hailey. Kaşlarımı çatıyorum ve odaklanmaya çalışıyorum.

Steve'den nefret ediyorum.

Ondan çok nefret ediyorum.

Buraya taşınırken ne düşünüyordum bilmiyorum.

Bu evden çıkmam lazım.

Hailey: Bu hafta sonu buralarda mısın? Gelebilir miyim?

Mesajları okuyunca gözlerim büyüdü. Hailey'nin eninde sonunda uyanma noktasına geleceğini hep biliyordum ama ben kesinlikle

Bu kadar yoğun olmasını beklemiyordum. Hemen cevabımı yazıyorum.

Evet, evdeyim. Ben de üzülüyorum, gel partiye katıl.

Cevabı çabuk geldi.

Yola çıktım bile.

Saate bakıyorum. Saat neredeyse 4:00. Yani bir şekilde neredeyse bütün bir günü boşa geçirmeyi başarmışım. Ve yine de, bu haftaya dair her şey hızla geri geldiğinde, yapmak istediğim tek şey yorganın altına kıvrılmak ve bilinçsizliğe geri dönmek.

Hailey'nin koridorda anahtarlarını karıştırdığını duyduğumda bu plan süresiz olarak askıya alınıyor. Kapıyı büyük bir gürültüyle açtı.

İkimiz de kaşlarımızı kaldırarak birbirimize bakıyoruz - ben Hailey'nin hızlı girişi yüzünden, o da benim kanepedeki akşamdan kalma ve acınası halim yüzünden.

"Görünüşe göre bu gece ikimizin de çözmesi gereken bazı sorunlar var," diye mırıldandı sonunda.

"Aynen öyle," diye homurdanarak katılıyorum. "Eğer o noktaya geldiyseniz tekila en soldaki rafta."

Hailey alkolden bahsedilince ürperiyor. Hiçbir zaman çok içen biri olmadı ama Steve'le çıkmaya başladığından beri içkiye daha da karşı olduğunu fark ettim. İçkiden neden bu kadar nefret ettiğine dair bir açıklama almadım ama belli ki bu durum Hailey'nin içkiye karşı hislerini de etkilemiş. Onu en son ne zaman gerçekten sarhoş gördüğümü hatırlamıyorum.

"Hayır teşekkürler, böyle iyiyim," diye cevap veriyor eşofmanını çıkarırken. "Sadece içimi dökmeye ihtiyacım var." Oflayarak yanımdaki döner koltuğa oturuyor.

Yüzümü buruşturarak doğruldum ve "Sorun değil ama bırak da işeyeyim. Dün gece saat 7'den beri bu koltuktan sadece bir kez kalktım."

Bunun üzerine Hailey'nin gözleri büyüdü. Tristan yüzünden berbat durumda olduğumu bildiğini biliyorum ama hiçbir zaman evden çıkmayacak kadar kötü olmamıştı. Dün her şeyin patladığından haberi yok.

Tipik bakıcı Hailey tarzıyla, kanepeye tekrar oturduğumda elinde iki aspirin ve büyük bir bardak suyla beni bekliyor. Ona minnettar bir gülümseme veriyorum ve hapları yutuyorum. Sonra kaşlarımı çatarak arkama yaslanıyorum ve kollarımı kanepenin arkasına yaslamak için uzatıyorum. Beklentiyle kız kardeşime bakıyorum.

Koltuğa bağdaş kurup oturmak için bacaklarını yukarı çekiyor ve dirseklerini her iki dizinin üzerine koyarak başını iniltiyle ellerinin arasına alıyor. "Ondan çok nefret ediyorum," diye mırıldanıyor. "Bu duruma nasıl düştüm bilmiyorum."

"Onunla mı yaşıyorsun?" Çekinerek sordum.

Başı hayal kırıklığıyla yukarı fırlıyor. "Onunla birlikte olmak!" diye haykırır. "Neden onunla çıkmaya başladım ki? Aramızda bir bağ bile yok. Hiç uyuşmadık." İç çekiyor, kavga geldiği gibi hızla onu terk ediyor. "Onun kağıt üzerinde beyaz atlı prens olduğunu ama gerçek hayatta tam tersi olduğunu anlamaya başladığımı hissediyorum. Sanki bir şekilde onunla birlikte olmaya ikna edilmiş gibiyim."

Onu düzeltmeye zahmet etmiyorum - doğru kelime aslında manipüle edilmiş. Steve'in gerçekte ne olduğunu görebilmesi için önce bunu kendisinin anlaması gerekiyor.

Sessiz kalıp içini dökmesine izin veriyorum.

"Çıkmaya başladığımız zamanki gibi biri değil," diye açıklıyor ellerini öfkeyle havaya kaldırarak. "Çoğunlukla benimle nasıl olduğuyla ilgili, bu yüzden bunun sadece balayı aşaması olduğunu düşündüm. Belki de artık onu sıkıyorumdur diye düşünmüştüm. Ama son zamanlarda bundan daha fazlası olduğunu fark ettim. Aslında biraz kaba biri. Eskiden bana tapardı.

iltifatlar eder, beni düşündüğünü belli eden küçük şeyler alırdı. Şimdi ise tam tersi gibi görünüyor. Gün içinde bana nadiren mesaj atıyor veya aklında olduğumu bilmemi sağlayacak herhangi bir şey yapıyor ve birlikte olduğumuzda benim hakkımda nefret ettiğim şeyler söylüyor. Bunları şaka gibi göstermeye çalışıyor ama hepsi zar zor gizlenmiş hakaretler. Sürekli olarak geçmiş ilişkilerimden bahsediyor, sanki ondan önce birini sevdiğim için beni bir fahişe gibi göstermeye çalışıyor. Aşçılığım, kariyer planlarım, hatta görünüşüm hakkında ince iğnelemeler yapıyor. Ama ben ona kızmaya hazır olduğumda, sanki şaka kaldıramıyormuşum gibi davranıyor. Sonra cazibesini konuşturuyor ve on dakika sonra kızgın olduğumu bile unutuyorum. Neredeyse her gün sinir krizi geçiriyorum."

Bir iniltiyle başını sandalyeye yaslıyor. "Bunun sadece bir dönem mi olduğunu yoksa hep böyle mi olduğunu anlayamıyordum ama artık böyle biri olduğunu düşünmeye başladım. Bu da onunla nasıl çıkmaya başladığımı merak etmeme neden oluyor." Yüzünü buruşturarak oturuyor. "Ve sonra bundan nasıl kurtulacağımı."

Hüzünlü bir gülümsemeyle ona bakıyorum. "Sana birkaç hafta önce söylediğim şeyin aynısını söyleyeceğim. Eğer seni mutlu etmiyorsa, buna değmez. Birlikte yaşıyor olmanız, yıllardır birlikte olmanız ya da birlikte bir evcil hayvanınız olması fark etmez. Eğer onunla birlikte olmak istemiyorsan, o zaman birlikte olma."

İç geçiriyor ve ellerine bakıyor. "Sanki sadece bana kızdığında böyle hissediyormuşum gibi geliyor," diye mırıldanıyor. "Bugünkü gibi. Yanlış bir şey söyledim ve şimdi bana sessizlik muamelesi yapıyor." Buna homurdanıyorum. Eğer çıktığım herhangi bir erkek genç bir kız gibi davranmaya başlasaydı, derhal serbest bırakılırdı.

Hailey ya bunu görmezden geliyor ya da yaptığı yorumun gülünçlüğünü fark etmiyor. Dönüp bana bakıyor. "Gerçi bu pek sık olmuyor. Çoğu zaman iyiyiz. İlişkımız gayet iyi." Kelimeyi iki kez tekrarlaması üzerine kaşlarımı kaldırıyorum.

Herhangi birinin içinde olması gereken bir ilişkiyi tanımlamak için kullanılmaması gereken bir kelime.

Ama yine beni görmezden geliyor. Yüz ifadesi çaresizleşiyor. "Bir sorunu tam olarak belirleyemediğiniz bir ilişkiyi nasıl bitirirsiniz? Yanlış olduğunu söyleyebileceğim tek bir şey yok. Ona, beni kötü hissettiren sözlerine dair spesifik bir örnek bile veremiyorum. Sadece hislerime güveniyorum. Bir sebep olmadan bir ilişkiyi bitiremem."

"Hailey," diyorum sertçe. "Ne sikim istiyorsan onu yapabilirsin. Steve'in saç kesimini artık beğenmediğin için onu terk etmek istiyorsan, et. Seni mutsuz eden bir ilişkiden ayrılmak için özel bir nedene ihtiyacın yok. Sebep bu. Ve fazlasıyla yeterli."

Ellerine dönüp bakıyor, yüzü utançla pembeleşiyor. "Biliyorum," diye fısıldıyor. Yüzünü buruşturuyor ve parmaklarıyla şakaklarını ovuşturuyor. "Eninde sonunda yapacağım. O yöne doğru gittiğini zaten biliyorum. Sadece yapmam gerekiyor." İç geçiriyor ve bana bakıyor. "Benim bokumu geçelim ve senin hakkında konuşalım. Neler oluyor? Geceyi şişeden içerek geçirmiş gibi görünüyorsun."

Şimdi irkilme sırası bende. "Biraz öyle oldu," diye itiraf ediyorum. Bir kaşını kaldırıyor ve sabırla gerisini bekliyor. Bu hatırlatmanın içimde yarattığı acıyı görmezden gelerek, "Dün gece barda Tristan'a rastladım," diyorum.

Her iki kaşı da saç çizgisine doğru fırlıyor. "Tristan'ı mı gördün? Ve bir bardaydın?"

Stiffly ile başımı sallıyorum. "Bunlar aslında bu özellikle depresif dönemin iki parçası. O benim önümde başka bir kadına hava atıyordu ve ben de bardaydım çünkü telif hakkı ihlaliyle suçlanıyorum ve başımın ne kadar belada olduğunu görmek için avukat Jason'la görüşmem gerekiyordu."

Hailey'nin ağzı şok içinde açık kalır.

"Evet," diye mırıldanır.

Geniş gözleri ve gevşek çenesiyle bana bakmaya devam ediyor. "Sen... Ben... Ben ne soracağımı bile bilmiyorum."

önce."

Mutfağıma doğru bakıyorum, tekilayı tekrar almayı düşünüyorum. Hailey'nin sorunu hakkında konuşmak hoş bir dikkat dağıtıcıydı ama şimdi benim hakkımda konuştuğumuz için dünden kalan tüm acılar geri geliyor - işteki sorun, Tristan'ın başka bir kadını tavladığını görmek ve sadece hızlı bir sikiş için iyi olduğumu ima ettiğinde hissettiğim acı. Tüm bunlar göğsümü sızlatan o derin acıyı geri getiriyor.

Ve bir kez daha bunun düşündüğümünden çok daha fazla acı verdiğini düşünüyorum.

Ben de Hailey'e her şeyi anlattım. Ona iş yerindeki rezaletimi ve Pazartesi günü şirketin avukatlarıyla yapacağım görüşmeyi anlattım. Ona kovulabileceğimi düşündüğümü ama belki de bunun en kötü şey olmayacağını çünkü işimden nefret ettiğimi fark ettiğimi söyledim. Hatta ona yeniden yazmaya başladığımı ve hayallerime gerçek bir şans vermeyi düşündüğümü bile söyledim.

Ona Tristan'a aşık olduğumu fark ettiğimi anlattım. Onu başka bir kadınla gördüğümü ve tabuta son çiviye çakmadan önce bile ruhumun göğsümden çekilip çıkarıldığını hissettiğimi. Ona, o açıkça aşık değilken benim nasıl bu kadar aşık olabildiğimi anlamadığımı söylediğimde kanepede yanıma oturdu. Sonunda ilk kez yıkıldığımda, ona çok kötü acıdığını söylediğimde bana sarılıyor.

Ve hafta sonunun geri kalanında da öyle kaldık. Birbirimize sarılıp ağlıyor, gülüyor ve abur cubur yiyor, kanepede uyuyor ve çöp televizyon izliyoruz. Jax ve Steve'den gelen tüm telefonları görmezden geliyoruz.

Biz sadece iki kız kardeşiz, hafta sonu için bir apartman dairesine kapanmış, birbirimizi teselli ediyor ve Pazartesi sabahı dünyayla yeniden yüzleşmeye hazırlanıyoruz.

Önümdeki binaya bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Pazartesi sabahı ve ben işe gitmek üzereyim.

Ve geçen haftaki büyük hatamla ilgileneceğim.

Kendimi 12. katta beni bekleyen duruma hazırlarken tekrar nefes alıyorum. Bütün hafta sonu kendime a) bunun herkesin başına gelebilecek bir kaza olduğunu, b) zaten bu işten nefret ettiğimi ve c) parayla aramın iyi olduğunu ve birkaç ay idare edecek kadar birikimim olduğunu hatırlattım. Bu sabah kovulmam dünyanın sonu değil. Özgeçmişimde kesinlikle iyi görünmeyecek ama dünyanın sonu da değil.

Patronum odamda belirmeden önce dizüstü bilgisayarımı kuracak kadar bile zamanım olmadı.

"Remy, senin için hazırız," diyor herhangi bir selamlama yapmadan.

Brian'a bakıyorum ve endişeyle yutkunuyorum. Yaklaşık bir buçuk yıldır menajerim ve onun hakkında söyleyecek kötü bir şeyim olmasa da büyük bir hayranı da değilim. İşe yaramazın teki. Ne yaptığını biliyor gibi görünmüyor, hiçbir zaman geri bildirim veya yardım sunmuyor, işlerin nasıl gittiğini soracak kadar umursamıyor. Bana işimi sevip sevmediğimi bile sorduğunu sanmıyorum. Ve kariyerimde ilerlememe kesinlikle yardımcı olmadı. O sadece... işe yaramaz.

"Hemen geliyorum," diyorum başımı sallayarak. Başka bir şey söylemeden uzaklaştığında gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alarak kendimi sabitliyorum.

Sorun yok, sen iyisin. Bu bir kazaydı ve bu işten nefret ediyorsun. Ne olursa olsun, bunu atlatacaksın.

Kafamda tekrarlanan bu olumlamalarla ayağa kalkıyor ve konferans salonuna doğru ilerliyorum.

Konferans masasının en ucunda üç kişi oturuyor: patronum, patronumun patronu ve tanımadığım başka biri. Oturuyorum, konferans masasının bu ucundaki tek kişi olmanın göz korkutucu konumuyla sinirlerim geriliyor.

üç güçlü insan karşımda otururken masaya oturuyorum. Nemli ellerimi kucağımda birbirine kenetliyorum.

"Remy, günaydın," diye söze başlıyor patronumun patronu Will Templeton. "Brian'ı ve beni tanıyorsun tabii ki ama bu Sam Hancock, şirketimizin kurumsal avukatı. Belli nedenlerden dolayı bu toplantıya o da katılacak." Başımınla onaylıyorum.

Bay Templeton bir an duraksayıp beni inceledi. Satış Başkan Yardımcısı olarak işinde çok iyi olması dışında adam hakkında hiçbir şey bilmiyorum, bu yüzden bu konuda bana ne kadar sert davranacağı konusunda hiçbir fikrim yok. Ama bu düşünceli dikkat anı bana anlayışlı olacağına dair umut veriyor.

Bu umudu hemen yıkar.

"Remy, belli ki bu toplantının ne hakkında olduğunu biliyorsun. Rakibimiz, oluşturduğunuz bir veri sayfası için telif hakkı ihlali bildiriminde bulunmak üzere bizimle temasa geçti. Başka biri olsalardı ya da bu başka bir durum olsaydı, büyük olasılıkla sadece bir 'Durdurma ve Vazgeçme' talebi olurdu. Ancak bir rakip oldukları için, bunu bize olabildiğince sert vurmak için bir fırsat olarak kullanıyorlar. Bu bize potansiyel olarak çok paraya mal olabilir." Kaşları çatıldı. "Burada ne olduğunu açıklayabilir misiniz?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama o kadar gerginim ki ağzım tamamen kuruyor. Yutkunuyorum ve tekrar deniyorum. "Ne yazık ki size verebileceğim tek cevap bunun bir kaza olduğu. Teknoloji üzerine çok fazla araştırma yapıyorum ve bu da genellikle rakiplerin web sitelerine girdiğim anlamına geliyor. İfade bilinçaltıma takılmış olmalı ve farkına varmadan veri sayfasına eklemişim. Ben asla bilerek intihal yapmam Bay Templeton. Bu tamamen bir kazaydı."

Brian masanın üzerinde öne doğru eğilir ve ellerini önünde kavuşturur. "Neden araştırma yapman gerekiyor Remy? Neden sadece mühendislerin sana verdiği malzemelerle çalışmıyorsun? Bu, ince ayar yapmak ve pazarlanabilir hale getirmek için fazlasıyla yeterli olacaktır."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak. Brian'a mühendislerle olan sorunlarım hakkında çok açık konuştum, bu yüzden bunu sorması bile inanılmaz.

İşe yaramaz.

"Mühendislerden nadiren tüm bir veri sayfasını oluşturacak kadar bilgi alıyorum," diye nazikçe cevap veriyorum. Hiçbir zaman köprüleri yakan ya da kimseyi otobüsün altına atan biri olmadım, bu yüzden bu soruya ve kaçınılmaz olan bir sonraki soruya nasıl cevap verdiğim konusunda dikkatli olmam gerekiyor.

O tembel piçleri ispiyonlamak için can atıyor olsam da.

"Bunun nasıl mümkün olabileceğinden emin değilim," diye karşı çıkıyor Brian ters ters bakarak. "Cuma günü Cassandra'yla konuştum ve o veri sayfası için size üzerinde çalışabileceğiniz bol miktarda bilgi verdiğini söyledi."

Dişlerimi o kadar sıkıyorum ki henüz kendi çenemi ısırmadığıma şaşıyorum. Hem patronuma hem de değerli bir çalışanıma bariz bir yalancı demeden buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.

Brian azarlamaya devam ediyor. "Her neyse, yayınlanması için Yaratıcı ekibe vermeden önce neden çalışmanızı kontrol etmiyorsunuz? Böyle bir hata yayına kadar nasıl gelebildi?"

Şimdiye kadar sözlerim keskin bir hal almıştı. "Yarattığım her şeyi üç kez kontrol ederim," diyorum sıkıca. "Ama işte tam da bu yüzden ekibime bir kişi daha istedim, kalite kontrolden geçsin ve tek kişi ben olmayayım diye-"

Brian, "Sadece işinizi kontrol etmesi için birini tutamam," diye araya giriyor.

Bir an tamamen inanmaz bir halde ona baktım. Gerçekten de söylediğim tek bir kelimeyi bile dinlemedi.

Ya öyle ya da beni günah keçisi olarak kullanarak patronunun gözünde itibarını kurtarmaya çalışıyor.

"Çalışmalarımı kontrol edecek birine değil, genel olarak yardıma ihtiyacım var," diyorum kararlı bir şekilde. "Diğer pazarlama ekiplerinin hiçbirisi

sadece bir kişiden oluşuyor. şirket geçtiğimiz yıl önemli ölçüde büyüdü, bu da pazarlama talebinin arttığı anlamına geliyor ve bu nedenle her belgeye gereken ilgiyi gösteremiyorum. Bu gibi durumlardan kaçınmak için her belgenin üzerinde en az iki göz olması gerekir. Mühendisler yeterince bilgi vermediği için bu belgeler üzerinde harcanan zaman

."

"şu anda başka birini işe alamayız," diye sözümü kesiyor Bay Templeton. Hem bu kaba müdahale hem de beni susturmaya yönelik bu barizaba karşısında gözlerim açılıyor. "Bu fikri başka bir zaman tekrar gözden geçirebiliriz ama şu an için önümüzde duran meseleyle ilgilenmemiz gerekiyor. Ve bundan sonra işinize daha fazla dikkat etmenizi bekliyorum."

Grşm kırmızı bir sis bulutu kaplıyor ve eminim kaynadığımı görebiliyorlar. Ama o kadar umursamazım ki sadece başımı sallıyorum.

Bay Templeton solundaki avukata dönerek başlamasını işaret eder.

Avukat önündeki dosyayı atıktan sonra bana sert bir bakış fırlattı. "Buradaki ilk adım tabii ki bu veri sayfasını web sitesinden ve indirebileceğimiz her yerden kaldırmak. Ekibimiz bununla ilgileniyor. İyi haber şu ki, rakip bunuabucak fark etti, yani müşterilerinizin belgeyiok geniş bir şekilde paylaşma şansı olmadı. Bu bizim içimize yarayabilir; zararlarını ya da gelir kaybını talep edemeyebilirler. Bu işin davaya dönüşmemesi için uzlaşmaya gideceğim, ancak bunun kasıtlı olduğunu kanıtlamanın bir yolunu bulurlarsa ya da bunu gerçekten sonuna kadar zorlamak isterlerse, bizi yasal tazminat için mahkemeye verebilirler. Bu konu hakkında kimseyle konuşmamamız şart. Rakibe ya da avukatına yanlış bir şey söylerseniz, yüz binlerce dolar için mahkemeye veriliriz. Ben yanınızda olmadan kimseyle konuşmayın. Yeterince açık anlatabildim mi?"

Ona ters ters bakıyorum. Benimle bu şekilde konuşması gerektiğini biliyorum ama yine de bundan nefret ediyorum. "Anlıyorum."

Başıyla onaylıyor ve beni sert bir bakışla süzen Bay Templeton'a dönüyor. "Sam'in dediklerini yaptığınızdan emin olun. Bu zaten bize yeterince paraya mal oluyor, bu yüzden bunu daha da kötüleştirecek bir şeye ihtiyacımız yok. Bu konuda sizinle temasa geçmeye çalışan biri olursa lütfen bana ve Sam'e haber verin." Brian'a işaret eder. "Şimdilik tüm çalışmalarınızı onay için Brian'a sunacaksınız. Lütfen ileride yapacağın işleri kontrol et. Bu yüzden işten çıkarılmayacaksın ama bunun bir daha tekrarlanmayacağını umuyorum."

O kadar öfkeliyim ki tek yapabildiğim sert bir şekilde başımı sallamak. Bir hata yaptığımı ve hasar kontrolü yapmaları gerektiğini biliyorum ama bana beceriksiz bir çocuk gibi davranılıyor. Patronum önerilerimden herhangi birini dinlemeyi önemseseydi bunun önlenebileceğinden bahsetmiyorum bile. Ve tüm bunların ötesinde, beni kovmadıkları için minnettar olmalıyım. Öfkeli dudak büküşümü zar zor zapt edebiliyorum.

En son Brian söz aldı. "Bu konuyu daha ayrıntılı görüşmek üzere bugün tekrar bir araya geleceğiz." Sizi daha fazla azarlamak ve cezanız hakkında konuşmak için bir şey söylenmiyor. Ancak mesaj açık: şirketler avukat tutsa ve tam da bu tür sorunlar için para ayırsa bile, yine de ciddi bir şekilde cezalandırılacağım.

Toplantı aniden sona erdi. Bay Templeton'dan gelen sözsüz bir işaretle üç adam da ayağa kalkıp odadan çıktılar ve beni konferans masasında şok içinde oturur halde bıraktılar.

Birinin bana 'sorun değil, herkesin başına gelebilir' demesini beklemiyordum, ancak tüm toplantı boyunca tek bir olumlu mesaj veya takdir edici yorum olmadığı için kendimi incinmiş hissetmekten alamıyorum. Kimse bana harika bir iş çıkardığımı ya da şirketin bu tür şeylerle başa çıkmak için mükemmel bir donanıma sahip olduğunu söylemedi. Sonuçta, telif hakkı avukatları tam da bu yaygın bir sorun olduğu için varlar.

Bunun yerine, bir kez daha şirketim tarafından değer görmediğimi ve hizmet ettiğim tek amacın başkaları için

beni eziyorlar. Patronum, mühendisler, hatta etrafımdaki kabinlerde oturan ve benimle bir şey için dalga geçmedikleri sürece benimle konuşacak kadar umursamayan insanlar için de aynı hikaye geçerli. İşimin her alanında tamamen takdir edilmiyorum. İşimde çok iyi olmama rağmen.

Sonunda yerimden kalkıp odama geri dönüyorum. Günün geri kalanını otomatik pilotta, beynim çok farklı düşünceler içinde kaybolurken normal bir şekilde çalışarak geçiriyorum.

Üniversitedeki hayallerimi düşünüyorum. Bu noktaya kadar olan kariyerimi düşünüyorum. 5/10/20 yıllık planımı, nerede olmak istediğimi ve ne yapmak istediğimi düşünüyorum.

Beni neyin mutlu ettiğini ve neyin mutsuz ettiğini düşünüyorum. Haftada neredeyse altmış saatimi kesinlikle nefret ettiğim bir şeyi yaparak ve haftada sadece sekiz saatimi spor salonunda gerçekten mutlu olarak geçirdiğim gerçeğini düşünüyorum.

Bunun ne kadar korkunç bir oran olduğunu düşünüyorum.

Bütün gün düşüncelerimin içinde kayboluyorum. Çalışırken, öğle yemeğine çıkarken, hatta iş arkadaşlarımla konuşurken bile tüm varoluşsal krizim boyunca sessizim. Pazartesi iş günüm boyunca hayatımdaki her şeyi inceliyor ve analiz ediyorum.

Brian saat 4:00'te ofisine gelmem için bana bir mesaj gönderdi. Artık kendimi kızgın ya da kırgın hissetmiyorum, sadece sakin ve kendimden emin hissediyorum. Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve ofisine doğru yola çıktım.

"Otursana Remy," diyor selamlarken. Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve gösterdiği sandalyeye oturuyorum. Patronum masasında öne doğru eğilmiş, ellerini birbirine kenetlemiş ve büyük olasılıkla sözlü bir dayak atmaya hazırlanırken yüzünde kendini beğenmiş bir ifade belirirken bile sakinliğim devam ediyor.

"Bildığınız gibi-" diye başlıyor.

"Size resmi olarak iki hafta önceden haber vermek istiyorum," diye araya giriyorum, tıpkı onun ve patronunun

bu sabah benim sözümü kesip durdukları gibi.

Brian'ın gözleri fal taşı gibi açılır. Sandalyesinde beceriksizce geriye yaslanır, fiziksel olarak şaşırması görünmektedir.

Cevabını sabırla bekliyorum.

"Remy, başının belada olması acele etmen gerektiği anlamına gelmiyor-"

"Bunu yapmamın nedeni bu değil," diye tekrar araya giriyorum. "Bu benim herhangi bir yasal sonuçtan kaçmaya çalışmam değil. Yine de hatamla yüzleşeceğim. Ama artık burada çalışmak istemiyorum, bu yüzden size iki hafta önceden haber veriyorum."

Birkaç saniye boyunca gözlerini dikmiş bana bakıyor. Eminim insanlar genellikle bu şekilde istifa etmezler, bu yüzden bana ne söyleyeceğini bulmakta zorlanıyor gibi görünüyor.

"Ama... neden?" diye sorar sonunda.

"Çünkü mutsuzum. Yaptığım işi sevmiyorum." Ona sert bir bakış fırlattım. "Ve bu şirketle herhangi bir köprüyü yakmaya çalışmadan, buradaki kimseyle iyi geçinemediğimi itiraf etmeliyim."

Sertçe yutkunuyor ve çok da gizli olmayan anlamımı yakaladığından eminim. Bu sabahki yorumlarına rağmen, ne kadar desteksiz olduğumu ve mühendislerin benden ne kadar faydalandığını biliyor. Bu oyundaki kendi rolünün farkında olması gerektiğinden bahsetmiyorum bile. Ya da eksikliğinin.

"İstifa ediyorum, hepsi bu. Bu işi halletmek için benden ne istediğinizi söyleyin." Sandalyeden kalktım ve gitmek için döndüm.

Kapıya ulaştığımda, "Bu şekilde istifa etmek sana bu şirketten bir tavsiye mektubu getirmez," diye ağzından kaçırıyor. "Ve bu şimdiye kadar sahip olduğun tek iş, bu yüzden sektörde başka bir iş bulman kolay olmayacak."

Yüzümü ona dönüyorum, elim kapı kolunda ve yüzümde hüznü bir gülümseme. "Eğer şanslıysam, bu sektöre bir daha asla bakmayacağım." Arkama bile bakmadan ofisini terk ediyorum.

Brian'ın ofisine girmeden önce çantamı çoktan hazırlamıştım, bu yüzden şimdi onu alıp binadan çıkıyorum,

Kimseye tek kelime etmeden. İnsanların şaşkın bakışlarının beni takip ettiğini hissedebiliyorum - saat daha 4:00 ve hiç kimse beni 5:00'ten bir dakika önce bile çıkarken görmemişti.

Ama şu anda umurumda bile değil. Uzun zamandır ilk kez kendimi çok iyi, çok özgür hissediyorum. Günün bir saniyesini daha mutsuz geçirmek istemiyorum.

Bir yanım spor salonuna gitmek istiyor, muhtemelen Tristan'la karşılaşacağımı umursamadan. Ama nedense geri kalan yanım egzersiz yapma fikrini çekici bulmuyor. Spor salonu meselesini yakında halletmem gerektiğini biliyorum -sırf bir erkek yüzünden bir şeyi bırakan türden bir kız asla olmayacağım- ama o gün bugün değil. Şu anda kendimi yeni ve heyecan verici bir şey yapmak isterken hissediyorum. Her zaman yapmak istediğim ama şu ya da bu nedenle ertelediğim bir şey.

Belki de şu anki 'herkesi siktir et' zihniyetimden kaynaklanıyor ama kendimi internette arama yapmak için telefonumu çıkarırken buluyorum. Bir dakika sonra, telefonumun çaldığını duyuyorum.

"Merhaba, benim adım Remy. Bugün kesim ve renk için müsait olma şansınız var mı?"

REMY

Kendime milyonuncu kez Jax'in ailesini sevdiğimi ve yıldönümlerini kutlamak için orada olacağıma dair onlara söz verdiğimi hatırlatmaya çalışıyorum.

Her parçam bu partiye gitmekten korkuyor. Tristan'ın gitmeme ihtimali yok, bu da bu gece bir noktada kesinlikle onunla karşılaşacağım anlamına geliyor. Bunun olmaması için tek umudum Bay ve Bayan Turner'ın devasa evlerini gerçekten dolduracak kadar insanı davet etmiş olmaları. Hayatımda ilk kez kalabalık bir parti umuyorum.

Yansımamı incelemek için tekrar aynaya dönüyorum. Bu perişan halimde bile, bu elbiseyi giymek için daha heyecanlı olmamamın utanç verici olduğunu kabul edebilirim. Birkaç hafta önce Hailey, Jax'in ailesi resmi partiler vermeyi sevdiği için özellikle bu gece için bir kokteyl elbisesi seçmeme yardım etti. Basit bir tasarım, yere kadar uzanan düz bordo bir saten parçası. Ancak ince yakası, sırtı açık tasarımı ve bir tarafındaki uyluk yüksekliğindeki yırtmacı ile elbise kesinlikle bir gösteri merkezi. Ellerimi kumaşın kıvrımlarımı sardığı kalçalarımda gezdiriyorum.

Gümüş bilek bantlı topuklu ayakkabılarımı ve bir çift sallantılı gümüş küpemi ekledim. Yeni sarı saçlarımı kıvırdım ve tek bir gümüş toka ile bir tarafa topladım. Kendimi

Her şeyden çok, bana bakan yansımam kadar güzel hissetmeyi diliyordum.

Telefonum bir mesajla çalıyor.

Jax: Ben buradayım.

Rengimi düzeltmek için nude rujumu alıp siyah çantama, telefonumun yanına koyuyorum. Umutsuz yansımana son bir kez bakıp derin bir nefes alıyorum ve aşağıya iniyorum.

Jax apartmanımın önüne park etmiş, beni beklerken telefonunda bir şeyler karıştırıyor. Onu sık sık iş için takım elbise giymiş olarak görsem de, yine de onu gördüğümde gülümsüyorum. Hangi odada olursa olsun her zaman ilgi odağı olacaktır, ama özellikle de siyah takım elbise giydiğinde.

Kaldırıma doğru son birkaç adımı atarken telefonundan başını kaldırıyor. Kıyafetimi gördüğünde iki kez bakmasından küçük bir parçam zevk alıyor. Yolcu kapısını açmak için arabanın etrafında dönerken çenesi düşüyor ve gözlerini benden ayırmıyor.

"Tanrım, Remy," diye haykırıyor ben yerime otururken. "Sen tam bir bombasın." Ağzı açık kaldı ama bir süre sonra kafasını sallayarak ve bana ters ters bakarak kendini toparladı. "Ama böyle görünmenin Birdie Nine'yi sana bayılmamam ve aileye katılman için yalvarmamam konusunda ikna etmemize yardımcı olmayacağının farkındasın, değil mi?"

Elbisemi dikkatlice üzerime geçirirken Jax'e sıkı bir gülümseme gönderiyorum. "Hiçbir şeyin Büyükanne Birdie'yi birlikte olma fikrinden vazgeçirebileceğini sanmıyorum. Ne giydiğim önemli değil. Ama teşekkür ederim. Sen de her zamanki gibi çok gösterişlisin." Gözlerime tam olarak ulaşmadığını hissetsem de bir başka gülümsemeyle Jax'e dönüyorum.

Gülümsemelerimi daha iyi taklit etmeye başlamazsam tüm bu akşam acı verici olacak.

Jax bir an beni dikkatle inceledi. Dünyanın en iyi oyuncusu bile olsam, yine de mutsuz olduğumu anlayabilirdi. Ve bir kez daha onun arkadaşlığı için ne kadar minnettar olduğumu düşünüyorum, boşluğa ihtiyacım olduğunu anladığı ve bir açıklama için bana baskı yapmadığı için.

Tek kelime etmeden eğiliyor ve yanağıma hafifçe bir öpücük konduruyor. "Gerçekten çok güzel görünüyorsun," diyor usulca. Yüzünü ileri dönüyor, bizi banliyöye götürmeye hazır. Ama duraklıyor ve bana bakmadan, "Her neyse, sonunda işe yarayacak. Henüz işe yaramadıysa, o zaman son değildir."

Pencereden dışarı bakıyorum ve gözyaşlarımın akmamasını sağlamaya çalışıyorum. Trafiğe çıkmadan önce benim tepkimi beklemiyor.

Kalabalık bir parti dileğim gerçeğe oldukça yakın. Büyük evin önüne geldiğimizde, arazide park etmiş iki düzine araba ve uzun araba yolunda yürüyen çok sayıda çift vardı. Partiye doğru yürümeye başladığımızda Jax elimi kolunun arasından geçiriyor.

Ön kapıdan içeri adım attığımızda derin bir nefes alıyorum. Turner'ların ailesinin ve arkadaşlarının çoğunu tanıyorum, bu yüzden planım mümkün olduğunca çok insanla meşgul olmak.

Böylece belirli bir kişiyi aramanın cazibesinden kaçınmak için.

Tabii ki Jax ve benim aile üyeleri tarafından durdurulmamız uzun sürmedi. Ailesindeki yaşlı kadınların bir kez daha çıktığımızı düşünmelerini engellemek için Jax'in kolunu bırakıyorum ama serçe parmağımı tutmadan önce fazla uzaklaşmıyorum. Yaptığı konuşmadan gözlerini ayırmıyor ama ben yine de

Yakınında ve tek parça olduğuma kendini ikna etmek için beni fiziksel olarak yanına sabitlemeye çalıştığını hissediyorum. En iyi arkadaşımın başının arkasına minnetle gülümsüyorum.

Arka kapıyı açıp muhteşem arka bahçeye çıkmadan önce birkaç kişiyle daha sohbet etmek için durarak evin geri kalanına doğru ilerliyoruz.

Bu geceki partinin ana mekânı burası. Bir Eylül akşamında hava hala sıcak, ancak rahatsız edecek kadar da sıcak değil. Bir tarafta yelek ve papyon giymiş bir barmen ile çeşitli şarap ve likör seçeneklerinin bulunduğu bir bar alanı kurulmuştur. Partiye katılanlar içkilerini yudumlarken yakındaki yüksek tepelerin etrafında kaynaşüyor. Devasa bahçenin diğer tarafında Turner'ların parti planlayıcısı rahat bir oturma düzeni için birkaç kanepe ve loveseat yerleştirmiş. Bahçenin her iki tarafı da mutlu, gülen konuklarla dolu.

Avlunun ortasında dans pisti var ve birkaç çocuk burada dönüp duruyor. Ve eğer Turner ailesinin partileri hakkında bir şeyler biliyorsam, o dans pisti gece bitmeden çok sayıda sarhoş ve şamatacı konukla dolacaktır.

Tesisin çevresi boyunca ve tepeden uzanan güzel ip ışıkları parıldıyor ve partiyi yumuşak bir ışıltıyla sarıyor. Ortamın fiziksel ambiyansı ve havada süzülen çocuk kıkırdamalarının sesleri arasında, güzel ve harika bir karşılama partisi. Bunu hissetmek kalbimi sızlatıyor.

"Oh, işte buradasınız, her yerde sizi arıyordum. Buraya gelmenizin zamanı gelmişti!"

Jax ve ben döndüğümüzde anne ve babasının kocaman gülümsemelerle bize doğru yürüdüğünü görüyoruz. Elli yaşında güzel bir kadın olan ve şimdi her zamankinden daha zarif olan annesi beni sıkıca kucaklıyor. Sade beyaz elbisesi içinde büyüleyici görünüyor. Geri çekildiğinde ellerimi tutuyor ve kıyafetime bakıp gülümsüyor.

"Sevgilim, muhteşem görünüyorsun! Bu elbise senin için yapılmış gibi görünüyor." Beni daha yakına çekerek fısıltıyla, "Büyükanne Birdie'nin seni görmesine izin verme. İkinizin sadece arkadaş olduğunuza onu ikna etme konusunda yeni yeni ilerleme kaydetmeye başladık."

Bay Turner göz kırpmıyor ve beni kucaklamak için kendine çekiyor. "Dürüst olmak gerekirse, ben Büyükanne Birdie'nin tarafındayım. Oğlumun dışarıda senden daha iyi biri olduğunu düşünmesine neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Baba, hadi ama," diye inliyor Jax. "On yıldan sonra bu şakayı çoktan aşmış olmamız gerekirdi. Remy'yi bir daha asla eve getirmemeye bu kadar yakınım."

Annesinin nefesi kesildi ve kolumu tuttu. "Böyle bir şey yapmayacaksın. Remy de en az senin kadar ailenin bir parçası."

Gecenin ilk gerçek gülümsemesini takınıyorum. Kan bağımlı bile olmayan insanlar tarafından sevilir ve bakılıyorum ve bir an için kendime, eğer hayatımda aldığım sevgi buysa, minnettar olmam gerektiğini hatırlatıyorum.

Bayan Turner'ın elini kendi elimle kapatıyorum. "Bu arada harika görünüyorsunuz. Yirmi beş yıldır evli olduğunuza inanamıyorum. Size her baktığımda, etrafta koşuşturan bir çocuğunuz olması gerektiğini düşünüyorum, çocuk gibi davranan yetişkin bir oğlunuz değil." Kızarıyor ve iltifatımı bir gülümsemeyle savuşturuyor, aynı anda Jax'in öfkeyle ofladığını duyuyorum.

Onlara gülümsüyorum - en az kendi ailem kadar sevdiğim ikinci aileme. "Peki, sırrınız ne? Nasıl oldu da yirmi beş yaşına geldiniz ve hâlâ birbirinize aşık gençler gibi bakıyorsunuz?"

Bunun üzerine Bayan Turner sonunda gitmeme izin verdi. Kocasına doğru süzülerek onun yıpranmış yanağına bir öpücük konduruyor. Kocasına ona, hayatlarının her gününde ona gösterdiğini gördüğüm şefkatle gülümsüyor.

"Bence işin sırrı doğru insanı bulmakta," diye yanıtlıyor gözlerini kocasından ayırmadan. "Bence sizi o kadar mutlu edecek kişiyi beklerseniz

Onsuz bir dakika bile duramazsınız, o kadar çok seversiniz ki önünüze çıkan her sorunla mücadele etmeye değer - o zaman diğer her şey onun yanında sönük kalır. Diğer her şey kendiliğinden yoluna girecektir çünkü ruhunuzun diğer yarısını bulmuşsunuzdur ve başka hiçbir şeyin önemi yoktur. Hayatın asıl amacına çoktan ulaşmışsınızdır."

Kimse fark etmeden önce gözlerimdeki yaşları kırpma için arkamı dönüyorum. Bayan Turner'ın sözleri zaten ağrıyan kalbime bir bıçak gibi saplanıyor. Bana, onsuz olmanın fiziksel olarak canımı yaktığı kişiyi hatırlatıyorlar.

Çünkü ya diğer yarınızı bulursanız ve sizi geri istemezlerse?

Sorumu yüksek sesle dile getirmiyorum. Bunun yerine, aşık çifte tekrar gülümsüyorum ve acımı zihnimin arkasına itiyorum.

"Umarım bunu bu akşamki konuşmana koyarsın," diyorum ona dürüstçe. "Çünkü bu beni neredeyse ağlatacaktı."

Bayan Turner iltifatım üzerine titrerken Jax'in serçe parmağını tekrar tuttuğunu hissediyorum. Sözsüz desteği için sessiz bir teşekkürle onu sıkıyorum ve bir kez daha etrafımdaki sevginin büyüklüğünü hatırlıyorum.

Jax'in anne ve babasının arasına baktım. "Sanırım bir içki almak istiyorum, eğer bir dakikalığına gizlice kaçmamın sakıncası yoksa."

"Oh, tatlım, elbette. Bunun için var. Keyfine bak."

Bayan Turner, Jax'e dönmeden önce bara el sallıyor ve ona ayarlamak istediği bir arkadaşının kızı hakkında hareketli bir sohbete başlıyor.

Çok fazla insanla göz göze gelmemeye çalışarak bara doğru ilerliyorum. Yol boyunca kaçınılmaz olarak bir teyze tarafından durduruluyorum ama sonunda kendimi barmenin önünde buluyorum.

"Bir bardak kırmızı alabilir miyim lütfen? Turner'ın şu anki favorisi neyse ondan." Hevesli genç barmene gülümsüyorum ve bahşiş kavanozuna biraz para bırakıyorum. Çok geçmeden adını sormayı unuttuğum lezzetli bir kırmızı şarabı yudumluyor ve partiye geri dönüyorum. Geçen on beş dakika içinde

Arka bahçenin tamamı birbirleriyle gülüşen ve dans pistine doğru sürüklenen insanlarla dolmuştur. Mutlu parti müdavimlerinin sesleri DJ'in hoparlörlerden çaldığı 80'lerin hit şarkılarını neredeyse bastırıyor. Gülümsüyorum ve bahçeye bakıyorum.

Ve diğer tarafında bir yüz fark ettiğimde donup kalıyorum.

Mavi gözlerini ve dağınık kahverengi saçlarını tanıdığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Beni çoktan fark etmiş gibi görünüyor çünkü düşünceli bir ifadeyle beni incelerken olduğu yerde sabit duruyor. Siyah bir takım elbise ve beyaz düğmeli bir gömlek giymiş, boynundaki düğmeler açıkken kesinlikle günahkâr görünüyor. Bir eli pantolonunun cebinde, diğer eliyle de bir bardak şeffaf likör tutuyor. Delici bakışları yüzümden hiç ayrılmıyor.

Onu görmezden mi geleyim yoksa ondan kaçayım mı diye karar veremedim müzik kesiliyor.

"Herkes iyi akşamlar ve Bay ve Bayan Turner'ın 25. yıldönümü kutlamasına hoş geldiniz! Herkes nasıl?"

Kalabalıktan bir tezahürat yükseliyor. Bu partide muhtemelen yüze yakın insan var ve şimdi daha fazlası arka bahçeye akın ediyor. Etrafımdaki boşluğu dolduran insanlar önümden geçmeye devam ediyor ve zaman zaman bahçenin karşısındaki adamı görmemi engelliyorlar. Ama itiş kakışa ve engellenen görüşe rağmen birbirimizden asla gözlerimizi ayırmıyoruz.

Zihnimin bir köşesinde DJ'in konuştuğu ve kalabalığı coşturmaya devam ettiği belli belirsiz canlanıyor. Hiçbiri aklıma gelmiyor çünkü ciğerlerime yeterince derin bir nefes alamıyorum.

Tristan sakın, neredeyse düşünceli görünüyor. Barda birbirimizi parçaladığımızdan beri ilk kez yüz yüze geldiğimiz için endişeli görünmüyor. Dudakları birbirine sımsıkı kenetlenmiş durumda.

Gözlerinde şakacı ya da çapkın bir şey yok, ama bunun dışında her zamanki gibi yakışıklı görünüyor.

Uykusuz kalmış ya da kalbinin bir parçası bedeninden koparılmış gibi görünmüyor. Benim hissettiğim gibi görünmüyor. İyi görünüyor.

Bayan Turner'ın sesi hoparlörlerden duyulduğunda nihayet kendime geliyorum ve gözlerimi Tristan'dan ayırıyorum. Jax'in annesi evlerinin girişine yakın küçük bir sahnede duruyor ve arka bahçeye yayılmış insan kalabalığına bakıyor. Uzun süreli aşk hakkında bir şeyler söylediğini duyuyorum ama şu anda beynimde hiçbir şey doğru düzgün kayıt altına alınmıyor. Jax'i arayarak nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum.

Ama ne kadar farklı yöne dönersem döneyim, onu bulamıyorum. Otomatik olarak Tristan'a doğru bakıyorum ve tekrar göz göze geliyoruz - hala benden başka bir yere bakmıyor.

Panik başlayınca tenimin kızardığını hissediyorum. Buradan çıkmak zorundayım. Gözlerinin üzerimde olmasına dayanamıyorum, benimle konuşmaya çalışabileceği ihtimaline dayanamıyorum. Ona her baktığımda kalbim yeniden ağrıyor, son birkaç haftadır söyledikleri beynimde dönüp duruyor. Buradan gitmek zorundayım.

Bay Turner'a karısına aşkını ilan etmesini hızlandırması için sessizce yalvarıyorum. Bay Turner da şu anda sahnede duruyor ve kolunu sevgiyle Bayan Turner'a dolamış, o da hayranlıkla ona bakıyor. Bunu görmek bile neredeyse konuşmalarını yarıda kesip eve doğru koşmam için yeterli. Ama kendimi zar zor kontrol ediyorum ve durduğum yere yapışıp kalıyorum. Her ne kadar vücudum avlunun diğer tarafına bakmam için bağırsa da, bakışlarımı Bay Turner'ın üzerinde tutuyorum.

Sonunda, sonsuzluk gibi görünen bir sürenin ardından Turner'lar sahneden iniyor ve müzik kaldığı yerden devam ediyor. Sanki birileri partide play tuşuna basmış gibi hissediliyor.

ve insanlar tekrar dans etmeye başlıyor. Ben hiçbirini fark etmedim.

Şarabımı yakındaki yüksek bir yere bırakıyorum ve eve doğru çılgınca bir koşu yapıyorum.

Merdivenlerden aşağı koşuyorum, o mavi gözlerden uzaklaşmak için o kadar çabalıyorum ki son basamakta tökezliyorum. Yüzüstü düşmeden önce tırabzanı yakalıyorum ama koşmaya devam ediyorum. Gerçekten çökmeye başlamadan önce buradan uzaklaşmam gerekiyor.

Bir Uber çağırmam gerekiyor, ancak beklerken açıkta duramam; şüphesiz bir aile üyesi beni görecektir ve sohbet etmek isteyecektir. Sol tarafımdaki çalışma odasını görüyorum ve kimse beni görmeden içeri giriyorum.

Kendimi toparlamaya çalışırken derin, titrek bir nefes alıyorum. Hâlâ nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum, bu yüzden masanın arkasındaki cam kapılara doğru koşuyorum ve onları açıyorum. Temiz hava o kadar sakinleştirici geliyor ki küçük terasa çıkıp parmaklıklara yaslanıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve nefeslerimi saymaya başlıyorum.

Odada başka bir varlık hissetmeden önce sadece üçe kadar gelebildim. Arkamı bile dönmeden beni buraya kadar takip ettiğini anladım.

"Yapma," diyorum, sesim kırılıyor.

Bana doğru adımlarını duraklattığını hissediyorum. "Remy..." diye başlıyor. Başımı sallıyorum, gözlerim kapalı, umutsuzca konuşmayı kesmesini diliyorum. Bunu bize şu anda yaptırmamasını.

"Remy, söylediklerimde ciddi değildim," diyor sessizce. "Hızlı bir sikişten o kadar uzaksın ki bunu söylemem bile gülünç. Neden söyledim bilmiyorum. Seni Jason'la gördüğümde çok sinirlendim..."

Dudaklarımdan şaşkın bir kahkaha dökülüyor. Bu o kadar yersiz bir tepkiydi ki Tristan konuşmayı kesti ve benim gülmemi bekledi.

Neyin bu kadar komik olabileceğini açıklamak için. Ama yine başımı salladım ve sustum. Hâlâ kıskançlık kartını oynadığına inanamıyorum. Bir yanımda, Tristan'ın ganimet çağrısını korumak için bu kadar çok savaştığı gerçeğinden neredeyse etkilendi.

İyi bir kukunun gücü, acı acı düşünüyorum.

"Remy..." Tekrar başlamadan önce tereddüt ettiğini hissediyorum. "Sana kendini değersiz hissettirdiysem özür dilerim. Bunu söylememeliydim. Sen benim için çok daha değerlisin."

"Lütfen dur," diye fısıldıyorum sessizce.

Cevabımı iyiye işaret olarak yorumluyor ve bir adım daha yaklaşıyor. "Lütfen sadece konuş benimle. Lütfen bana evde söylediklerinde ciddi olmadığını söyle. Gerçekten böyle hissettiğini düşünmek beni öldürüyor. Neden beni uzaklaştırmak için bu kadar çabalıyorsun?"

Ve bununla birlikte, son birkaç haftadır kalbimin etrafında yeniden inşa etmeye çalıştığım dayanıksız duvar toz haline geliyor.

Arkamı dönüyorum, gözyaşlarım artık yüzümden serbestçe akıyor.

"Çünkü," diye hıçkırıklara boğuluyorum, kalbim milyonuncu kez kırılıyormuş gibi geliyor, "Çok derindeyim, Tristan. Seni o kadar çok özlemeden bir dakika bile geçiremiyorum ki canım acıyor. Adını her duyduğumda kalbim göğsümde parçalanıyormuş gibi hissediyorum ve nefesimi hiç tutamıyorum. Nefes alamıyorum, Tristan." Başımı sallıyorum ve ellerimin gergin bir şekilde elbisemi kavradığı yere bakıyorum, beni tekrar kıracak olan kısmı itiraf ederken ona bakamıyorum. "Bunu yapamam," diye fısıldıyorum. "Artık bunu yapmak istemiyorum."

Ama sonra birkaç hafta önceki kız olmadığım aklıma geliyor. Artık beni neyin mutlu edip etmediği konusunda kendime yalan söylemiyorum ve doğru karar olduğunu bildiğim bir şeyden utanmayacağım.

Bu yüzden bakışlarımı Tristan'ın kollarıyla buluşturmak için kaldırıyorum, zaten kaybettiğimi bildiğim halde kavgadan geri çekilmek istemiyorum. Gözleri hiç görmediğim kadar mavi ama yine de hiçbir şey ele vermiyor. Neden burada

olduğu ya da ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok.

düşünüyor. Ama bunun bir önemi yok, çünkü ben yine de gerçeği onun ayaklarına sereceğim.

Ona bakıyorum, güçlü ve korkusuz. "Senin için sadece bir kış parçası olduğumu biliyorum, ama sanırım ben de aptal bir kızım çünkü yolun bir yerinde... Sana aşık oldum. Ve artık bunu yapamam çünkü ben seni seviyorum ama sen beni sevmiyorsun."

Odaya ölümcül bir sessizlik çöküyor. Ne söylemesini beklediğimden emin değilim ama o sustukça umutsuz kalbimde daha fazla çatlak oluşuyor. Onarılamaz parçalara ayrılacakmış gibi hissettiğimde, kendimi bir dakika daha bütün tutmak için bir nefes çekiyorum ve kapıdan çıkmak için dönüyorum.

"Hayır," diye fısıldadığını duyuyorum sonunda. "Hayır, hayır, hayır, Remy, hayır. Çok yanlış anladınız."

Odanın öbür ucuna koşup bileğimi nazikçe kavırıyor ve yüzümü ona dönmem için beni döndürüyor. Ben isteksizce ona bakana ve gözyaşlarımı kırpana kadar çeneme dokunuyor. "Remy, beni dinle. Sana benim için özel değilmişsin gibi hissettirdiysem çok ama çok özür dilerim. Hislerimin açık olduğunu ve aslında senin ilgilenmediğini düşünmüştüm. Eğer istediğin bu değilse seni zorlamak istemedim." Elleri bileklerimi kavırıyor, daha önce gözlerinde hiç görmediğim bir duyguyla bana bakarken nabız noktamı nazikçe okşuyor. Sanki onu anlamam ve ona inanmam için bana yalvarıyor. "Böyle olmasını beklemiyordum, bu yüzden ne hissettiğimi anlamam biraz zaman aldı ama... Seni seviyorum. Sadece sen gidene kadar bunu bilmiyordum."

Yüzümü kapatıp başparmağıyla taze gözyaşlarımı silerken hüzünlü bir gülümseme takınıyor. "Gerçek şu ki ben de seni düşünmeden edemiyorum. Her sabah uyandığımda, kollarımda seninle uyandığımı sandığım bir anlık saf mutluluk yaşıyorum. Ve her sabah yanıliyorum ve sanki içimden bir parça daha ölüyor. Çünkü artık ne olduğumu bildiğim için sensiz olamıyorum.

Kayıp. Bir daha asla sensiz olmak istemiyorum. Lütfen... lütfen bana senin de aynı şekilde hissettiğini söyle."

Sesi son cümlede çatlıyor. Umutsuz bir umutla bana bakıyor, kırılğanlığı yüzüne kazınmış. Kalbini onarmamı ya da tamamen mahvetmemi bekliyor gibi görünüyor.

Ağzından çıkan kelimelere inanmakta güçlük çekiyorum. Umut etmek için neredeyse çok fazla. Yaşanan onca şeyden sonra, yeniden umutlanmak bir hata gibi geliyor. Çünkü bir daha böyle kırılamam. Buna dayanamam.

Ama sözleri orada, aramızda asılı duruyor. Beni istiyor. Beni seviyor. Yalan söylemediğini biliyorum çünkü bunu yüzünde görebiliyorum. O da gerçekten benim kadar güçlü hissediyor ve bana onunla birlikte olmak isteyip istemediğimi soruyor. Birlikte olmamızı isteyip istemediğimi.

Bana sessizce yalvardığı şeyi ifade etmek için doğru kelimeler bu dünyada mevcut değil. Bu yüzden, nasıl iletişim kuracağımızı bildiğimiz tek yolla cevap veriyorum: Onu öperim.

Kırık bir hıçkırıkla dudaklarımı onunakilere bastırıyorum. Anında karşılık veriyor ve bir kolunu belime dolayarak beni vücuduna doğru çekiyor, diğer eli saçlarımda dolaşıyor. Öpüşmemiz tutkulu ve aç. Sanki fiziksel olarak birbirimize aç kalmışız gibi hissediyorum.

Gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzüme bakacak kadar geri çekiliyor. Bir gülümseme ve saf hayranlık dolu bir bakışla dudaklarımı, burnumu, göz kapaklarımı, yanaklarımı nazikçe öpüyor. Yüzümdeki gözyaşlarını öpüp uzaklaştırıyor.

Tüm bunlar tekrar gözyaşlarına boğulmak istememe yetiyor. Kollarımı beline doluyor ve yüzümü göğsüne gömüyorum.

"Sorun yok, biz iyiyiz," diye mırıldanıyor saçlarımı okşarken. "Artık iyiyiz."

Ben sessiz, ağır hıçkırıklarla ağlarken o bana sarılıyor. Beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi tutuyor.

"Geçen hafta söylediklerim için tekrar özür dilerim," diye mırıldanıyor saçlarına karşı. "Beni neden uzaklaştırdığını anlayamadım ve sonra Jason'ı bana tercih etmişsin gibi hissettim. Hayatımda ikinizi birlikte gördüğüm zamanki kadar öfke hissettiğimi hiç sanmıyorum. Kendimi kaybettim." Başımı sallayıp kucağına daha da gömülüyorum ve o da beni daha sıkı kavıyor. "Aiden'ın partisinin olduğu gece söylediklerimde ciddiydim. Sen benimsin. Sadece anlamanı nasıl sağlayacağımı bilemedim."

"Neden sen-" Sözlerimi doğrudan göğsüne mırıldanmamak için hafifçe geri çekiliyor. Ama ona bakmayı kendime yediremiyorum, bu yüzden sinirli bir şekilde gözlerimi aşağıda tutuyorum ve takım elbise ceketinin kenarıyla oynuyorum. "Hâlâ başka kadınlarla görüşüyor musun? Neden Jax'e asla bir yuva kuramayacağını söyledin?"

"Bu yüzden mi benden uzaklaştın?" diye irkiliyor. Parmakları çenemi kavıyor ve yüzümü kaldırıp ona bakmamı sağlıyor. Gözleri şok içinde açılıyor. "Döndüğün gün Jax'le konuşurken beni duydun mu?"

Zayıfça başımı salladım.

"Tanrım," diye irkildi. "Bunu asla duymamalıydın." Başını sallıyor, kollarını bana daha da sıkı sarıyor. "Tek kelimesini bile kastetmedim. O kızı dışarı attığından beri başka birini düşünmedim bile. Jax'in son zamanlarda ne zaman bir kızla ciddi olduğumu düşünse bana çok uzun ve iğrenç 'nasıl iyi bir erkek arkadaş olunur' konuşmaları yapmak gibi gerçekten sinir bozucu bir alışkanlığı var. Sanırım son ayrılığından öğrendiklerini aktarmaya çalışıyor. Ama inanılmaz sinir bozucu. O şeyleri söylediğimde, sadece onun atıp tutmasını engellemeye çalışıyordum. Tek kelimesini bile kastetmedim. Duyduğunuz için çok ama çok üzgünüm."

Cevabını düşündüm, sonra anlayışla başımı salladım. Kabulüm karşısında nefesini tutmuş olmalı ki rahatlatarak dışarı fırlıyor. Alnımdan öpüyor ve beni tekrar sıkıca sarıyor.

"Belki de bilinçaltımda konuşmasını duymak istemedim çünkü gerçekten duyabilecek bir konumda olduğumu ummak çok fazlaydı," diye mırıldandı saçlarıma karşı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Belki de gerçekten bir erkek arkadaş olmak istedim -iyi bir erkek arkadaş- ama senin bize karşı nerede durduğunu bilmiyordum."

Yüzüne bakmak için arkama yaslanıyorum. Savunmasız ve umutlu görünüyor. Dudaklarına hafif bir öpücük kondurmak için parmak uçlarımda yükseliyorum. "Sorun değil, sonunda oraya vardık."

Yüzünde geniş bir gülümseme belirir ve kalan tüm üzüntü kaybolur. Kesinlikle neşeli görünüyor.

Ama sonra aklıma bir fikir geliyor ve ağzımın bir tarafı sırtarak yukarı doğru seğiriyor. "Sanırım şimdi konuşmayı gerçekten dinlemen gerekecek. Listesinde ne var ki?"

Başını arkaya atıyor ve yüksek sesle gülüyor. "Bilmek istemezsin."

Belini çimdikliyorum ve kaşlarını çatarak parmaklarımı geri itiyor. "Hadi, bana bir tane ver," diye dürtüklüyorum.

Gözleri yaramazca parıldamaya başladı. Eğilip kulağıma fısıldıyor: "Birinci adım, kollarında gevşeyene kadar boşalmasını sağlamak. Sonra adını bile haykıramayana kadar onu becereceksin..."

Sözlerinden ürperiyorum - tam olarak bunu yaptığı düşüncesinden.

Kulak mememi hafifçe öpmeden önce ısıırıyor. "Hadi buradan çıkalım," diye fısıldıyor. "Seni çıplak görmeyeli çok uzun zaman oldu. Ve o elbisenin içinde kesinlikle yenilebilir görünüyorsun." Gülümseyerek geri çekiliyor ve sarı saçlarından bir tutamı parmaklarının arasında gezdiriyor. "Bu yeni saçın gösterişli olduğundan bahsetmiyorum bile. Sanki hep sarışın olman gerekiyormuş gibi görünüyorsun. Sonunda bunu yaptığına inanamıyorum."

Kocaman bir sırtıma yüzümde gururla yayılıyor. "İşimi de bıraktım. Kızların genellikle yaptığı tüm klasik ayrılık şeylerini yapacağımı düşündüm."

Gözleri şaşkınlıkla açılır ve yüzünde hoş bir gülümseme belirir. "Sen mi yaptın? Vay anasını Remy, bu inanılmaz!" Yüzümü kavırıyor ve alnını benimkine yaslamadan önce beni coşkuyla öpüyor. "Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldıyor dudaklarıma.

Gülümsüyorum - dürüst, mutlu bir gülümseme - ve onu dışarı çıkarmak için elinden tutuyorum. Neredeyse ön kapıya varmıştık ki saçına bir kuş iliştirmiş küçük, yaşlı bir kadınla karşılaştık.

"Remy, tatlım, işte buradasın. Parmağına yüzük takıp takmadığını görmek için Jaxon'ı arıyordum." Tristan'ı fark edince duraklar. Yetmiş beş yıllık dünya tecrübesiyle onun her santimini inceliyor. Sonunda bana döndüğünde gözlerinde bilmiş bir parıltı görüyorum.

"Yine de, eğer gözünüzü diktiğiniz kişi oysa, sizi suçlayamam. Jaxon onun eline su dökemez."

Mutluluk dolu, ağlamaklı bir kahkaha atıyorum, kollarımı ona doluyorum ve yıpranmış yanağına bir öpücük konduruyorum.

TRISTAN

Eve dönerken nasıl kenara çekilmediğimi bilmiyorum, çünkü yolda kesinlikle bir veya dört hız sınırını aşıyorum. Remy'nin dairesine vardığımızda, onu elime almazsam ölecekmişim gibi hissediyorum.

Yarım yamalak öpücükler ve gezinen ellerden oluşan bir karmaşa içinde daireye yuvarlanıyoruz. Kapı kapanır kapanmaz onu duvara doğru itiyorum.

Onu öpmeden ya da ellerimi vücudunda gezdirmeden duramıyorum.

Onun tadına, kokusuna, yumuşak tenine doyamıyorum.

Acil öpücüklerinin, benim onun için olduğum kadar onun da benim için çaresiz olduğu anlamına geldiği gerçeğinin üstesinden gelemiyorum.

Ellerim kıçını sıkmak için aşağı inmeden önce yanları boyunca kayıyor. "Tanrım, bu kıçı özlemişim," diye inliyorum. Dudaklarıma karşı gülümsediğini hissediyorum.

Kalçalarına uzanıyorum ve onu duvara doğru kaldırıyorum, bacakları otomatik olarak belime dolanıyor. Hareket elbisesinin bir tarafındaki yırtığı kaydırıyor ve elimi açgözlülükle açıkta kalan kalçasında gezdiriyorum. Kalçalarımı merkezine doğru sürttüğümde, beni neredeyse aklımdan çıkaracak bir inilti çıkarıyor. Bir hırıltıyla çekiyorum

Onu duvardan uzaklaştırın ve ikimizi de oturma odasına doğru götürün.

şehir ışıkları büyük boy pencerelerin arasından parlıyor ve zeminde dans ediyor. Buraya son geldiğimde hiç mobilya yoktu ve Remy ile ben çok farklı bir kafa yapısındaıydık. Her ne kadar o gece yaptığım gibi vücuduna tapmayı planlasam da, diğer her şey değişmiş gibi geliyor.

Kanepeye ulaşıyoruz ama onu yatırmak yerine bacaklarını belimden çözmesi için nazikçe kandırıyorum. O da buna uyuyor, bedenimden aşağı kayıyor ve geniş, güven dolu gözlerle önümde duruyor. Bu bakış, önünde diz çöküp ona sakat, paramparça kalbimin her parçasını vaat etmek istememe yetiyor. Büyük bir parçam hala beni seçtiği için - beni sevdiği için- şokta.

Bir an için tek yapmak istediğim ona bakmak. Bu gecenin her bir detayını özümsemek istiyorum. Bu gece onun benim olduğu gece ve ben bunu ikimizin de hatırlayacağı bir gece haline getirmek istiyorum.

Yüzünü ellerimle kavırıyorum, başparmaklarım yanaklarını sevgiyle okşarken yüzünün her ayrıntısını ezberlemeye çalışıyorum. Güzel, geniş yeşil gözlerini. O anın sıcaklığıyla teninin aldığı pembe renk. Aç öpücüklerden arı sokmuş dudakları. Hepsini hafızama kazıyorum ve onun ne kadar güzel olduğuna gülümsüyorum.

"Çok mükemmelsin," diye mırıldanıyorum, dudaklarını kendime çekerek. Öpücüğüm nazikti. Taparcasına. Ona ne kadar aşık olduğumu tam olarak bilmesini istiyorum. İki eliyle gömleğimi kavırıyor, sanki öpücüğüm dizlerinin bağını çözmüş gibi bana yapışıyor.

Öpüşmeyi derinleştirmek için dilimi ağzına soktuğumda, küçük bir inilti çıkarıyor. Bu ses son kısıtlamamı da ortadan kaldırıyor.

Bir hırıltıyla ellerimi yan tarafına kaydırıp belini kavırıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Sonunda ağzımı onunkinden ayırıp öpmeye ve ısırmaya başladım.

Çenesini, kulağının üstünü, boynunu. Açıkta kalan köprücük kemiğine ve elbisenin boğucu yakasına ulaştığımda, göğsümden acı dolu bir ses yükseliyor.

Omzunun üzerinden öpmeye devam ederken, "Bu lanet elbise," diye hırlıyorum tenine doğru. "Bu gece gözlerimi senden alamadım. Tek düşünebildiğim bunun içinde ne kadar seksi olduğun. Ve bunun nasıl mümkün olduğunu anlamadığımı ama bir şekilde yerde çok daha iyi görüneceğini." Dudaklarımın altında onun içinden geçen ürpertiği hissediyorum. Onu bu kadar kolay etkileyebildiğimi bildiğim için gülümsüyorum.

Kalçalarını hafifçe dürtüyorum. "Benim için arkanı dön bebeğim," diye fısıldıyorum tenine karşı. Dediğimi yapıyor, gömleğini ölümüne kavrayışını bırakıyor ve yavaşça dönerek pencerelere bakıyor. Elbisesinin sırtı açık tasarımını ve şu anda bana görünen ten miktarını gördüğümde ürperme sırası bende. "Siktir," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. Önümdeki manzaranın her ayrıntısını özümserken titreyen bir parmağımla omurgasının uzunluğunu izliyorum.

Karnımı doyurduktan sonra öne doğru eğilip boynunun arkasına nazıkçe bir öpücük konduruyorum. "Çok güzelsin," diye mırıldanıyorum tenine karşı.

Remy'ye kesinlikle yeterince uzun olmayan bir süre boyunca bakıyorum. Noel hediyemin paketini açıyormuşum gibi hissediyorum ve bunu olabildiğince uzatmak istiyorum. Parmağımla boynunun kıvrımlarında ve omuzlarının üzerinde gezdiriyorum ve teninde beliren tüylerim diken diken oluyor. Kayışları yavaşça omuzlarının üzerinden kaydırıyorum.

Elbise ayaklarının dibinde gölleniyor. Omzunun üzerinden, serin havaya maruz kalan göğüs uçlarının çakıl taşı gibi olduğunu görüyorum. Tamamen çıplak olduğunu fark ettiğimde göğsümden yükselen iniltiye engel olamıyorum.

"İç çamaşırın yok mu? Seni pis, pis kız," diye homurdanıyorum kulak memesini zorlukla tutarak ısırmadan önce. Bir inilti çıkarıyor ve kıcını sert uzunluğum boyunca öğütmek için sırtını kavislendiriyor.

Kalçalarını kavriyorum ve onu kendime daha da sıkı çekiyorum. Boynu ve omzu boyunca ıslak öpücükler bırakarak, ellerimin kaburgaları boyunca dolaşmasına izin veriyorum, göğüslerinin yan tarafında hafif bir sıyrıkla alay ediyorum. Dokunduğumda nefesinin kesildiğini duyuyorum.

Alaylarıma ve hafif dokunuşlarıma sabrının tükendiği anı hissedebiliyorum. Bu benim için sorun değil, çünkü onu çıplak gördüğümde, bir sonraki kalp atışımın süresi içinde içine girmezsem ölecekmişim gibi hissediyorum. Uzun süren seksi ikinci raunda saklayacağım.

Kollarımda dönüyor ve beni sertçe öpüyor. Elleri aceleyle gömleğimin düğmelerini çözmeye başladı. Yüzünü kavrayıp şefkatle öperken kıyafetlerimle uğraşmasına izin veriyorum, tadına doyamıyor ve hatta burada benimle olduğu gerçeğini kafamda canlandıramıyorum.

Sonunda tüm düğmeleri çözdüğünde, gömleğimi omuzlarımdan çekip kollarımdan aşağı indiriyor ve elbisesinin yanına, yere fırlatıyor. Kemerimi ve pantolonumu çözmesi de uzun sürmüyor ve onlar da yere düşüyor. Uzuvarımız ve hızla atan kalplerimizle bir karmaşa içinde kanepeye yuvarlanıyoruz.

Bacaklarının arasına yerleşiyorum. Öpüşmemizi yavaşlatıyorum, önce üst dudağını, sonra da alt dudağını öpecek kadar uzaklaşıyorum, sonra da önümdeki görüntüye bakabilmek için başımı kaldırıyorum.

Pencerelerden süzölen ay ışığı yüzüne vuruyor, geniş gözlerini ve şiş dudaklarını aydınlatıyor. Bana öyle çığ, öyle bütün bir sevgiyle bakıyor ki... bir an için ciğerlerime yeterince hava alamıyorum. Bir elimle yüzünü kavriyorum ve başparmağımı yanağına, dudaklarına sürüyorum. Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Saçlarımda arasında gezdirmek için elini kaldırıyor. Parmaklarını ensemda yumruk yapıp yüzümü kendine çektiğinde, onu içimdeki tüm duygularla öpüyorum. Nefes nefese kalana kadar onu öpüyorum.

Sonunda dudaklarını bırakıp boynuna, köprücük kemiğine ve göğüslerine öpücükler kondurmaya başlıyorum. Remy bir çılgılık atarak koltuktan kalkana kadar bir meme ucunu ağızıma alıyorum, sonra diğer tarafa geçip aynı hareketi tekrarlıyorum. Dokunuşlarıma ne kadar duyarlı olduğunu asla unutabileceğimi sanmıyorum.

Öpücüklerime göğüslerinin ötesinde devam ettiğimde, Remy çenemi tutmak için uzanmadan önce göbeğini dilimle zar zor daire içine alabiliyorum. "Hayır," diye nefesini tuttu. "Sana içimde ihtiyacım var. Şimdi." İsteğinin çaresizliğini daha da vurgulamak için yüzümü çekiştiriyor.

Hemen vücuduna geri kayıyorum ve ön kolumdan destek alarak lezzetli ağızını öpmeye geri dönüyorum. Dudağını kemirmeye devam ediyorum, dilini benimkiyle okşuyorum, hatta elimdeki sikimi yumruklamak için aşağı uzanıyorum. Klitorisine sürtünmeden önce uzunluğum boyunca birkaç kez dönüyorum. Bu hareket Remy'nin ağızından acı dolu bir inilti çıkarıyor ve sesi açgözlülükle yutuyorum.

"Tristan," diye soluk soluğa bağılıyor. Acı içinde tırnaklarını omuzlarıma geçiriyor. "Lütfen, sana ihtiyacım var. Şu anda içimde olmana ihtiyacım var."

Sözlerinden ürperiyorum ve onun da benim gibi bana yakın olmak için aynı çaresiz ihtiyacı hissettiğini iliklerime kadar biliyorum. Yatağımda ilk kaldığı gecedен beri hissettiğim gibi.

Derin bir hamleyle içine kayıyorum, sikimin onu tamamen doldurduğu hissiyle ikimiz de inliyoruz. Bir elimle kalçasını kavriyorum ve başımı boynunun kıvrımına bırakıyorum, hem bu hissin mükemmelliğini özümsemeye çalışırken hem de kendimi bunu sürdürmeye zorlarken gözlerim kapanıyor. Remy'nin elleri omuzlarımdan kayarak bir kez daha saçlarıma dolanıyor. En uzun nefes gibi gelen şeyden sonra hareket etmeye başlıyorum.

Kalp kırıklığıma o kadar kapılmıştım ki, Remy tarafından bu şekilde tüketilmenin nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştum

-Kokusu burnumda, nemli teni tenimde, inlemeleri kulağımda. Beni öyle bir kavriyor ki

Beni bırakması için ona fiziksel olarak acı çektiriyorum. Sanki ona böyle hissettirebilecek tek kişi benmişim gibi sikimin etrafında kenetlenişi.

Dudaklarımı Remy'nin çenesine, yanağına, dudaklarına bastırmak için başımı çeviriyorum. Bu dairede son kez bulunduğumuzda kendime izin vermediğim gibi öpücüğün içine gömülüyorum.

"Remy..." Dudaklarına karşı mırıldanıyorum, itişlerim hiç yavaşlamıyor.

Bana karşı gülümsediğini hissediyorum. Elleri omuzlarımın üzerinden geçerek yüzümü kavıyor ve beni nazıkçe öpüyor. "Biliyorum," diye fısıldıyor. Tıpkı geçen seferki gibi.

Ancak şimdi, geçen sefer bilmediğimiz ya da dile getiremediğimiz şeyleri söyleyebiliriz.

"Seni seviyorum," diyorum. Ona sözlerimle, öpücüklerimle, bedenimle söylüyorum. Burada geçirdiğimiz gece ona söylemem gereken her şeyi söylüyorum.

Boğazından tek bir hıçkırık kopuyor. Bacakları belime dolanıyor ve kollarını boynuma dolayarak parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Seni seviyorum" derken beni sıkıca kavıyor. Hem de çok."

Kalbim onun sözleriyle mutluluktan patlıyor. Birkaç hafta önce böyle olmalıydı. Aramızdaki bu şeyin seksten daha güçlü olduğunu bilmeliydik - bizden daha büyük bir şeyin bizi bir araya getirdiğini, bizi mükemmel bir şekilde bir araya getirdiğini fark etmeliydik.

Ruh eşlerine inanıp inanmadığımı hiç düşünmedim, ama onun benim için o olduğunu biliyorum. Bu son birkaç hafta bana bir şey öğrettiyse, o da onsuz bir hayatın dayanılmaz derecede boş olduğudur.

Parmaklarımı saçlarına doluyor ve kalçasını sıkıca kavıyorum. Dilimle ağzını açmaya ikna ediyorum ve aynı anda daha sert, daha derin itmeye başlıyorum. Remy'nin cevap veren nefesi beni hırlatıyor ve kalçalarını daha yukarı kaldırıyor.

"Benimle gelmeni istiyorum," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Sikimin üzerine boşaldığını hissetmek istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?"

Parmakları saçlarımda sıkılaşıyor ve hevesle başını sallıyor. "Yaklaştım."

Sanki uçup gitmeden önce kendini sabitlemeye çalışıyormuş gibi omuzlarımı, kollarımı kavramaya başladığında patlamak üzere olduğunu anlayabiliyorum.

"Tristan, aman Tanrım." diye nefes nefese kaldı. Adımı dudaklarında duymak beni neredeyse çözüyor ve sadece irademle orgazmımı birkaç saniye daha erteleyebiliyorum.

Bunun yerine, hızımı artırıyorum, kalçalarımı her harekette klitorisine vurduğumu bildiğim bir şekilde açıyorum. Altımda kıvranmaya devam ederken Remy'nin tırnakları derime batıyor, ismim hala umutsuz bir dua gibi dudaklarından dökülüyor. Onu bir kez daha öpüyorum, içimdeki tüm ham duyguları onun bedenine akıtıyorum.

"Benim için gel," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Kelimeler ağızımdan çıktığı anda orgazmının onu parçaladığını hissediyorum. Nefes nefese kalıyor, vücudu geriliyor, amcığı boyumun etrafında spazm yapmaya başlamadan hemen önce. Bu his hemen benim de serbest kalmama neden oluyor. Kendimi onun içine boşaltırken inliyorum.

Remy ile aynı anda zevk alma duygusu daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Ona olabildiğince yakın olmayı istemek bir şeydir, ancak kimyamızın ve birbirimize olan sevgimizin getirdiği zevkin özünü yaşamak, şimdiye kadar hissettiğim en inanılmaz şeydir. Orgazmlarımızı atlatırken Remy'yi sıkıca kavriyorum, bunun hiç bitmemesini diliyorum ve hayatımın geri kalanında bu duyguya bağımlı olacağımı biliyorum.

Coşku hissi nihayet kaybolduğunda, ikimiz de zor nefes alıyor ve birbirimize daha da sıkı sarılıyoruz. Yüzümü boynunun kıvrımına gömüyorum ve kavramamı sıkılaştırıyorum

onun üzerinde. Henüz aramızdaki bağı koparmak istemediğim için onun içinde kalıyorum.

Sonunda başımı geri çekip ona bakıyorum. Parmaklarımı saçlarında gezdirirken yüzündeki doygun mutluluğu inceliyorum. "İlk kez seks yaptığımızda bunun bir şey olduğunu bilmeliydim," diyorum düşünceli bir şekilde. "Böyle hissedebileceğimi hiç bilmiyordum."

Gülümsüyor, parmakları kulağımın kabuğunda geziniyor ve boynumun kenarından hafifçe aşağı iniyor. "Ben de bilmiyordum. Böyle bir kimyanın var olduğunu düşünmemiştim." Aklına bir şey gelince duraklıyor ve yüzünde bir sırıtma beliriyor. "Yine de itiraf etmeliyim ki, sevişme konusunda bu kadar iyi olmana sevindim çünkü öyle olmasaydın kesinlikle bir araya gelemezdik. İlk seferden sonra seni terk ederdim. Ve eğer doğru saydıysam, sanırım aşık olmamız için 5 tur seks yapmamız gerekti."

Kıkırdıyorum ve kalçalarımı ileri doğru itiyorum, hala sert olan aletim Remy'nin nefesini kesecek ve yüzündeki gülümsemeyi düşürecek kadar derine iniyor. "Aptalca davrandığında sana bunu söyleyecek birine ihtiyacın olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? İşte sen aptallık ediyorsun."

Uyarılmanın Remy'nin yanaklarını kızartmasını hayranlıkla izliyorum. Ve o anda ikimiz için de uzun ve yorucu bir gece olacağını anlıyorum. Bundan günler sonra bile kendimi ondan ayıramayabilirim.

Birkaç kalp atışından sonra sakinleşiyor ve dikkati dağılmış bir şekilde tekrar kulaklarımla oynamaya başlıyor. "Sanırım sana aşık olmaya kanepede oturduğumuz gece başladım," diyor düşünceli bir şekilde. "Düşündüğüm gibi biri değilmişsin." Gözleri benimkilere takılıyor ve aceleyle ekliyor: "Aptal bir kaba olduğunu düşündüğümünden değil, düşünmedim. Hiç öyle düşünmedim. Daha eve taşınmadan önce benim yargılayıcı bir sürtük olduğumu düşündüğünü hissediyorum. Ama sen o kadar sessiz ve kavgaya odaklanmıştın ki, senin hakkında kibirli olman dışında hiçbir şey bilmiyordum."

her hafta sonu yatağında farklı bir kadın vardı. Ama senin aptal olduğunu hiç düşünmedim."

Sözleri karşısında irkildim. Zamparalık günlerimin beni yakalayacağını aklımın bir köşesinde hep biliyordum ama bunu gerçekten umursayacağımı hiç düşünmemiştim. Ama şu anda garip bir şekilde kendimi açıklama ihtiyacı hissediyorum.

Ondan ayrılıyorum ve kanepenin minderlerine yan yatıyorum, onu vücuduma sıkıca bastırıyorum, böylece hala birbirimize bakıyoruz. Bacağını üzerime attığında bir parmağımı yan tarafında ve kalçasında gezdiriyorum. "Remy... Bu kadar çok kadınla birlikte olduğum için gurur duymuyorum," diye başlıyorum. Bunu söylerken gözlerinin içine tam olarak bakamıyorum, bu yüzden teninde gezinen parmağıma odaklanıyorum. "Kısmen şimdi bunu düşünmek saçma geldiği için, ama aynı zamanda seni benden aldığı için. Jax'e ne yaptığımı söylediğimden nefret ediyorum ve senin de buna bu kadar kolay inanmandan nefret ediyorum. Hiç kimseyi etrafımda tutacak kadar sevmedim, bu yüzden kadınlar sadece stres giderici oldu. Daha önce de söylediğimi biliyorum ama sana sadece bir ganimetmişsin gibi hissettirdiysem özür dilerim."

Sıcak bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor ve yüzümün bir tarafını avuçluyor. Dönüp avucunu öpmek doğal geliyor. "Bana hiçbir şey açıklamana gerek yok. Bana karşı ne hissettiğini ve aramızdakinin sadece seks olup olmadığını bilmek zordu ama bence bunun tek nedeni ikimizin de bu konuda açık olmadığımız için suçlu olmamızdı. Jax olayı sadece bir yanlış anlaşılmaydı. Bunların hiçbirisi umurumda değil."

Onun bu itirafı karşısında kalbimin hayranlık ve mutlulukla patladığını hissediyorum. Dudaklarım haftalardır hissettiğim en hoşnut gülümsemeye dönüşüyor. Onu öpmek için öne doğru eğiliyorum, elimi saçlarının arasına sokuyorum ve ağzımı dudaklarına bastırırken onu kendime doğru çekiyorum, dudaklarının şeklini ezberlemek için zaman ayırıyorum. Birini öpmekten onunla olduğu kadar keyif alacağımı hiç düşünmemiştim.

Sonunda geri çekildim. Temasımızı bırakmak

istemeyerek saçlarını okşamaya devam ediyorum. "Sen de düşündüğünden farklısın, biliyorsun. Hiç düşündüğünden değil.

Sen ne diyordun? Yargılayıcı bir kaltak mı? Belki biraz her şeyi bilen ama bu kötü bir şey değil." Kaşlarını çatıp omzuma hafifçe vurduğunda sırtıyorum. "Benimle ilgili varsayımlarında o kadar da haksız değilmişsin. Ben kibirli ve bencilim. Savaşmak için öyle olmak zorundayım. Bir dövüşçü olduğum için insanların hakkımda varsaydığı diğer tüm şeyler... Bunun için kimseyi suçlamıyorum çünkü aksini kanıtlamak için asla zaman ayırmıyorum. Bu yüzden hakkımda en kötüsünü düşündüğünüz için sizi suçlamıyorum."

Sonra yüzümde kocaman bir gülümseme beliriyor. Remy'ye her zaman onunla paylaşmak istediğim sırrı, yani benim hakkımdaki düşüncelerini sarsıp sarsmayacağını hep merak ettiğim sırrı söylemek için mükemmel bir fırsat yakaladığımı fark ediyorum.

Birdenbire neşelenen ifadem karşısında gözlerini şüpheyile kısıyor. "Ne?" diye soruyor tereddütle.

"Yine de yanıldığınız bir varsayım var. Ne olduğunu bilmek ister misin?"

Yüzüme daha iyi bakabilmek için geri çekiliyor ve ona ne söyleyeceğime dair bir ipucu bulmaya çalışırken gözlerinin yüzümde gezinmesini izliyorum. "Ne?" diye soruyor şüpheyile.

Sırıtişım genişliyor. "Ben cinsiyetçi değilim. Yakınından bile geçmem. Kadınlara tanıdığım pek çok erkekten daha fazla hayranlık duyuyorum, bu yüzden onları asla küçük görmem ya da ne yapıp ne yapamayacakları konusunda varsayımlarda bulunmam."

Şüphesi yerini şaşkınlığa bırakıyor. "Ama ne hakkında-"

"İlk tanıştığımız zaman mı?" Bitiriyorum, tam olarak ne olduğunu bilerek

düşünüyor. "Evet, cinsiyet ayrımcılığı yapmıyordum. Yan tarafta yeni bir bale stüdyosu açılmıştı, bu yüzden gün boyu spor salonunda okulu arayan kadınlar oluyordu. Sanırım web sitelerinde yanlış adres yazıyordu. O gece siz gelene kadar yaklaşık otuz kadını stüdyoya yönlendirmiştım. Tıpkı diğer kızlar gibi görünüyordunuz: güzel kıyafetler, iri gözler ve saçınızda balerin topuzu. Yani evet, tahmin ettim ama bu senin hep düşündüğün gibi cinsiyetçi olduğumdan

değildi."

Ben konuştukça gözleri açılıyor. Konuşmam bittiğinde çenesi düştü ve ağzı sürekli açılıp kapanıyor. Belli ki nasıl cevap vereceğini bilmiyor. Birkaç saniye sonra -ki ben onun suskunluğuna neşeyle sırtıyorum- ağzı kapanıyor ve bana inanmaz bir ifadeyle bakıyor. Sanki beyninin benim hakkımdaki görüşünün temelini yeniden çalışmasını izliyor gibiyim.

"Bunu bana neden söylemedin?" diye soruyor sonunda.

Sonunda bu durum karşısında kıkırdamama izin verdim - Remy'nin onu bale stüdyosuna yönlendirdikten sonra bana bağırdığını hatırlayınca. "Çünkü bu kadar alıngan olman hoşuma gitti. Sadece kendini bana atan kadınlarla tanıştım, bu yüzden bana gerçekten nasıl hissettiğini söylemeni ve hiç yumruk atmamanı duymak yeni bir soluktu."

Ters ters bakıyor ve omzuma bir tokat daha atıyor. "Çok ukalasın," diye mırıldanıyor. Sırtışım genişliyor.

"Beni yanlış anlama, alıngan olman da playboy yönlerimi göstermeyi ve her fırsatta bana bok atmayı sevdiğinde inanılmaz derecede sinir bozucu hale geldi. Ama başlarda çekiciydi. Ve benden çok etkilendiğin için bunun senin savunma mekanizman olduğu konusunda yanıldığıma beni asla ikna edemeyeceksin.

Bariz küstahlığım karşısında ağzı açık kalıyor ve ben de bu manzara karşısında içimden kopan kahkahaya engel olamıyorum. Bu ses onu şoktan çıkarıyor çünkü bana tüm gücüyle bakıyor ve iki eliyle göğsümü itiyor. "Tam bir pisliksin," diye homurdanıyor.

Onu kanepeye sabitlemek için kendimi onun üstüne yuvarlarken tekrar gülüyorum. Altımdan kurtulmaya çalışıyor, ama kalçalarım ve kollarımla onu kafes içinde tutuyorum. Kaçmasına izin vermek yerine öne eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. İlk başta öfkeden kaskatı kesiliyor ama sabırla gevşemesini beklerken onu öpmeye devam ediyorum. Birkaç saniye sonra kanepeye doğru sarktığını hissediyorum. Ağzı benimkine karşı hareket etmeye başladığında kollarımı kavırıyor.

"Ben de seni istedim," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. Ona bakmak için çekilmeden önce alt dudağını ısırdım. "Sen şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeylerden biriydin. Sadece itiraf etmek istemedim çünkü beni istemediğini biliyordum ve sen Jax'in küçük kız kardeşiydin. Sınırların dışındaydın. Ama her zaman o profesyonel kıyafetlerin altında tuhaf bir şey olup olmadığını merak etmişimdir." İfadem karşısında gözlerini deviriyor ama beni düzeltmiyor. Artık benim olduğu için ne kadar acayip olabileceğini göreceğimi bildiğim için kanım birden ısınıyor.

Kafamdan geçen iğrenç düşünceleri umursamadan, "Jax'e söylemenin en iyi yolunu bulmamız gerekiyor. Üzülüp üzölmeyeceğı konusunda hiçbir fikrim yok."

Eğilip boynuna sarılıyorum ve omzuna bir öpücük konduruyorum. "Ona söyleyeceğim. Eğer kızarsa bana kızar, sana değil. Ama zaten bildiğinden eminim çünkü o orospu çocuğı medyum gibi bir şey. Beni bir kitap gibi okuyabiliyor."

Bunun üzerine Remy kıkırdar. "Ben de öyle. Sanki her zaman ne düşündüğümü biliyormuş gibi geliyor." Bir an yüzümü incelerken ifadesi düşünceli bir hal alıyor. "Şu anda sadece son birkaç haftadır mutsuz olduğumu biliyor. Ama sanırım mutlu olduğumu görür görmez beni anlayacaktır. Zaten benim için istediğı tek şey de buydu."

Remy'nin mutlu olduğu düşüncesiyle ağzımın kenarlarında bir gülümseme belirliyor. Ama sonra yorumunun ilk yarısı aklıma geliyor ve gülümseme yüzümden düşüyor. Yanağını avuçluyorum ve başparmağımla tenini nazikçe okşuyorum. "Ben de mutsuzdum," diyorum ona usulca. "Bir daha asla böyle hissetmek istemiyorum. Bir daha asla sensiz olmak istemiyorum. Lütfen bana böyle olmak zorunda kalmayacağımı söyle."

Yüzümü ellerinin arasında tutuyor ve beni ona bakmaya zorluyor; ifadesindeki saf gerçeğı görmem için beni zorluyor. "Sen ve ben bunu bir daha asla yaşamayacağız. Sadece sen ve ben. Bu kadar. Biziz."

Verdiği söz karşısında kesik kesik nefes alıyorum. Şu ana kadar bunu söylemesine ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim ve kalbimin etrafındaki belirsizliğin gevşediğini hissediyorum. Yerini sevinç alıyor.

Eğilip dudaklarımı bir kez daha onunkilere bastırıyorum. Öpücüğe hevesle karşılık veriyor, sanki bunu "biz" sözünü mühürlemek için kullanıyormuşuz gibi.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor ağzıma karşı. Dudaklarından dökülen bu kelimelerin mükemmel sesi karşısında iç geçiriyorum.

"Seni seviyorum," diyorum ona. Bunu annem dışında kimseye söylememiştim ve şimdi kelimeleri dilimin üzerinde yuvarlamak, ağırlıklarını test etmek, nasıl hissettirdiklerini kontrol etmek için zaman ayırıyorum. Şimdiye kadar söylediğim en güzel sözlermiş gibi geliyor. Gülümsediğinde, onun mutluluğunu en az dudaklarından dökülen bu sözcüklerin sesini sevdiğim kadar sevdiğime karar veriyorum.

Onu tekrar öpmeye başlıyorum ve artık konuşma bitmiş gibi görüldüğünden, nefes alış verişimizin düzensizleşmesi ve vücutlarımızın birbirine sürtünmeye başlaması uzun sürmüyor. Dilini ağzımın içine kaydırdığında inliyorum.

Ama sonra telefonum odanın diğer tarafında çalmaya başladı. Zil sesini fark ettiğimde donup kaldım.

Remy fark eder ve kaşlarını çatır. "Ne?"

"Menajerim arıyor." Kendimi ondan kurtarıyorum ve telefonumu almak için oturma odasına koşmadan önce hızla pantolonumu çekiyorum.

"Jimmy, neler oluyor?" Endişeyle sordum. Telefonumun ekranına baktığımda saatin neredeyse 11:00 olduğunu görüyorum. "Cumartesi gecesi geç oldu. Benim için bir dövüşün mü var?"

"Evlat, ayaklarıma kapanmak ve üzerinde yürüdüğüm toprağa tapmak üzeresin," diye bağılıyor Jimmy'nin gür sesi, iğrenç Güney Philadelphia aksanıyla.

Nefesim kesiliyor. Jimmy geç saatte arıyor ve sesi bu kadar mutlu geliyorsa, büyük bir haber olmalı. Selamına cevap bile veremiyorum, söyleyeceklerini duymak için çok heyecanlıyım.

Jimmy yumuşak bir sesle, "Brandon Allen sakatlandı ve iki hafta sonraki dövüşünden çekilmek zorunda kaldı," diyor.

Kaşlarımı çatıyorum, bu ismi bulmak için beynimi zorluyorum. "Brandon Allen, şu birkaç ay önce nakavt olan adam değil mi?"

Jimmy hattın diğer ucunda sessiz kalır.

Donup kalıyorum, yapbozun parçaları yerine oturuyor. Kalbim çarpmaya başladı.

"O nakavt UFC'nin öne çıkan maçlarındandı," diye fısıldadım. "İki hafta içinde Kevin Holladay'le dövüşmesi gerekiyordu." Dönüp Remy'ye bakıyorum, gözlerim büyüyor ve kalbim boğazımdan fırlayacakmış gibi hissediyorum. O da en az benim kadar şaşırılmış görünüyor. "Jimmy, bana UFC'de bir dövüş ayarladığını mı söylüyorsun?!"

Kıkırdaması şokun neden olduğu geçici baygınlığımı kırıyor. "Yaptım," diye onaylıyor basitçe.

"Lanet olsun," diye nefes alıyorum. "Bu büyük bir dövüş. Holladay bir süredir UFC'de. Bazı büyük isimleri yendi. Bu... bu büyük bir dövüş."

Jimmy'nin telefonda sırtıttığını duyabiliyorum. "Evet. Son anda yerlerine birini arıyorlar ve ben de onlara bunu gerçekleştirecek çılgın piçin bende olduğunu söyledim." Ayılıyor ve ciddiyetle devam ediyor: "Bir süredir seninle ilgileniyorlardı. Bu dövüşü kabul etmen senin UFC'ye girmen demek evlat. Dövüşmek istiyor musun?"

Bu saçma soru karşısında kaşlarım saç çizgime doğru fırlıyor. "Lütfen buna cevap vermeme gerek kalmayacak kadar beni iyi tanıdığını söyle. Onlara zaten evet dedin mi?"

"Yaptım," diye tekrar onaylıyor. "Biraz dinlen evlat, hayatının en büyük dövüş kampı yarın başlıyor."

Görüşmemiz bittikten sonra şaşkınlıkla telefonuma bakıyorum. Sanırım nefes almayı unutuyorum ama bunu anlayamıyorum çünkü kalbimin göğsümden fırlayacağına hâlâ ikna olmuş durumdayım. Sonunda gözlerimi kaldırıp Remy'ye bakıyorum.

Kocaman gözlerle bana bakarken bir eliyle ağzını kapatıyor. Konuşmuyor, sadece sindirmeme izin veriyor.

Son birkaç dakikayı kendi hızımda geçirdim.

"UFC'de bir maçım var," diye fısıldadım sonunda. "Ben... Ben başardım.

Sonunda gerçekleşiyor."

Remy sözlerim karşısında hıçkırıklara boğuldu. Yüzündeki mutluluktan mı, yoksa bunu yüksek sesle söylememden mi bilmiyorum ama beni sayıklamamdan uyandırdı.

Kendimi ona doğru fırlatmadan hemen önce yüzümde kocaman bir sırıtış beliriyor. Kanepeye yuvarlanırken çığlık atıyor.

"Remy bebeğim, lanet olsun! UFC'deyim!" Yastıklara vuruyorum ve Remy'nin kontrol edilemeyen kıkırdamalarla havaya sıçramasını sağlıyorum.

Üzerine yerleşiyorum ve birkaç tutam saç gözlerinden uzaklaştırıyorum. Yüzünü sahte bir öfke ifadesiyle düzeltiyor. "Lafı açılmışken, bunun hakkında konuşmamız gerek," diyor ciddi bir şekilde.

Sırıtışım yüzümden kayıp gidiyor.

Kaşları daha da çatılıyor ve parmaklarıyla çenemi kavlıyor. "Birlikte olmamız, 'Remy bebeğim'in artık kabul edilebilir bir lakap olduğu anlamına gelmiyor."

Yüzümde tekrar beliren gülünç gülümsemeye engel olamıyorum. "Söz vermiyorum." Bir süre sonra, "Demek birlikteyiz, ha?"

Dudaklarının köşesi seğiriyor. "Peki başka nasıl bir WAG olacağım?" diye alay ediyor.

Homurdanıyorum ve saçlarını kavramak için uzanıyorum, başını geriye çekerek boynunu kısıtırmam için çıplak bırakıyorum. Ani temas karşısında inledi.

"Ve birlikte olduğumuz için sana karşı yumuşak davranacağımı sanma," diye mırıldanıyorum tenine karşı. Saçlarını biraz daha sert çekiyorum. "Götlük yaptığında sana yine şaplak atacağım."

Sözlerim karşısında inliyor ve altımda kıvranmaya başlıyor. Vücudunun benimkine karşı hareket ettiğini hissedince tıslıyorum, aletimin tekrar sertleştiğini hissediyorum.

"Sanırım bu sefer seni yatak odasında cezalandıracağım," diye homurdanıyorum boynunun uzunluğunu öperken. Kulak memesine ulaştığımda, hafifçe ısırmadan önce dilimle daire çiziyorum.

"Tristan," diye inliyor ve bu o kadar tatlı bir ses ki, ayaklarına kapanıp ona dünyaları vermek istememe neden olmayacak mı merak ediyorum.

Hızla ayağa kalkıyorum ve telefon görüşmem sırasında giydiği gömleğinden tutarak onu ayağa kaldırıyorum. Elimi ensesindeki saçlara daldırıp onu hiç öpmediğim kadar aç bir şekilde öpüyorum, sanki onu yeterince tatmamışım gibi ve asla yetmeyecekmiş gibi. Öpücüğü derinleştirip dilini benimkine değdirdiğinde inliyorum.

Sesi duyunca aniden geri çekiliyor ve ellerini göğsümde birleştiriyor. "Bekle, bekle."

Etrafımızı saran şehvetin baş döndürücü büyüsunü zar zor görebiliyorum; ne söylemek istediğini duyacak kadar odaklanamıyorum. Homurdanıyorum ve dudaklarını tekrar kendime çekmeye çalışıyorum.

Göğsümü itiyor, bu sefer daha güçlü bir şekilde. "Tristan, bekle. Koçu araman gerekmiyor mu? Ve Jax'i? Sadece iki haftan var, değil mi?"

Bana dudaklarını vermediği için tekrar boynuna eğildim. Boynunun omzuyla birleştiği noktaya odaklanıyorum, mutlu bir şekilde ısırıyor ve emiyorum.

"Geç oldu," diye mırıldanıyorum öpücükler arasında. "Onları sabah ararım. Bu gece muhtemelen dövüşe kadar tüm dikkatimi sana verebileceğim son zaman ve bunun bir saniyesini bile başka erkekleri düşünerek harcamak istemiyorum."

Kalçalarını kavriyorum ve onu yatak odasına doğru döndürerek vücuduma doğru çekiyorum. Sert uzunluğumu ona doğru ittiğimi hissettiğinde titriyor ve niyetimi açıkça belli ediyor. "Öyleyse neden konuşmayı kesmiyorsun ve ben onu başka bir şeyle meşgul etmeden önce o küçük akıllı ağzını yatak odasına götürmüyorsun?" Kulak memesinin hemen altındaki noktayı öpmeden önce dilimle kulağını izliyorum. "Gerçi şimdi düşündüm de, sanırım bunu yine de yapabilirim. Ben

Bir süredir sana sert davranmak istiyordum. Belki daha sonra kıcını da alırım. Sana bunu bir ara yapacağımı söylemiştim, hatırladın mı? Sikimi emip sonra da götünü siktirmek ister misin, Remy bebeğim?"

O kadar tahrik olmuş ki titrediğini hissedebiliyorum ve bana verebileceği tek yanıt çaresiz bir inilti. Onu nazıkçe yatak odasına doğru itmeden önce omzuna son bir öpücük konduruyorum. "Seni çıplak ve dizlerinin üzerinde istiyorum. Bir dakikan var. Git."

Neredeyse yatak odasına doğru fırladığında sırtıtıyorum. Nefes alması ve talimatlarımı takip etmesi için ona bir dakika veriyorum, sonra yavaşça yatak odasına giriyorum.

REMY

Odaya girdiğinde dizlerimin üzerine çökmüş onu bekliyordum.

Dudaklarının kenarları en seksi sırtışıyla seğiriyor ve beni beklenti içinde kıvrandırıyor. Dudağımı ısıriyorum ve bana ne yapmak istediğini söylediği anda oluşmaya başlayan baskının bir kısmını hafifletmek için bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum.

İşe yaramıyor. Daha bana dokunmadı bile ve ben yalvarmaya başlamak üzereyim.

Odanın içinde ilerliyor ve önümde duruyor, başparmağını dudaklarımda gezdirmek için öne uzanıyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Remy bebeğim," diye mırıldanıyor derin bir sesle, "şu anda sikimi emmeyi ne kadar çok istiyorsun?"

Sözleri karşısında nefesim kesildi. Daha önce de benimle edepsizce konuşan erkekler olmuştu ama hiç Tristan gibi olmamıştı. Hiçbir zaman tenimi ateşe verecek ve nefesimi kesecek şekilde konuşmamıştı.

"Kötü," diye nefes alıyorum. Yutkunuyorum ve tekrar deniyorum. "Lütfen... Seni ağzımda istiyorum. Lütfen."

Kendi nefesini içine çektiğini duyuyorum. Gözleri tutkuyla parlıyor ve onun da en az benim kadar etkilendiğini biliyorum.

Nasırlı eklemlerinin arkasını yanağıma sürtüyor. "Yalvarırken çok güzel oluyorsun," dedi.

mırıldanıyor.

Bakışlarım yüzümden sadece birkaç santim ötedeki pantolonuna düşüyor ve çoktan taş gibi olduğunu fark ettiğimde gözlerim hemen açılıyor. Etkileyici uzunluğunun tamamının siyah pantolonuna bastırıldığını görebiliyorum. Ellerimi yumruk yapıp sıkıyorum, ona ulaşmak için çaresizim ama aynı zamanda bunu nereye götürmek istediğini görmek istiyorum. Dudaklarımı yalıyorum ve sabırsızca kıvranıyorum.

Dilimi görünce göğsünden alçak bir hırıltı yükseliyor. O da benim kadar sabırsız olmalı çünkü pantolonunu hızla çıkarıp bana yaklaşıyor, aletini kavlıyor ve yavaşça çekiyor. Gözlerimi bu manzaradan alamıyorum.

Parmaklarının çenemin etrafında kıvrıldığını hissediyorum ve yüzümü kaldırıp ona bakıyorum. Eğilip dudaklarıma şefkatli bir öpücük kondurmadan önce gözlerinde yanan cehennemle bir an beni inceliyor. Geri çekildiğinde, hala eğilmiş ve yüzümden sadece birkaç santim uzakta, fısıldıyor, "Ağzını aç ve dilini dışarı çıkar."

Hiç tereddüt etmeden dediğini yapıyorum. Son bir takdir bakışıyla dilimin üzerine tükürüyor ve sikinin pürüzsüz başını ağzımın içine bastırıyor.

Bu erotik hareket karşısında inlemem boyuna titreşiyor, Tristan'ın erkeksi tadı daha önce içtiği tekilanın hafif tadıyla karışıyor. Sesin titreşimiyle kalçaları öne doğru sarsılıyor. Hevesle daha fazlasını ağzıma alıyorum, dudaklarımı etrafına sarıp sertçe emmeden önce shaftının alt tarafını yalıyorum.

"Siktir," diye tıslıyor başımın arkasını kavrarken. "Bu işte çok iyisin. Sonuna kadar götür beni bebeğim."

Çaresiz komutunun sesi içime yeni bir uyarılma dalgası gönderiyor ve onu daha derine alabilmek için boğazımı gevşetiyorum. Dudaklarından düzensiz bir nefesin döküldüğünü duyduğumda başımı kaldırıyorum. Teni terden parlıyor, yontulmuş karın kaslarından aşağı damlıyor ve bana şu anda yaladığım şeye zaten bu kadar yatırım yapmamış olsaydım muhteşem vücudunun her santimini yalamak isteyeceğimi hatırlatıyor. Kasları gerilirken

ağzımı sikmeye devam ediyor. Yüzündeki saf, erkek açlığı ifadesi vücudumda güçlü bir şehvet dalgası yaratıyor, beni daha da ıslatıyor ve onu daha da memnun etmek istememe neden oluyor. Onu dibine kadar alırken kalçalarını kavramak için öne uzanıyorum, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor.

Bir dizi küfürle başı geriye düşüyor ve ağzımın içinde daha da sertleştiğini hissediyorum. Bir an için onu derinden tutuyorum.

Diğer eli çenemi kavramak için aşağı uzanırken tekrar bana odaklanıyor. Bu kavrama ve hâlâ başımın arkasında tuttuğu kavrama arasında, ağzımı sikmeye başladığında başımı hareket ettirecek gücüm yok.

Kontrolü tekrar eline aldığını görünce mutlulukla inliyorum. Onun çaresizlik ve vahşi tutku dolu bakışı gördüğüm en seksi şeydi. Kalçalarımı açıp parmaklarımı klitorisimin üzerinde kaydırmaktan kendimi alamıyorum.

Bu manzara karşısında inliyor ve beni daha sert sikiyor. Yoğunluktan gözlerim sulanmaya başlıyor, bu da onu daha da çıldırtıyor. Yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını görünce sert bir nefesle geri çekiliyor.

"Yatağa uzan," diye homurdanıyor. "Ellerinin ve dizlerinin üzerine." Dediğini yapmak için çabalıyorum.

Omzumun üzerinden ona bakmaya çalışıyorum ama o çoktan **y a n ı m d a**, yüzümü yatağa doğru itmeye başlamış **b i l e**. Elini boynuma koymuş, beni yerimde tutarken, diğer avucunun kıç yanağımın üzerinde kaydığını hissedince inliyorum. Ve her ne kadar tokatın geleceğini bilsem de yine de beni zıplatıyor.

"Sana sert davrandığımda ne kadar ıslandığına bak," diye mırıldanıyor takdirle. "Şimdiden sırılsıklam oldun ve ben sana daha dokunmadım bile." Eli diğer yanağımın üzerinde kayıyor. "Söyle bana, seni bu kadar ıslatan şaplak yemek mi? Ya da ağzının sikilmesi mi? Yoksa kıcını almak üzere olduğumu bilmek mi?" Bir tokat daha iniyor tenime.

Yüzümü yorganın içine doğru çeviriyorum, bacaklarımı açıp daha da sert bir şekilde eğilirken nefes nefese kalıyorum.

bir tür serbest bırakma. Sadece sözleri bile beni uçurumun kenarına sürüklüyor ve ilk dokunuşta kendimi kaybedeceğimi biliyorum.

Eli ensemden ayrılıyor ve omurgamdan aşağı iniyor. Sırtımın alt kısmına ulaştığında inliyorum, daha da kayıyor ve parmaklarını kış yanaklarımın arasında gezdiriyor. Buruşuk girişe dokunmadan hemen önce, diğeri bacaklarımın arasına kayıyor ve klitorisimi nazikçe ovmaya başlıyor. Nefes nefese kalıyorum ve kalçalarımı geri itiyorum, daha fazla temas için yalvarıyorum, sonunda beni dolduracak bir şey için.

Arkamda onun derin kıkırdamasını duyuyorum. Amcığma dokunuşu aynı tembel tempoda devam ediyor ama kıcımdaki başparmağı nazik daireler çizerek yavaşça hareket etmeye başlıyor.

"Genelde alay eden biri değilimdir ama benim için bu kadar çaresizken çıkardığın seslere doyamıyorum." Parmakları aynı yavaş tempoda devam ediyor. "Seni ilk becerdiğimde yatakta mükemmel bir eş olacağımızı biliyordum. Kimyamız çok iyi. Ben güçten zevk alıyorum ve senin güçlü, bağımsız kişiliğinin böyle sadece ikimiz olduğumuzda kontrolü bana bırakmak için yalvardığını biliyorum."

Duraklıyor, sonra elini klitorisimden çekiyor. Protesto için ciyaklıyorum, daha fazlası için geri itiyorum, ama sonra ağırlığını değiştirdiğini ve dudaklarını kulağıma bastırdığını hissediyorum.

"Haklı mıyım?" diye nefes alıyor tenime karşı. "Kontrolü ele almamı ve sana sert davranmamı mı istiyorsun?" Başparmağını çekiyor.

Başımı sallıyorum, nefes nefese, benimle alay etmeyi bırakması için çaresizce.

Eli kıcıma bir tokat indirdiğinde irkiliyorum. "Sözlerine ihtiyacım var Remy," diye homurdanıyor.

Nefes nefese kalıyorum, arzum neredeyse dayanılmaz boyutlara ulaşırken kıcımı havada oynatıyorum. "Evet," diye nefes nefese kaldım. "Evet, kontrolü ele almanı istiyorum. Bana karşı sert olmanı istiyorum."

Yine de bana istediğimi vermiyor. İhtiyacım olanı. Tam

yalvarmaya başlamak için ağzımı açtığımda, ıslak başparmağının kıcıma girdiğini hissediyorum.

"Aman Tanrım, Tristan," diye nefes nefese kaldım.

Sesindeki sırtışı neredeyse duyabiliyorum. "Adımı b ö y l e söylemene bayılıyorum." Doğruldu ve tekrar arkama geçti, başparmağı içime bastırdığı yerden hiç kıpırdamadı. Aletini dudaklarımın arasına sürttüğünde, kendini uyarılmamla kapladığında, sanırım beklentiden öleceğim.

Sonunda başını girişime doğru bastırıyor. Onu içime almak için kalçalarımı geri kaydırmaya çalıştığımda, belime sert bir el koyarak beni sakinleştiriyor. Demek istediğini vurgulamak için yanağıma bir tokat daha indiriyor.

"Kımıldama," diye azarlıyor.

Yavaşça, çok yavaşça içime giriyor. Kıpırdamamak için elimle çarşafları yumrukluyorum. Sonuna kadar oturana kadar ikimiz de rahatlamış bir inilti çıkarıyoruz.

Sonra başparmağı hareket etmeye başlar.

Kıçımı parmaklarken bir yandan da beni sikmeye başlıyor ve her hamlesinde hızını artırıyor. Aleti ve başparmağı birlikte hareket ediyor ve içimde hızla büyüyen orgazm beni güçsüz bırakıyor. Bana doğru yuvarlanırken tüm vücudum ısınıyor.

"İşte bu, benim için gel," diye homurdanıyor içime derinlemesine girerken. "Sikimin her yerine boşal bebeğim."

Başparmağını daha da derine itiyor ve bu his beni çözüyor. Serbest kalışımın gücüyle çığlık atıyorum.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor hızını yavaşlatırken. Vücudum yatağa doğru sarkarken onun kıçımdan çıktığını belli belirsiz hissediyorum. Ama tam bana nefes almam için bir an vereceğini düşünürken, başparmağının yerini soğuk bir şeyin aldığını hissediyorum.

"Tanrım," diye inliyorum, az önce üzerime tükürdüğünü fark ediyorum. Beni yavaşça becermeye devam ederken bile ıslaklığı kıçımın etrafına ve içine yayıyor.

"Şu anda bu kadar ıslak olmana bayılıyorum," diye mırıldanıyor düşünceli bir şekilde. "Seni kayganlaştırıcı kullanmama bile gerek yok. Az önce o kadar sert boşaldın ki aletim şimdiden sırılsıklam oldu." Vurguladığı noktayı vurgulamak için çekiliyor ve uzunluğunu kış yanaklarımın arasından kaydırıyor, kolayca hareket ediyor çünkü ikimiz

de salıverilmemle kaplıyız.

Yüzümü yatağa dönüyorum ve ellerimi tekrar çarşafın içine sokuyorum. Onun için, sikişinin nihayet beni doldurması için çaresizim ama aynı zamanda şu anda aşırı hassasım ve boyutu konusunda biraz gerginim.

Titremeye başladığımı hissetmiş olmalı ki uzanıp kollarımdan tutuyor ve sırtım göğsüne yaslanacak şekilde beni dikleştiriyor. Bir kolunu belime doluyor ve boynumu öperken kulağıma tatlı sözler mırıldanıyor, beni yatıştırıyor ve sakinleşmem için bana bir şans veriyor.

Derin bir nefes alarak kendimi sabitlediğimi hissettiğinde, aletin ucunu büzülmüş deliğime bastırmak için uzanmadan önce çeneme son bir öpücük konduruyor. Yavaşça, nazikçe, sıkı kas halkasını geçmek için öne doğru kayıyor.

Bu his karşısında nefesim kesildi. Duraklıyor, bana alışmam için bir şans veriyor ve sonra klitorisimde daireler çizmeye başlamak için etrafıma uzanıyor.

Bu his mükemmel bir dikkat dağıtıcı. Parmakları sinirlerimi karıncalandırmaya başladığında, nazikçe bir santim daha bastırıyor. Ve sonra bir tane daha.

Bir iniltiyle başımı omzuna yaslıyorum. Belime dolanan kolunu kavırıyorum, ezici hislerin saldırısında bir şeye tutunmak için çaresizim.

Tristan hafifçe çekiliyor, sonra tekrar içeri itiyor, biraz daha derine. Parmaklarının klitorisimdeki yoğunluğunu artırmaya başlıyor. Bu duygu o kadar dikkat dağıtıcı, o kadar güçlü ki, başka bir orgazmın oluşmaya başladığını hissedebiliyorum. Tırnaklarımı Tristan'ın koluna geçiriyorum.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor. Göğsüne o kadar sıkı sarılıyorum ki, dudakları müstehcen sözlerini doğrudan kulağıma fısıldayacak kadar yakın. Nefesini tenimde hissettiğimde ürperiyorum.

"Sikimi çok iyi alıyorsun," diye mırıldanıyor, parmakları sıırılsıklam olmuş amımın üzerinde uçmaya devam ediyor. "O günden beri bu pozisyonda nasıl görüneceğini düşünüyordum.

seni becerdiğim ilk gece. Düşündüğüm kadar ateşli görünüyorsun." Sözleri karşısında inleyerek tırnaklarımı daha da derine batırıyorum. "Nasıl hissediyorsun bebeğim? Kıçındaki sikimi seviyor musun?"

Bu soru beni mahvediyor. Tüm bunlar öylesine tabu, sözleri öylesine kaba ki, içimden bir sıcaklık akıyor ve daha fazlasını talep ediyor. Bir iniltiyle sırtımı kamburlaştırıyorum ve kıcımlı ona doğru bastırarak son santimini de içime alıyorum.

"Siktir," diye tıslıyor. Etrafımı saran eli şimdi belimi morartıcı bir şekilde kavıyor, diğer elinin parmakları amıma gömülü kalsa bile. Sonra beni sikmeye başlıyor.

Bir kolumu başımın üzerine uzatıp Tristan'ın boynunun arkasını kavıyorum ve bedenimi kavislendiriyorum. "Becer beni," diye nefes nefese kalıyorum. "Çok iyi hissediyorsun, beni becermeni istiyorum. Kıcımlı sık, Tristan."

Hızını artırırken dudaklarından bir dizi küfür daha dökülüyor. Beni tamamen tüketmek üzere olduğunu bilerek serbest bırakılmamın arttığını hissediyorum.

Ve tırnağı ağrıyan ve şişmiş klitorisimde kayarken aynı anda derinlemesine ittiğinde, öyle oluyor.

Orgazmım vücudumda patlıyor ve beni varlığından bile haberdar olmadığım bir tür zevkle dolduruyor. İçimde yuvarlanırken tamamen güçsüzüm ve tek yapabildiğim, beni becermeye devam ederken Tristan'ın boynuna yapışmak.

Elinin amımdan çıkıp boynumun ön tarafını kavradığını belli belirsiz fark ediyorum.

"O kadar mükemmelsin ki," diye kulağıma hırlıyor. "Ama tekrar boşalmanı istiyorum. Sadece benim sikim götündeyken boşalmanı istiyorum."

Boynumu sıkıyor ve sanki dediğini yapmam için gereken tek şey buymuş gibi geliyor. Ama sonra belimdeki tutuşu sıkılaşıyor ve itişleri daha sert, daha derin hale geliyor - sikişi ilkel ve çaresiz hale geldi.

Bu tarafı onun en seksi tarafı ve kesinlikle yatakta en sevdiğim tarafı. Onun bu hayvani tarafı. Bana böyle sahip olmasına bayılıyorum. Ve daha önce yatak odasında kontrolü bırakmak ve istediğini almasına izin vermek istemem konusunda haklıydı.

Ve şu anda, bana boyun eğdirmek için beni becermek istiyor.

Bu patlama da en az öncekiler kadar beni paramparça etti. Ondan zaten güçsüzdüm, bu seferki beni kesinlikle mahvediyor. Tristan'ın yüksek sesle küfrettiğini duyuyorum, aynı zamanda kalçalarının sarsıldığını hissediyorum ve sonra beni dolduruyor, ikimizi de orgazmlarımızın sonuna kadar beceriyor.

Hareket etmeyi bıraktığında kollarında titriyorum. Hâlâ boynunun arkasını kavrayan koluma yumuşak bir öpücük konduruyor, sonra yavaşça içimden çıkıp bizi yatağa yatırıyor.

Arkama yerleşiyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. "Dövüş bitene kadar seni bir daha bu kadar sert beceremeyebilirim, bu yüzden bu gece yapabildiğimize sevindim. Sana sahip olduğum ilk geceden beri bunu yapmayı düşünerek dikkatimi dağıtıyordum." Yüzümü ona dönüyorum ve onun bana sırtıttığını görüyorum. "Kesinlikle beklentileri aştın."

Çenesini ısırarak için öne doğru eğildim. "Senden nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum.

Bunun üzerine gülümsemesi daha da genişliyor. "Bunun senin 'seni seviyorum' deme şeklin olduğuna eminim, o yüzden kabul ediyorum."

Gülümseyerek başımı sallıyorum. Sonra az önce söylediği şeyle ilgili bir şey fark ediyorum ve kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Şu anda dövüşe odaklanman gerektiğini biliyorum. Olmak istediğim son şey dikkat dağıtmak, bu yüzden neye ihtiyacın varsa, nereye gitmemi istersen, ben-"

Beni bir öpücükle kesti. Geri çekildiğinde bana sert bir bakış attı. "Sen dikkat dağıtıcı değilsin. Her zaman bir kız arkadaşımın olmasının odağımı dağıtacağını düşünmüşümdür ama burada öyle bir şey olmayacak. Bu

sporun içinde olduğun ve çoğu insandan daha iyi anladığın
için mi, yoksa sen ve ben bu kadar iyi anlaştığımız için mi
bilmiyorum, ama senin etrafımda olman

sadece benim için iyi olabilir. Tüm bunlar boyunca yanımda olmanı istiyorum. Benimle kalacaksın, Remy bebeğim."

Lakap karşısında gözlerimi deviriyorum ama yine de dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. O da sırıtıyor ve belimde daireler çizmeye başlıyor.

Köprücük kemiğinin izini sürüyorum ve parmaklarımı göğsünde gezdiriyorum, şimdiden göz kapaklarının yorgunluktan düştüğünü izliyorum.

"Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldıyorum. "Senden nefret ettiğim zamanlarda bile başaracağını biliyordum. Ve bir gün şampiyon olacaksın ve ben de tam yanında olacağım, başaracağını bildiğimi ve seninle gurur duyduğumu tekrar söyleyeceğim."

Bir an için çoktan uyuduğunu düşünüyorum, ama sonra kolları etrafımda sıkılaşıyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor.

İkimiz de uykuya dalarken, "Bunca zaman gözümün önünde olanı göremediğim için ne kadar aptalım," diye mırıldanıyor.

Çocukların evinin önüne gelene kadar Jax'in evde olabileceği aklıma gelmedi. Tristan arabayı durdurduğunda, neredeyse koltuğumda kıpırdanıyordum.

"Ya ona söylemediğimiz için bizden nefret ediyorsa?" Ağzımdan kaçırdım. "Ya birlikte olmamız fikrinden nefret ediyorsa? Ona neler olduğunu anlatmam gerektiğini biliyordum. Jax'in bana kızgın olmasını kaldıramam, bu beni öldürür."

Tristan kıkırdıyor ve saçımı hafifçe çekiştiriyor. "Panik yapmayı bırak, bizden nefret etmeyecek. Jax kimseden nefret etmez. Ve burada bile olmayabilir. Ailesinin partilerinde nasıl olduğunu bilirsin, muhtemelen dün gece kilerde sızıp kalmıştır."

"O kadar şanslı olduğumu sanmıyorum," diye homurdanıyorum. Ama sonra yenilgiyle iç çekiyorum ve kapı koluna uzanıyorum. "Peki, hadi sadece

Spor eşyalarını al ve bu işi bitir."

Kaldırımında yürürken, Tristan ve benim giydiklerimiz arasındaki tezatlığa hızlıca bir bakış atmam sinirlerimi yatıştırıp beni kıkırdamaya zorluyor. Soru sorarcasına bir kaşını kaldırıyor.

"Tayt ve sweatshirt giyiyorum, ki bu bir Pazar sabahı için tamamen kabul edilebilir," diye gülüyorum, "ve sen bir günlük takım elbise giymişsin, her türlü buruşuk ve seksi görünüyorsun. Şu anda utanç yürüyüşü yapan kişinin sen olması hoşuma gidiyor."

Tristan elimi tutuyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. Şaşkınlıkla nefes alıyorum ama otomatik olarak vücuduna yerleşiyorum. Elini saçlarımda yumruk yapıyor ve bana sırtıyor. "Bütün geceyi senin küçük tatlı bedeninde geçirmekten kim utanabilir ki?" diye fısıldıyor ağzıma, eğilip alt dudağımı ısıyor. Benden bir nefes daha kaçıyor, o da hemen ateşli bir öpücükle yutuyor. Beyaz düğmeli gömleğine yapışıp onu olduğundan daha da fazla kırıstırıyorum. Tristan beni öyle sert öpüyor ki, son on iki saati yatakta birlikte geçirdiğimizi asla tahmin edemezsiniz.

Ayrıldığımızda nefes nefese kalmıştım. "Tamam, seni tekrar ara sokağa sürükleme hayalleri kurmaya başlamadan önce içeri girsek iyi olacak."

Tristan belime doladığı koluyla beni vücuduna sıkıca bastırıyor. Bir kaşını kaldırıyor, gözlerinde muzip bir ışıltı parlıyor. "Yine mi?" diye soruyor sırtarak.

Sertçe yutkunuyorum ve şu anda kızardığımdan eminim. "Evet. Sabrina'nın önündeki o öpücük aklıma türlü türlü pis düşünceler getirdi."

Yüzünde bir sırıtış beliriyor. "Hatırlat da bu gece o kirli düşüncelerine daha fazla dalayım. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca başka neler düşündüğünü duymak için sabırsızlanıyorum."

Gözlerimi devirip kendimi uzaklaştırıyorum ama ağzımın kenarlarının küçük bir gülümsemeye dönüşmesine engel olamıyorum. Adamların ön kapısına doğru yürümeye devam etmek için dönüyorum. "Dövüşe odaklanmalısın. Beni becermeyi düşünmeyi bırak."

Tristan iç geçiriyor ama gitmeme izin veriyor. "Tamam. Ama önümüzdeki iki hafta boyunca bekâr kalacağımı düşünme. Bu beni daha da delirtir." Kıcımı tokatlayarak ne demek istediğini vurguluyor.

Ellerimle kendimi örtüyorum ve ona kızgın bir bakış fırlatıyorum. Bana sırtıyor ve takım elbisesinin ceketini omzuna atıyor.

Evin merdivenlerini çıkarken Jax için endişelenmeyi tamamen unuttuğumu fark ediyorum. Şu ana kadar.

Kapının kilidini açarken endişeyle yutkunuyorum. Tristan içimdeki değişimi hissetmiş olmalı ki elini rahatlatıcı bir hareketle sırtımın alt kısmına koyuyor. Onun dokunuşu beni derin bir nefes almaya ve kapıyı açmaya zorluyor.

Jax kanepeye yayılmış, yarı çıplak halini bir battaniye örtmüş ve uykulu bakışlarla Netflix'te geziniyor.

Hepimiz donup kaldık. Bir an için hepimiz birbirimize baktık ve önümüzde duran manzaranın yarattığı karmaşayı aşmaya çalıştık: Jax kanepede uyuyor, Tristan ve ben sabahtan kalma kıyafetlerle birlikte içeri giriyoruz.

İlk soruyu ben sormak istiyorum ama Jax'in gözleri bize dikilince nefesim kesiliyor. Kafasının içinde dönen çarkları görebiliyorum. Tepkisini beklerken Tristan bile yanımda geriliyor.

Birkaç saniye sonra bize sertçe başını sallıyor ve televizyona geri dönüyor. "Zamanı gelmişti," diye homurdandı. "İkinizin bunu asla anlayamayacağınızı düşünmüştüm."

Ağzım şok içinde açıldı. Jax'in neler olduğunu tahmin ettiğine dair bir his vardı içimde ama bizden önce bildiğini düşünmemiştim. Herkesten önce öğrenmeyi ona bırakın.

Jax'in aklına bir şey gelir ve dönüp Tristan'a ters ters bakar. "Yine de dürüst olmalıyım dostum. Seni kardeşim gibi sevsem de, seni uyarmalıyım ki benim bağlılığım Remy'ye. Bu yüzden ona kazık atma. Çünkü yaşadığımız onca şeyden sonra seni öldürmek zorunda kalmaktan nefret ederim."

Tristan şaşkın bir kahkaha atar. "Yeterince makul," diye kabul ediyor.

Bununla birlikte sanki tüm oda rahatlıyor. Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bıraktım.

Ama sonra kendi kafa karışıklığımı hatırlıyorum ve kaşlarım yeniden çatılıyor. "Neden kanepede uyuyorsun?" Sonunda soruyorum.

Jax gözlerini hızla kaçırıp elindeki kumandayla oynamaya başlayınca bakışlarım daralıyor. Arkadaşım kendine güvenen, hayattan daha büyük bir aygırdır ve muhtemelen onu kaç kez bilinçli görünürken gördüğümü bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim. Bu da o zamanlardan biri.

"Dün gece Hailey'e odamı verdim," diye cevaplıyor sonunda. "O... Steve'le bir şey yaşadı ve yatacak bir yere ihtiyacı vardı. Onu kanepeye yatırmak istemedim."

Kaşlarım çatılıyor ve cebimden telefonumu çıkarmak için uzanıyorum. Boş ekrana bakarak, "Neden beni aramadı? Ne tür bir şey? Ne oldu?" diye soruyorum.

Jax gergin bir şekilde ensesini ovuşturur. "Ayrıldılar. Hailey bitirdi."

Beş dakika içinde ikinci kez ağzım açık kalıyor, aynı anda Tristan yanımda sertleşiyor ve "Güzel" diye mırıldanıyor.

"Neden beni aramadı?" Şok içinde fısıldadım.

Bunun üzerine Jax sonunda bana baktı. "Birini arayacak mıydı bilmiyorum. Annemle babamın partisine gelmeyince onu aradım ve bana o zaman söyledi. Bok gibi sarhoştur. Onu o evde yalnız bırakamazdım, bu yüzden onu aldım ve buraya getirdim. Hâlâ sızmış olabilir."

Merdivenlerden yukarı, küçük kız kardeşimin uyuduğu yere bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Steve'in Hailey için iyi olmadığını her zaman biliyordum -ve muhtemelen onunla olan ilişkisini yeniden değerlendirmesi için onu birçok kez zorladığım bir sır değil- ama hiç kimse sevdiği birinin acı çektiğini görmek istemez. Umarım o pislik için çok fazla gözyaşı dökmez.

"Gidip onu kontrol edeceğim," diyorum usulca. Sonra Tristan ve benim neden burada olduğumuzu hatırlıyorum ve Jax'e dönüyorum. "Bugün ne yapıyorsun? Tristan'la spor salonuna gidebilir misin?"

Jax şaşkın bir bakışla Tristan'a döner. "Pazar dinlenme gününde antrenman mı? Remy için üzülmediğine göre o işi bitirmişsindir diye düşünmüştüm."

Tristan en iyi arkadaşına ters ters bakarken kıkırdamamı bastırmaya çalışıyorum. "Surat asmıyordum," diye homurdanıyor.

Elini sıkıyorum. "Ben de çok yoruldu," diye onu rahatlatıyorum. Sonra aklıma bir fikir geliyor ve baş döndürücü bir gülümsemeyle canlanıyorum. "Kahretsin, şimdi fark ettim ki artık spor salonuna geri dönebilirim. Artık senden kaçmak zorunda değilim. Tanrıya şükür, Jax'in suratına yumruk atmayı özlemişim."

Jax bana ters ters bakıyor. "Bir şey bulma şansın yok," diye homurdanıyor. Sonra Tristan'a dönüyor ve sorgulayan bakışı geri geliyor. "Peki neden Pazar günü spor salonuna gidiyoruz?" diye tekrar soruyor.

Şimdi sırtıma sırası Tristan'da. "Çünkü iki hafta içinde bir dövüşüm var."

Jax şaşkınlıkla kaşlarını kaldırır. "Kime karşı?" Tristan kendini beğenmiş bir tavırla, "Kevin Holladay'e," diye cevap verir.

Bir anlık büyük bir şok ve sonra... kaos. "LANET OLSUN, DOSTUM, BU DA NE!" Jax patlar.

Şaşkınlıkla Tristan'a bakarken ayağa fırlar. "Jimmy sana UFC'de dövüş mü ayarladı?!"

Ayağa fırlar ve arkadaşını iter ama Tristan sırtıtmaya devam eder. Jax onu tekrar itmek için bir hamle yapar - belli ki bu büyüklükteki bir haberle herhangi bir fiziksel

ıkış olmadan başa çıkamamaktadır - ama sonra durur ve kaşlarını atar. "Eğer benimle taşak geçiyorsan, adamım, yemin ederim..."

Tam o sırada arkamızdan bir şey gıcırıyor ve döndüğümde Hailey'nin merdivenlerden indiğini görüyorum. Ona bakıp nasıl olduğunu anlamaya çalışırken nefesimi içime çekiyorum.

Jax'in gömleklerinden birinin içinde boğuluyor ve bitkin görünüyor ama ağlıyor gibi görünmüyor. İlk bakışta, ayrılıktan bir gün sonra kalbi kırılmış bir kadın olduğunu tahmin edemezdim.

"Jax sabahın sekizinde neden çığlık atıyor?" diye soruyor sevimli bir uykulu gülümsemeyle. Son basamakta duruyor ve tırazana yaslanıp beklenti içinde bekliyor.

Şaşkın sessizliğimizi ilk bozan Tristan oldu. Boğazını temizledi ve "UFC'de bir maçım var." dedi.

Bir duraklama ve sonra... kaos.

"KAHRETSİN!" Hailey çığlık atıyor. "Ciddi misin sen?! Bu delilik, tebrikler!"

"Teşekkürler," diyor Tristan sırtarak. Sonra şüpheli bir bakışla bana dönüyor. "Biliyor musun, kendi kız arkadaşım çığlık atarak tepki vermediği için biraz incinmeye başladım. Diğer herkes bunun çığlık atmaya değer bir haber olduğunu düşünüyor."

Ona ters ters bakıp koluna vuruyorum ama arkamdan Hailey'nin "Kız arkadaş mı? Dün gece ne oldu öyle?"

Tereddütlü bakışlarla ona bakıyorum. "Sanırım benim de sana aynı şeyi sormam gerekiyor," diyorum usulca.

Sinirli bir şekilde yutkunuyor ama cevap olarak sadece başını sallıyor. Kaşlarımı çatarak çocuklara dönüyorum. "Yani... spor salonu mu? Ben burada Hailey ile kalacağım. Sen de koçu aramalısın."

Sözlerim ikisini de harekete geçirdi. Tristan bir kez başını sallıyor ve sonra Hailey'nin yanından geçip üst kata hazırlanıyor.

Jax arkadaşını takip etmek için hareket eder ama ilk adımda Hailey'nin yanında durur. Bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama onun yerine şakağına bir öpücük kondurmakla yetiniyor. "Daha sonra döneceğim, bir yere gitme," diye mırıldanıyor sonunda sessizce.

Hailey kocaman gözlerle ona bakıyor ve başını sallıyor, yanaklarında hafif bir kızarıklık var. Ona Jax'in son derece

korumacı davranışını sormayı aklıma not ediyorum.

Jax merdivenleri çıkmaya devam ediyor ve bir an için Hailey ve ben birbirimize bakakalıyoruz.

"Konuşacak çok şeyimiz var gibi görünüyor," diye mırıldanıyorum. Gergin bir kahkaha atıyor.

Çocuklar aşağı indiğinde Hailey bize kahvaltı hazırlamaya başlamıştı bile. Tristan mutfak adasında oturduğum yere doğru yürüyor ve kollarını arkamdan dolayarak öne doğru eğilip boynumun yan tarafını hafifçe ısıyor. Gülümsüyorum ve gerçek bir öpücük için başımı çeviriyorum.

Tristan nihayet öpüşmeyi bitirdiğinde Jax, "PDA'yı alışkanlık haline getirmezsek harika olur," diye homurdanıyor. Cevap olarak sadece gözlerimi deviriyorum.

Tristan uzaklaşırken kasvetli bir ifade takınır. "Tamam, hadi buradan siktir olup gidelim. Holladay'i kanepeden dövmeyeceğim."

Jax, Tristan'ın ciddiyetine hemen ayak uydurur ve başını sertçe sallar. "Hadi bu boku mahvedelim."

Onlar ön kapıya doğru yönelirken "İyi şanslar," diye sesleniyorum.

Tristan kapıyı arkasından kapatmadan önce sırtlıyor ve bana göz kırpmıyor. "Bunun için buradasın. Neden peşinden bu kadar çok koştum sanıyorsun?"

Ona ters ters bakıyorum ve hemen kanepeye uzanıp yastıklardan birini kapıyorum. Tristan'ın kafasına doğru fırlatıyorum ama her zamanki gibi benim için çok hızlı.

Bazı şeyler asla değişmeyecek.

EPİLOG - REMY

Üç yıl sonra

Otel yatağında bağdaş kurmuş oturuyorum, bilgisayarım önümde ve defterimden birkaç yaprak etrafıma saçılmış durumda. Ayrıca başımın üstündeki dağınık topuzun içine sıkıştırılmış birkaç kalemim var.

Tristan odaya girip beni gördüğünde sırtıttı. "Bu kadar yıpranmışsın demek? Genelde saçında sadece dört kalem kaybolur."

Yüzüm kızarıyor ve kalemleri çıkarıyorum. İki çok satan kitap yayınladıktan sonra bile, yazma sürecimde hala başlangıçta olduğum kadar kaotikim. Her bir kalem, düşüncelerimin içinde kaybolduğumun, saçımda zaten bir tane olduğunu unuttuğumun işareti.

Tüm yazı araçlarından kurtulduktan sonra, saçımı bağından kurtarıyorum ve kocama gülümsüyorum. "On iki saat öncesine göre biraz daha iyi görünüyorsun."

Homurdanıyor ve gözlerini deviriyor. "Sadece birazcık." Çantasını yere atıyor ve notlarımı ezerken çıkardığım ciyaklamayı duymazdan gelerek kendini yatağa atıyor.

On iki saat önce, tartıya çıkmadan önce son birkaç kilosunu vermek için otel odamızdan çıkıyordu. Hiçbir zaman büyük bir

Dövüşlerden önce büyük ağırlık azaltma hayranıyım ama yirmi dört saat içinde on kilo bile azaltmak insanı huysuzlaştırır.

"Her şey yolunda gitti mi?" Başını kucağıma yerleştirirken soruyorum. Yatak başlığına yaslanıyorum ve parmaklarımı saçlarında gezdirmeye başlıyorum.

"Evet. Bu sabah son birkaç kiloyu da aldım ve tartıda tam 185'e çıktım. Harika hissediyorum. Bu sefer büyük bir kesinti yapmadığım için memnunum." Uzanıp hâlâ sarı olan saçlarımdan bir tutamı parmağının etrafında döndürüyor. "Su içmek ve bir şeyler atıştırmak için bir süre çocuklarla takıldım, sonra da geç bir öğle yemeği için dışarı çıktık. Buradan çok uzakta olmayan harika bir et lokantası bulduk. Muhtemelen bu gece erkenden sızacağım ama en azından bugün günün geri kalanında fırtınanın gözündeyim. Rahatlamak ve karımın keyfini çıkarmaktan başka yapacak bir şey yok. Sonra yarın stres yeniden başlayacak."

Ona gülümsüyorum. "Harika iş çıkaracaksın. Dövüş içgüdülerim bana yarın o kemerle eve döneceğimizi söylüyor."

Sırıttıyor ve saçımı çekiştiriyor. "Kavga bağırısağın, ha? Tanrı biliyor ya, o şey hiç yanılmadı." Ayıldı ve otel odasında etrafına bakındı. "Aç mısınız? Bugün bir şey sipariş ettin mi?"

Başımı salladım. "Son zamanlarda hiç acıkmadım. Sanırım bu yeni kitaba kendimi o kadar kaptırdım ki bazen yemek yemeyi unutuyorum. Bu akşam oda servisinden bir şeyler sipariş edeceğim."

Cevabım karşısında başını sallıyor, sonra ayağa kalkıp su içmek için Pedialyte şişesini alıyor. Oteldeki şifonyere yaslanıp bana bakmadan önce birkaç yudum alıyor.

"Bugün ailemle konuştun mu?" diye soruyor.

Ailesinin artık onun için bir stres kaynağı olmadığını bildiğim için gülümsüyorum. Eğer bu konuda konuşmaktan rahatsız olmasaydı böyle bir günde onlardan bahsetmezdi. Tanrı biliyor ya, uzun bir yoldu ama ailesi sonunda Tristan'ın hayatta kendi yolunu seçtiği gerçeğini kabul etti. Şimdi bile bunu anlamıyor olabilirler.

ama saygı duyuyorlar. Ve onu dövüşü bırakıp kurumsal bir işe girmesi için ikna etmeye çalışmaktan vazgeçtiler.

"Biraz önce annenle konuştum," diyorum ona. "Yarın akşam Will Call'da onlar için iki bilet var, yani benimle oturacaklar. Annen tabii ki gergin ama bence baban da dövüşü biraz merak ediyor olabilir."

Bunun üzerine Tristan'ın yüzünde şaşkın bir gülümseme beliriyor. Ona salak kardeşinin hâlâ telefonumu patlatıp kendisi ve golf arkadaşları için bilet dilenmeye devam ettiğini söylememeye karar veriyorum. Scott hâlâ her zamanki şımarık hıyar ve şu anda bilet istemesinin tek nedeni kardeşinin UFC Orta Sıklet Dünya Şampiyonluğu için dövüşüyor olmasıyla övünmeyi seviyor olması.

Bazı şeyler asla şarj olmayabilir. Sadece olan şeylere odaklanmamız gerekiyor.

Tristan'ın kollarını kavuşturup odanın diğer ucuna bakmasını izliyorum. Kendinden geçtiğini, dövüşle ilgili her türlü düşünceden uzaklaştığını hissedebiliyorum. Dövüşlerinden önceki gece dikkatini dağıtmayı sever, bu yüzden her şey ve hiçbir şey hakkında konuşuruz. Ertesi sabah uyandığında her şey değişmeden önce beynine rahatlama şansı veriyor. Gülümsüyorum ve şu anda aklına hangi rastgele konu geliyorsa onu bekliyorum.

"Sanırım spor salonundaki programımı değiştirmek istiyorum," diye başlıyor. Gözlerinde şaşkın bir ifadeyle hâlâ pencereden dışarı bakıyor. "Bu dövüş kampı sırasında antrenmanlarımla derslerimi dengelemek zordu ama bu kemeri kazandıktan sonra on kat daha kötü olacak. Koç ders vermekle özel ders vermek arasında seçim yapmamı önerdi."

Başımınla onaylıyorum. Tristan her zaman çok çalışkandı ama bu unvan maçından önce antrenman kampı çılgın bir hal aldı. Ve unvanı kazanmanın aslında onu korumaktan daha kolay olduğunu söylerler, bu yüzden yarından sonra işlerin zorlaşacağı konusunda haksız değil. Bu kadar çok şey öğretmek kendini çok zayıflatıyor.

Hem de çok. Bir şekilde Tristan'ın aklını başına getirdiği için Koç'a teşekkür etmeyi aklıma not ediyorum.

"Özel dersler finansal açıdan daha akıllıca bir karar, ancak haftada en az bir ders vermeye devam edersem spor salonunun görünüşü açısından iyi olur." Tristan bir şeyler düşünerek başını öne eğiyor. Başımı yatak başlığına yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve onun bilinç akışının sesini dinleyerek rahatlıyorum. Onun konuşmasını dinlemekten asla bıkmayacağım. "Pazartesi günlerini programımda tutabilirim. Dinlenme günüm olarak kullanırım ve geceleri MMA dersi veririm. Belki saat 5'teki çocuk dersine bile girerim. Aslında onları eğitmek yetişkinlerden daha kolay."

"Pratiğe ihtiyacın olacağını Tanrı biliyor," diye mırıldanıyorum.

Ama sonra beynim ağızımdan çıkanı yakalıyor ve az önce ağızımdan kaçırdığım şeyi fark ettiğimde gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Gözlerim Tristan'ın hâlâ şifonyere yaslandığı yere kaydı.

Artık odaklanmıyor ya da uzaklara bakmıyor. Normal, delici bakışları geri döndü ve tamamen bana yöneldi. Gözlerinde şaşkınlık ya da şok görmüyorum, sadece beni incelediğini, az önce ağızımdan çıkan kelimeleri çözümlemeye çalıştığını görüyorum.

Sanki daha fazla sırrın dökülmesini engelleyebilecekmişim gibi titreyen parmaklarımı dudaklarıma bastırıyorum. "Özür dilerim, dövüşten önce sana söylemek istemedim," diye fısıldıyorum. "Dikkatini dağıtmak istemedim."

Bunun üzerine gözleri fal taşı gibi açıldı. Bakışları hemen karnıma düşüyor. Bir süre sonra benim şaşkın bakışlarıma kendi şaşkın bakışlarıyla karşılık veriyor. "Sen... sen hamile misin?" diye soruyor.

Parmaklarımı hâlâ dudaklarıma bastırarak başımı sallıyorum.

Evlenme teklif ettikten sonra sanki beyinde bir düğme açılmış gibiydi. Artık sürekli bir bekar olması gerekmediğini ve bunun yerine istediğini hiç bilmediği bir hayata sahip olabileceğini fark etmesini izledim. Artık

onsuz mutlu olamayacağını hissediyordu. Karısını,
çocuklarını, evini istiyordu.

banliyölerde. Bir gün baba olacağından bahsederken çok mutlu olurdu. Onlara ne öğretmek istediği ve nasıl bir ebeveyn olmak istediği hakkında konuşmasını duymak yumurtalıklarımı mahvediyordu. Şimdiden çok heyecanlıydı.

Her ne kadar planladığımızdan daha erken olsa da, yaşadığı şoku atlatır atlatmaz Tristan'ın içinde patlak verecek olan sevinci biliyorum.

Ellerimi kucağıma bıraktım ve kırık bir hıçkırıkla ona "Baba olacaksın. Bir bebeğimiz olacak."

Gözyaşlarım onu şaşkınlığından kurtarmış gibi görünüyor. Hızlı adımlarla yatağa doğru ilerliyor ve beni yatağın kenarına çekerek bacaklarımın arasında yere diz çöküyor.

"Neden ağlıyorsun?" diye soruyor usulca gözyaşlarımı silerken, şaşkın bakışı yerini hayranlığa bırakıyor.

Bunun üzerine içimden ıslak bir kahkaha kopuyor. Bir elimi Tristan'ın saçlarında gezdirmek için öne uzanıyorum, şu anda aramızda daha fazla temas olmasını istiyorum. "Çünkü hamileyim ve duygusalım. Alış buna."

Şaşkın bakışlarını karnıma çeviriyor. Yavaşça, çekingen bir şekilde elini üzerime koyuyor. Gözyaşlarım tekrar taşmakla tehdit ediyor, ben de ellerimi onunkilerin üzerine bastırarak dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum. "Baba olacaksın," diye tekrar fısıldıyorum.

Sonunda, nihayet, yüzünde bir gülümseme belirir. Sonra kulaktan kulağa bir sırtışa dönüşüyor. Ve aniden tüm oda onun mutluluğuyla doluyor ve sanırım bu duygudan boğulabilirim.

"Anne olacaksın," dedi basitçe. Ve sadece bu sözleri duymak bile her şeyin gerçekliğinin üzerime çökmesine neden oluyor. Kollarımı boynuna doladığımda boğazımdan kırık, mutlu bir hıçkırık daha kopuyor.

Sırtımı okşuyor ve kulağıma yatıştırıcı sözler mırıldanıyor, ikimizin de bu haberle kendi yöntemlerimizle başa çıkmamızı sağlayan sessizlikten memnun.

Aklına bir şey geldiğini hissedebiliyorum çünkü parmakları omurgam boyunca ilerlerken donup kalıyor. Sniffling, I pull

geri dönüp ona sorgulayıcı bir şekilde baktı.

"Ne zaman öğrendin?" diye soruyor sonunda. "Gerçekten dövüştten sonraya kadar bekleyecek miydin?"

Bunun saçmalığına, bunu ondan saklayabileceğimi düşünmüş olmama gülüyorum. "Sınava sadece iki gün önce girdim. Muhtemelen fark etmedin ama geçen hafta sinir bozucu bir huysuzluk yaptım ve hiç iştahım yoktu. Testi bu yüzden yaptırdım."

Tristan irkildi ve yüzünü boynuma gömdü. "Kahretsin bebeğim, özür dilerim. Fark etmeliydim. Hiçbir şeyi tek başına yapmak zorunda kalmamalısın."

Kollarımı kocama doluyorum ve dönüp saçlarına gülümsüyorum. İşaretleri kaçırdığı için üzgün olması, bana olan sevgisinin o kadar saf bir işareti ki, şu anda ona yeniden aşık olduğumu hissediyorum.

"Tristan, tüm yetişkinlik hayatını eğitimi alarak geçirdiğin dövüşe girmek üzeresin. Beni fark etmeni istemedim. Kendine odaklanmanı istedim." Tenime doğru düzensiz bir nefes veriyor ama bana tekrar bakmak için geri çekilirken başını sallıyor.

Parmaklarımı tekrar saçlarında gezdirmeye başladım. "Sen kilo verme konusunda endişelenirken sana kesinlikle söylemeyecektim ama en azından dövüştten sonraya bırakabilirim diye düşündüm, böylece dikkatini dağıtmamış olurum. Bu plan için çok fazla."

Tristan gülümser ve başını sallar. "Kafese gitmeden hemen önce söyleseydin muhtemelen biraz sarsıcı olurdu ama başka zaman da söyleyebilirdin. Benden saklamana gerek yoktu." Kollarını belime doladı ve beni göğsüne doğru çekti. "Seni seviyorum. Bebeğimizi de seviyorum. Bu beni sadece mutlu edebilir."

Sözleri göğsümde bir sıcaklık yaratıyor. Gülümsüyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırmak için öne doğru eğiliyorum. Beni sıkıca kavlıyor, öpücüğü yoğunlaştırıyor ve mutluluğunun her zerresini hissetmeme izin veriyor.

Tıpkı üç yıl sonra bile hala yaptığı gibi, öpüşmemizin bizi alıp götürmesi uzun sürmüyor. Dudaklarımı kandırarak açıyor ve dilini dudaklarıma sürterek benden baş döndürücü bir inilti çıkarıyor. Ona yaklaştırmaya çalışıyorum ama kalçalarımı ona doğru sallamakla yetiniyorum.

Tristan boğuk bir lanetle geri çekiliyor. Alnını benimkine yaslıyor, ikimiz de ateşli öpücükten nefes nefese kalıyoruz. "Bu kavga bittikten sonra seni çok fena becereceğim," diye homurdanıyor. "Gelecek hafta yataktan çıkmayacağız. Yeniden balayımız gibi olacak."

Maldivler'e yaptığımız seyahati hatırladıkça ürperiyorum. Birbirimize olan açlığımız hiç dinmedi ve balayı süitinin hakkını gerçekten verdik. O seyahatten ayrıldığımızdan daha bitkin bir şekilde döndük.

Bir düşünce Tristan'ın kaşlarını çatmasına neden oldu. Şüpheyle bana döndü ve sordu, "Hamile olduğun için seni farklı mı becermem gerekiyor? Şimdi daha nazik mi olmalıyım?"

Tristan'ın beni hangi yüzeyde tutarsa tutsun beni becermekten başka bir şey yapması fikri gülünç. Aslında bu düşünceye kıkırdıyorum, bu da onu daha da şüphelendiriyor.

Karşımdaki sevgi dolu, koruyucu adama gülümsüyorum. "Hayır, daha nazik olmana gerek yok. Hayatımızda değişecek tek şey benim kahve eksikliğim ve sürekli gözyaşı dökme ihtimalim olacak."

Sanki haberleri yeni baştan duyuyormuş gibi iri gözlerle bana bakıyor. Şaşkınlığını üzerinden atmak için başını sallıyor. "Kahretsin, bu çok gerçeküstü," diye mırıldanıyor. "Şimdi ne yapacağımı bilemiyorum."

Kollarımı boynuna doladım ve gözlerimin içine bakması için onu zorladım. "Şimdi git ve o kemeri kazan," diyorum ona kararlılıkla. "Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca odaklanacağın tek şey bu. Geri kalan her şeyi daha sonra halledebiliriz. Hayatın boyunca bu anı bekledin ve herkese neden dünyanın en iyi orta sıklet boksörü olduğunu göstereceksin. Sen ve

İkimiz de Kemer'in yarın bizimle eve geleceğini biliyoruz. Yani odaklanacağın şey bu. Seks, yemek ve bebek muhabbeti birkaç gün bekleyebilir. Hiçbir yere gitmiyoruz."

Ben konuşurken sözlerimden etkilenen Tristan, sözümü bitirdiğimde kesik kesik nefes alıyor ve bir kez başını sallıyor. Zihinsel olarak önümüzdeki yirmi dört saat boyunca savaşa odaklanmaya yemin ederken kararlılığının sertleştiğini görebiliyorum.

Ama yüzünü saçlarıma gömmeden ve kollarını tekrar bana dolamadan önce değil. "Seni o kadar çok seviyorum ki" diye fısıldamadan önce değil. Bazen gerçekten acıtıyor."

Gözyaşlarım yine taşmakla tehdit ediyor. Ama bu kez gözyaşlarım hamilelik hormonlarından değil, ciğerlerime dolan ve mümkün olduğunu hiç bilmediğim mutluluktan.

Bu yüzden gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Düşmelerine izin verdim ve ne kadar mutlu olduğumu ve yarattığımız bu hayat için ne kadar minnettar olduğumu düşünürken kocama sarıldım.

Şimdi, sadece bir şampiyonluk kemerine ihtiyacımız var.

SON

5 Rounds'u okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Jax ve Hailey'nin hikayesini okumak ister misiniz?
Dövüş Oyunu'nun 2. Kitabı 2022'nin başlarında geliyor!

TEŞEKKÜRLER

O kadar uzun zamandır bir kitap yazmak istiyordum ki, sanırım hala bir Teşekkür yazma noktasına geldiğim için şoktayım.

Teşekkür etmem gereken pek çok kişi var. Kocam, sadece bu hayali desteklemekle kalmadı, aynı zamanda yorulmak bilmeden benimle birlikte bazı sahneleri test etmeye gönüllü oldu. Fedakârlığın için minnettarım, bebeğim.

Tüm bu süreç boyunca ses tahtam olan ve bir fikrin boktan olup olmadığını ya da bir sahnenin yaltaklanmaya değer olup olmadığını kesinlikle bilmem gereken milyonlarca telefon görüşmemden asla şikayet etmeyen kız kardeşime.

Hayallerimin her birini tereddüt etmeden destekleyen aileme. Tristan'ınki gibi pek çok ebeveyn var ve ben savaşırken bunlarla uğraşmak zorunda kalmadığım için her gün şanslı yıldızlarıma şükrediyorum.

Ve editörüme, okurlarıma, arkadaşlarıma, bu çılgın yolculuk boyunca beni destekleyen herkese tek söyleyebileceğim, TEŞEKKÜRLER! Siz olmadan, bir kitap sadece ölü bir ağacın üzerindeki mürekkeptir. Kitabıma bir şans verdiğiniz ve Tristan ile Remy'nin hikâyesini hayata geçirdiğiniz için teşekkür ederim. Hepinizi kelimelerin tarif edemeyeceği kadar çok seviyorum.

YAZAR HAKKINDA

Nikki Castle, alfa MMA dövüşçüleri ve onların belalı, playboy kalplerini eriten kadınlar hakkında buharlı aşk hikayeleri yazan 29 yaşında bir eş ve bulldog annesidir. Günlerini bir teknoloji şirketinde çalışarak, akşamlarını ise k e n d i s i g i b i emekli bir dövüşçü olan kocasıyla birlikte bir Karma Dövüş Sanatları (MMA) salonu işleterek geçiriyor.

Nikki gençliğinden beri öyle ya da böyle yazıyor. Üniversitede İngilizce ve Felsefe eğitimi aldı ve nihayet 2020'de karantina başladığında oturup uzun zamandır hayalini kurduğu bütün bir roman yazma hayalini gerçekleştirmeye karar verdi.

